TAYLOR

STEVENS

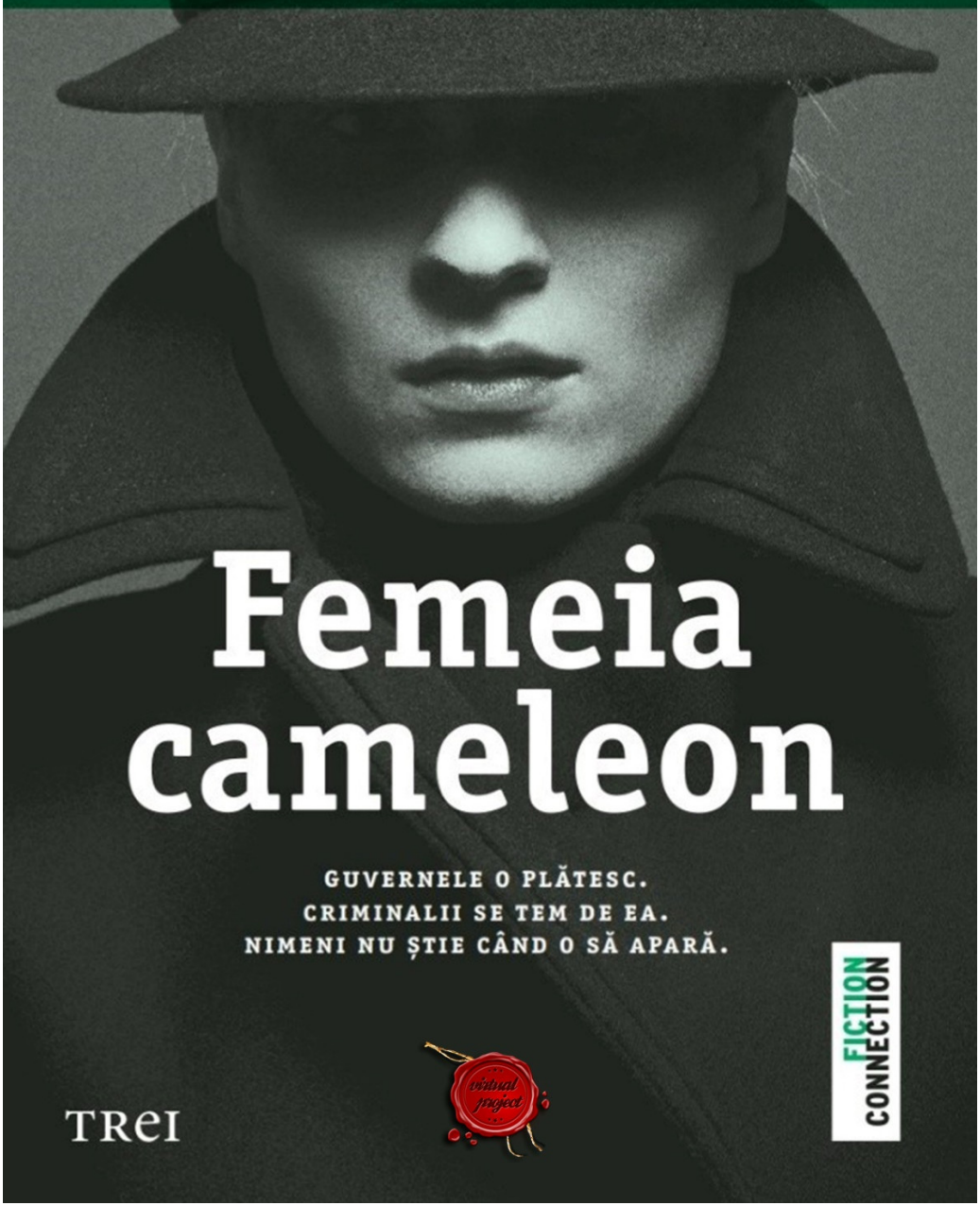

Femeia cameleon

GUVERNELE O PLĂTESC.
CRIMINALII SE TEM DE EA.
NIMENI NU ȘTIE CÂND O SĂ APARĂ.

FICTION CONNECTION

TREI

virtual project

TAYLOR STEVENS

FEMEIA-CAMELEON

Original: *The Informationist*:
A Vanessa Michael Munroe Novel (2011)

Traducere din engleză de:
LIDIA GRĂDINARU

virtual-project.eu

2016

Prolog

Vestul Africii Centrale
În urmă cu patru ani

Aici avea să moară.

Cu palmele lipite de pământ, luptându-se cu setea şi cu dorinţa de a bea dintr-o băltoacă plină de noroi. Avea sânge în păr, pe haine şi, sub un strat de ţărână şi murdărie, pe faţă. Nu era sângele lui. Şi îi simţea gustul.

Aveau să-l găsească. Să-l omoare. Aveau să-l taie bucăţi, cum o tăiaseră pe Mel, poate şi pe Emily. Voia tare mult să ştie că era încă în viaţă şi auzea doar sunetele tainice ale pădurii adânci întrerupte de loviturile de macetă pe frunziş.

Lumina se filtra prin bolta pădurii tropicale, jucându-se cu umbrele. Din cauză că sunetul lamelor răsuna departe în liniştea pădurii, nu putea să-şi dea seama de distanţe.

Chiar dacă ar fi scăpat de urmăritorii săi, n-ar fi supravieţuit nici măcar o noapte în junglă. Trebuia să se mişte, să fugă, să-şi continue drumul spre est până trecea graniţa, deşi nu mai ştia unde era asta. Făcu un efort de voinţă să se ridice în genunchi, apoi cu greu în picioare, şi se răsuci în loc, căutând dezorientat şi ameţit calea de scăpare.

Macetele erau acum mai aproape, urmate, nu departe, de strigăte. O luă din loc, cu plămânii în flăcări şi cu ochii arzând. Pierduse demult noţiunea timpului. În lumina care slăbea, plantele junglei se profilau mari şi ameninţătoare.

Încă un strigăt, şi mai aproape. Genunchii i se înmuiară şi căzu la pământ, blestemându-se pentru zgomotul făcut. Se descotorosi de rucsac, nu merita să moară pentru el.

Speranţa veni odată cu mârâitul înfundat de jeepuri hodorogite care vibrau în subarboret. Şoseaua era un indicator care îi arăta ieşirea şi acum avea să o găsească. Se ghemui, apoi se uită mai sus de ascunzătoarea frunzelor, implorând providenţa să nu dea de şerpi, şi o rupse la fugă în direcţia urnitului.

Un cor de glasuri izbucni la o sută de metri în urma lui. Găsiseră rucsacul. *Poartă asupra ta ce nu îţi permiţi să pierzi*. Un sfat înţelept de la un văr care stătuse o vreme în această sălbăticie uitată de Dumnezeu.

La douăzeci de metri în faţă văzu o rază de lumină. Instinctiv, o luă înspre ea. Nu era drumul, ci un sat mic şi tăcut. Cercetă scena pustie în căutarea singurului lucru pe are îl dorea mai mult decât orice altceva şi îl găsi într-un butoi corodat de petrol. Tot felul de insecte de apă se aciuiaseră la suprafaţă, iar larvele de ţânţari stăteau la fund ca nişte sirene în miniatură. Bău cu lăcomie, riscând să ia ce boală avea de oferit butoiul; dacă avea noroc, avea să fie vindecabilă.

Un jeep se apropie, şi el se retrase în umbră şi rămase ascuns în frunziş. Din vehicul se revărsară nişte soldaţi care se împrăştiară între structurile de cărămidă din noroi ars, sfărâmând uşile şi ferestrele bătute în stinghii de lemn înainte de a pleca. Acum înţelese de ce satul era pustiu.

Peste cincisprezece minute urma să se întunece de tot. Merse pe marginea uliţei satului până la şosea ascultând cu atenţie. Jeepurile plecaseră şi, o clipă, nu se auzi niciun zgomot din partea urmăritorilor lui. Ieşi din umbră pe banda principală şi o auzi pe Emily strigându-i numele. Era pe şosea, departe, alergând, împiedicându-se, soldaţii urmând-o la mică distanţă. O loviră, şi ea se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă.

El rămase în loc şocat, tremurând, şi văzu în întuneric macetele căzând, lucind în lumina lunii. Îi venea să ţipe, îi venea să ucidă ca să o apere. În loc de asta, se întoarse spre est, spre punctul de control aflat la mai puţin de douăzeci de metri, şi o rupse la fugă.

Capitolul 1

Ankara, Turcia

Vanessa Michael Munroe inspiră încet şi regulat, concentrată complet asupra bordurii străzii de vizavi.

Cronometrase coloana de maşini din Balgat până la marginile Pieţei Kizilay, iar acum stătea nemişcată, uitându-se dintr-un intrând umbrit cum grupul-ţintă ieşea din vehicule şi cobora o scară lată, cu câteva trepte.

Clădirile de sticlă multietajate reflectau luminile de neon pe străzile largi, încă însufleţite de traficul pietonal de sfârşit de seară. Trupuri în trecere o atingeau, fără să aibă habar de prezenţa ei sau de faptul că ochii ei urmăreau mişcarea în întuneric.

Se uită la ceas.

Un Mercedes opri la un semafor de peste drum, şi ea îşi îndreptă spatele când silueta solitară ieşi de pe bancheta din spate. El se duse degajat spre intrare, iar când dispăru din vedere, ea îl urmă pe scară în Anatolia: cel mai intim dintre toate cluburile, sanctuarul Ankarei, unde cei bogaţi şi cei puternici îngroşau laolaltă blocajele din traficul democraţiei.

La uşă, flutură cartea de vizită pe care reuşise să o capete după două săptămâni de uns rotiţe şi de întâlniri clandestine.

Drept răspuns, uşierul dădu din cap şi spuse:

— Domnule.

Munroe dădu şi ea din cap, îi strecură în mână un sul de bancnote şi intră în hărmălaia de muzică şi fum. Depăşi stupul de separeuri izolate, trecu pe lângă barul cu al lui şir pe jumătate plin de taburete, o luă pe coridorul care ducea la toalete şi, în sfârşit, intră pe uşa rezervată numai personalului.

Interiorul nu era mult mai spaţios ca o debara, şi aici îşi lepădă costumul Armani, pantofii italieneşti şi accesoriile de bărbat. Păcat că persoana de contact la care avea acces o cunoştea drept bărbat, când tocmai în noaptea asta trebuia să fie sută la sută femeie. De la piept trase în jos ceea ce era o rochie mulată şi îşi strecură picioarele în sandalele subţiri pe care le scoase din căptuşeala hainei. Din buzunarul de la costum scoase o mini-gheară şi

apoi, verificând dacă holul era pustiu, intră în toaletă pentru a termina transformarea cu machiaj şi coafură.

Când reveni în camera principală, escortele coloanei de maşini stăteau în picioare ca nişte balize cu autoghidare şi, cu paşi lungi şi apatici, ea porni în direcţia lor. Timpul îşi slăbi ritmul. Patru secunde. Patru secunde de contact vizual direct cu ţinta şi apoi un zâmbet subtil în timp ce îşi întoarse privirea şi trecu mai departe.

Se instală în capătul barului, singură, cu faţa întoarsă într-o parte, cu corpul răsucit spre el. Comandă o băutură. Şi, jucându-se cu sfială prefăcută cu medalionul de la gât, aşteptă.

Acest ultim pas şi misiunea avea să fie încheiată.

Estimase zece minute, dar invitaţia de a se alătura grupului veni în trei. Bodyguardul care aduse mesajul o escortă până la masă, iar acolo, după doar o foarte scurtă rundă de prezentări, zâmbete sfioase şi priviri furişe, intră în rolul serii – căutând, vânând, tatonând, totul sub masca unui joc de pipiţă.

Şarada ţinu până dimineaţă devreme, când, după ce obţinuse ce voia, invocă extenuarea şi ceru voie să plece.

Ţinta o urmă în stradă şi, la lumina becurilor cu neon, se oferi să o ducă acasă cu maşina, ofertă pe care ea o refuză cu un zâmbet.

El ceru să i se aducă maşina şi, când ea făcuse deja câţiva paşi, veni după ea şi o apucă de braţ.

Ea dădu să-şi elibereze braţul. Strânsoarea lui spori şi ea inspiră adânc, reuşind să-şi impună un calm de faţadă. Vederea i se făcu gri. Îşi mută ochii de la faţa lui la venele de pe gâtul lui, atât de uşor de tăiat, la beregata lui, atât de uşor de zdrobit, şi iarăşi înapoi. Cu sângele pulsându-i în urechi, îşi înfrână dorinţa de a-l ucide.

Contrar instinctului, îşi păstră zâmbetul şi spuse suav:

— Să mai bem un pahar.

Mercedesul trase la bordură. Ţinta deschise portiera din spate şi, până ce şoferul să apuce să iasă, o împinse pe Munroe pe bancheta din spate. Urcă după ea şi trânti portiera. Îi ordonă şoferului să pornească, iar apoi, cu un gest repezit, arătă spre minibar.

— Ia şi bea, spuse el.

Cu un zâmbet uşuratic, ea se uită peste umăr, văzând totul, dar nevăzând nimic. Era un zâmbet al morţii şi al nimicirii, o mască ce ascundea focul setei de sânge care îi curgea acum prin vine. Se strădui să rămână lucidă. Se

concentră. Înfrânându-şi dorinţa, întinse o mână după sticla de Jack, cu cealaltă luă gheara şi spuse:

— Bea cu mine.

Reacţionând la calmul ei şi la promisiunea nerostită că o să fie sex, el se relaxă şi luă paharul oferit. Ea îşi înmuie degetele în băutură şi apoi le lipi de buzele lui. Repetă gestul jucăuşă, împingând Rohypnolul în organismul lui până când paharul se goli şi apoi îl duse cu vorba până când drogul îşi făcu efectul. Îi spuse şoferului să-l ducă acasă şi, fără împotrivire, coborî din maşină.

În răcoarea de dinaintea zorilor inspiră adânc pentru a-şi limpezi capul. Apoi o luă din loc, neştiind cât era ceasul, dându-şi seama doar că cerul se lumina şi, în cele din urmă, auzi chemarea la rugăciunea de dimineaţă, ce se răspândea din minarete peste oraş.

Se luminase bine când ajunse la apartamentul care îi servise drept casă în ultimele nouă luni.

Înăuntru era întuneric, jaluzelele erau trase şi aprinse lumina. Un bec slab atârna din tavan, dând la iveală un apartament cu o singură cameră, cu mai mult spaţiu pe podea alocat stivelor de cărţi, bibliorafturilor şi calculatoarelor cu cablurile şi accesoriile inerente decât biroului sau canapelei extensibile. În afară de astea, locul era pustiu.

Îşi scoase medalionul de la gât şi se opri, atenţia fiindu-i distrasă pe moment de lumina roşie care clipea la piciorul canapelei. Apoi, cu medalionul în palme, îl răsuci şi scoase din jumătăţile deschise un micro-card. Se aşeză în faţa calculatorului, strecură cardul în cititor şi, în timp ce datele se descărcau, întinse mâna după robotul telefonic.

Glasul de pe înregistrare era ca şampania: Kate Breeden la amiază. „Michael, iubito, ştiu că încă închei socotelile şi nu aştepţi o vreme o altă misiune, dar am primit o solicitare neobişnuită. Sună-mă."

Munroe se aşeză pe canapea, derulă înapoi înregistrarea, îşi rezemă fruntea pe braţe şi închise ochii. Epuizarea muncii de peste zi cântărea greu, şi se întinse pe spate, cu ochii pe monitor şi pe situaţia descărcării. Se uită la ceas. În Dallas tocmai trecuse de zece. Aşteptă o clipă, apoi se îndreptă şi, adunându-se pentru ce urma, ridică telefonul şi formă numărul.

Efervescenţa din glasul de la celălalt capăt îi stârni un zâmbet şi Munroe spuse:

— Tocmai am primit mesajul tău.

— Ştiu că mai sunt câteva luni până să cauţi ceva nou de lucru, dar asta-i o excepţie, spuse Kate. Clientul e Richard Burbank.

Lui Monroe numele îi suna cunoscut.

— Afaceri cu petrol în Houston?

— El e.

Oftă.

— Bine, trimite-mi prin fax documentele. Am să arunc o privire.

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Breeden spuse:

— Pentru o sută de mii de dolari, ai fi dispusă să te duci personal?

— În Ankara?

— În Houston.

Munroe nu spuse nimic. Lăsă pur şi simplu liniştea momentului să o mistuie.

Breeden vorbi iar.

— Au trecut doi ani, Michael. Consideră-l un semn bun. Vino acasă.

— Merită?

— Poţi oricând să te întorci.

Munroe dădu din cap aprobator în faţa spaţiului gol, a inevitabilului pe care până acum reuşise să-l amâne şi spuse:

— Dă-mi o săptămână să termin treaba aici.

Puse receptorul în furcă, se întinse pe spate pe canapea şi, acoperindu-şi ochii cu braţul, inspiră lung şi adânc.

Ziua de azi avea să fie lipsită de somn.

•

Pentru a patra oară în tot atâtea minute, Munroe se uită la ceas, apoi la lungimea cozii din faţă.

Ştampilele bocăneau pe paşapoarte. Bătaia neregulată năştea un ritm înnebunitor, o cadenţă care aplica modele pe fundalul gândurilor ei.

Mergea acasă.

Acasă. Indiferent ce trebuia să însemne asta.

Acasă. După doi ani de schimbat fusuri orare şi ţări din Lumea a Treia, de dus o viaţă de conflict nonstop de culturi în locuri străine şi vii. Acestea fuseseră lumile pe care le simţise şi înţelesese – spre deosebire de acasă.

Cu dinţii strânşi, Munroe închise ochii şi expiră uşurel, îşi lăsă capul pe spate şi mai luă o gură de aer.

Încă o persoană trecu de punctul de control şi coada înaintă câţiva centimetri. Mai trase o dată aer în piept, o încercare de a invoca un calm

temporar, de a înlătura neliniștea care se acumulase în ultimele ore și, cu acea respirație, tumultul din capul ei spori.

Țara este pustiită de tot și prădată...

Tranzitul trecuse prin două răsărituri de soare și un apus. Ieri după-amiază corpul ei spunea 3:00, iar ceasul de pe peretele îndepărtat spunea 6:48 dimineața.

... *Locuitorii sunt mâhniți și tânjesc*...

Încă o privire subtilă spre ceas. Încă o respirație. Alți câțiva centimetri înainte. Șovăi în pragul panicii, ținând-o în frâu prin controlul respirației.

Acasă.

... *Pământul e spurcat de locuitorii lui*...

Minutele treceau, coada rămânea pe loc și concentrarea ei se îndreptă spre bărbatul din fața ofițerului de la imigrație, care se poticnea în câteva cuvinte englezești, incapabil să răspundă la întrebările elementare ce i se puneau. Înalt de un metru optzeci, cu postură perfectă și păr negru ca pana corbului, ducea o servietă diplomat și purta un trenci maro-închis.

Alte trei minute care părură treizeci și ofițerul de la imigrație îl trimise pe Trenci într-o cameră separată din capătul holului.

... *Au încălcat legile, au rupt legământul*...

Îi urmări din ochi drumul și împinse cu piciorul sacul în față.

... *De aceea mănâncă blestemul țara*...

Fiecare pas al lui îi amintea de groaza primei ei intrări în Statele Unite. Uși identice și o experiență identică – cât se putuse schimba în nouă ani?

... *și cei ce sălășluiesc acolo suferă*...

Trenciul era acum o siluetă în spatele unei ferestre translucide. Se uită la ceas. Încă o persoană la coadă. Încă un minut.

... *Desfătarea tamburinelor ia sfârșit*...

Ajunse în fața gheretei, cu pașaportul și actele în mână, cu zgomotul din minte redus acum la o șoaptă mai jos de suprafață. Întrebări formale, răspunsuri formale. Ofițerul ștampilă pașaportul și i-l înapoie.

... *Zgomotul celor care se bucură se termină*...

Nu avea bagaj și nimic de declarat și, cu o ultimă privire spre umbra Trenciului, părăsi zona pe ușile opace, glisante, dincolo de care așteptau o mulțime de oameni. Scană fețele, întrebându-se care dintre ochii plini de speranță și privirile atente îl așteptau.

... *Băuturile tari li se par amare celor care le beau*...

Pe un perete îndepărtat văzu un telefon și porni spre el.

... Cetatea pustie este dărâmată...

Formă numărul şi apoi se postă astfel încât să poată urmări uşile opace.

... S-a dus orice desfătare, nu mai este nicio veselie în ţară...

Pasagerii ieşeau sporadic, zâmbind când stabileau contactul cu cei iubiţi care îi aşteptau. Aşa trebuia să fie când veneai acasă, nu să trimiţi înainte pachete şi daruri familiei înstrăinate şi câtorva străini numiţi prieteni, să-ţi fie groază de reconectarea care în mod inevitabil trebuie să aibă loc.

Răspunse robotul telefonic al lui Kate şi Munroe închise fără să lase un mesaj. Trenciul ieşi pe uşile de sticlă.

... Numai pustiire a mai rămas în cetate, şi porţile stau dărâmate...

Era singur. Nu-l aştepta nicio iubită cu flori sau vreo fată fericită – nici măcar un costum sobru care să ţină o pancartă cu numele lui. Trecu la un metru şi ceva de locul în care era Munroe şi ochii ei îl urmăriră. Sub imboldul momentului, îşi luă sacul şi porni după el, rămânând aproape doar cât să nu-l piardă în mulţime.

Trenciul urcă în autobuzul-navetă de Marriott şi ea îl urmă. El dădu o dată din cap în direcţia ei, după care nu-i mai dădu atenţie. Aşa cum era îmbrăcată, era de aşteptat. Părul tuns scurt, pantaloni uşori, evazaţi, cămaşă de in care fusese cândva albă şi ghete de piele cu talpă groasă: chiar şi pentru cineva cu cel mai fin spirit de observaţie era la fel de bărbat ca el.

La hotel, Munroe se târî la recepţie şi se aşeză la coadă. Noah Johnson. Camera 319. Un nume atât de americănesc şi totuşi el se căznise cu engleza rudimentară. Cunoştea accentul: francez din înalta societate a Marocului. Când în cele din urmă el termină cu cazarea, ea îşi reţinu o cameră, apoi dădu mai multe telefoane şi, într-un final, reuşind să treacă de căsuţa vocală a lui Kate Breeden, aranjă să se întâlnească la cină în restaurantul hotelului.

•

Afară, Munroe opri un taxi şi, douăzeci de minute mai târziu, era într-o parcare dintr-o zonă industrială semi-pustie. Departe, de o parte şi de alta a străzii şi în ambele direcţii, erau structuri de beton turtite, întreprinderile fiind despărţite între ele prin ferestre înguste şi rampe de încărcare a camioanelor.

Munroe aşteptă ca taxiul să plece şi apoi urcă treptele care duceau la cea mai apropiată uşă. Pe plăcuţă scria cu litere metalice de tipar LOGAN.

Uşa din faţă era încuiată. Îşi lipi faţa de geam şi, văzând că nu era lumină, bătu în el. Trecură câteva minute, din spate apăru o lumină şi Logan se

apropie în trening, cu picioarele goale şi un rânjet nătâng pe faţă. Descuie uşa şi o lăsă să intre, iar apoi, măsurând-o din cap până în picioare, spuse:

— Arăţi ca dracu'.

Ea îşi aruncă sacul de marinar pe podeaua de la intrare şi lăsă uşa să se închidă.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse ea.

Mai întâi zâmbi el şi râseră amândoi. El îşi petrecu braţele pe după umerii ei într-o îmbrăţişare şi apoi o ţinu la o lungime de braţ.

— Bine ai revenit, spuse el. Doamne, ce bine îmi pare că te văd! Cum a fost călătoria?

— Lungă şi plictisitoare.

— Dacă vrei să te culci, canapeaua e disponibilă.

— Mersi, dar nu, mersi, spuse ea. Merg împotriva fusului orar.

— Cafea, atunci?

El se întoarse spre bucătăria mică.

— Tocmai puneam la făcut un ibric.

— Cafeina mi-ar prinde bine. Tare şi fără zahăr.

Nimic din ce putea face el să apară în bucătăria lui nu avea să se apropie de cafeaua turcească; simptomele de abţinere de la cafeină aveau să urmeze îndeaproape anxietatea şi diferenţa de fus orar. Obstacol după obstacol, toate aveau să treacă.

Partea de birouri a clădirii avea patru încăperi. Logan folosea una ca birou, alta ca sală de şedinţe, iar a treia şi a patra ca spaţiu de locuit. În spate, depozitul avea un atelier de reparaţii şi o zonă de depozitare. N-ar fi trebuit să locuiască în clădire, dar îşi plătea chiria la timp şi, până acum, nimeni nu se plânsese administratorilor proprietăţii. Aranjamentul se făcuse pe vremea când Monroe îl cunoscuse – în acea noapte umedă şi caldă de vară din urmă cu şapte ani, când într-un bar prăpădit unde se întâlneau motocicliştii distrugerile se transformaseră în violenţă şi ea sărise în ajutorul celor dezavantajaţi. Râseseră când se terminase, stând la marginea şoselei, sub cerul înnegrit, făcând cunoştinţă ca nişte prieteni de suflet născuţi sub o stea nenorocoasă.

Munroe o luă încet pe hol, urmărind un şir de rame de mărimea unui poster, care împodobeau pereţii, oprindu-se o clipă în faţa fiecăreia. Cele mai multe conţineau fotografii de motociclete pe o pistă de curse, Logan la cursele la care participase, instantanee din viaţa lui profesională.

Logan avea treizeci şi trei de ani, un păr de un blond nedefinit, ochi verzi şi un zâmbet inocent care îl plasa mai aproape de vârsta de douăzeci şi cinci de ani. De-a lungul anilor, impresia de inocenţă copilărească pe care o lăsa îi atrăsese un şir de prieteni care descoperiseră pe rând realitatea unui suflet misterios şi înăsprit.

Logan era pe cont propriu de la cincisprezece ani, începuse prin a-şi câştiga existenţa lucrând cu jumătate de normă într-un atelier de reparat maşini şi motociclete, deţinut de tatăl celui mai bun prieten al său. Câştigase tot ce avea croindu-şi metodic drum de la o zi la alta şi, după aprecierea lui Munroe, era fiinţa cea mai apropiată de perfecţiune pe care o găsise în cei nouă ani de când pusese prima oară piciorul pe pământ american.

Logan i se alătură în faţa ultimei rame şi îi întinse o cană aburindă. Ea mulţumi dând din cap şi rămaseră un timp într-o tăcere confortabilă.

— Doi ani e mult, spuse el în cele din urmă. Avem multe de recuperat.

Se întoarse către uşa din spate.

— Eşti gata?

Ea nu se mişcă şi, cu un glas încărcat de confuzie, spuse:

— S-ar putea să accept încă o misiune.

El se opri.

— De asta m-am întors.

Logan o studie.

— Mă mir că ai luat măcar în considerare asta. Parcă îţi spusese Kate să refuzi toate cererile care vin.

Munroe dădu din cap.

— Ştii deja ce cred eu, spuse el. Dacă aş fi supărat, aş ascunde-o bine. Dacă te hotărăşti să accepţi, voi fi acolo să te sprijin.

Ea zâmbi, îi luă mâna şi îi puse în palmă medalionul.

— A fost perfect, spuse ea. Mersi.

El dădu din cap şi, cu jumătate de zâmbet, spuse:

— Am să-l adaug la colecţie.

O luă pe după umeri.

— Hai să mergem.

Ieşiră pe uşa din spate care dădea în depozit şi în atelierul de reparaţii şi la jumătatea drumului până la capătul clădirii se opriră. Munroe băgă mâna într-un set de sertare de plastic stivuite şi scoase un rucsac şi câteva obiecte personale, în timp ce Logan lăsă jos o rampă şi coborî Ducatiul din locul lui de depozitare.

Motocicleta era neagră şi lucioasă, de o frumuseţe pură, şi Munroe zâmbi în timp ce îşi trecea degetele peste componentele pentru curse, făcute pe comandă.

— Am avut mare grijă de ea, spuse Logan. Săptămâna trecută am scos-o şi am făcut o tură cu ea, doar ca să mă asigur că totul e reglat şi merge brici.

Dacă era cu putinţă să iubeşti o motocicletă, Munroe o iubea pe asta. Simboliza putere, viaţa fărâmiţată în intervale de o fracţiune de secundă, risc calculat. Puţine lucruri îi puteau furniza acelaşi val de adrenalină precum caii dintre picioarele ei când gonea pe şosele cu peste 150 de mile pe oră. Adrenalina devenise o formă de automedicaţie, un narcotic mai dulce decât drogurile sau alcoolul, tot atât de dătătoare de dependenţă şi la fel de distrugătoare.

Cu trei ani în urmă făcuse praf predecesoarea acestei motociclete. Oasele sfărâmate şi o leziune la cap o ţinuseră mai multe luni în spital, iar când fusese externată, luase un taxi de la spital şi se dusese direct la reprezentanţă să-şi aleagă o motocicletă nouă.

Munroe încălecă motocicleta, oftă şi porni motorul. Simţi valul de adrenalină şi zâmbi. Asta înseamnă acasă: să goneşti pe o muchie de brici de groază autoindusă, calculând riscul şi probabilitatea de a muri.

Misiunile erau amânarea. Când era în străinătate, cu toate că făcea tot ce era nevoie pentru a-şi termina treaba, exista un grad de normalitate, de echilibru mintal, de voinţă, iar forţele distructive care o împingeau să-şi pună în joc viaţa erau inactive.

Munroe îşi luă la revedere de la Logan dând din cap şi, în vaietul strident al motorului, ţâşni. Întoarcerea acasă era o eventualitate, dar dacă avea de gând să rămână în viaţă, poate nici pe departe nu era o opţiune atât de inteligentă.

•

Se înserase când se întoarse la hotel. Îşi petrecuse ziua la spa, fusese înmuiată şi înfăşurată, jupuită şi vopsită; i se redaseră demnitatea şi feminitatea, şi îi plăcuse enorm fiecare clipă.

Acum era îmbrăcată cu haine mulate care îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi înălţimea de model. Avea o siluetă androgină – băieţească, fără forme, costelivă – şi trecu prin hol cu un mers senzual, subtil provocator, şi deplin conştientă de privirile furişe ale bărbaţilor, mai ales.

... *Aş vrea să-mi alin durerea, dar mă doare inima în mine*...

Atenţia o amuză şi nu se grăbi.

... Sunt zdrobit de durere; mă doare; *m'apucă groaza*...

Acum, la a opta întoarcere în Statele Unite, fiecare întoarcere părea tot mai la fel şi anxietatea continua să urce val după val, deci era vremea să găsească un motiv de amuzament. O provocare. Un joc.

El era în camera 319. Dar mai întâi avea treabă. Munroe se uită la ceas. Breeden aştepta deja.

•

În urmă cu şase ani, Kate Breeden avea un birou de avocatură înfloritor în centrul Austinului şi era măritată, avea o fiică în primul an de liceu, o casă de opt sute de mii de dolari, trei maşini de lux şi făcea excursii anuale în locuri îndepărtate.

Casa, maşinile, vacanţele şi investiţiile în proprietăţi au fost toate vândute cu preţ redus şi legea posesiunii în comun în Texas a redus la jumătate douăzeci de ani de câştig. Fiica ei a ales să locuiască la fostul soţ, iar Breeden a luat ce a rămas, a băgat banii într-un fond de investiţii, şi-a strâns lucrurile şi s-a mutat în Dallas s-o ia de la capăt.

Se cunoscuseră în campusul Southern Methodist University, unde Breeden se întorsese pentru un masterat în management, iar Munroe era în ultimul an. Relaţia a început ca o precaută stare de surogat mamă-fiică într-o vreme când lui Munroe încă i se spunea pe numele de botez.

Breeden deţinea acum o firmă de consultanţă în marketing de succes şi, pe ascuns, practica dreptul pentru câţiva clienţi selecţi. Era tamponul lui Munroe între viaţa de fiecare zi şi viaţa în misiune. În lunile şi uneori anii în care Munroe era plecată din ţară, Breeden îi plătea facturile, îi ţinea conturile deschise şi grăbea problemele presante. Breeden era caldă şi prietenoasă şi absolut neîndurătoare. Trăgea în piept o persoană cu un zâmbet politicos – îi intra în graţii şi o îngropa de vie – şi din acest motiv Breeden era un aliat: prezenta siguranţă.

Breeden era blondă vopsită, avea părul până la umeri şi un breton greu care îi înfrumuseţa ochii migdalaţi. Munroe o găsi la o masă din colţ uitându-se peste un teanc de hârtii şi bând vin roşu. Breeden o văzu, se ridică zâmbind larg şi îi apucă mâinile cu căldură.

— Michael, spuse cu o gâfâială marcă înregistrată, arăţi foarte bine. Turcia ţi-a priit!

— Arăt aşa datorită Four Seasons, spuse Munroe aşezându-se, dar mi-a plăcut mult Turcia.

— Ai terminat de tot cu aia?

— Câteva detalii minore şi termin.

Munroe luă o chiflă, o unse cu un strat gros de unt şi apoi ceru cu un semn politicos documentele.

Breeden le împinse peste masă. După câteva minute de răsfoit paginile, Munroe spuse:

— Nu pare să fie ceva ce pot rezolva.

Zâmbi.

— Asta ai înţeles tu pentru „excepţie”?

— Sunt bani câştigaţi uşor, spuse Breeden.

Munroe nu spuse nimic, iar Breeden continuă.

— Când fiica lui Burbank a dispărut în Africa acum vreo patru ani, el a angajat cei mai buni investigatori internaţionali, iar când lucrul acesta s-a dovedit zadarnic, mercenari. Până acum, nimic.

— De ce a venit la mine?

— Ţi-a văzut munca, spune că asta e doar o altă formă de informaţii.

— S-ar putea.

Munroe dădu din umeri.

— Dar ăştia-s bani câştigaţi cu greu, nu e nimic uşor în treaba asta.

— Când am primit telefonul, am vorbit cu Burbank personal – fără intermediari sau strategi corporatişti. Oferă suta aia de mii doar pentru întâlnire, indiferent de răspunsul tău. Vrea să-ţi prezinte ţie personal cazul.

Munroe fluieră încet.

— I-am explicat că probabil îşi pierde şi timpul, şi banii. Dar există moduri mai urâte de a câştiga o sută de miare decât să priveşti o zi orizontul Houstonului.

Munroe îşi lipi degetul mare de rădăcina nasului şi oftă.

— Zău că nu ştiu, Kate. După ce aud detaliile, s-ar putea să vreau să accept, şi amândouă ştim că indiferent dacă doresc sau nu, am nevoie de o pauză...

— Dimineaţa am să-l sun pe Burbank, spuse Breeden. Am să-l anunţ că ai refuzat.

Ochii lui Munroe căzură pe documente.

— Încă n-am refuzat, spuse ea. Am făcut tot drumul ăsta, nu-i aşa?

Întinse mâna după hârtii şi le răsfoi iar.

— Asta e tot?

— Oficial, da.

— Ai citit tot?

— Da.

— Şi neoficial?

— În dosare sunt chestii personale şi informaţii despre Elizabeth Burbank. Se pare că la aceeaşi dată, sau în jurul datei când primele echipe au pornit să dea de urma lui Emily, ea a făcut o cădere nervoasă şi a trebuit să fie spitalizată. Un an a tot intrat şi a ieşit din aziluri înainte să moară. Suicid.

Breeden luă o gură de apă.

— Pentru familie, a fost un noroc urmat de tragedie. Cu mai puţin de două luni înainte de moartea lui Elizabeth, platforma de foraj a lui Burbank din largul coastei Africii de Vest a dat de petrol şi acţiunile companiei lui au urcat vertiginos. A devenit peste noapte multimilionar şi de atunci, investindu-şi cu grijă capitalul, a devenit multimiliardar.

Se opri, iar Munroe îi făcu semn să continue.

— Înainte de asta, familia nu suferea nicicum. Richard Burbank se descurcase bine în viaţă prin proiecte de mare risc care au reuşit şi s-a şi însurat cu femei bogate de ambele dăţi. Elizabeth provenea dintr-o familie cu avere moştenită, umbla cu elita Houstonului, aşa că se poate spune că erau deja înstăriţi înainte de pleaşca din Africa. Elizabeth era a doua căsătorie a lui Richard – Emily, fata care e dispărută, este fiica lui Elizabeth dintr-o căsătorie anterioară. Richard a adoptat-o în mod legal când ea avea şaptesprezece ani. A fost chiar în jurul aniversării lor de zece ani. El şi Elizabeth au ţinut o ceremonie de reînnoire a angajamentelor şi el a lăsat-o pe Emily să aleagă un caz de caritate pentru o donaţie mare în cinstea lor.

Chelnerul se apropie cu mâncarea şi Breeden se opri. Munroe îşi puse şerveţelul în poală şi inspiră aroma care venea din farfuria ei.

— Aşadar e filantrop, spuse ea. Altceva? Cum e ca persoană?

— E greu de spus, răspunse Breeden. Impresia pe care mi-a lăsat-o la telefon e că nu umblă cu fleacuri, că obţine ce vrea. Presa a scris mult despre el înainte de descoperirea petrolului. Compania lui, Titan Exploration, a fost în centrul atenţiei timp de aproape şapte ani, dar de Burbank nu s-a prea pomenit în afară de a se sublinia că el e fondatorul şi un acţionar important. Se pare că se cam fereşte de camerele de filmat.

Munroe dădu din cap şi mestecă. Îşi drese glasul.

— Pentru o sută de miare, am să ascult ce are de spus. Dar ai grijă să afle că vin pentru bani şi din pură curiozitate.

— Cred că va dori să vă vedeţi cât mai repede.

— Încearcă să aranjezi întâlnirea peste câteva zile – dă-mi puţin timp să-mi trag sufletul.

— Cum stau lucrurile acum? întrebă Breeden.

— Nu s-au schimbat mult. Fac faţă.

Munroe lăsă jos cuţitul şi furculiţa. Nici vorbă să discute despre nebunia din capul ei; era un iad intim pe care era mai bine să-l trăiască singură.

— Sunt bine, spuse ea.

Breeden scoase un telefon mobil.

— Până nu uit, spuse ea şi i-l întinse lui Munroe. Aşa nu va trebui să te vânez. Numărul e pe spate, încărcătorul e în servietă. Am să te sun de îndată ce stabilesc întâlnirea.

După ce termină masa, Munroe se întoarse în camera ei, desfăcu dosarul, se uită pe pagini şi, pe la mijloc, deveni curioasă. Când îşi dădu seama că pierde noţiunea timpului, puse ceasul să sune şi o luă de la capăt, începând cu rezumatul dosarelor oficiale.

Cel care scrisese acest document descria Africa pe care ea o cunoştea bine şi pe care renunţase de mult să încerce s-o uite. Munroe se pierdu în pagini până când alarma ceasului îi aminti că altceva necesita atenţie. Noah Johnson.

El avea să fie amuzamentul zilei, misiunea nopţii. Strânse hârtiile într-o ordine aparentă şi le aruncă pe birou. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi inspiră adânc de mai multe ori – o trecere de la un mod de lucru la următorul.

Îl găsi la bar, uitându-se lung în pahar. Chiar şi de la distanţă era frumos, şi dacă n-ar fi fost atât de cufundat în gânduri poate ar fi observat privirile mai multor femei din apropiere. Munroe se aşeză în capătul opus al barului, comandă o băutură şi ceru să-i fie adus şi lui un al doilea pahar.

Când paharul sosi, el ridică privirea şi apoi se uită în direcţia ei când barmanul arătă spre ea. Ea se aplecă după cuplul care îi bloca lui vederea şi îi făcu uşor cu mâna. El zâmbi, luă paharul şi veni la ea.

— *Bonsoir*, spuse el şi se aşeză pe taburetul alăturat, ridicând paharul în semn de mulţumire.

Experienţa îi spunea că el, ca majoritatea bărbaţilor după câteva pahare şi în faţa unei femei frumoase care se arăta interesată, nu avea să se poată abţine. Să ajungă cu el în pat era irelevant; provocarea consta în posedare, să se furişeze în capul lui atât de adânc încât el să nu vrea s-o mai scoată de acolo.

Răspunse în franceză şi, în timp ce flecăreau, îi urmări personalitatea, filtrând opţiunile prin răspunsurile lui. Când piesele deveneau un tot compozit, avea să-şi asume caracteristici care cucereau cel mai uşor – orice necesita acel rol anume în vederea atingerii scopului final. Pipiţă, cochetă, femeie fatală – orice.

Răspunsurile lui erau neaşteptate şi o făceau să râdă, nu râsul unei actriţe, ci unul sincer, adevărat.

Descoperind că munca o dusese în Maroc, el îi aruncă un zâmbet şicanator şi trecu de la franceză la arabă:

— *Hal tatakalam al-Arabia*?

Ea zâmbi larg şi şopti:

— *Tabaan*.

Conversaţia lor oscila, se umfla şi lâncezea. Personalitatea lui era dincolo de ce anticipase ea – mai aproape de a ei decât orice amuzament pe care îl căutase până acum. Poate că această vânătoare avea să fie cea mai uşoară dintre toate. Fără jocuri, fără roluri, doar o versiune igienizată a persoanei care era ea în realitate.

Dorind mai multă intimitate decât ofereau barul şi holul hotelului, Munroe spuse:

— Vrei să găseşti jacuzziul cu mine?

— Mi-ar plăcea mult, dar n-am costum de baie, spuse el.

Ea se apropie de urechea lui.

— Nici eu, dar dacă porţi chiloţi şi te comporţi ca şi cum hotelul ar fi al tău, n-o să observe nimeni.

El râse, un râs adânc, sănătos, spontan şi viu. Dădu pe gât restul de băutură şi puse paharul pe tejghea.

— Cred că te plac, doamnă Munroe.

Se ridică.

— Unde e acest jacuzzi?

Jacuzziul era situat într-o nişă, la distanţă de bazinul principal, şi când îl găsiră, Munroe îşi lepădă hainele şi intră în apa înspumată. Noah o studie o clipă, iar apoi, fără să întrerupă contactul vizual, îşi puse cămaşa pe speteaza unui scaun şi intră lângă ea. Urmărind cu degetul una dintre multele crestături gravate în corpul ei, întrebă:

— Cicatricele astea... fac şi ele parte din meseria ta?

Ea începu să spună ceva, apoi ezită şi se opri.

— Alea sunt o poveste pentru altă dată, spuse ea în cele din urmă.

Nu era obişnuita aiureală despre accidente de maşină şi sticlă, ci evita un adevăr pe care nu avea nicio dorinţă să-l retrăiască.

Capitolul 2

Către: *Katherine Breeden*
De la: *Miles Bradford*
Subiect: *Emily Burbank – Dispariţie/Investigaţie.*

Dra Breeden:

În numele lui Richard Burbank şi în scopul de a fi analizate de clienta dumneavoastră Michael Munroe, vă trimit întreaga colecţie de documente legate de dispariţia lui Emily Burbank.

Pe lângă rezumatele de mai jos, am ataşat şase fişiere PDF care includ toate comunicările de la dra Burbank anterioare dispariţiei ei, rapoarte şi documente guvernamentale, precum şi rapoarte şi transcrieri (*inclusiv traduceri*) *din investigaţiile particulare, în total 238 de pagini.*

Cu sinceritate,
Miles Bradford,
Capstone Security Consulting

DESCRIEREA CADRULUI

Namibia: *sălbatică, vastă, spectaculos de frumoasă şi casa unora dintre cele mai bune rezervaţii de animale. Este slab populată şi se află pe coasta de sud-vest a Atlanticului, unde se întinde Deşertul Namib, şi are la est o parte din Deşertul Kalahari. După standardele africane, ţara este sigură şi modernă, guvernarea stabilă, iar infrastructura solidă. Nu e primul loc de pe continent care îţi vine în minte când dispare un străin, dar un Internet café din capitala Windhoek a devenit ultimul loc de contact al lui Emily Burbank.*

Au trecut aproape nouă luni de la sosirea lui Emily în Africa şi de la dispariţia ei. Călătoria a început în Africa de Sud ca un safari

pe rute lungi și ocolitoare. Turul cu camionul a durat treizeci de zile și a trecut prin șase țări din sudul și estul Africii, sfârșindu-se la Nairobi, Kenya.

Programată inițial să se întoarcă la Johannesburg cu avionul, Emily a rămas în Africa de Est cu doi bărbați din turul ocolitor, Kristof Berger (*neamț, mai târziu stabilindu-se că avea vârsta de 23 de ani*) *și Mel Shore* (*australian, 31 de ani*). *Despre această decizie, Emily a scris*: „*Vrem să sărim peste parcurile cinegetice și să vizităm orașele și satele aflate la distanță de drumurile bătătorite și, dacă putem, să trăim o vreme cu populația locală din unele dintre zonele rurale prin care deja am trecut. Nu vă faceți griji pentru mine, sunt bine. Kris și Mel sunt grozavi și suntem cu ochii în patru*" (*vezi exemplarul original și anexat*).

Au trecut două luni de la acest e-mail până la următorul contact, care a fost un apel telefonic din Dar es Salaam, Tanzania. Nu există nicio dovadă a acestei conversații; *a fost mai târziu redată de Elizabeth Burbank. Cei trei călătoreau tot împreună, pauza în comunicare fiind cauzată de faptul că au stat mai mult de o lună într-un sat Masai din afara Parcului National Serengeti, unde n-au avut electricitate, iar cel mai apropiat telefon era la mai mult de o zi de mers pe jos. Această ședere s-a sfârșit când Emily a făcut febră și tovarășii ei de călătorie au dus-o la o misiune catolică pentru a fi tratată de malarie. La vremea telefonului, Emily se însănătoșise complet și cei trei erau pe cale să se întoarcă la Johannesburg.*

E-mailurile de la Emily au sosit la intervale regulate: *Lusaka, Livingstone, Gaborone și, în cele din urmă, Johannesburg, fiecare fiind o scurtă notă care oferea detalii despre locație și despre următorul segment de călătorie.*

Cu câteva zile înainte de întoarcerea programată în Statele Unite, Emily și-a anunțat decizia de a mai rămâne încă două luni în Africa. Avea în plan să plece apoi în Europa, unde voia să stea câteva săptămâni pentru a străbate Balcanii cu Kristof înainte de a se întoarce acasă.

În comunicările care au urmat, Elizabeth a fost de acord să-i trimită lui Emily bani pentru Europa cu condiția să stea în Africa numai o lună și, primind consimțământul lui Emily, i-a trimis telegrafic patru mii de dolari.

O săptămână mai târziu Emily a scris din Windhoek. Alături de câteva detalii despre călătorie și promisiunea de a-și înștiința familia de îndată ce știa unde aveau să meargă apoi, Emily a dat adresa lui Kristof Berger din Langen, Germania, cerându-i mamei ei să-i trimită acolo prin poștă câteva lucruri, pe care să le găsească atunci când sosea.

Aceasta a fost ultima comunicare primită de la Emily Burbank.

Când Emily nu și-a mai contactat familia și nici nu s-a întors acasă la data stabilită, soții Burbank au contactat liniile aeriene sud-africane în încercarea de a afla dacă Emily plecase din Africa spre Europa. Liniile aeriene nu aveau nicio înregistrare despre îmbarcarea lui Emily într-un avion care a plecat din Johannesburg sau într-unul care făcea legătura cu Europa și, citând factori de securitate, n-au putut să furnizeze informații nici despre Kristof Berger, nici despre Mel Shore. Soții Burbank au completat un raport despre persoane dispărute la departamentul de poliție local și au contactat Departamentul de Stat.

REZUMATUL INVESTIGAȚIILOR

De la început s-a înțeles că șansele de a o localiza pe Emily sunt slabe. Emily crease un precedent în privința călătoriilor în zone izolate și deși se presupune că și-ar fi înștiințat familia înainte de a părăsi Namibia, acest lucru nu este cert, de aceea, adevăratul loc din care a dispărut e supus speculațiilor. În plus, nu se știe mai nimic despre tovarășii ei de călătorie și relația dintre cei trei. Permutările sunt multe, iar investigațiile care au urmat s-au centrat nu doar pe localizarea lui Emily, ci și pe localizarea bărbaților care călătoreau cu ea.

Faza Unu: *Faza inițială a investigației s-a ramificat imediat în trei direcții.*

Namibia: *Departamentul de Stat, ambasada SUA din Windhoek și poliția locală au lucrat împreună pentru a descoperi deplasările celor trei prin capitală. După ce au stabilit în mare că au existat trei zile de ședere, autoritățile au ajuns într-un punct mort. Neputând constata că Emily Burbank și tovarășii ei de călătorie chiar fuseseră în capitală, n-au mai transmis nicio informație. Din această primă fază, merită reținute următoarele*:

La pensiunea la care au stat, proprietarul i-a auzit discutând despre Luanda (*Angola*), *iar la restaurantul pe care îl frecventau cei trei, un chelner și-a amintit că Kristof Berger a întrebat multe lucruri despre Fâșia Caprivi și despre starea drumurilor până la Ruacana, la granița cu Angola. Alt chelner a spus că i-a auzit discutând despre Libreville* (*Gabon*).

Kristof Berger: *Folosind adresa furnizată de Emily, o a doua echipă a fost trimisă în Germania pentru a o găsi pe mama lui Kristof Berger. Când i s-au arătat fotografii ale lui Emily, ea a negat că a văzut-o, iar când i s-au pus întrebări despre Kristof, a încheiat conversația.*

Apelând la primăria din Langen, echipa a putut să confirme că Kristof se întorsese în Germania și merită notat că data întoarcerii lui Kristof în Europa nu coincide cu detaliile de zbor furnizate de Emily părinților ei. Încercările repetate de a-l găsi s-au dovedit zadarnice.

Mel Shore: *Scrisorile trimise de Emily acasă furnizaseră doar informații răzlețe despre Mei Shore și, prin intermediul acestora, se presupun numele, vârsta și naționalitatea lui. În afară de asta, se cunosc puține lucruri despre el și toate încercările de a-i afla orașul de origine sau membrii familiei au eșuat.*

Faza Doi: *Poliția locală a lucrat la stabilirea unei baze pentru rămânerea lui Emily Burbank în Namibia sau părăsirea acestei țări. Singurele linii aeriene intra- africane care plecau din Windhoek și păstrau înregistrări care puteau fi cercetate au fost South Africa Airways și Air Namibia, Emily nefiind pe listele niciuneia. N-ar putea să se excludă faptul că cei trei au luat un avion utilitar sau au ieșit din Namibia pe jos sau cu un vehicul.*

Pe baza informațiilor furnizate în faza unu, investigația s-a transferat în Ruacana și apoi în orașele din Fâșia Caprivi, o întindere îngustă de pământ cu vegetație luxuriantă aflată între Botswana și Zambia. Investigatorii n-au reușit să găsească pe nimeni care să-și amintească de tinerii călători.

Toate indiciile arătau că grupul părăsise Namibia, dar nu exista nicio dovadă că o făcuse cu adevărat. În această fază, cercetarea activă în Namibia s-a oprit.

Faza Trei: *Familia Burbank a trimis o echipă de avocați la ambasadele SUA din Luanda, Pretoria și Gaborone. Vizite similare s-au făcut la ambasadele germană și australiană în speranța de a se strânge informații despre Kristof Berger și Mel Shore. Ambasadele nu primiseră niciun raport despre cetățeni dispăruți și n-au putut fi de ajutor.*

Fazele unu, doi și trei au durat aproape opt luni și s-au încheiat fără informații precise despre Emily Burbank, sau despre unde puteau fi găsiți cei doi tovarăși ai ei de călătorie.

Faza Patru: *La aproximativ un an de la dispariția lui Emily, pachetul pe care i-l trimisese Elizabeth Burbank lui Emily la adresa lui Kristof a ajuns înapoi în Houston, nedeschis, cu mențiunea „returnat expeditorului". Încă o dată o echipă a fost trimisă în Europa, și în cele din urmă Kristof a fost localizat la Klinik Hohe Mark. Cronologic, prima internare a lui Kristof pare să fi fost la scurt timp de la întoarcerea lui din Africa. Fișele medicale arată că a suferit o cădere nervoasă, inițial a răspuns bine la*

tratament şi a fost externat după şase luni. S-a întors în aceeaşi lună şi de atunci e rezident permanent.

Echipa de investigatori a reuşit să stea de vorbă cu el, dar nu era lucid şi răspunsurile pe care le-a dat n-au avut nicio legătură cu conversaţia sau cu întrebările care i s-au pus. Transcrisurile şi traducerile sunt incluse în documente auxiliare.

Neputând să afle ceva de la Kristof, echipa a mai încercat o dată să stea de vorbă cu Frau Berger. După ce i s-a oferit o sumă substanţială de bani, femeia a acceptat să le asculte întrebările. Când i s-au arătat iar fotografii ale lui Emily Burbank, Frau Berger nu a recunoscut-o, nici nu a putut furniza detalii despre unde fusese Kristof în timp ce era în Africa, sau cu cine se împrietenise pe parcursul călătoriei. A confirmat doar data întoarcerii lui Kristof şi a recunoscut data internării lui în ospiciu.

Suspectând că Frau Berger ştia mai multe decât dezvăluia şi văzând starea casei femeii, echipa de investigare a oferit o sumă suplimentară de bani ca ea să-şi amintească şi alte detalii şi, cu asta, Frau Berger a încheiat iar conversaţia.

Faza Cinci: *În Namibia, acolo unde s-au încheiat prima şi a doua fază, un grup de foşti militari a încercat să descopere pe unde a ieşit Emily din ţară. Într-o perioadă de patru luni, au verificat înregistrările ieşirilor de la toate punctele de graniţă de uscat de pe cuprinsul Namibiei şi au stat de vorbă cu toţi oficialii disponibili; dat fiind faptul că au împărţit „bonusuri" generoase, au vorbit şi cu mulţi care nu erau oficiali. La sfârşit n-au găsit nicio dovadă că Emily părăsise Namibia.*

Faza Şase: *În e-mailurile trimise acasă şi în conversaţiile cu Elizabeth Burbank, Emily spusese că avea de gând să rămână în Africa pentru a călători prin ţările pe care nu le vizitase încă. Din punct de vedere geografic, singura direcţie în care putea s-o ia grupul pentru realizarea acestui plan ar fi fost spre nord.*

Nici lui Emily şi niciunuia dintre tovarăşii ei nu li s-au emis vize de la ambasadele angoleză, congoleză sau gaboneză din Windhoek. Vizele pentru aceste ţări ar fi putut fi cerute în altă parte pe continent, sau poate cei trei, acum obişnuiţi cu protocoalele africane de trecere a graniţei au încercat să-şi procure vize la frontieră.

Deşi Angola se învecinează cu Namibia la nord, celor care o cunoşteau pe Emily le-a fost greu să creadă că fata a intrat în această ţară. Intrarea în Angola pe uscat ca turist nu era considerată posibilă la acea vreme şi încă este nerecomandată din cauza deceniilor de conflicte. Totuşi, exista posibilitatea să fi luat avionul până la Luanda, de unde cei trei să-şi fi continuat drumul spre nord. Şi Congo, şi Gabon ridicau semne de întrebare, deoarece era costisitor să ajungi în aceste ţări, având în vedere costurile de transport, precum şi vizele, mâncarea şi cazarea.

Limba a fost un considerent în plus. Spre deosebire de sudul şi estul Africii, unde engleza este vorbită pe scară largă, pe coasta de vest a Africii franceza este limba de bază. Emily vorbea o franceză rudimentară şi, până la acest moment, evidenţa şcolară a lui Kristof Berger a confirmat că şi el vorbea franceza. Despre Mel Shore nu se cunoaşte nimic.

Echipa de cercetare s-a împărţit în trei şi a plecat în Angola, Gabon şi Congo. Ca şi în cazul fazelor precedente ale investigaţiei, această cercetare s-a sfârşit fără informaţii suplimentare.

Munroe dădu pagina şi mâzgăli încă o notă pe anexă. Luând totul în considerare, volumul cercetării era impresionant, iar familia băgase în ea o sumă considerabilă. Dar erau întrebări la care colecţia de documente nu răspundea.

În jurul ei erau numai hârtii. Cana de cafea de pe noptieră fusese umplută şi reumplută de mai multe ori şi, în ciuda măsurilor de precauţie, lăsase un cerc pe mobilă.

Munroe luă cana – era timpul să mai bea una. Era aproape opt seara. Noah avea să se întoarcă în curând; nu se putea abţine să se reîntoarcă la ea. Îşi turnă încă o cafea.

Detaliile cazului îi alergau prin cap şi, odată cu ele, veniră amintirile. A fost altă viaţă, altă lume, neîmblânzită şi vastă, în care întinderile de asfalt cu două benzi treceau ca nişte vene prin pustietatea subsahariană, iar autobuzele – vechi, ruginite şi râgâind fum negru – pompau sângele omenirii de-a lungul drumului.

A fost o lume în care zonele urbane erau mase refractare, urme nepieritoare de paşi omeneşti care se înălţau din modernitatea amalgamată a peisajului cu proscrişii şi deşeurile Europei şi Asiei, unde chiar şi noul devenea vechi înainte de vreme şi unde apa curentă caldă şi electricitatea constantă erau considerate încă de cei mai mulţi produse de lux.

Munroe luă o gură de lichid călâu şi pufni pe nas fără să vrea. Nu era de mirare că nicio investigaţie nu a avut niciun rezultat. Continentul era vast, evidenţele inexistente, iar dovezile puţine. Găsirea fetei era foarte improbabilă.

Dar provocarea era seducătoare, şi braţele ei ademenitoare se înfăşurau în jurul minţii ei ca nişte fire eterice de pânză de păianjen.

O bătaie uşoară în uşă o smulse din gânduri. Deschise uşa şi Noah o salută cu un sărut şi îi întinse un mic trandafir alb. Ea îşi înfipse floarea după ureche şi el se uită pe lângă ea la documentele împrăştiate pe pat. Spuse în franceză:

— Eşti ocupată? Să revin altă dată?

Ea îl trase de gulerul cămăşii, apropiindu-l de ea, şi îl sărută.

— Nu. Lasă-mă un minut să pun astea în ordine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Afară, Munroe dădu la o parte husa care apăra motocicleta de stihiile naturii şi de mâini curioase, şi Noah îngenunche lângă ea şi îşi trecu degetele peste caroseria lucioasă.

— Ca de la entuziast la entuziast, m-am gândit că ai putea s-o apreciezi.

El zâmbi.

— O apreciez.

Se îndreptară spre Greenville, unde găsiră un club de dans şi petrecură mai multe ore mişcându-se pe ring, orbi la toţi şi toate din jurul lor, captivaţi de ritm şi de apropierea trupurilor lor. Când ajunseră înapoi la hotel, era aproape trei dimineaţa.

Ziua care urmă aduse un program similar. Noah plecă înainte ca ea să se trezească de tot, iar în lipsa lui ea citi şi chibzui asupra informaţiilor furnizate de dosarele Burbank. Când el se întoarse, plecară cu motocicleta.

Ea îi arătă Dallasul, îl duse în locuri în care ea îşi găsea rar timp să meargă, iar când văzură tot ce se putu vedea, se întoarseră în liniştea camerei şi la satisfacţia explorării reciproce a trupurilor. Faptul de a fi cu el îi aduse pace; neliniştea care o urmărise de la sosire era în reflux, iar demonii din capul ei dormeau.

•

Era patru dimineaţa şi, pentru prima dată, Munroe se trezi cu Noah în patul ei. Îşi trecu degetele peste pieptul lui şi el îi luă mâna, se rostogoli pe o parte şi o sărută pe creştet.

Munroe deschise telefonul şi văzu că avea un mesaj de la Breeden. Se ridică să noteze câteva numere, apoi se strecură la loc în pat şi se cuibări la pieptul lui Noah.

— Când ai avion? şopti ea.

— Mâine-seară.

— Eu plec la Houston mâine devreme, spuse ea.

El rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

— Mai avem noaptea ce vine.

În glasul lui era o tristeţe sinceră şi, ce era mai rău, o simţea şi ea. El trebuia să fie o provocare, o cucerire care să amorţească chinul anxietăţii, nu să se infiltreze în fisurile din mintea ei.

— Mă întorc la opt, spuse el. Iei cina cu mine?

— Bineînţeles, şopti ea şi îl sărută, iar apoi, ca să scape, se dădu jos din pat şi se duse la duş.

•

După plecarea lui, Munroe se aşeză turceşte pe pat, având înşirate în faţa ei dosarele despre Richard, Elizabeth şi Emily Burbank. Dosarele – strânse de Breeden sau de persoana angajată de Breeden să le adune – erau practica standard, hotărâtoare pentru o misiune. Fiecare potenţial angajator avea o motivaţie personală să o atragă într-un proiect, iar acea motivaţie nu coincidea întotdeauna cu ce i se spunea în mod oficial.

Munroe cercetă dosarele în căutare de informaţii care să o ajute să înţeleagă mai bine contextul, şi după ce petrecu cea mai mare parte din zi negăsind decât ceea ce păreau a fi nişte bârfe din înalta societate, le aruncă la o parte.

Părăsi hotelul chiar înainte de şase şi plecă spre nord cu motocicleta, fără vreo destinaţie anume în minte, doar din dorinţa de a arde combustibil şi, printr-un galop al vitezei, de a scăpa de demonii care începuseră să se trezească.

După trei ore, cu aproape trei sute de mile adăugate pe contorul de parcurs, Munroe se întoarse la hotel. Când intră în cameră, Noah o întâmpină cu un buchet de flori – fără întrebări acuzatoare de ce îl lăsase să aştepte, doar un sărut şi parfumul trandafirilor. Ea îi zâmbi şi îi întoarse sărutul. Ambele gesturi erau reflexe, nici calculate, nici sincere. Lăuntric, se decupla.

El scoase o sticlă de vin şi turnă un pahar.

— Tot mai pleci mâine la Houston?

Ea luă paharul, îl sărută şi puse paharul deoparte.

— Am să plec la şase sau la şapte.

Îşi scoase blugii.

— Lasă-mă să fac un duş şi pe urmă putem pleca.

El o mângâie pe obraz şi îşi trecu degetele prin părul ei, apoi se aşeză pe marginea patului şi, pe jumătate goală cum era, o trase în poala lui. Mâinile lui îi cuprinseră talia.

— Vino cu mine în Maroc.

Invitaţia ar fi trebuit să anunţe triumful, înştiinţarea oficială că provocarea luase sfârşit, că era timpul să plece. Se ridică din poala lui şi se duse la fereastră, uitându-se în zare la luminile oraşului şi neplăcându-i deloc că îşi dorea ce avea el de oferit.

Nu era prima dată când o cucerire formula o astfel de cerere sau când se rosteau cuvinte asemănătoare, dar era prima dată când simţea o tresărire de dorinţă – acea dorinţă de a dispărea în proverbialul asfinţit, indiferent cât ar fi putut dura asta.

— Nu zic că nu vreau, spuse ea. Doar că nu pot.

Tăcu o clipă, se întoarse de la fereastră şi se aşeză călare în poala lui, cu faţa spre el. Îi ţinu faţa la pieptul ei şi îl sărută pe creştet.

El o îmbrăţişă strâns şi apoi, cu un oftat adânc, se ridică trăgând-o în sus odată cu el.

— Trebuie să plec, spuse el.

Scoase din portofel o carte de vizită.

— Asta ca să mă găseşti – în caz că te răzgândeşti.

Puse cartea de vizită pe birou şi, fără să se uite în urmă, ieşi din cameră.

Uşa se închise cu o bufnitură care răsună în liniştea camerei. Munroe luă paharul cu vin, roti uşor lichidul şi îşi trecu degetul mare peste piciorul paharului. Era atât de delicat, atât de uşor de spart, şi ea aşteptă dorinţa s-o facă. Nicio reacţie. Era amorţită. Decuplarea lăuntrică era totală. Puse paharul la loc pe birou, se întinse pe pat cu mâinile sub cap şi aşteptă ca demonii să se trezească, aşa cum ştia că o să se întâmple.

Capitolul 3

Walker County, Texas

Cerul era întunecat, colorat de ceaţa tulbure a luminilor oraşului, a civilizaţiei şi poluării. Vremea se încălzise; chiar şi înainte de ivirea zorilor Munroe simţea asta şi, dacă temperatura urca, faptul era bine-venit pentru ea. Şoselele erau pustii şi, la 150 mile pe oră, vântul avea felul său special de a te răvăşi.

La trei dimineaţa aruncase documentele cazului Burbank într-un rucsac şi părăsi hotelul. Capul îi era plin de o învălmăşeală de cuvinte vechi şi de atacurile de anxietate care nu o lăsau să doarmă. Avea să meargă toată noaptea, iar pe întuneric şi în linişte capul avea să i se limpezească.

Străbătu tărâmul îndepărtat şi şerpuitor al Texasului. Nesfârşitele despărţitoare de benzi se amestecau într-o linie solidă, timpul se calcula după schimbarea culorilor cerului şi o durere surdă o pândea la periferia conştiinţei, rezultatul direct al orelor petrecute pe o motocicletă construită pentru viteză, nu pentru confort.

Întâlnirea era fixată pentru ora zece, iar acum era nouă şi jumătate şi ea se deplasa odată cu traficul orei de vârf de dimineaţă, care curgea înspre centrul oraşului Houston. Găsi loc de parcare şi apoi, uitându-se în sus la clădire, îşi ciufuli părul scurt pentru a-l elibera de forma căştii.

Se întinse şi îşi îndreptă umerii, fixă casca pe motocicletă şi desfăcu fermoarul gecii de motociclist. Pe dedesubt purta un tricou mulat, iar combinaţia de cămaşă, blugi şi ghete cu talpă groasă o făcea să arate ca şi cum ar fi coborât de curând din cabina unui camion de mare tonaj. La fel ca toate deciziile pe care le lua, alegerea vestimentaţiei era calculată, o declaraţie pentru client, un „te bag în mă-ta!" mut pentru un şir de bărbaţi în costume care căutau agresiv, prin tertipuri, s-o facă să le accepte misiunile.

Cu ei renunţa la etichetă, nu respecta niciun protocol şi fiecare, pe rând, accepta asta pentru că toţi voiau informaţiile procurate de ea, care aveau potenţialul de a transforma micile profituri în aur.

Nu începuse aşa. Prima misiune fusese o întâmplare fericită şi venise într-un moment când se considera distrusă pe viaţă, neangajabilă în sensul

tradiţional al cuvântului şi se întreba cum avea să plătească toată viaţa împrumuturile pentru studii, care se tot adunaseră.

În ultimul an de colegiu, într-o perioadă de beţie şi ceaţă indusă de droguri, când se apropia ameninţător termenul de predare a unei teme de cercetare pentru cursul de politică comparată, făcu o noapte albă cu un laptop prăpădit şi patru ibrice de cafea, fabricând un referat care avea ca ţintă de studiu Camerunul. Sursele erau născocite, dar informaţiile, bazate pe observaţii personale din trecut, concluziile logice şi profunda înţelegere a demografiei erau foarte corecte.

Uşurarea de a fi terminat tema fu urmată de groază când, în loc de notă, fu rugată să discute lucrarea. După cum s-a dovedit, profesorul îşi luase libertatea de a-i pasa referatul unui coleg care, după ce îl citise, ceruse să o cunoască.

Colegul era economist la Fondul Monetar Internaţional, lucra în zona africană a FMI şi, la rândul lui, i-o prezentă pe Munroe unuia dintre partenerii lui de afaceri, un bărbat pe nume Julian Reid. Deşi celor care au citit referatul le-a fost clar că materialul nu fusese cules din surse autentice, analizele şi concluziile le stârniseră curiozitatea. La masă, Reid a întrebat care erau şansele ca ea să pregătească un referat similar despre altă ţară. El şi partenerii lui, a explicat el, aveau de gând să înceapă o afacere riscantă în Maroc, şi cu toate că ţara era destul de stabilă politic şi economic, aveau nevoie de cineva din interior cu o înţelegere instinctivă a locului, obiceiurilor, subtilităţilor şi, în lipsa unui termen mai bun, de o hartă a navigării în ierarhia politică, cu mitele şi tertipurile ei pentru obţinerea puterii. Astfel de informaţii ascunse din lucrarea ei atrăseseră atenţia celor care o citiseră. Reid voi să ştie dacă ea putea să repete cercetarea într-un alt caz.

Aşa a început.

Marocul a fost prima misiune; îi luase opt luni, iar acele opt luni i-au schimbat viaţa. Drogurile s-au oprit, băutura a secat, intensa concentrare a muncii i-a adus linişte, iar acea primă misiune i-a adus bani în cont. A urmat o perioadă de două luni în Uruguay pentru FMI. Până să termine al treilea proiect, în Vietnam, începuse să i se ducă vorba. Cu fiecare misiune reputaţia ei de a produce informaţii imposibil de corecte creştea şi a fost doar o chestiune de timp până ca regula cererii şi ofertei să intre în acţiune. Valoarea serviciilor ei a crescut exponenţial şi la fel şi cecurile. Nimeni nu

întreba cum obţinea informaţiile sau ce făcea pentru a le obţine; plăteau pur şi simplu.

Acum a apărut posibilitatea unei misiuni mult în afara zonei ei de expertiză şi, din acest motiv, o intriga – pe lângă faptul că nu se întorsese pe continentul pe care se născuse de când plecase brusc, în urmă cu nouă ani. Munroe împinse la o parte amintirile, o însoţi pe Kate Breeden în holul cel mare al clădirii şi sui cu liftul în linişte până la etajul treizeci şi opt, ajungând într-o zonă largă de aşteptare.

Holurile aveau covoare pe jos, uşile aveau ornamente elegante, iar atmosfera era liniştită şi reverenţioasă. Titan Exploration era o mostră fascinantă a culmii Americii corporatiste şi Munroe observă evenimentele cu o curiozitate detaşată în timp ce o urma pe asistenta lui Burbank pe covoarele scumpe şi holurile bine luminate.

Cu politica sa internă şi cu trăsăturile sale grave, lumea corporatistă îi era tot atât de străină ca oricare dintre ţările în care călătorise şi includea o cultură aparte pe care ea mai avea mult până să o asimileze. De-a lungul anilor încercase de mai multe ori să trăiască precum oamenii „normali”, să aibă slujbe standard şi o locuinţă permanentă, fiecare încercare fiind un eşec mai nefericit decât cel de dinainte. Cea mai lungă perioadă de angajare fusese de opt săptămâni, când lucrase ca statistician la o firmă de audit. Se terminase repede când ideea de a-l ucide pe managerul departamentului devenise palpabilă. Periculoasă şi proastă, femeia era un tiran hotărât să distrugă orice tânăr talentat ca nu cumva s-o înlocuiască şi puţini ar fi plâns dacă ar fi murit. Dar când Munroe a început să se gândească cum s-o facă şi să scape basma curată, şi-a dat seama că era timpul să plece. Şi aia a fost o slujbă bună.

Asistenta le conduse la un birou din colţ, bătu încet şi deschise uşa. Între uşă şi biroul lui Burbank erau zece metri de spaţiu gol. În partea din faţă a biroului era o zonă de aşteptare cu un bar cu băuturi spirtoase. Pe peretele din dreapta erau înşirate fotografii cu autograf înrămate. Pereţii din stânga din spate erau din plexiglas, cu o privelişte spectaculoasă a zonei centrale a Houstonului.

Burbank stătea pe marginea unui birou de mahon supradimensionat din faţa peretelui de sticlă, cu telefonul la ureche, cu un picior proptit în podea, cu celălalt atârnând peste colţul biroului şi era în toiul unei conversaţii aprinse. Se opri, le făcu semn lui Breeden şi Munroe să intre, apoi îl concedie scurt pe cel care era la celălalt capăt a firului.

Burbank era de înălţimea lui Munroe, bronzat, în formă şi îmbrăcat impecabil cu un costum negru, ajustat pe corp, o cămaşă albă cu dungi fine şi cravată roz. Argintiul de la tâmple îi încadra ochii de culoarea albastru-gri a cerului de iarnă. Radia energie tangibilă şi farmec autentic.

Munroe se aşeză pe unul din cele două scaune care erau cu faţa la biroul lui Burbank şi imediat regretă că o făcuse. Scaunul era de pluş şi confortabil şi ea se afundă în el câţiva centimetri astfel că nivelul ochilor ei era mai aproape de pieptul lui decât de faţa lui, lucru care o forţa să se uite în sus la el.

Când tăcerea din cameră deveni stânjenitor de lungă, Burbank îi zâmbi lui Munroe şi spuse:

— Îţi mulţumesc tare mult că ai venit. Chiar apreciez că ţi-ai făcut timp să mă asculţi şi să te gândeşti, cel puţin, la treaba care mă interesează pe mine.

Munroe se uită dincolo de el pe fereastră, cu o expresie plictisită, şi spuse cu glas monoton doar atât:

— Am venit pentru bani.

Burbank râse şi îşi împreună mâinile.

— Cred că transferul s-a desfăşurat fără probleme şi că totul e în regulă, nu-i aşa?

Breeden dădu din cap şi Burbank continuă:

— Ai avut ocazia să te uiţi peste materialul pe care ţi l-am furnizat?

— Da, am avut, spuse Munroe.

— Bun, spuse el dând din cap, apoi se întrerupse brusc, de parcă i-ar fi venit alt gând. Ştii, chiar nu ştiu cum să-ţi spun – preferi Michael, domnişoară Munroe, Vanessa, sau poate există alt nume pe care ţi l-ai luat?

Vorbele îi erau aproape sarcastice, dar tonul era sincer. Îşi făcuse temele în privinţa ei şi o anunţa, ca să ştie.

— Cei mai mulţi clienţi de-ai mei îmi spun Michael, răspunse ea.

— Bine, Michael să fie.

Burbank se opri şi se uită pe fereastră, în zare, apoi îşi duse un deget la gură.

— Michael, spuse el, ştiu că nu ai copii, dar poate înţelegi durerea incertitudinii care vine din faptul că nu ştii ce s-a întâmplat cu un copil... Emily este cea mai minunată şi mai adorabilă fiică pe care şi-ar putea-o dori un părinte şi îi mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu că le-a adus pe ea şi pe mama ei în viaţa mea.

Scoase din portofel o fotografie şi i-o întinse lui Munroe.

— Asta e fotografia lui Emily la absolvirea liceului.

Munroe dădu din cap. Ca în fotografiile din dosare, Emily era o fată micuţă cu părul blond, lung şi drept, cu ochi căprui, nemaipomeniţi, cu gene lungi şi negre.

— Când Emily s-a hotărât să plece în Africa de Sud, m-am împotrivit. Am considerat că nu era sigur să călătorească singură. A susţinut că *nu era* singură, şi avea dreptate într-un fel – întreaga expediţie călătorea în grup. Cred că ştii totuşi ce vreau să spun. Dar avea optsprezece ani, era destul de mare ca să înceapă să ia singură decizii. N-am considerat că acea decizie era bună, dar mama ei a fost de părere că aventura avea să-i dea lui Emily şansa de a-şi arăta adevărata valoare, iar eu chiar n-am avut multe de spus în această chestiune... Emily e minionă şi cu vorba domoală, dar are o personalitate foarte puternică. Când voia ceva, găsea ea o cale să obţină, iar asta n-a fost o excepţie... Sunt sigur că ai citit în dosar că, cu puţin înainte de a pleca în Europa, conform planului ei, Emily a dispărut. Se fac patru ani de atunci, Michael.

Glasul lui Burbank se frânse. Se opri, îşi recăpătă răsuflarea şi, după o lungă tăcere, continuă:

— Am cheltuit o mică avere cu investigatorii particulari şi cu experţii în securitate. Am trecut prin iad încercând să tratez cu agenţiile guvernamentale care nu ştiu nimic.

Se opri iar, respirând adânc şi regulat.

— Sincer să fiu, nu prea mai sper să o găsesc în viaţă după atâta timp. Dar vreau să înţeleg ce s-a întâmplat, să ştiu dacă există vreo cale să îndrept lucrurile, să le îndrept în numele ei.

O senzaţie de apăsare umplu camera.

Munroe aşteptă, apoi spuse:

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Vorbea încet, imitând modul de vorbire al lui Burbank şi alegând cuvintele care să transmită înţelesuri fără să cauzeze durere.

— Înţeleg chinul de a fi pierdut pe cineva pe care l-ai iubit din motive care n-au absolut nicio logică. Dar ce nu înţeleg este de ce vrei să mă angajezi pe mine. Eu nu mă ocup de astfel de lucruri. Nu colind lumea încercând să găsesc oameni dispăruţi şi nu cred că pot să te ajut.

— Nu, tu nu cauţi persoane dispărute.

Burbank oftă.

— Dar ai talentul de a supraviețui și de a te armoniza cu orice cultură cu care vii în contact. Chiar mai mult, știi să pui întrebările potrivite oamenilor potriviți ca să obții răspunsurile de care ai nevoie.

Scoase din birou o mapă și o împinse spre ea. Avea aproape doi centimetri grosime, o prezentare succintă a ultimilor nouă ani din viața ei. Munroe o răsfoi cu un aer indiferent. După documente veneau fotografiile: familia ei, ea pe fiecare dintre cele trei motociclete Ducati pe care le avusese, atelierul lui Logan, Logan și iubitul lui de atunci și câteva fotografii din colegiu pe care își dori să nu le fi făcut. Munroe se opri când ajunse la o poză mărită, cu rezoluție înaltă – un cadru luat de pe internet cu unul dintre multele salturi cu parașuta la punct fix pe care le făcuse la Kjerag, în Norvegia. Evidențe medicale, evidențe școlare și cazierul de conducere cu lunga lui listă de amenzi pentru viteză. Dosarul includea conversații și detalii relatate de oamenii care o cunoșteau de când ea abia intrase în țară. Dar în afară de câteva însemnări despre copilăria ei, de dinainte de sosirea în Statele Unite, dosarul nu conținea nimic. Așa și trebuia.

Munroe aruncă dosarul pe birou.

— Ai un șapte plus pentru tema pentru acasă, spuse ea cu un căscat. Sper că nu te aștepți ca asta să fie o formă de șantaj pentru a mă convinge să iau cazul, pentru că acolo nu e nimic care să mă deranjeze.

— Șantaj? Dumnezeule, nu! spuse el. N-am nimic de câștigat forțându-te să accepți o misiune pe care nu vrei să ți-o asumi – de bună seamă, rezultatele n-ar fi deloc bune. Nu, Michael, am întocmit dosarul acela ca să am o idee completă despre ce ești în stare. De asemenea, am dorit să știi că m-am documentat înainte de a-ți prezenta oferta pe care sunt pe cale să ți-o fac.

Munroe nu spuse nimic și în cameră se lăsă tăcerea. Când fu evident că Burbank aștepta o reacție sau un indiciu de minim interes, ea căscă din nou și se cufundă mai adânc în scaun, rezemându-și capul de speteaza lui și întinzându-și picioarele în față.

Burbank își împreună mâinile și se aplecă în față pe birou.

— Sunt gata să-ți ofer un contract de două milioane și jumătate de dolari, ca o ultimă încercare de a-mi găsi fiica.

Ea își lăsă capul pe-o parte, ridică o sprânceană și nu spuse nimic.

— Am nevoie de încheierea cazului, Michael. Nu pot să stau cu mâinile în sân toată viața așteptând să primesc într-o bună zi vești. Tu ești cea mai bună în meseria ta. N-ai plecat niciodată într-o misiune fără s-o duci la

îndeplinire. Sunt sigur că dacă eşti de acord cu misiunea asta, o vei îndeplini. Şi poate că de asta mă tem, în parte. Mă tem că vei alege să nu accepţi pentru că nu crezi că vei reuşi. Şi de aceea sunt dispus să-ţi dau două milioane şi jumătate ca să-ţi dai toată silinţa. Nu ştiu cât va dura până să ajungi într-o fundătură. Noi ne-am ocupat de asta patru ani. Dă-mi un an, atât îţi cer, chiar dacă n-ai să ajungi mai departe decât am ajuns noi.

— Aşadar, eşti dispus să rişti două milioane şi jumătate de dolari pe şansa minimă că aş putea ajunge mai departe ca voi?

— Dacă pui problema aşa, atunci da, deşi eu nu văd asta ca pe un risc.

Arătă biroul cu un gest larg.

— Este evident că banii nu sunt cea mai mare grijă a mea. Am destui ca să-mi ţină câteva vieţi. Nu am însă încheierea. Nu suport să nu ştiu – şi poate nici n-am să ştiu *vreodată* – ce s-a întâmplat cu fiica mea şi timpul se scurge. Fiecare zi care trece fără să-mi aducă informaţii noi pecetluieşte rezultatul. Am citit nişte rapoarte întocmite de tine. Înhaţi informaţii parcă din văzduh. Am certitudinea că dacă tu spui că fata mea e moartă, atunci e moartă, iar dacă spui că e în viaţă, atunci eşti singura care o poate găsi. Iar dacă îmi spui că urma s-a pierdut şi nu mai e nicio speranţă de a merge mai departe, atunci voi şti că am făcut tot ce s-a putut face.

Munroe se ridică în scaun şi se aplecă peste birou astfel încât ochii ei ajunseră la acelaşi nivel cu ai lui.

— Asta-i tot? Eu îţi promit că-mi dau toată silinţa şi tu îmi dai banii? Şi dacă semnez contractul şi îmi iau o vacanţă de un an în Africa şi pretind că am încercat?

Burbank zâmbi şi îi susţinu privirea. Aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde, ca şi cum şi-ar fi ales cu grijă cuvintele.

— Dacă am ajuns să te cunosc bine, nu cred că te-ai gândi măcar la asta – e în joc reputaţia ta. Totuşi, eu sunt şi om de afaceri – îmi protejez investiţiile. Am să aştept să primesc frecvent, dacă nu regulat, informaţii despre cum merg lucrurile şi îmi rezerv dreptul de a trimite un om de-al meu să-ţi dea o mână de ajutor dacă voi considera că e necesar.

Munroe protestă.

— N-am mai fost niciodată supravegheată într-o misiune şi n-am niciun chef să încep acum. Eu lucrez singură, domnule Burbank, şi îmi aleg cu foarte mare grijă oamenii care mă ajută. Ce te face să crezi că oamenii tăi sunt „calificaţi”? Dacă ar fi fost, n-ai fi avut nevoie de mine.

Burbank băgă mâna în birou şi scoase un al doilea dosar.

— Acesta e al lui Miles Bradford, spuse el. Am încredere totală în el. A fost alături de mine la bine şi la rău, şi el e cel care mi te-a recomandat. Miles nu e străin de Africa şi, deşi nu scrie în documente despre activitatea lui, a fost în echipa de investigare care a călătorit de la Windhoek la Brazzaville, Congo. Eşti liberă să te documentezi singură despre el. Dacă socoteşti că nu e calificat, dă-mi de ştire şi îţi poţi alege singură oamenii din organizaţia mea în care să am încredere.

Munroe se uită scurt prin dosar, apoi luă propriul dosar de pe biroul lui Burbank şi i le înmână pe amândouă lui Breeden.

— În regulă, domnule Burbank, spuse ea. Am să mă gândesc la oferta ta. După ce recitesc informaţiile despre cazul fiicei tale, iar apoi citesc informaţiile despre Miles Bradford şi dosarul pe care îl ai despre mine, mă voi întoarce. În şaptezeci şi două de ore ai să ai veşti de la mine prin domnişoara Breeden.

— Îţi mulţumesc, Michael, spuse Burbank cu glasul înmuiat. Asta-i tot ce-ţi cer.

•

În timp ce coborau cu ascensorul, Breeden bătu uşor în dosarele groase şi spuse:

— Îţi voi lăsa astea la hotel de îndată ce ajung înapoi în oraş.

— Nu te deranja, spuse Munroe. N-am de gând să le citesc curând. Vreau doar să am copiile pregătite. La ce oră ai avion?

Breeden se uită la ceas.

— Cam peste trei ore.

— Hai la o cafea.

— Asta înseamnă că iei în considerare oferta lui Burbank?

— Poate.

Două străzi mai încolo găsiră o cafenea, iar când cafeaua fu aproape băută şi din biscuiţi şi brioşe nu mai rămăseseră decât câteva firimituri care se rostogoliseră pe masă, Munroe mută conversaţia înapoi la oferta pe care i-o făcuse Burbank.

— Am să accept jobul, spuse ea. Dacă Burbank îmi va face câteva concesii.

Breeden puse cana jos şi scoase din poşetă o agendă electronică.

— Vreau cele două milioane şi jumătate în avans, plus cheltuieli, spuse Munroe.

Se opri şi bătu cu degetele în masă într-un ritm care semăna cu codul Morse.

— Dacă pot produce dovezi ferme despre dispariţia lui Emily, atunci vreau încă două milioane şi jumătate la livrare, şi vreau să lucrez singură, fără cozi. S-ar putea să mai am câteva clauze, dar coada este singura la care o să se împotrivească. Aşteaptă cel puţin şaptezeci şi două de ore înainte să-i transmiţi condiţiile – vreau să am timp să mă răzgândesc.

Breeden dădu din cap şi îşi notă condiţiile.

— Mai vreau numele şi numerele tuturor persoanelor implicate în orice investigaţie făcută în dispariţia lui Emily. Am întrebări la care informaţiile pe care le-a trimis Burbank nu au răspuns.

Breeden îşi înclină capul şi şopti:

— Zău că mi-ar plăcea să ştiu ce te-a făcut să te hotărăşti să accepţi misiunea.

— Am acceptat-o fiindcă ştiu că pot să ajung mai departe decât ei.

— Şi sunt bani frumoşi.

Munroe zâmbi.

— Un an din viaţa mea este un an pe care n-am să-l recapăt niciodată. Dar în dosar era ceva care m-a întărâtat, ceva ce nu mi-am dat seama precis ce e până nu am venit aici. De fiecare dată când au plecat oameni în căutarea lui Emily, au început întotdeauna de unde a dispărut ea. Eu cred că răspunsul se află în Europa.

— La tipul... oh, cum îl cheamă? Băiatul care e în ospiciu?

— Da, la el. El a fost acolo. El ar trebui să ştie ce s-a întâmplat.

— Dar oamenii au încercat să stea de vorbă cu el. E dus de-a binelea.

Munroe dădu încet din cap.

— Îmi dau seama de asta.

Sorbi lung dintr-un pahar cu apă.

— Poate că nu vorbeau pe limba lui.

•

Munroe ajunse la hotelul din Dallas la mijlocul după-amiezii, iar cartea de vizită a lui Noah, tot pe birou unde o lăsase, fu primul lucru pe care îl văzu când intră în cameră. Aruncă pe pat rucsacul şi casca şi se duse la cartea de vizită, o luă şi o lovi uşurel de mână. Numele lui şi adresa se holbau la ea. Ceasul de lângă pat arăta patru şi jumătate – mai avea timp să-l vadă înainte de avion.

În liniştea camerei, presiunea din pieptul ei începu să crească. Glasurile erau acolo, coborâte şi liniştite, dar tot cu ea.

... *Pentru ce se întărâtă neamurile*...

Îşi trecu degetele peste cartea de vizită, peste tuşul în relief, peste formele prin care vârfurile degetelor ei traduseră amintirile feţei lui.

... Împăraţii pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc...

Lăsă cartea de vizită să cadă în coşul de gunoi.

Era timpul să plece.

Îşi adună puţinele lucruri şi le aruncă în rucsac; avea să le lase la Logan în drum spre ieşirea din oraş. Avea s-o contacteze pe Breeden înainte ca termenul-limită autoimpus să expire, apoi să gonească până la epuizare şi să găsească un loc unde să doarmă buştean noaptea. Sub impulsul momentului, se îndreptă spre Colorado Springs, tăind de-a curmezişul vasta pustietate rece a Texasului de Nord.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, opri să alimenteze la periferia oraşului Amarillo. Benzinăria era prost luminată şi abia după ce se dădu jos de pe motocicletă şi îşi scoase casca văzu micul grup de tineri din umbră. Stăteau pe platforma unei camionete Ford vechi. Mirosul de ţigări plutea în direcţia ei şi auzea în glasurile lor bravada care apare atunci când alcoolul se amestecă cu lipsa de experienţă a tinereţii. Îi ignoră şi desfăcu buşonul rezervorului de combustibil.

Când scoase portofelul, conversaţia adusă de aer îşi schimbă tonul. Rămase cu spatele la camionetă şi scoase cardul de credit. Glasurile tăcură. Platforma scârţâi. Închise ochii şi se relaxă, pregătită pentru ceea ce simţea că vine. Adrenalina curgea şi euforia venea în urma ei. Paşi neregulaţi. Metal pe metal. O mână se întinse spre umărul ei şi, cu iuţeală, ea apucă încheietura şi răsuci braţul la spate până auzi trosnetul şi, în aceeaşi secundă, îi arse un pumn în abdomen. Când el se îndoi, ea îi ridică de la pământ cuţitul.

— Ăsta a fost un avertisment, spuse ea, înfrângându-şi dorinţa de a-l bumbăci.

El avea optsprezece ani, poate nouăsprezece ani, şi faţa îi era colorată de rozul trandafiriu al tinereţii şi de alcool. Ignoră senzaţia cuţitului din mâna ei, care de-abia aştepta să fie folosit, îl trase în sus de păr şi îl împinse în direcţia celorlalţi care începuseră să se ridice din spatele platformei. Văzu licărul slab al unui pistol şi, instinctiv, pipăi cuţitul, apreciindu-i greutatea şi echilibrul.

— Dacă vreunul dintre voi vrea să se pună cu mine, n-are decât, spuse ea. Mi-ar prinde bine o bătaie bună acum. Iar tu, ăla cu pistolul, ar fi bine să fii

un trăgător formidabil fiindcă am să te tai bucăţi până să apuci să goleşti camera cartuşelor.

Le văzu nesiguranţa şi ignoră înjurăturile şi ameninţările; dedesubtul gălăgiei auzea teama şi ştiu că bătaia se sfârşise deja. Se întoarse cu spatele la ei şi continuă să-şi alimenteze motocicleta.

După două ore de mers spre nord, găsi un motel ieftin, unde dormi câteva ore înainte ca glasurile din trecut să o trezească din somn.

La trei zile de la plecarea din Dallas, Munroe o contactă pe Breeden pentru a confirma că avea să accepte misiunea şi îi trimise prin fax ultima clauză. După două zile, în timp ce trecea prin Sacramento, primi răspunsul pe căsuţa vocală. Conform înţelegerii, Breeden îi trimise contractul prin fax la cel mai apropiat magazin UPS. Documentul avea mai puţin de patru pagini şi, cu toate că Breeden examinase deja detaliile, studierea actelor scrise mărunt era o rutină pe care Munroe nu dori să o încalce. Burbank îi acceptase toate condiţiile în afară de una: nu voi să renunţe la dreptul său de a trimite un însoţitor dacă socotea că era necesar.

Pentru cinci milioane se putea împăca cu posibilitatea de a fi supravegheată; în cel mai rău caz, avea să se piardă în mod convenabil de supraveghetor. Trimise prin fax contractul semnat la biroul lui Burbank şi originalul lui Breeden.

După câteva minute, supărarea şi anxietatea se retraseră şi calmul puse stăpânire pe ea. Se cază la un motel şi dormi cincisprezece ore.

Capitolul 4

Frankfurt, Germania

Cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei, Munroe se îndreptă cu paşi mari spre Zeil, strada pietonală din centrul Frankfurtului. Era un frig de noiembrie şi străzile erau goale şi bătute de vânt. Frunzele toamnei dansau pe rafalele de vânt, iar mirosul de cafea din cafenele şi de castane care se prăjeau pe tarabele în aer liber plutea în văzduh, excitând simţurile.

Se opri la intrarea în metrou şi, ca un animal de pradă care adulmecă vânatul, îşi umplu plămânii cu aerul tare al iernii.

După aproape o lună de documentare, era pregătită să ia mirosul urmei care dispăruse şi, dacă lucrurile mergeau conform planului, să preia investigaţia de acolo de unde alţii care cercetaseră înaintea ei dăduseră greş.

Ajunsese în Frankfurt alaltăieri. Hotelul ei era aproape de centrul oraşului şi din el se vedea Mainul şi vasele fluviale care treceau pe el, la mică distanţă de trenurile care mergeau pe sub pământ şi de cele mai bune magazine care se înălţau deasupra lor.

Luă metroul până la Oberursel, un oraş de mărime medie de la marginea de nord a Frankfurtului, şi de acolo un taxi până la Klinik Hohe Mark. Clinica St. Mark: azilul pentru bolnavi psihic şi, de trei ani, domiciliul permanent al lui Kristof Berger. Ospiciul era o proprietate cuprinzătoare cu clădiri funcţionale, care se întindea pe mulţi acri pe care ar fi crescut verdeaţă dacă vremea ar fi fost mai caldă. Sunase înainte ca să afle programul de vizită, iar când coborî din taxi, clopotele unei biserici dintr-o piaţă pietruită a oraşului confirmau că venise la ora potrivită.

Kristof se afla într-o cameră caldă, scăldată de soare, unde perdelele galben pastel de la ferestre îndulceau lumina iernii. Se uita în gol cu capul înclinat, cu mâinile în poală şi labele picioarelor lipite. În capătul opus al camerei, sunetele unei emisiuni TV umpleau liniştea şi, cu toate că în încăpere erau şi alţi pacienţi, Munroe nu-i observă, atât de concentrată era asupra lui Kristof.

El era altfel decât în fotografiile vechi din rapoarte şi, când îi văzu faţa lipsită de orice expresie, primul ei gând fu că era păcat că de o persoană atât

de frumoasă se alesese praful. Se întrebă ce anume îl adusese într-o astfel de stare.

Munroe purta perucă blondă şi lentile de contact care îi făceau ochii căprui. Erau singurele articole menite a o face să semene cu Emily Burbank, dar ea spera că erau de ajuns pentru a trezi amintiri – dacă Kristof le mai avea. Se aşeză pe scaunul de lângă el, puse mâna pe braţul lui şi îi rosti numele. El nu reacţionă.

Neştiind dacă el îi receptase prezenţa, îngenunche în fata lui şi îi ridică uşor bărbia, astfel încât să se uite la ea. Privirea lui se concentră şi ea zâmbi. El îşi ridică singur capul şi ea îşi retrase mâna, rămânând în faţa lui pe podea.

Munroe rosti cu glas coborât:

— *Ich will begreifen was passiert ist, damit ich Dir helfen kann*? Unde s-a întâmplat, Kristof? Ce îţi aminteşti?

El oftă şi închise ochii, capul îi alunecă într-o parte şi faţa lui îşi recăpătă aerul absent de mai înainte.

Rămase la el aproape patru ore. Îi vorbi încetişor, îi explică dorinţa ei de a o găsi pe Emily şi căută pe faţa lui indicii care s-o lase să pătrundă în mintea lui. Au existat momente când el se trezi din apatie şi se uită la ea. O dată zâmbi, însă tot timpul cât fură împreună nu vorbi.

După-amiaza trecu şi Munroe părăsi ospiciul, sosind după o oră în Langen, un oraş aflat la sud de Frankfurt. Pe pavajul din piatră cubică din faţa gării care împărţea oraşul în două, studie harta supradimensionată. Se însera şi odată cu ultimele raze de soare temperatura avea să mai coboare. Îşi ridică gulerul de la haină. Avea să treacă repede pe lângă casă, să-şi facă o impresie despre ce avea să întâlnească atunci când se întorcea să-i facă o vizită mamei lui Kristof.

Casa lui Frau Berger era la trei minute de mers pe jos de la gară, pe o stradă liniştită şi curată. Era o casă cu un etaj, mică şi îngustă, cu acoperiş de ţiglă roşie ca şi casele din jurul ei, dar, spre deosebire de celelalte, era în paragină. Vopseaua verde-închis de pe obloane era crăpată şi se cojea, iar tencuiala de pe ziduri se măcinase, lăsând să se vadă cărămizile de dedesubt. Streşinile erau strâmbe, atârnând periculos în colţul din spate. Ochii lui Munroe fură atraşi de pervazurile cu plante înflorite, şi văzu că distanţa dintre trotuar şi uşa din faţă era un spaţiu îngrijit, cu tufe, care primăvara avea să fie o grădină frumoasă.

Munroe se întoarse în gară şi se plimbă în susul şi în josul peronului ca să se încălzească în timp ce aştepta trenul de Frankfurt. Din capătul îndepărtat al peronului se vedea casa lui Frau Berger şi, când ajunse a treia oară acolo, Munroe văzu că în casă erau lumini aprinse şi îşi notă ora.

A doua zi se întoarse la Kristof şi îl găsi în acelaşi scaun, cu aceeaşi expresie pe faţă. Se aşeză lângă el, îi puse mâna pe braţ şi lăsă orele să treacă în tăcere.

Şi într-un final Kristof vorbi, cu glasul îngroşat şi cleios, cuvintele ieşind neregulat.

— Ne-am dus unde erau îngropaţi banii, spuse el. Am alergat împreună, şi ea s-a dus, unde erau banii.

Munroe aşteptă, lăsă tăcerea să îi înghită, apoi zise în şoaptă:

— Poţi să-mi spui unde?

— S-a dus, spuse el. S-a dus, şi era roşu, şi noi n-am mai văzut locul banilor.

Mai vorbi de două ori, fără să răspundă la întrebările ei, ci repetând aceleaşi cuvinte. Munroe rămase cu el încă o oră, apoi plecă la Langen. În tren revăzu transcrierile conversaţiilor anterioare ale lui Kristof. Conţineau aceleaşi cuvinte: *unde erau îngropaţi banii*. Închise ochii. Căldura, ritmul trenului şi ţăcănitul roţilor o toropiră. Cuvintele lui aveau înţeles – un înţeles deocamdată neştiut.

Pe Hauptstrasse din Langen găsi o florărie şi cumpără un aranjament floral mai scump. Avea să fie, spera ea, o adăugire bine-venită la colecţia etalată de Frau Berger pe pervazuri şi să-i asigure intrarea în casa femeii. Munroe se întoarse în gară şi aşteptă în frigul de pe peron până se înseră, când luminile din casă se aprinseră.

Munroe bătu şi doamna Frau Berger deschise uşa, ştergându-şi o mână de şorţul imaculat. Făcând un pas în faţă, Munroe spuse:

— *Guten Abend*, *Frau Berger*, *ich bin die Mikaela*. Sunt o prietenă de-a lui Kristof. Am fost plecată în străinătate şi numai de curând am aflat ce s-a întâmplat.

Întinse aranjamentul floral.

— V-am adus ceva.

Urmă o scurtă tăcere apăsătoare, apoi Frau Berger luă aranjamentul.

— Mulţumesc, spuse ea încet, stând nehotărâtă în uşă.

Munroe se dădu înapoi cu un pas.

— Scuzaţi-mă că v-am deranjat, spuse ea şi se întoarse să plece.

— Stai...

Glasul femeii era moale, distant.

— Nu vrei să intri câteva minute?

Munroe se opri, se scărpină în cap ca şi cum s-ar fi gândit ce să facă, apoi dădu din cap şi o urmă pe femeie în casă. Frau Berger o conduse într-o cameră de zi mică din faţă şi apoi o lăsă singură.

În lipsa ei, Munroe cercetă din priviri camera şi holul. Raportul Burbank descria corect starea proastă a casei, însă neglija un lucru evident. Interiorul era ponosit, dar impecabil de curat şi bine întreţinut. Perdelele, decolorate de soare şi uzate, erau apretate şi proaspete, geamurile străluceau de curăţenie, iar pe piesele de mobilier vechi nu era nici urmă de praf. Canapeaua fusese de curând recondiţionată. Într-o vitrină mică era expusă o colecţie veche de piese miniaturale de ceramică, iar pereţii erau împodobiţi cu fotografii mai vechi ale lui Kristof. Femeia era meticuloasă, mândră, independentă. Dacă i-ar fi oferit bani, ar fi insultat-o.

Aroma de cafea proaspătă anunţă întoarcerea lui Frau Berger.

Conversaţia fu uşoară. Discutară despre vreme şi diferenţele dintre acasă şi străinătate. Munroe puse întrebări despre copilăria lui Kristof, iar femeia vorbi despre el cum numai o mamă drăgăstoasă poate vorbi.

— Felul în care s-a închis în el Kristof trebuie să fi fost un şoc foarte mare pentru dumneavoastră, spuse Munroe. Credeţi că i s-a întâmplat ceva în Africa?

— Nu ştiu, răspunse mama. Cred că da. Se trezea noaptea ţipând. De asta s-a dus iniţial la doctori, să ştii, ca să scape de coşmaruri.

— Nu ştiam asta, zise Munroe. Nimeni nu spune de ce e rătăcit, doar că asta i s-a întâmplat după ce a făcut o călătorie în Africa. Se spune că i s-au întâmplat acolo nişte lucruri care l-au schimbat.

Ochii mamei se umeziră.

— Nu ştiu, spuse ea. Se poate. Mie nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

Îşi trecu un deget pe sub ochi. Munroe îi întinse un şerveţel.

— M-au vizitat nişte bărbaţi care mi-au oferit bani să le spun unde a plecat Kristof. Căutau o fată, poate iubita lui.

— Au găsit fata? întrebă Munroe.

— Nu ştiu, răspunse femeia. Nu am voit banii lor şi i-am trimis la plimbare. Dar oricum nu aveam ce să le spun. Nu ştiu nimic despre nicio fată.

Lacrimile lui Frau Berger se rostogoleau pe obraji.

— Mă întreb uneori dacă aş fi suportat mai uşor dacă aş fi ştiut ce s-a întâmplat.

Munroe se ridică şi se duse la marginea canapelei unde stătea Frau Berger. Puse mâna pe umărul femeii.

— Poate că da, spuse ea. Şi eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Vreau să-l ajut pe Kristof.

Munroe rămase tăcută o clipă, apoi întrebă:

— Printre lucrurile pe care le-a adus cu el din Africa nu e niciun indiciu?

Femeia clătină din cap.

— N-a adus nimic. Nici măcar hainele. Tot ce a avut am pus într-un plic. Erau într-un buzunar secret prins de-o centură vârâtă pe sub pantaloni. Asta-i tot ce a avut.

— Pot să văd şi eu? întrebă Munroe.

Frau Berger dădu din cap şi se ridică. Îi făcu semn lui Munroe să o urmeze, apoi o duse pe o scară îngustă şi apoi într-o cameră pe dreapta. Spre deosebire de restul casei, camera era plină de praf, iar aerul era stătut. Pe podea erau împrăştiate haine şi patul era răvăşit, de parcă mama lui Kristof lăsase camera exact cum era în ziua în care el plecase de acasă pentru totdeauna. Poate că într-un colţ ascuns al minţii ei femeia credea că el o să se întoarcă.

Dintr-un sertar al unui mic şifonier, Frau Berger scoase un plic şi i-l întinse lui Munroe.

Cele două femei se aşezară, Frau Berger pe marginea patului, iar Munroe pe podea, cu picioarele încrucişate, şi răsturnă în faţa ei conţinutul plicului: un paşaport, două bilete de avion, un carnet galben de vaccinări, două pastile rămase dintr-un medicament şi două bucăţi de hârtie cu scrisul ilizibil, din cauza cernelii care se întinsese.

Munroe se uită lung la obiecte, uimită de bogăţia de informaţii viabile. În ritmul acesta misiunea se termina într-o lună.

Ridică biletele de avion. Unul era un bilet nefolosit, emis de South African Airways, de la Johannesburg la Frankfurt cu aceleaşi date şi coduri pentru zborul pe care trebuia să-l ia Emily. Al doilea era fără doar şi poate cel cu care se întorsese Kristof în Europa, un zbor cu Air France de la Libreville la Paris. Biletul fusese emis de o agenţie de voiaj din Gabon, Munroe era sigură de asta. Dacă era necesar, putea să dea de urma agenţiei de voiaj apelând la informaţii IATA.

Carnetul de vaccinări o făcu să zâmbească. Ştampilele şi semnăturile doctorilor erau falsuri evidente. Nu încăpea îndoială că acel carnet fusese cumpărat undeva în timpul călătoriei pentru a facilita trecerea graniţelor, un fals foarte asemănător cu cele pe care le folosise şi ea.

Luă paşaportul şi îl răsfoi. Era aproape plin. Majoritatea ţărilor prin care trecuse necesitaseră o pagină întreagă doar pentru acordarea vizei, fără a pune la socoteală ştampilele de intrare şi ieşire. Munroe se cufundă în refacerea călătoriei lui din Africa de Sud până în Kenya şi înapoi, urmărind ştampilele de intrare şi ieşire până o duseră în Namibia. Studie paginile încet, uneori pierzând firul, ca apoi să-l reia după câteva pagini.

Recăpătă noţiunea timpului când Frau Berger se scuză şi se întoarse la parter.

Urmărirea pistei din Namibia mai departe era dificilă. Nu existau ştampile de ieşire din ţară. Ştampila de intrare cea mai apropiată cronologic era în Angola, şi de acolo luă urma până în Gabon şi apoi în Guineea Ecuatorială. Exista o viză nefolosită pentru Camerun.

Munroe închise ochii şi îşi trecu degetele peste ştampilele puse pe viza cameruneză de pe paşaport. Kristof nu o folosise. Se dusese în Gabon, apoi în Guineea Ecuatorială şi se întorsese în Gabon, dar nu Camerun. De ce? Informaţiile ţipau în liniştea încăperii. Erau pe acolo, pe undeva.

Scoase de la gât un mic aparat de fotografiat digital şi fotografie fiecare pagină a paşaportului, ambele bilete şi, pentru mai multă siguranţă, ambalajul pastilelor şi bucăţile de hârtie ilizibile. Scoase din ambalaj o pastilă şi o puse într-un plic mic de plastic. Era posibil ca Frau Berger să observe lipsa pastilei, dar până atunci ea avea să fie plecată cu tot ce îi trebuia.

Munroe puse la loc în plic obiectele şi apoi băgă plicul în sertarul din care îl luase Frau Berger. Închise cu zgomot uşa camerei lui Kristof, sperând ca asta să anunţe că era în drum spre parter. Din bucătărie venea miros de pâine care se cocea şi femeia o întâmpină la piciorul scării.

— Trebuie să ajung acasă, Frau Berger, spuse Munroe.

Mâinile femeii odihneau pe balustradă, şi Munroe pusese o mână peste ele şi spuse:

— Nu ştiu dacă există răspunsuri sau nu, dar vă promit că am să fac tot ce pot să descopăr ce i s-a întâmplat lui Kristof în Africa şi poate acele informaţii vă vor aduce puţină linişte.

Femeia zâmbi. Avea ochii roşii, şi Munroe îşi dădu seama că, în timp ce ea fusese ocupată să cerceteze obiectele în căutare de informaţii, Frau Berger încercase zadarnic să îşi stăpânească lacrimile.

•

Dimineaţa următoare Munroe duse la mărit fotografiile paginilor paşaportului şi, în timp ce aştepta să fie developate, cumpără o hartă mare a Africii. Înainte de a se întoarce la hotel, găsi un laborator care să analizeze pastila pe care o găsise.

Întoarsă în camera de hotel, împinse la o parte mobila de lângă peretele din faţa patului şi acolo lipi cu bandă adezivă harta şi, lângă ea, fotografiile mărite. Folosind urma din paşaport şi umplând golurile din rapoartele lui Burbank, marcă ruta lui Emily prin Africa.

Urmări paşii metodic, verificând totul de două ori. La fel ca în seara precedentă, urma o duse din Gabon prin Oyem în Mongomo, apoi în Guineea Ecuatorială şi înapoi în Oyem. Dar exista o omisiune bătătoare la ochi: nu exista nicio ştampilă de ieşire din Guineea Ecuatorială.

Munroe încercui cu roşu trecerea din Oyem în Mongomo şi apoi se opri. *Mongomo*. Clătină din cap.

Nu putea să fie *chiar atât* de uşor.

Revăzu transcrierile conversaţiei lui Kristof Berger cu investigatorii. Ignoră traducerile în engleză şi citi direct în germană. *Unde erau îngropaţi banii.*

Putea fi atât de simplu?

Înfipse pixul în punctul care marca oraşul cu pricina şi apoi se întinse pe pat, cu braţele sub cap. Se uită lung la hartă. *Mongomo*.

Se uită la ceas. În două ore Houstonul începea să se trezească, iar ea avea să fie nevoită să sune la biroul lui Burbank pentru a-l pune la curent cu următorul ei pas.

Ridică telefonul şi formă numărul lui Breeden.

Glasul de la celălalt capăt era buimac, obişnuita vioiciune a lui Breeden fiind evident absentă.

— Am găsit câteva indicii şi am să plec curând, spuse Munroe. Vreau să faci ceva pentru mine.

— Sigur.

— În urmă cu cinci sau şase ani, ţi-am dat un plic şi te-am rugat să mi-l păstrezi. Cât de repede poţi să-l recuperezi?

— În dimineaţa asta.

— Vreau să-l am până mâine-dimineaţă.

— Consideră că s-a rezolvat, spuse Breeden. Contactează-mă dacă mai e ceva – ştii că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Mersi, spuse Munroe. Ţinem legătura.

Munroe se întoarse la laborator şi, când îl găsi pe tehnicianul cu care vorbise iniţial, acesta îi înapoie fotografia ambalajului şi mostra pe care i-o dăduse ea şi, contra cost, un buletin de analiză de două pagini, scos la imprimantă.

— În termeni de neiniţiat, e clorhidrat de meflochină. Tabletele astea se vând sub numele de Lariam – un antimalaric folosit în mod tipic la tratarea *Plasmodium falciparum* şi uneori şi ca profilactic.

Avea logică: după accesul de malarie, Emily luase profilactice. Lariam se folosea pe atunci în zonele cu endemie de falciparum rezistente la clorchină, şi dacă exista un loc care să se potrivească descrierii, acela era regiunea de coastă din vestul Africii Centrale. Lariam. Medicamentul nu e prescris la fel de mult în ziua de azi deoarece efectele secundare pot fi brutale: tendinţe criminale, halucinaţii şi, printre altele, episoade de psihoză. Se spunea că cele mai rele efecte erau rare, dar şansele nu prea contau când tu sau persoana iubită vă transformaţi în nişte demenţi. Ar fi fost o explicaţie plauzibilă a comportamentului lui Kristof, doar că toate indiciile arătau că el suferise căderea nervoasă mult după ce încetase să mai ia medicamentul.

Ajunsă la hotel, Munroe sună la biroul lui Burbank, dar în loc să fie pasată adjunctului lui, cum se aştepta, i se făcu legătura direct cu Richard Burbank.

— Michael, spuse el cu un glas pe jumătate repezit, care dădea impresia că vorbea cu altcineva când i se dăduse legătura, nu mă aşteptam să am veşti de la tine atât de repede. Sunt veşti bune?

— E cam devreme de spus, răspunse ea. Aici, în Europa, am făcut tot ce-am putut şi peste două zile plec în Africa – conform înţelegerii noastre, te pun la curent cu planurile mele.

— Unde anume te duci? întrebă el.

— Încep cu Camerun şi Gabon şi am să restrâng cercetarea pornind de acolo.

— Camerun. Gabon.

Glasul lui avea ceva din asprimea unui bici.

— Din câte ştim, Emily nu a ieşit din Namibia. De ce nu te duci în Namibia?

Gura lui Munroe se strânse într-un zâmbet forţat de parcă ar fi fost faţă în faţă cu clientul ei şi făcu o pauză înainte să răspundă.

— Domnule Burbank, m-ai angajat să fac treaba asta pentru că până acum nimeni nu a reuşit s-o facă. Îţi raportez despre progresele mele fiindcă aşa îmi cere contractul. Dincolo de asta, fie mă laşi să-mi fac treaba fără să mă supraveghezi minuţios, fie găseşti pe altcineva să-ţi găsească fiica.

— Ai dreptate, spuse el. Îmi cer scuze. Doar că sunt îngrijorat cu privire la toată povestea asta. Când pleci?

— Am rezervare la avion peste două zile.

— Vreau să te însoţească Miles Bradford, spuse el.

Cererea nu o surprinse. Faptul că o făcea în acest stadiu incipient al misiunii, da.

— Îl voi aştepta în Douala, răspunse Munroe. O să aibă nevoie de vize. Nu are timp să le obţină şi să ne întâlnim aici înainte să plec.

— Anulează zborul. Va fi în Frankfurt în mai puţin de o săptămână. Ai spus Camerun şi Gabon – va avea vizele. O să plecaţi împreună în Africa.

Munroe închise ochii, strânse tare telefonul şi aşteptă o secundă.

— Dacă trebuie, fie. Sunt banii tăi, domnule Burbank, şi timpul tău.

Puse receptorul în furcă şi înjură în şoaptă.

Azvârli câteva lucruri într-un rucsac şi atârnă pe uşă plăcuţa „Nu deranjaţi”. În drum spre ieşirea din hotel plăti pentru alte cinci zile şi ceru să i se păstreze coletele şi mesajele până se întorcea. Erau timpul lui Burbank şi dolarii lui Burbank. Ar fi putut să finanţeze o excursie la schi în Alpi cât aştepta ea să sosească blestematul de babysitter Miles Bradford.

Din Hauptbahnhof luă primul expres care mergea la Zürich.

•

După patru zile, Munroe se întoarse în Frankfurt. O aşteptau plicul de la Kate, precum şi un fax de la biroul lui Burbank cu informaţiile privitoare la sosirea lui Miles Bradford.

În camera ei, Munroe se aşeză pe marginea patului cu plicul în mâini. Îl lovi uşurel de încheieturile degetelor, se uită lung la el, iar apoi, neputându-se hotărî să-l deschidă, îl aruncă pe pat şi se duse la fereastră ca să se uite la râu şi la nave, şi la cuplurile fericite care se plimbau pe malurile îngrijite.

Pe acest fundal pitoresc, se hotărî să anuleze contractul. Acest lucru ar fi însemnat un eşec, dar eşecul era întotdeauna o eventualitate. Succesul nu avea să vină la infinit, avea să se împotmolească mai devreme sau mai

târziu, iar dacă era să fie un fiasco total, acum era cel mai bun moment să se întâmple.

Întoarcerea la trecut era inevitabilă. În ultimii nouă ani reuşise cumva să rămână în picioare pe o sârmă întinsă între genialitate şi nebunie, având mereu cu ea întunecimea abisului, întrebându-se uneori dacă desprinderea de pe sârmă n-ar fi putut fi în cele din urmă cea mai uşoară dintre toate.

Munca îi păstrase sănătatea mentală, o menţinuse pe linia de plutire. Nu frica o ţinea departe de misiunea lui Burbank şi nici de locurile unde ar fi putut ajunge, şi nici conţinutul plicului, simboluri ale unor zile trecute. Era vorba de nesiguranţă: dacă sârma s-ar rupe, ea pe care parte a abisului ar ateriza? Plănui să facă drumul întors atunci când nu-i va mai păsa.

Munroe se duse la pat, luă plicul şi îl desigilă. Poate că întotdeauna avea să-i pese, poate că niciodată nu avea să existe un moment bun, poate că avea să alerge veşnic. *Carpe diem*. Goli conţinutul pe pat şi îşi trecu degetele peste trei piese ale istoriei: un card de rezidenţă cameruneză, un carnet de vaccinări şi un paşaport spaniol falsificat.

Capitolul 5

Munroe fu nevoită să admită că dintre cei opt oameni ale căror dosare personale i le furnizase Richard Burbank, Miles Bradford era cel mai potrivit pentru misiunea asta – mai ales când era vorba de mecanica întregii afaceri. Dosarul lui, plin cu detalii despre istoria unei misiuni care îl dusese prin ţări tot atât de diverse şi de riscante ca acelea în care lucrase ea, era sărăcăcios când venea vorba de informaţii personale. Erau puţine date utile în amalgamul de informaţii privindu-l pe individ. Munroe reţinu ca sigure următoarele: Miles avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi activase în Forţele Speciale. Acum se ocupa cu securitatea privată de mare risc.

„Mercenar" era singurul cuvânt pe care îl avea pentru un om ca el, un fost soldat care îşi vindea abilităţile. Şi la fel ca documentele cameruneze îndesate în rucsac, cuvântul aduse cu el mult bagaj nedorit.

Munroe sosi în aeroportul din Frankfurt înainte ca avionul lui Bradford să aterizeze. Amestecându-se printre cei care aşteptau, rămase vizavi de un perete mare de sticlă care despărţea zona de aşteptare de cea de colectare a bagajelor. Îl zări pe Bradford de îndată ce el intră în hol. Părul tuns scurt trăda o nuanţă de roşu, ochii lui erau de un verde întunecat, avea o înălţime mijlocie şi un aspect peste medie. Paltonul lui evidenţia un fizic bine clădit şi se mişca cu siguranţa relaxată a omului care ştie unde merge şi nu se grăbeşte să ajungă acolo. Trăgea după el un mic troller şi nu se opri la banda de bagaje.

Munroe părăsi zona înainte ca el să o repereze; el ştia la fel de bine ca ea pe cine caută. Avea s-o contacteze la hotel, iar ea avea să fie plecată când el urma să o sune. Avea să o aştepte – nu avea încotro – şi aşa trebuia să stea lucrurile.

Îi întoarse telefonul la sfârşitul după-amiezii, îi oferi o scuză artificială şi aranjă să ia cina cu el la Gargantua în Westend, unde făcuse rezervări.

Nu era în mod deliberat crudă stabilind prima întâlnire acolo, dar îl testa în mod intenţionat. Dacă el venea cu taxiul, avea să-i fie destul de uşor să găsească restaurantul. Dar dacă pornea pe jos sau lua transportul local, cum ea n-ar fi vrut să facă, sarcina avea să se dovedească exasperantă. Restaurantul Gargantua, cu toate cele cinci stele ale lui, era situat la câteva minute de renumitele Palmengarten şi Grüneberg Park, ascuns discret într-o

casă dintr-un cartier rezidenţial străjuit de copaci, cu apartamente de dinainte de război.

La ora convenită, Munroe stătea jos şi aştepta, iar când Bradford sosi cu câteva minute întârziere, se ridică şi dădu mâna cu el. Era îmbrăcată cu o rochie neagră mulată şi purta tocuri de zece centimetri. În jurul gâtului avea înfăşurată o eşarfă delicată, cu mărgele, care îi atârna pe spatele gol. Era o ţinută care întorcea capete, o imagine pe care bărbaţii doreau să o etaleze la braţul lor ca pe-un trofeu şi să o ducă acasă pentru a o recuceri în pat. Se străduise pe cât posibil să arate cu totul altfel decât în fotografii şi în informaţiile din dosarul ei, şi asta se voia o declaraţie de intenţie.

Strângerea de mână a lui era fermă şi sigură. Ochii lui nu-i părăsiră o dată faţa pentru a rătăci pe corpul ei.

— Miles Bradford, spuse el, şi când ea se aşeză, se aşeză şi el vizavi cu acelaşi aer calm, relaxat cu care păşise prin zona de bagaje. Este o onoare să te cunosc în sfârşit.

Ea îşi rezemă bărbia de mâinile împreunate şi repetă vorbele lui:

— Să mă cunoşti *în sfârşit*...

— Sunt de mulţi ani un admirator al tău, spuse el. Eram consultant de specialitate pentru Radiance când tu lucrai în Macedonia, iar apoi pentru Terra Corp când tu tocmai terminaseşi în Uzbekistan – ambele lucrări strălucite, aş putea adăuga.

— Mulţumesc, spuse ea şi ridică paharul cu apă, rotindu-l înainte de a lua o gură. Informaţii şi securitate. Trebuie să fii excelent în branşa ta dacă aceleaşi companii ne angajează pe amândoi... Sper că n-ai avut probleme să găseşti localul ăsta – e cam ascuns.

— Nu prea, spuse el. A trebuit să întreb o dată sau de două ori unde e adresa asta, dar am avut noroc să dau de oameni care vorbeau engleza.

Se uită prin camera slab luminată, în formă de L.

— Pare a fi răsplata care va merita efortul.

Venise pe jos, aşa cum sperase ea. Îşi reţinu un zâmbet.

— Aşadar, de când lucrezi pentru Burbank? întrebă ea.

— Practic, nu lucrez pentru el. Am făcut când şi când câteva lucruri cu el de-a lungul anilor, dar eu lucrez pentru mine – contracte.

— Aşa mă gândeam şi eu. Faptul că s-a referit la tine ca făcând parte dintre „oamenii lui” a sunat ca şi cum ai fi unul dintre angajaţii lui.

— Oamenii lui, ha?

Miles zâmbi arătând un sir de dinţi albi şi se rezemă de speteaza scaunului.

— I-ar plăcea cu siguranţă să creadă asta. Ne cunoaştem de mult, dar nu, sunt propriul meu şef şi, ca majoritatea oamenilor de afaceri, mă duc unde sunt bani.

— Şi presupun că în căutarea lui Emily au fost bani, aşa-i?

— Richard m-a plătit bine, după cum sunt sigur că şi pe tine te plăteşte bine. Dar m-am dus în Namibia pentru Richard, pentru Emily – pentru noi toţi, de fapt. Emily era un copil bun. O cunoşteam de când avea nouă sau zece ani.

— Îmi pare rău, spuse Munroe. Nu mi-am dat seama.

Pe faţa lui apăru un rânjet.

— Mă rog, sunt sigur că Richard a omis să treacă asta în dosarul meu.

Chelnerul aduse lista de vinuri şi Bradford spuse:

— Comandăm o sticlă?

— Eu nu beau când lucrez, dar tu eşti liber s-o faci.

El dădu înapoi lista.

— În cazul acesta, am să beau ce bei tu. Ce-ai luat?

— Apă, spuse ea.

Aşteptă ca Bradford să ceară o sticlă de Selters, apoi adăugă:

— Uite ce e, Miles, pari destul de direct şi plăcut dar, ca să fiu sinceră, nu te vreau aici. Eu lucrez singură. N-am fost niciodată supravegheată şi singurul motiv pentru care stai în faţa mea e că Burbank mi-a oferit al naibii de mulţi bani ca să te tolerez. Asta fiind situaţia, vreau să lămurim câteva reguli de bază.

— Foarte corect.

— Asta este investigaţia mea. Eu conduc acţiunea, eu stabilesc ce e de făcut. Tu eşti în plimbare – nu ştiu dacă pentru a-i transmite informaţii lui Burbank sau pentru a-mi salva fundul. Fă ce ai de făcut, dar nu-mi sta în cale şi nu-mi pune la îndoială deciziile. Dacă am nevoie de părerea ta, am să ţi-o cer. Vreau să ştiu acum dacă ai o problemă cu ceva din ce am spus.

— N-am nicio problemă, spuse el calm, pe un ton nonşalant.

Îşi puse şervetul în poală şi întinse mâna după coşul cu pâine.

— Dar întrucât discutăm despre reguli de bază, am şi eu câteva, ca să pot să fac ce sunt angajat să fac.

— Spune.

— Sunt plătit să-ţi păzesc spatele şi să te ţin în viaţă. Richard a mizat pe tine liniştea lui sufletească, ca să nu mai spun de bani, iar eu sunt poliţa lui de asigurare. Ştiu sigur că eşti în stare să ai grijă de tine, dar asta a fost decizia lui Richard, nu a mea. Dacă ar fi fost misiunea mea, nici eu nu m-aş fi vrut aici, aşa că îţi înţeleg situaţia. Dar, cum spuneam, a fost decizia lui, aşa că nu te răzbuna pe mine îngreunându-mi sarcina. Tu fă ce ai de făcut, eu n-am să-ţi stau în cale şi îmi voi păstra pentru mine gândurile şi părerile. Dar trebuie să ştiu unde eşti în fiecare minut din zi şi din noapte, cu cine vorbeşti, pe cine plăteşti şi pentru ce. Dacă îţi respecţi partea ta de învoială, mi-o respect şi eu pe a mea. Batem palma?

— Nu sunt fericită, dar pot să trăiesc cu asta.

— Bun, răspunse el dând din cap, apoi adăugă: Richard nu mi-a spus mai nimic despre unde mergem de aici. Care-i planul?

— Începem cu Camerunul, spuse ea. Avionul nostru pleacă mâine-dimineaţă la Douala. Am să te ţin la curent cu mersul lucrurilor, dar deocamdată ai grijă să-ţi faci opt seturi de fotografii de paşaport înainte să plecăm. Vreau să le am înainte să urcăm în avion.

Conversaţia fusese deja întreruptă de câteva ori de atentul personal de servire, şi odată cu sosirea felului principal pauza fu mai lungă. Discuţia se abătu de la bârfa măruntă la aspectele similare ale muncii lor şi înapoi la bârfa măruntă şi abia la cafea Munroe ridică mapa de la piciorul scaunului ei şi scoase din ea dosarul cu istoria vieţii ei, pe care i-l dăduse Burbank. Îl împinse pe masă.

— Probabil ai studiat deja asta, spuse ea. Dacă nu, corect e să-l citeşti – îl am şi eu pe-al tău.

Bradford puse ceaşca jos, întinse mâna după dosar şi îl împinse înapoi spre ea.

— Eu am întocmit dosarul ăla, Michael. N-am nevoie de el.

Munroe se rezemă de speteaza scaunului şi se cufundară în tăcere. Bradford nu spuse nimic, nu dădu nicio explicaţie, nicio justificare; stătea pur şi simplu şi se uita la ea cu o expresie indiferentă. Era o reacţie curioasă. Închişi într-o tăcere apăsătoare, cei mai mulţi oameni ar fi spus ceva, orice, pentru a se elibera de stinghereala liniştii.

— Dacă tu eşti cel responsabil de ăsta, spuse Munroe în cele din urmă arătând spre dosar, cu siguranţă ai omis o mulţime de informaţii importante.

— Da, am omis.

Glasul lui era coborât şi liniştit, şi se aplecă în faţă, rezemându-şi antebraţele pe masă.

— Unele informaţii n-am putut să le obţin, iar restul nu păreau pertinente.

Munroe rămase tăcută, şi când iarăşi nu muşca momeala tăcerii, ea îşi apropie faţa de a lui şi spuse în şoaptă, cu cinism:

— E interesant că ai considerat că evaluările psihiatrice sunt mult mai puţin interesante decât un trecut de oase rupte.

— Le-aş fi inclus dacă ar fi fost corecte, spuse el. Dar ştim amândoi că nu sunt.

— Nu eşti doar ucigaş de profesie, eşti şi psiholog. Foarte impresionant!

El zâmbi şi se rezemă cu spatele de scaun.

— Greşesc?

— Nu ştiu. Tu eşti specialistul... Aşadar, care-i teoria ta despre cicatrici? Se pare că nu crezi că sunt genul care vrea să se sinucidă, sau cu o pasiune pentru cuţite.

— Ar conta dacă aş crede?

— De fapt, da, mulţumesc de întrebare, contează mult. Asta determină la ce tip de comportament să mă aştept de la tine când ne aflăm în împrejurări nefavorabile.

— Atunci, nu, nu cred – asta contrazice tot ce ştiu despre tine. Dacă ai avea de gând să-ţi pui capăt vieţii, ai face-o într-o săritură BASE fără paraşută la Angel Falls.

Munroe inspiră adânc şi rar, apoi ridică mâna dreaptă şi desfăcu degetele.

— Mai puţin de atâţia, spuse ea. Aţâţi oameni înţeleg ce ai spus acum.

Apoi, după încă un moment de tăcere, adăugă:

— Treaba nostimă e că tot ce le-am spus era adevărat. Ce situaţie aiuritoare! Întinzi mâna după ajutor şi te trezeşti diagnosticat drept psihotic.

Împinse în sus brăţările de mărgele de la baza încheieturii mâinii stângi şi îi arătă mâna întoarsă.

— Cicatricea e reală, la fel ca toate celelalte, dar nu sunt autocauzate.

Întoarse şi încheietura dreaptă, fără cicatrice, şi o apropie de cea stângă.

— Eu când fac o treabă, o fac aşa cum trebuie.

— Nu ştiu o mulţime de lucruri despre tine, Michael, spuse Bradford. Nu ştiu exact ce ţi-au spus medicii tăi şi, din dosar, îmi scapă multe din anii tăi de adolescentă. Ştiu totuşi că atunci când ai sosit în Statele Unite nu te-ai acomodat prea bine şi, mai târziu, ai fost exmatriculată din liceu.

Munroe dădu din cap şi îi făcu semn să continue.

— În acelaşi an, ai fost dată afară din mai multe săli de antrenament la eskrima şi exclusă de la aproape toate cursurile de arte marţiale pe care le urmai. Că ai fost exmatriculată din şcoală am înţeles, dar lupta cu cuţite şi artele marţiale mi-au stârnit curiozitatea – mai ales locurile în care mergeai –, tipii duri nu se simt ameninţaţi cu una, cu două, iar dacă întreci măsura, te-au şi bătut măr. Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit să dau de primul tău instructor de balisong – şi şi-a amintit de tine şi deloc cu drag. A spus că a fost cât pe ce să-l omori de două ori, că puteai s-o faci uşor şi că tot nu înţelege ce te-a oprit. Poveştile celorlalţi n-au fost prea diferite.

Bradford luă o gură de cafea.

— Abilitatea asta şi scânteia de nebunie care îi îngrozeşte pe duri vin de undeva, Michael, şi n-am nicio îndoială că tot de acolo vin şi cicatricile.

— Eşti foarte perspicace, spuse ea. S-ar putea să te ţin în preajmă o vreme – poate vei putea aprecia măiestria născută din voinţa de a supravieţui.

•

Avionul de la Frankfurt avu legătură la Paris şi aterizară în Douala la şapte şi jumătate seara. Munroe păşi din interiorul răcoros şi uscat al avionului în holurile de beton în aer liber ale terminalului şi căldura umedă o izbi de parcă ar fi deschis uşa unei saune.

Într-o coadă mişcătoare care convergea şi apoi se despărţea, pasagerii înaintau prin holuri către controlul paşapoartelor. Umezeala se aşeza pe pielea lui Munroe, pleoştindu-i părul şi înceţoşând ochelarii unui turist care mergea lângă ea. Când primii călători ajunseră la punctul de control sanitar, la subraţul şi pe spatele cămăşilor lor aveau pete de sudoare, iar unii dădeau semne vizibile de epuizare.

Munroe îi ceru lui Bradford paşaportul lui şi el i-l dădu. La punctul de control sanitar întinse carnetul ei galben şi ambele paşapoarte, cu o bancnotă de zece euro iţindu-se între pagini. Îi spuse femeii de pe cealaltă parte a micii gherete:

— Se pare că am rătăcit un carnet de vaccinări.

Femeia răsfoi agale ambele paşapoarte, iar când în cele din urmă termină şi ajunse la carnetul galben al lui Munroe studie informaţiile şi spuse:

— Vaccinările dumneavoastră sunt expirate.

Femeia îi înapoie carnetul de vaccinări, dar Munroe vârî între pagini altă bancnotă de zece euro şi i-l dădu înapoi.

— Nici n-am observat.

Femeia scrise ceva şi apoi le înapoie ambele paşapoarte, două carnete galbene de vaccinări, noi, completate cu ştampile şi semnături de doctori şi două bucăţi de hârtie cu ştampila ei oficială cu tuş violet, care atesta că fiecare călător era sănătos şi vaccinat. Bancnotele dispăruseră.

— Mergeţi la controlul paşapoartelor, spuse ea.

Munroe porni încet, respirând adânc, inhalând mirosul de mucegai şi putreziciune şi zâmbi. Mirosul nesfârşiţilor ani de ploaie şi umezeală pătrunsese în pereţi şi în zugrăveală şi ajunsese să facă parte din clădire la fel ca tijele de oţel care sprijineau structura şi ca trupurile personalului de la imigrări care emanau duhoarea acră de sudoare veche şi îmbrăcăminte nespălată purtată zi de zi.

Cu o bancnotă de douăzeci de euro, Munroe trecu de punctul de emigrări cu cardul de rezidenţă cameruneză expirat. Oficialul de la vamă le cercetă metodic bagajele şi, negăsind nimic de valoare, nimic de contrabandă, îndesă la loc conţinutul şi îi lăsă să treacă.

În afara clădirii, sub luminile fluorescente slabe ale terminalului, taximetriştii strigau, hamalii se înghesuiau şi haosul domnea.

Hotelul era Parfait Garden, o clădire multietajată veche de pe Boulevard de la Liberté. Clădirea avea mai puţine comodităţi decât hotelurile mai noi şi cu mai multe stele din oraş, dar reuşise să-şi păstreze aura de demnitate, şi Munroe îl alesese pentru amintiri. Era la mai puţin de un kilometru de giratoriul care se ramifica spre Buea şi, când coborî din taxi, se uită în direcţia care fusese odată acasă.

Acasă. Indiferent ce însemna „acasă”.

Atât de aproape şi totuşi atât de departe, nu exista nimic acolo şi nu avea niciun motiv să se întoarcă. De atunci mama ei se repatriase în Statele Unite, iar tatăl ei se însurase cu o cameruneză şi se mutase în nord-vest, în Garoua. Nu-i mai văzuse şi nici nu mai vorbise cu niciunul dintre ei de când părăsise Africa; poate că atunci când termina treaba, avea să facă un drum până în nordul deşertic al ţării să-l caute pe omul care îi fusese tată timp de treisprezece ani.

Personalul de la recepţie fu politicos şi curtenitor, în ciuda cererii lui Bradford de a vedea ambele camere înainte de a se caza. Şi mai rău fu că el insistă ca Munroe să-l însoţească, primul dintre neîndoios multele inconveniente pe care avea să le aducă prezenţa unui babysitter/bodyguard. Ocoliseră singurul ascensor al hotelului şi urcară pe jos scara lată, acoperită cu covor, care şerpuia prin centrul clădirii.

Camerele alăturate de lângă scară, de la etajul al treilea căpătară acceptul lui Bradford şi, după ce rămase singură, Munroe puse sacul de marinar şi rucsacul la piciorul patului, opri aerul condiţionat şi deschise ferestrele. Căldura şi umezeala umplură camera. Adevărata aclimatizare avea să dureze o săptămână sau mai mult, iar aerul condiţionat n-ar fi făcut decât să încetinească procesul. Până când corpul ei se adapta, clima avea s-o sleiască de puteri, făcând-o mocăită şi obosită şi era mai bine să treacă peste asta cât mai repede. Scoase din rucsac banda adezivă pe ambele părţi şi fixă perdele în jurul ferestrelor. Nu era chiar plasă de ţânţari, dar era bună până lua una adevărată.

Se întinse pe pat cu mâinile sub cap şi se uită în tavan. Mai erau cinci săptămâni până la Crăciun, şi de cel puţin zece ani nu mai fusese niciodată mai aproape de casă de sărbători ca acum.

•

Munroe se trezi odată cu soarele şi, timp de mai mult de o oră, zgomotele traficului însufleţit şi ale trotuarelor aglomerate intrară pe ferestrele deschise, chemând-o la ele. Îi promisese lui Bradford pe cuvânt de onoare că, cel puţin de data asta, avea să-l aştepte înainte de a părăsi camera, şi era îmbrăcată şi întinsă pe pat, cufundată în gânduri, când el bătu la uşă.

Luară micul dejun în mica sală de mese a hotelului. Atmosfera dintre ei era senină, conversaţia prietenească, iar când terminară şi aşteptau încă o rundă de cafea, Munroe se ridică.

— Mă duc să aflu unde a dispărut, spuse ea.

Chelnerul se întorcea de la bucătărie când ea îl opri. Îi puse în palmă o capsulă şi o bancnotă de douăzeci de euro.

— Prietenul meu e foarte dificil când e vorba să-şi ia medicamentul, spuse ea. Dacă îi pui asta în cafea, banii sunt ai tăi. Dacă o pui în altă băutură, vei plăti.

La câteva minute după cafea, Miles începu să dea semne vizibile de somnolenţă. Munroe puse încheietura mâinii pe fruntea lui.

— E totul în regulă? întrebă ea. Nu arăţi prea bine.

— Nu mi-e bine, spuse el uşor nedesluşit. Mă simt foarte obosit.

— S-ar putea să fie din cauza climei şi a diferenţei de fus orar, spuse ea. Aşa se întâmplă. S-ar putea să dureze o vreme până să te obişnuieşti. Hai să te duc înapoi în camera ta.

Când ascensorul îi lăsă la etajul lor, Bradford era prăbuşit pe umărul ei. Cu puţin efort îl băgă în pat, îi scoase pantofii şi se asigură că aerul

condiţionat funcţiona corespunzător. Ştiind că avea să se trezească însetat, puse la vedere o sticlă cu apă potabilă şi îl înveli bine cu pătura uşoară.

Era o învoială de rahat. Ea ar fi preferat altă cale, dar erau de făcut lucruri de care nu se putea ocupa altcineva.

— Somn uşor, şopti ea.

Lăsă cheia lui în cameră şi, folosind un şperaclu, încuie uşa după ea.

Se uită la ceas; cu puţin noroc, avea să fie înapoi înainte de a se întuneca.

Străzile din Douala erau înguste şi pline de larmă şi viaţă haotică. Biciclete încărcate cu stive de un metru şi jumătate de bunuri se luptau pentru spaţiu de deplasare cu maşini Peugeot transformate în taxiuri şi ticsite cu de două ori mai mulţi oameni decât erau construite să care. Traficul se desfăşura în dezordine, vehiculele se înghionteau în încercarea de depăşire, claxonând şi frânând la intervale mici. Trotuarele erau înţesate de pietoni. Clădiri coloniale stăteau alături de structuri moderne şi frunze verzi de palmier se uitau peste zidurile care despărţeau casele de nebunia de pe străzi.

Prima oprire fu la Société Générale de Banques au Cameroun, unde găsi un cont abandonat când fugise din ţară cu mulţi ani în urmă. Munroe se aştepta ca acel cont să fi fost închis din cauza inactivităţii, banii dispăruţi în eter, sau cel puţin inaccesibili. Dimpotrivă, toţi erau acolo, ba chiar se înmulţiseră datorită unei dobânzi modeste. Împături extrasul de cont şi apoi, la ghişeul FOREX, schimbă cinci sute de euro în franci centrafricani. Aceşti bani aveau să-i ajungă o vreme; majoritatea hotelurilor şi liniilor aeriene preferau euro monedei locale.

Afară, Munroe opri mai multe taxiuri până găsi unul mai nou, mai puţin îndoielnic privitor la starea motorului, cu locuri încă întregi şi fără murdărie. Negocie cu şoferul preţul întoarcerii la Kribi, acel oraş-staţiune adormit aflat la sud de Douala, la trei ore de mers cu maşina.

Cunoscut pentru plajele lui curate, Kribi era liniştit şi relativ pustiu majoritatea anului, dar în perioada vacanţelor se umplea peste capacitate. În Kribi, trecutul şi prezentul aveau să se întâlnească. Avea nevoie de documente şi acolo avea să-l găsească pe omul care putea să-i facă rost de ele – se asigurase de asta petrecând câteva ore la telefon seara trecută.

După ieşirea din Douala traficul se descongestionă. Când şi când treceau microbuze supraîncărcate. Şoseaua spre Kribi trecea prin centrul ţării şi apoi mergea paralel cu oceanul, având de o parte şi de alta ferme de palmieri pitici, folosiţi la fabricarea uleiului de palmier. Monotonia lor era întreruptă

pe alocuri de câte o clădire sau de priveliştea unor tineri păstori care mânau capre pe şosea. Dinspre ocean sufla o briză constantă, şi Munroe petrecu cea mai mare parte a călătoriei revăzându-şi notiţele şi uitându-se leneş pe geam, urmărind cum amintirile îi apar în faţa ochilor odată cu peisajul.

Spre deosebire de ieri, ziua de azi îi aduse mustrări de conştiinţă şi o senzaţie copleşitoare de tristeţe. În adâncul minţii ei erau trepidaţii şi glasurile începeau să se trezească, pentru prima oară de când acceptase această misiune.

Poate că decizia de a se întoarce la Kribi fusese o greşeală.

Capitolul 6

Boniface Akambe era un bărbat masiv. Purta îmbrăcăminte fină, conducea un Land Cruiser nou, cu tracţiune dublă şi avea mai multe afaceri de succes. Era şi un bărbat arătos cu piele catifelată şi strungăreaţă. Akambe avea doisprezece copii cu trei neveste, dintre care două locuiau în Douala, în timp ce a treia, cea mai tânără, ţinea casa din Kribi. Situaţia lui se îmbunătăţise de când nu-l mai văzuse Munroe. Atunci era mai tânăr – toţi erau – şi avea doar o nevastă, deşi, dacă ar fi fost după el, Munroe ar fi devenit curând cea de-a doua.

Numele familiei lui Akambe şi relaţiile politice i-au adus protecţie şi au ajutat afacerile care îi alimentau traiul pe picior mare, dar cea care o silise pe Munroe să facă această călătorie era o ocupaţie mai puţin cunoscută.

Kribi era exact aşa cum îl ţinea minte – un oraş mic şi leneş, cu doar câteva străzi principale şi mult prea multe hoteluri pentru mărimea lui. Se ridicaseră mai multe clădiri noi, dar altfel nu se schimbase mai nimic şi taximetristului îi luă doar câteva minute să găsească locul pe care i-l descrisese Munroe.

Biroul era impersonal şi se afla la parterul unei clădiri cu trei niveluri, a cărei zugrăveală se cojea pe pereţii exteriori, iar condensul picura din cutia unei instalaţii de aer condiţionat atârnată deasupra trotuarului. Înăuntru era răcoare şi în aer plutea miros de mucegai, iar în câteva locuri linoleumul de pe podea avea colţurile ridicate. O recepţioneră stătea pe un scaun de lemn la o masă de metal a cărei vopsea se dusese. În faţa ei era o maşină de scris, iar în dreapta maşinii un teanc de mape stivuite la întâmplare.

În cei nouă ani în care fusese departe de Africa, Munroe nu vorbise nici măcar o dată limba fang, dar acum ea îi veni pe limbă foarte firesc.

— *Hakum ayen Akambe*, spuse ea. Te rog să-l anunţi că sunt aici.

Nu trebui să dea mai multe informaţii, cartea ei de vizită fiind faptul că vorbea în fang.

Surprinsă, femeia se ridică şi se duse la o uşă de pe peretele opus.

Iar apoi, din spatele uşii, veni bubuitul glasului lui Akambe.

— Es-sss-sa, spuse el, tărăgănându-i numele în trei silabe.

Ieşi pe uşa biroului său, cu braţele întinse în lături a bun venit şi un zâmbet uriaş pe faţă.

— Essa, spuse el din nou.

Îşi împreună mâinile şi apoi le puse pe umerii ei şi, ţinând-o la distanţă, spuse:

— Numai tu puteai să fii. Ce-ai mai făcut? Câţi ani au trecut?

— A trecut mult timp, spuse ea, întorcând zâmbetul şi bucurându-se de căldura primirii. Foarte mult timp.

— Hai, ia cafeaua cu mine, spuse el şi apoi îi adresă răstit câteva fraze femeii care se întorsese la masă.

Se dădu la o parte ca Munroe să poată intra în biroul lui. În contrast cu cea din camera din faţă, mobila de aici era nouă, pardoseala şi zugrăveala curate, iar biroul său de lemn era atât de mare, încât aproape umplea peretele din spate. Akambe se aşeză în scaunul supradimensionat de la birou, iar Munroe pe canapeaua care era perpendiculară pe el.

— Essa, spuse el iar după ce cafeaua fu servită. Unde te-ai ascuns în tot acest timp?

— Am fost peste ocean, la studii şi la muncă.

— Ah, spuse el, lăsându-se pe spate şi punându-şi mâinile pe abdomenul proeminent. Te-ai dus la ai tăi. A fost mare necaz când ai plecat. Francisco a cheltuit o mică avere încercând să te găsească. În cele din urmă s-a oprit când a ştiut sigur că eşti în viaţă şi ai plecat din ţară.

Un junghi de vinovăţie şi durere surdă care urmă aduse un cor de glasuri care o strigau pe nume, luptându-se să-i capteze atenţia. Îi susţinu privirea lui Akambe şi, când larma lăuntrică se stinse, spuse încetişor:

— Mai ştii ceva despre el?

— Îl văd la câteva luni, când e în oraş.

— Aşadar, n-a părăsit Africa?

— A rămas.

Ea se înfioră şi luă încă o gură din cafeaua dulce.

— Ce face?

Akambe amestecă în lichidul maro, lăptos încă o linguriţă de zahăr şi nu spuse nimic o vreme, apoi ridică privirea.

— E altfel. Munceşte mai mult şi joacă mai dur, petrece mai mult timp cu femeile, bea şi se poartă mai puţin ca tine şi mai mult ca mine.

Râse zdravăn şi continuă:

— Iar pe urmă pleacă o perioadă ca să fie singur. Şi-a construit o casă lângă Ureca pe insulă.

Se opri şi mai puse o linguriţă de zahăr.

— Timpul îmbătrâneşte sufletul omului, spuse el.

Akambe rămase tăcut o clipă.

— Trebuie neapărat să-l vezi, Essa. Măcar atâta merită şi el.

Ea dădu din umeri şi puse ceaşca jos.

— Am să-l văd, dacă am să am timp. Sunt aici cu treabă şi sunt presată. Mai faci acte?

— Uneori da, uneori nu, spuse Akambe înclinându-şi capul în stânga şi în dreapta. Ce îţi trebuie?

Ea îi înmână fotografiile de paşaport ale ei şi ale lui Bradford.

— Am nevoie de două seturi de carduri de rezistenţă pentru fiecare.

— Asta pot să fac.

— Atât pentru Camerun, cât şi pentru Guineea Ecuatorială.

— Aha, spuse el, bătând cu degetele în birou. Guineea Ecuatorială va dura mai mult. Şi va costa mai mult.

— De preferinţă statut diplomatic, spuse ea, punând pe birou restul fotografiilor şi apoi aşezând peste ele un teanc de bancnote. Dacă nu e destul, restul ţi-l dau când mă întorc.

El numără în grabă bancnotele.

— E destul. Unde stai? Peste cinci zile, ai actele.

— La hotelul Parfait Garden, spuse ea şi se ridică să plece.

Akambe ridică mâna pentru a o opri şi, plin de importanţă, spuse:

— Caut o nevastă, Essa.

Ea zâmbi, căci anticipase asta, apoi îşi luă o mină serioasă.

— Poate că într-o zi am să-ţi cer să-ţi susţii afirmaţia cu oferta, dar nu azi, Boniface.

În taxi o pufni un râs zgomotos. Nevasta numărul patru.

De la biroul lui Akambe taximetristul o duse în sudul oraşului şi coti pe un drum de ţară îngust care trecea pe lângă casa de pe plajă. Un gard viu des se înălţa în lungul proprietăţii, blocând vederea din drum, şi taximetristul opri lângă poarta de metal, care era singura intrare vizibilă. Munroe coborî pe aleea de pietriş şi rămase în loc, uitându-se lung la bariera care separa trecutul de viaţa aşa cum era acum. Glasurile din trecut se ridicară la unison şi ea împinse ţipetele înapoi în tăcere, îşi înfrânse dorinţa de a suna la soneria de la poartă şi se întoarse la maşină. Se-ntoarseră către nord, la Douala.

Când Munroe ajunse la hotel, era întuneric. Cumpără o sticlă cu apă, se îndreptă spre camera lui Bradford şi intră. Lumina slabă din stradă se filtra

prin perdele şi respiraţia lui Bradford era regulată şi ritmică pe fondul zumzăitului aparatului de aer condiţionat. Turnă apă într-un pahar, îngenunche lângă pat şi se aplecă să-i ridice capul.

Îi atinse ceafa şi mâna lui îi cuprinse brusc încheietura, o mişcare iute şi precisă. O trase aproape până când faţa ei fu la câţiva centimetri de a lui şi spuse în şoaptă:

— Dacă îmi mai faci asta, jur că îţi pun un cip.

Ea zâmbi şi se destinse, iar el îi dădu drumul.

Ea strecură o mână sub capul lui, îl ridică şi îi duse paharul la buze; el bău cu lăcomie. Când termină se culcă la loc pe pernă cu ochii întredeschişi şi spuse:

— De ce dracu' ai făcut asta?

— Am avut nişte lucruri de făcut. Singură.

— Data viitoare să-mi spui. Am să-ţi dau răgaz.

— Bine, zise ea. Am să-ţi spun.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Ne vedem dimineaţă, şopti ea şi, odată cu clicul clanţei, valurile tumultului lăuntric se revărsară.

... *Veţi striga de durerea pe care o veţi avea în suflet şi veţi boci de mâhnit ce vă va fi duhul*...

Străbătu holul cu paşi hotărâţi, deschise uşa camerei ei şi, pentru urechile lui Bradford, făcu efortul de a o închide şi încuia.

... *Veţi lăsa numele vostru ca blestem aleşilor Mei*...

În noaptea asta nu avea să doarmă, nu după Kribi, nu după poarta şi casa de pe ţărm.

... *Domnul Dumnezeu vă va omorî*...

Munroe urcă scara până nu mai putu să înainteze şi de acolo văzu uşa care ducea pe terasa de pe acoperiş.

... *şi le va da robilor Săi alt nume*...

Aerul era răcoros odată cu alinarea nopţii, iar în întuneric era mângâiere. Găsi un loc uscat şi se întinse pe spate, cu faţa la stele, la fel de familiare cum mai fuseseră cândva, cum fuseseră în *acea* noapte.

În tăcerea din jur, glasurile din capul ei cântau monoton şi se înălţau în crescendo: *Calea celor răi este moartea*.

Nu le respinse, nu încerca să le oprească – nu avea niciun rost. În noaptea asta erau puternice; în noaptea asta aveau să pună stăpânire pe ea, iar ea

avea să-şi lase mintea să le urmeze acolo unde mergeau, în mod inevitabil acolo unde îşi aveau sorgintea: noaptea în care îl omorâse pe Pieter Willem.

În noaptea aceea popasul fusese temporar, în grabă. Locul era bine ascuns şi avea acces la apă şi la bărcile pitite în mlaştinile cu mangrove aflate nu departe de afluentul care avea să-i ducă la râul Muni. Erau şase în grup, iar colibele cu acoperiş de stuf care le serveau drept casă erau ridicate la distanţe inegale în micul luminiş. Planul fusese să rămână până la livrare şi apoi să se întoarcă acasă la Francisco, în Kribi, şi să aştepte să vină următorul transport.

În liniştea din jur se auziseră glasuri şi ea se furişase mai aproape să asculte. Francisco şi Pieter se certau. Se înseră şi, în mai puţin de o oră, avea să fie întuneric beznă. Simţea în aer mirosul unei furtuni care se apropia. Când începea ploaia, n-avea să mai poată să tragă cu urechea, aşa că merse tiptil până putu să se rezeme de pereţii instabili care ţineau laolaltă adăpostul lui Francisco.

Viaţa fusese bună până în urmă cu doi ani şi jumătate, când Jean Noel şi amicul lui mercenar, Pieter Willem, se alăturaseră echipei. Jean nu era rău; o vedea drept cine era, doar o puştoaică de cincisprezece ani împotmolită în junglă, departe de cei de seama ei, dar o componentă necesară pentru ca treaba să fie făcută. Era bun cu ea în felul lui. Când nu lucra, o învăţa să facă frânghii, să lege noduri, să pună capcane, să otrăvească săgeţi şi să vâneze fără zgomot pe întuneric. Îi arăta şi cum să aibă grijă de un pistol şi cum să-l folosească. Pieter a fost cel care a învăţat-o să ucidă.

Mărunt şi cu muşchi de oţel, Pieter era fermecător şi avea un dar al vorbirii care îi făcea pe ascultători să-l îndrăgească. Ochii lui erau cei în care ea nu avea încredere; îl evitase din ziua în care el sosise în Kribi.

Cu aprobarea lui Francisco, Pieter îşi asumase sarcina de a o antrena să lupte – „să se apere" fuseseră cuvintele pe care le folosise când avansase ideea. Chiar dacă Pieter s-ar fi întors în Africa de Sud, tot ar fi fost prea aproape, însă a fost silită să-i suporte prezenţa ore întregi în fiecare zi. Nu a putut să refuze. Francisco dăduse ordinul, iar ea lucra pentru Francisco – mai mult, îl respecta. Cu unsprezece ani mai în vârstă ca ea, Francisco era fratele mai mare pe când ea îl pierduse când de-abia crescuse suficient ca să înţeleagă de ce.

Antrenamentul lui Pieter începuse aşa cum promisese el – ca antrenament. Departe de restul taberei, s-a apucat să o înveţe să se bată. Locul taberelor se schimba şi uneori şi ţara în timp ce echipa îşi ducea viaţa

nomadă cu procurări şi livrări, dar ea era constant în prezenţa lui Pieter. Nu ştia unde învăţase el tehnica sau ce anume învăţase; el pretindea că era maestru în mai multe arte marţiale şi ea nu ştia să facă deosebirea între ele. Ştia doar că indiferent cât învăţa, avea să se întoarcă la adăpost cu vânătăi, plină de sânge şi cu dureri în tot corpul, şi nimeni din tabără n-avea să comenteze.

Şi acelea au fost vremurile frumoase.

Când a devenit mai îndemânatică şi a învăţat să riposteze, Pieter o muncea până la epuizare şi până când nu mai putea să mişte. Fiecare zi se sfârşea la fel – ea era întinsă pe spate, cu un cuţit la gât, în timp ce el o viola, şoptindu-i măscări la ureche, şi sudoarea lui picura pe faţa ei.

O ameninţa că o să-i găsească familia şi o s-o omoare dacă ea părăsea tabăra – ea nu avea nicio îndoială că avea să se ţină de cuvânt şi, indiferent de sentimentele pentru familia ei, nu merita să fie torturată şi omorâtă de un nebun sadic. Ai ei habar n-aveau unde era ea şi, chiar de-ar fi ştiut, n-ar fi putut să facă nimic. Singurul om căruia i-ar fi păsat dacă Pieter i-ar fi tăiat beregata ar fi fost Francisco, dar din punct de vedere fizic nu l-ar fi putut învinge pe Pieter – niciunul dintre ei n-ar fi putut.

Apoi Pieter a introdus în şedinţele de antrenament cuţitele. De fiecare dată când începea antrenamentul, ea nu ştia dacă la sfârşitul luptei avea să mai fie în viaţă. Pieter o tăia în mod deliberat şi o ameninţa mereu că o s-o omoare. Ea se căznea să câştige, să-l facă să sângereze, să se termine odată chinul. Când cuţitul ei lua contact cu carnea lui şi lichidul roşu al vieţii mânjea lama, o cuprindea brusc euforia, urmată de durerea provocată de cuţitul lui care îi mai tăia o parte din corp, şi totuşi sfârşitul era acelaşi.

Cu cât devenea un adversar mai bun, cu atât mai mult o chinuia Pieter. Într-o încercare de a scăpa de el, refuză să se lupte şi apoi îl anunţă pe Francisco – astfel încât să audă şi Pieter – că era antrenată şi nu mai avea nevoie de antrenament. În acea noapte Pieter veni la ea şi îi puse căluş. O ţintui la pământ şi îi tăie venele de la încheietura unei mâini, bătându-şi joc de ea în timp ce se lupta cu el. După ce ea pierduse mult sânge, o ridică din ţărână şi îi legă încheietura pentru a opri hemoragia. O mângâie blând pe faţă, o sărută şi îi spuse că dacă îl mai înfruntă avea să-i taie venele de la ambele mâini şi s-o arunce în Atlantic la rechini.

O lăsă în pace câteva zile şi ea îşi dădu seama că lăsa timp să se gândească la ce îi spusese şi să se refacă după pierderea sângelui.

Apoi încercase să îl elimine din echipă rugându-l pe Francisco să-l expedieze de acolo. Neputând să-i spună adevăratul motiv, spera ca el să-i facă pe plac, iar când lucrul acesta nu se întâmplă, cântări riscul adevărului şi alese viaţa.

Apoi şedinţele de antrenament nu mai fură îndeajuns de satisfăcătoare. Pieter începu să o vâneze prin tabără. Niciodată nu ştia din ce structură, copac sau stâncă avea el să apară; părea să-i facă plăcere să inventeze moduri noi de a o speria. Ea nu avea unde să se ascundă şi trăia permanent pe muchia unui brici emoţional.

Se gândea întruna cum să stea departe de Pieter şi, pentru a fi în siguranţă, se lipi de alţi oameni. Dacă Francisco era acolo, stătea lângă el, iar dacă era plecat, îl căuta pe Jean Noel. Îl simţea pe Pieter dându-i târcoale şi, dacă îi atrăgea privirea în timp ce era sub protecţia cuiva, el îi zâmbea dulce şi sadic. Când în timpul zilei scăpa, Pieter venea noaptea, aşa că ea începu să doarmă departe de tabără, în locuri ascunse. Cu cât devenea mai pricepută la a-l evita, cu atât mai mult părea să-i placă lui să o vâneze; cu cât mai tare se împotrivea, cu atât mai mult riposta el.

Ţinând-o ca într-o menghină de beregată, îi plimba pe obraz latul cuţitului şi o aţâţa cum ştia el. Îi trăgea faţa spre el ca ochii ei să nu-l poată evita şi râdea.

— Niciodată n-ai să fii atât de puternică sau de iute ca mine, Essa, o necăjea el. Nu poţi să scapi de mine.

Nu ştia câţi ani avea el sau de când se lupta pentru bani, nici dacă sadismul făcea parte din meserie. El spunea poveşti cu tentative de lovituri de stat, crime şi violenţă. Ea nu se îndoia că era un ucigaş, dar nu avea încredere că restul era adevărat.

Era mai uşor când făcea drumuri la Kribi sau Douala după provizii, sau se făcea o livrare. Se duceau la Kribi cu barca, folosind traulerul lui Francisco, lăsând în urmă bărcile înguste mai iuţi. Când se făcea o livrare, în cele două sau trei zile cât dura străbaterea junglei pe poteci izolate şi desfundate, era lăsată în pace să-şi facă treaba, iar când totul se termina, chinul începea mai rău ca înainte.

Ştiind că era imposibil să scape, se mângâie cu gândul răzbunării, iar faptul că-i auzise pe Francisco şi Pieter certându-se îi dăduse speranţă. Dacă intervenea un dezacord, era posibil ca Pieter să plece. Gâtul i se contractă şi făcu un efort să respire.

Nu era exclus ca Pieter s-o forţeze să meargă cu el. Mâinile începură să-i tremure şi mintea i-o luă razna. Pentru Pieter ea nu însemna nimic. Dacă avea chef, era în stare s-o arunce peste bord tot atât de uşor cum o viola. Dar pentru Francisco ea însemna extrem de mult şi ciuda avea să fie un motiv suficient ca Pieter s-o ia din tabără. Cearta se transformă în strigăte.

Şi apoi Pieter ieşi ca o furtună din căsuţa lui Francisco şi se îndreptă spre mlaştina cu mangrove care ducea la bărci. Se întuneca şi vântul sufla mai tare, tunetul se apropia; ploaia nu era departe.

Nu se gândise; pur şi simplu acţionase. Se întoarse în pat şi ascunse pistolul tranchilizant care nu-i trebuia nimănui şi pe care Jean Noel o lăsase să-l păstreze. Cunoştea traseele la fel de bine ca Pieter, dacă nu mai bine, şi îl ocoli pe la spate, mergând cu picioarele goale prin mocirlă, urmărind de departe, atentă nu doar la Pieter, ci şi la elementele naturii. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să dea de un şarpe mamba sau altă vieţuitoare veninoasă care împânzea mlaştinile. Trebuia să ţintească perfect, nu putea să rişte să se apropie; el era mai iute şi mai puternic decât ea, şi dacă rata, era moartă.

Cu spatele la ea, îşi dezlega barca. Dacă avea de gând să plece pe vremea asta, avea să fie preocupat de ieşirea cât mai repede din junglă, aşa că ea riscă şi scurtă distanţa. Se furişă mai aproape până putu să-l vadă bine. Ţinti. Trase.

Detunătura spulberă liniştea junglei.

Săgeata îl nimeri pe Pieter între umeri. Se împletici şi căzu în genunchi. Când ea fu sigură că începuse să-şi facă efectul, se mai apropie puţin, trase încă o dată şi apoi se aplecă asupra lui. Ochii lui erau daţi peste cap în orbite. Scoase un cuţit şi se opri; cuvintele din Vechiul Testament ţipară: *Să nu ucizi*.

Îi trase capul pe spate, îngenunche pe pieptul lui şi îi tăie beregata. Sângele ţâşnea din venele lui în jeturi inegale, ca o fântână stricată, murdărind-o. Se uită la el cum sângera şi nu simţi nimic, apoi îi lăsă capul să cadă pe pământ, se aplecă asupra lui şi şopti: *Nu cei iuţi aleargă, nici cei puternici câştigă războiul, nici cei pricepuţi bogăţia, ci toate atârnă de vreme şi de împrejurări.*

Nu putea să-l lase pe potecă; era mai bine să-l târască în junglă şi să lase animalele să-l devoreze. Se duse la barca lui şi verifică rezerva de combustibil. Îi ajungea să ajungă la Douala. Porni motorul şi îndreptă barca în amonte. Odată ce Pieter Willem nu mai era, nimeni nu avea să caute barca – trebuia să se gândească la ce are de făcut în continuare.

Începuse să plouă, mai întâi cu picături mari şi rare, apoi ploaia torenţială se înteţi până ajunse să usture. Când se furişă înapoi în tabără, întunericul învăluise demult jungla, iar ea era udă leoarcă. Nu erau urme de sânge pe ea, ploaia îndepărtase dovezile. Îşi scoase hainele ude şi se urcă în pat, se ghemui în poziţie fetală şi plânse cu sughiţuri.

•

Când în cele din urmă Munroe se ridică şi părăsi terasa de pe acoperiş, primele raze de soare colorau cerul în nuanţe de violet şi zarva de pe străzile oraşului vestea că ziua începuse deja. Glasurile lăuntrice erau acum doar nişte şoapte; sleiseră peste noapte.

Câte pasaje i se rostogoleau prin cap? Pierduse socoteala. Trebuia să-i mulţumească tatălui ei – sau să-l blesteme – pentru fiecare verset care îi apărea în minte. Tata.

Existaseră cândva admiraţie şi respect, inspiraţie, poate iubire, mereu dorinţa de a avea aprobarea lui, chiar dacă ea venea în doze mici, însoţite de condiţii. În rarele ocazii când era acasă, părea să-l intereseze numai Biblia, aşa că o studiase şi ea, o memorase şi, ca o maimuţă a unui flaşnetar, cita din ea ca să obţină atenţie şi laude. Mama nu era cu mult mai bună, devenise alcoolică.

Viaţa în Africa era lenevoasă, spusese odată mama ei, se mişca precum un ventilator slab care abia urnea în cercuri aerul fierbinte, stătut; noţiunea timpului se pierdea. La asprimea vieţii se adăuga lipsa de confort şi infrastructură.

În ciuda bucăţilor de trecut care nu-i ieşeau la socoteală lui Munroe, un lucru ştia sigur: vârstnicii ei părinţi nu se aşteptaseră la încă un copil când plecaseră ca misionari în Camerun şi, dacă existase vreodată o greşeală, ea fusese aceea.

Crescuse aşadar sălbatică, având copiii indigeni drept tovarăşi, terenul ei de joacă fiind drumurile de ţară ce şerpuiau prin orăşelul de pe coasta dealului. Alerga cu ceilalţi, zdrenţăroasă şi cu picioarele goale, lovind mingi de fotbal dezumflate înspre porţi imaginare şi ferindu-se brusc din calea unei maşini sau taxi care se întâmpla să treacă pe acolo. Scotea apă din pârâu cu prietenii ei şi învăţa să piseze manioca şi să gătească în oale mari de aluminiu la focuri făcute afară în spatele caselor lor. Cunoştea plantele indigene care treceau drept legume şi uneori vindea fructe în piaţa din localitate. Vorbea limba lor şi le înţelegea obiceiurile.

Spre deosebire de ceilalţi, casa ei avea aer condiţionat, frigider, o servitoare şi o bucătăreasă. Tatăl ei avea şofer cu zi de lucru plină, şi exista un grădinar care împiedica vegetaţia agresivă să pună stăpânire pe proprietate. Toate astea până când Munroe împlini treisprezece ani şi părinţii ei, într-un ultim gest de a se preface că le pasă, o trimiseră la Douala pentru a fi educată la Şcoala Americană. Aceasta era o versiune personalizată de internat, unde mesele şi nopţile se desfăşurau la prieteni de-ai familiei. Şi acolo, la început pe la spatele părinţilor, iar mai târziu cât mai ostentativ cu putinţă, începu să-şi dea frâu liber pornirilor; pasajele biblice erau tot ce avea de acasă, cuvinte goale care se traduceau în abandonarea de către nişte părinţi mai interesaţi de salvarea celor rătăciţi decât de propriul copil.

Munroe oftă când trecu pe lângă camera lui Bradford. Uşa lui era deschisă şi, cu toate că nu-l vedea, era sigură că el ştia că lipsise peste noapte. Existau şanse ca nici el să nu fi dormit, păzind palierul care ducea la acoperiş. Nu se obosi să se întoarcă pe furiş în camera ei; deschise pur şi simplu uşa şi se îndreptă spre duş.

Capitolul 7

Împărţeau un armistiţiu apăsător. Bradford în general nu vorbea deloc în timp ce o însoţea pe Munroe prin oraş. Poate acesta era felul lui de-a o lăsa în pace, deşi mai degrabă părea că-i poartă pică. Munroe era sigură că, dacă era ca el să i-o întoarcă, asta avea să se întâmple numai după ce căutarea lui Emily se termina. Aşa că, la masă, încercând să fie drăguţă şi să refacă o parte din relaţia de dinainte, îi întinse un bilet de avion pentru Malabo.

— Acolo mergem în continuare, spuse ea. Insula Bioko, Guineea Ecuatorială.

Bradford luă pliantul şi îl răsfoi.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă ea.

El puse biletul pe masă şi, schiţând un zâmbet, spuse:

— Nu. Dar acolo are Titan sondele de ţiţei.

După un moment de tăcere, Munroe spuse:

— E ciudat că niciunul dintre rapoarte nu menţionează asta.

— E o problemă?

— Nu ştiu.

Îşi trecu degetele prin păr şi apoi îşi împreună mâinile şi-şi puse bărbia pe ele.

— Pare o coincidenţă bizară.

Privirea lui se mută de la biletul de pe masă la ochii ei.

— Ce vrei să spui?

— Bănuiesc că Emily a dispărut pe graniţa dintre Guineea Ecuatorială şi Gabon.

Bradford trase adânc aer în piept şi îl slobozi încet. Se rezemă de speteaza scaunului, rămase tăcut o clipă, apoi se aplecă spre ea.

— Cunosc regulile şi nu-ţi pun la îndoială judecata, dar am câteva întrebări.

Ea dădu din cap.

El tăcu iarăşi, cu capul în jos, apoi ridică privirea.

— Am fost acolo, Michael, am făcut parte din echipă. Am văzut rapoartele, am stat de vorbă cu oamenii care au văzut-o înainte să dispară. Cum faci saltul din Namibia în Guineea Ecuatorială?

— Am informaţii că alţii nu l-au făcut – o copie a paşaportului lui Kristof Berger, de exemplu. De asemenea, am crescut în zona asta, am stat un număr de ani în Guineea Ecuatorială, Gabon, Congo şi Republica Democrată Congo, care pe atunci era Zair, aşa că ştiu istoria şi legendele locului cum cei mai mulţi nu le cunosc.

— De ce nu mă miră? spuse el.

— Cât de bine cunoşti istoria şi politica zonei?

— Richard mi-a povestit despre Camerun şi Gabon, aşa că m-am documentat şi eu puţin. Nu mult, dar m-am documentat. N-a pomenit de Guineea Ecuatorială.

— Ca american, n-ai nevoie de viză să intri în Guineea Ecuatorială, aşa că n-am adus vorba de asta. E o ţărişoară ciudată şi paranoică – oricine de pe aici care a trăit acolo îţi va spune acelaşi lucru. Ai citit cartea lui Frederick Forsyth *The Dogs of War*?

— Am auzit de ea, dar n-am citit-o. Trebuia s-o includ în documentare?

Ea zâmbi strâmb.

— E ficţiune, Miles, dacă nu cumva crezi zvonurile. E vorba de un grup de mercenari angajaţi să preia controlul asupra unei ţări mici când marii industriaşi îşi dau seama că este mai ieftin decât să plătească pentru drepturile de exploatare a minereurilor.

El dădu din cap apreciativ şi îşi trecu degetele pe buza paharului.

— Forsyth era în Malabo când a scris cartea. E clar de unde i-a venit ideea. Firește, cartea e interzisă în Guineea Ecuatorială, chiar dacă asta n-are nicio logică. Restul lumii reprezintă ameninţarea.

Ridică paharul şi luă o înghiţitură lungă, apoi continuă:

— Acum câţiva ani, un grup de mercenari a fost cât pe ce să reuşească să transpună cartea în realitate. Au fost contracaraţi când îşi procurau arme în Zimbabwe.

— Ţin minte, spuse el. Ce fiasco a fost! Nu fiul lui Margaret Thatcher a fost cel care a recunoscut în instanţă că a finanţat complotul?

— Exact, spuse ea. De atunci, Guineea Ecuatorială a angajat forţe armate din Angola pentru protecţie, iar ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că israelienii antrenează garda prezidenţială marocană – ceea ce nu-i de mirare, deoarece ei se ocupă cu antrenarea camerunezilor de peste un deceniu. Paranoizi. Dar divaghez.

— Am înţeles ce e cu paşaportul lui Kristof, spuse el. Ştampile de vize, corect?

— Corect.

— Ce legătură are cu asta istoria locală?

— Istoria Guineei Ecuatoriale 101, spuse ea chicotind.

El dădu din cap.

— În 1969, la scurt timp după ce Guineea Ecuatorială şi-a câştigat independenţa faţă de Spania, preşedintele Macías Nguema a afirmat că ţara fusese predată practic fără rezerve valutare. Acesta a fost începutul, sau declanşatorul, deteriorării relaţiilor guvernamentale cu lumea occidentală şi de aici provine porecla „Auschwitzul Africii".

Se opri.

— Continuă, spuse Bradford.

— În 1979, preşedintele actual, Teodoro Obiang, l-a înlăturat de la putere pe unchiul său printr-o lovitură militară aproape fără vărsare de sânge, şi aici istoria locală şi faptele diferă în funcţie de cine întreabă: înainte ca Nguema să fie găsit şi executat, luase ce rămăsese din rezervele naţionale, în jur de cinci milioane de dolari, după cum s-a presupus, şi i-a îngropat într-un şopron de lângă casa lui din satul său natal. Când banii au fost scoşi la suprafaţă, erau deja descompuşi. El a afirmat că îi îngropase ca să-i apere de hoţi. Nu pot să spun că e în întregime adevărat, pentru că povestea se schimbă puţin în funcţie de cine o spune. Şi, spuse ea ridicând din umeri, povestea asta ne este adusă de aceiaşi oameni care spun că Obiang l-a hăcuit pe unchiul Macías când l-a găsit, în vreme ce istoria publicată spune că Macías a fost executat după vreo lună de mercenari marocani. Eu tind să cred versiunea a doua.

— De ce?

— Pentru că Macías Nguema s-a considerat Dumnezeu şi a guvernat după dreptul divin. Localnicii cred că el bea sângele victimelor lui ca să le absoarbă puterea. Poveştile despre moarte, tortură şi încălcarea drepturilor omului sunt destul de bine documentate ca să dea o oarecare credibilitate zvonurilor. În orice caz, din cauza superstiţiilor care îl înconjoară, mă îndoiesc că vreunul dintre oamenii lui chiar a ucis – nici chiar Obiang, despre care radioul de stat afirmă că poate să ucidă fără teamă de urmări pentru că el comunică zilnic cu Dumnezeu.

Bradford rămase tăcut o clipă.

— Aşadar, folclorul şi istoria locală spun că Nguema a îngropat înainte să moară rezervele valutare ale ţării. Şi în ce fel se leagă asta de faptul că Emily a dispărut aici?

— Asta cere altă întrebare. Cât de cunoscute îţi sunt transcrierile conversaţiilor lui Kristof?

— Nu prea cunoscute.

— Era o frază pe care le-a repetat-o de mai multe ori investigatorilor şi pe care a reiterat-o în faţa mea când am fost la el: „Ne-am dus unde erau îngropaţi banii". Luată ca atare, n-are niciun sens, dar când e pusă laolaltă cu istoria ţării şi ştampilele din paşaportul lui...

Atinse masa cu degetul.

— Arată spre aici.

Bradford îşi frecă ochii cu palmele şi expiră prelung.

— Înţeleg unde vrei să ajungi, spuse el. Dar de unde a ştiut Kristof legenda şi de ce a fost singurul lucru pe care l-a spus atât ţie, cât şi investigatorilor?

— Asta nu ştiu.

Bradford se lăsă pe spate până când picioarele din faţă ale scaunului se ridicară de la podea, îşi puse mâinile după cap şi se uită în tavan. După o clipă, coborî ferm scaunul.

— Şi *unde* este satul lui Nguema?

— Nsangayong. La marginea estică a zonei continentale, la câteva mile de graniţa cu Gabonul.

— Şi tu crezi că acolo a dispărut.

— Mă îndoiesc foarte tare.

Miles îşi îngustă ochii şi îşi strânse buzele. Puse palmele pe masă şi Munroe se întrebă dacă era gata s-o stranguleze. El clătină uşor din cap, deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. În cele din urmă zise:

— Dacă nu unde erau banii îngropaţi, atunci unde?

— Unde oamenii *presupuneau* că erau banii îngropaţi. Nsangayong e un cătun prăpădit care nici nu apare pe o hartă foarte bună. Eu pariez pe Mongomo, satul actualului preşedinte, care e mult mai mare. E la doar câteva mile la nord de Nsangayong şi de unde cei mai mulţi oameni cred că era Macías Nguema.

Bradford luă pliantul cu biletul de avion şi îl răsfoi.

— Noi mergem la Malabo – pe insulă. Asta e oarecum un ocol.

Ea zâmbi.

— Da şi nu. De aici, singurul mod de a ajunge în zona continentală este pe mare sau pe şosea şi nu există nicio formă de transport programat, aşa că e o călătorie obositoare indiferent cum o priveşti – iar din Malabo putem să

luăm un avion local. Dar, pe lângă asta, oamenii importanţi din ţară îşi petrec grosul timpului în Malabo, şi tot acolo se află şi filialele guvernamentale. Mi-ar plăcea să fac cunoştinţă cu câţiva oameni care pot să-mi dea nişte nume înainte de a ne îndrepta spre regiunea izolată de pe continent.

Bradford îi făcu semn chelnerului şi mai comandă un pahar, apoi se întoarse spre Munroe şi dădu din cap aprobator.

— Aşadar, spre acolo arată indicatoarele. Nu e rău pentru o săptămână de muncă.

— Te ajută să cunoşti ţara şi istoria, spuse ea, apoi întrebă: eşti însurat, Miles?

La început el râse, dar dându-şi seama că ea vorbea serios se opri.

— Divorţat de două ori, dar a doua căsnicie a durat numai opt luni, aşa că nu se pune. Te dai la mine?

Ea zâmbi superior.

— Dacă m-aş hotărî să mă dau la tine, n-ar mai exista nicio îndoială în mintea ta. Cu toată seriozitatea, Miles, dacă ai în viaţa ta o persoană importantă, sun-o înainte să plecăm.

Se aplecă spre el, serioasă.

— Ştiu că ai scăpat cu viaţă din nişte locuri dure şi cum eşti umblat prin lume ţi-e uşor să crezi că ţările conduse de despoţi seamănă între ele. În cele mai multe locuri ai avea dreptate. Dar Guineea Ecuatorială e altfel. Poate din cauza anilor petrecuţi sub comunism, poate din cauză că e atât de mică şi atât de uşor de controlat, cu siguranţă o parte din treaba asta are legătură cu tentativele de lovitură de stat, dar nici nu pot să descriu nivelul de suspiciune şi paranoia ce domnesc în acea ţară, sau puterea de distrugere pe care o au preşedintele şi acoliţii lui când eşti între graniţele lor. Vom merge acolo şi vom pune întrebări unor oameni care le vor interpreta drept o insultă şi o contestare a autorităţii lor. Dacă vom face sau vom spune ceva care va stârni mânia guvernului, mai mult ca sigur vom apărea şi noi pe o listă lungă de „dispăruţi". Ştii la fel de bine ca mine că guvernul nostru nu ne va putea ajuta să scăpăm. Dacă ţii minte eşecul din Zimbabwe, atunci sunt sigură că ştii şi că în Guineea Ecuatorială exista deja o echipă terestră şi orice persoană bănuită că e mercenar sau că e implicată în complotul de lovitură de stat, indiferent dacă era vinovată sau nu, fie putrezea în închisoare, fie apărea alături de jurnalişti şi adversari politici în faţa plutonului de execuţie. Nici pentru noi n-ar fi altfel.

— Îţi mulţumesc că m-ai pus la curent, spuse el, apoi, cu un zâmbet cârcotaş, adăugă: Nu poate fi atât de rău. Sigur ai cel puţin o poveste frumoasă.

Munroe zâmbi scurt.

— La câteva sute de mile spre nord, Nigeria produce cel mai bun ţiţei din lume, iar în sud este Gabonul, altă ţară producătoare de petrol. La acea vreme producea şi Camerunul, iar Guineea Ecuatorială, comunistă şi mizerabil de săracă, a reuşit să facă rost de rachete cu rază scurtă de acţiune. Inutil să mai spun că atunci când nebunul de la cârma acelei ţărişoare şi-a făcut propriul arsenal de focoase, ţările vecine n-au fost încântate. Asta-i frumuseţea petrolului. Statele Unite au intervenit punând presiune pe vânzători să recupereze explozibilii. Firește că președintele Guineei Ecuatoriale a refuzat. Aşa că vânzătorii i-au spus că focoasele ajungeau la data de expirare şi, dacă nu erau resetate, explodau.

— Şi ce-au făcut când bombele n-au explodat?

— Oh, președintele a fost destul de deştept să returneze rachetele înainte de „data expirării" şi cam acesta a fost sfârşitul.

Miles râse şi dădu pe gât ce mai era în pahar.

— Să nu-mi spui că asta-i poveste adevărată.

Ea dădu din umeri.

— Am auzit-o de la un localnic, dar cine ştie?

Bătu uşurel cu palmele în masă, apoi se ridică să plece.

— Nu iei profilactice, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Mă gândeam eu. Malarie ai avut?

— Friguri tropicale, de două ori.

— Acolo unde mergem noi, malaria e deosebit de periculoasă, e letală.

Îi întinse un flacon mic.

— Dacă faci febră, iei pilulele astea. Te vor ţine în viaţă până îţi putem face rost de tratament medical.

•

Nu avea rost să ia un taxi când mersul pe jos avea să le accelereze aclimatizarea, aşa că Munroe insistă să se întoarcă pe jos la hotel. Străbătură traficul pietonal în tăcere şi erau pe la jumătatea distanţei când trecură prin faţa unui magazin care făcea reclamă la servicii telefonice. Munroe se opri şi apoi, urmată de Bradford, intră în magazin pe o jumătate de uşă batantă care servea mai mult ca demarcaţie.

Îi spuse lui Bradford: „Vreau să fiu singură” şi el se întoarse în stradă şi se rezemă de cadrul uşii, cu braţele încrucişate.

Interiorul era strâmt, despărţit de magazinul cu haine care domina spaţiul. În faţă era o tejghea şi dincolo de tejghea un hol care ducea la patru separeuri mici din carton presat.

La fel ca în sutele de afaceri similare care împânzeau oraşul, vânzătorul umplea cererea lăsată de o companie naţională de telefoane căreia îi trebuiau săptămâni, dacă nu chiar luni, să proceseze o solicitare de serviciu telefonic şi pretindea un depozit echivalent cu câştigurile anuale ale unei persoane obişnuite pentru o linie cu acces internaţional.

Munroe alese separeul cel mai îndepărtat şi de acolo o sună pe Kate Breeden. Ignorând ecoul care îi arunca glasul înapoi, o puse la curent pe Breeden cu evenimentele, expunându-i planul de a se îndrepta în Guineea Ecuatorială.

— Burbank ştie unde te duci? întrebă Breeden.

— Am vorbit cu el înainte de a pleca din Europa. Ştie că sunt în Camerun. A trimis un babysitter, aşa că sunt sigură că e la zi cu tot ce se întâmplă. Când o să am ceva clar, o să-i dau un telefon, dar până atunci o conversaţie ar fi pierdere de timp pentru amândoi.

Principalul scop al convorbirii telefonice era stabilirea condiţiilor de comunicare: atâta timp cât Munroe era în Guineea Ecuatorială, avea să comunice săptămânal. Dacă sărea peste un contact, Breeden trebuia să presupună că se întâmplase ceva – asta avea să fie singura cale prin care să-şi dea seama dacă era vreo problemă. Breeden avea testamentul lui Munroe şi ultimele instrucţiuni; ştia ce să facă.

Convorbirea durase şase minute şi femeia de la tejghea o taxă pentru nouă. Munroe puse pe tejghea banii pentru şapte şi arătă ceasul de la mână.

— Am cronometrat.

— Nu ştiai că în Statele Unite timpul e diferit? replică femeia.

— În Statele Unite minutul are şaizeci de secunde, exact ca aici, în Camerun.

Iar apoi, trecând în limba tribală a femeii, adăugă:

— Ia-ţi banii.

Când se întoarse în stradă, Bradford o întrebă:

— Câte limbi vorbeşti?

— Scrie în dosarul meu, răspunse ea sec.

— Da, ştiu, spuse el zâmbind. Ca o estimare.

— Douăzeci şi două.

El fluieră încetişor.

— Ăsta-i vreun fel de record mondial?

— Încă patruzeci şi s-ar putea să mă apropii, spuse ea. Uneori dialectele se pun, alteori nu.

— Cum faci? Vreau să spun că eu, în afară de arabă, cealaltă limbă în afară de engleză pe care o vorbesc, am mari probleme cu altă limbă. Tu cum reuşeşti să vorbeşti atâtea?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. M-am priceput la limbi străine de când mă ştiu. Un blestem binecuvântat sau un dar otrăvit – dacă ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu chiar.

— N-a existat niciodată niciun moment când nu înţelegeam ce se vorbea în jurul meu. La şase ani vorbeam engleza, mokpwe, limba tribală a bonei mele, ibo, a şoferului nostru nigerian, fang, a bucătăresei şi grădinarului, şi franceza, limba oficială a ţării. Pe urmă am început să prind dialectele şi localnicii au început să se uite cu neîncredere la mine. Spuneau că sunt o vrăjitoare copil fiindcă ştiam de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştiu – le era frică de juju.

— Juju?

— Vrăjitorie, putere – superstiţiile sunt foarte puternice în acea cultură. Eram mică, nici nu mă prea gândeam la asta şi îmi petreceam aşa de mult timp cu localnicii, încât totul avea sens. Dar când eram adolescentă, m-am mutat în Douala şi cercul social s-a lărgit. În două luni am învăţat şi greaca, şi araba şi atunci mi-am dat seama că eram altfel.

— Mă mir că n-ai ajuns să lucrezi la NASA sau CIA, sau altă organizaţie cu nume prescurtat.

— Am observat că şi asta lipsea din dosarul meu.

— Ce lipsea?

— Încercările de recrutare şi ofertele de serviciu.

— Să înţeleg că le-ai refuzat?

Ea râse sarcastic.

— Nu plătesc aşa bine.

— Hei, unde ţi-e patriotismul?

Ea rămase tăcută şi reflectă asupra întrebării, apoi spuse în şoaptă:

— Patriotism?

Se întoarse spre el.

— Câţi ani ai fost în forţele armate, Miles?

— Mi s-a părut că a fost jumătate din viaţă.

Ea dădu din cap.

— Tu şi toate persoanele care fac armata meritaţi mulţumiri şi cuvinte de laudă, şi tu, mai mult ca sigur, le-ai primit.

Tăcu o clipă.

— Apreciez patriotismul, dar cam atât, spuse ea. Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor. N-am devotament sau afinitate faţă de vreo ţară anume – pentru asta presupun că ar fi trebuit să am un sentiment de apartenenţă.

Se uită la el şi îi cercetă ochii să vadă că înţelege, apoi adăugă:

— Patrioţii îşi apără patria, Miles. Care e patria mea?

— Ce vrei să spui? Eşti americancă.

— Serios? Ce mă face americancă? Faptul că am paşaport american?

— Păi, în parte. Şi faptul că de acolo provine familia ta.

— Dar eu de unde provin?

Oftă.

— M-am născut aici, în Camerun. Am trăit aproape optsprezece ani aici sau în jurul graniţelor, dar nu-s cameruneză. Înţeleg limba şi cultura turcă chiar mai bine decât înţeleg cultura americană. Dar nu sunt turcoaică. Am paşapoarte din trei ţări, am trăit în treisprezece şi vorbesc douăzeci şi două de limbi. Faţă de care ţară ar trebui să fiu patrioată? Cărei ţări îi aparţin?

— Cu care te identifici cel mai mult?

Ea se uită lung la el.

— Cu niciuna.

Apoi, regretând că spusese atâtea, schimbă subiectul.

— N-ai dat niciun telefon când am fost la magazinul ăla.

— Să nu tragi prea multe concluzii de-aici, spuse el. Oamenii din viaţa mea ştiu că ce fac eu poate să fie periculos. M-am împăcat cu gândul acesta înainte să accept misiunea.

— Ţi-ai dat seama în ce te bagi când ai acceptat-o?

Colţurile gurii lui se ridicară uşor.

Capitolul 8

Cinci zile mai târziu, fiul cel mare al lui Boniface Akambe bătu la uşa camerei lui Munroe şi îi înmână un plic maro din partea tatălui său. În timp ce adolescentul stătea tăcut pe scaunul de lângă pat, Munroe compară originalul cu falsurile, îşi trecu vârfurile degetelor pe suprafaţa lor şi apoi le privi în lumină. Mulţumită, îi dădu un bacşiş tânărului curier şi apoi îl trimise acasă.

Pe urmă, stând pe marginea patului cu coatele pe genunchi, lovi uşor plicul cu falsuri de încheieturile degetelor. Buletinele o invitau să se întoarcă în trecut. Strânse pumnul în jurul plicului. La dracu'. Era cu un pas mai aproape de Emily Burbank şi de cinci milioane de dolari şi poate de o ruptură definitivă de nebunia din capul ei.

Se ridică de pe pat şi ieşi pe hol. Bradford deschise uşa înainte ca ea să bată şi ea intră pe lângă el.

— Malabo ne aşteaptă, spuse ea.

Se aşeză pe pat şi puse patru buletine lângă carnetul pe care în ultima vreme Bradford îl căra peste tot.

— Permisele tale de rezidenţă pentru Camerun şi Guineea Ecuatorială.

Bradford îndepărtă carnetul şi apoi îl aruncă în rucsac. Întoarse pe ambele părţi buletinul ieftin de rezidenţă guineeană.

— Prea făcut în casă.

— Probabil că e, exact ca şi cele adevărate, spuse ea. Uite ce e, Miles, ştiu că nu-ţi sunt străine locurile primejdioase, şi din nou, chiar nu vreau să-ţi insult inteligenţa. Fă-mi pe plac.

Continuând să se uite la buletine, el spuse:

— Sunt la ordinele tale.

— S-ar putea să n-ai nevoie de cele cameruneze. În Guineea Ecuatorială însă o să ţi se ceară în mod regulat să arăţi documentele, iar poliţia şi armata le confiscă deseori pentru răscumpărare. Sunt mai bune astea decât paşaportul tău – indiferent ce faci, nu le da paşaportul, în permisele de rezidenţă eşti trecut ca diplomat, aşa că dacă se ajunge la asta, ele ar trebui să te ţină departe de secţiile de poliţie.

Bradford puse buletinele la loc pe pat şi cu un zâmbet poznaş spuse:

— Şi dacă totuşi cer să-mi vadă paşaportul sau mă umflă?

— Ei bine, spuse ea cu un oftat exagerat, întrucât treaba ta e să stai lipit de mine, mă îndoiesc că vei ajunge într-o situaţie din care să nu te pot scoate.

Zâmbi.

— Dar dacă totuşi reuşeşti să fii azvârlit în puşcărie, atunci găseşti tu o cale să ieşi de acolo.

— Mulţumesc, spuse el şi îi făcu cu ochiul.

Ea se ridică.

— Păcat că ai fost angajat să fii o pacoste, Miles. În alte împrejurări cred că mi-ai plăcea.

— Asta nu se pune ca flirt, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea.

Se duse la uşă şi, înainte s-o închidă după ea, se întoarse şi se uită la el. Poate în alte împrejurări.

•

Avionul era programat să decoleze în treizeci de minute. Chiar şi după standardele africane, procedura de înregistrare se desfăşura lent. Bradford se uită la ceas, acelaşi gest furiş de întoarcere a încheieturii mâinii pe care îl făcea de o oră. Munroe îl luă de mână.

— Va fi bine, spuse ea.

În partea din faţă a cozii, două femei se târguiau cu personalul liniei aeriene pentru taxa pentru bagaje. Din cutia de carton de lângă ele, lipită cu bandă adezivă şi legată cu sfoară, se scurgea pe podeaua de ciment o mizerie lipicioasă, iar dintr-o geantă cu fermoar şi pereţi transparenţi se zăreau nişte legume şi pui care piuiau.

Bradford scoase carnetul din rucsac şi mâzgăli ceva pe o pagină – acelaşi scris rapid, ilizibil pe care îl aşternea de când sosiseră în Camerun. Munroe se aplecă să se uite peste braţul lui. El îi făcu cu ochiul şi apoi ridică intenţionat pagina, ca să nu se vadă. După o jumătate de minut şi încă un rând, închise carnetul şi îl îndesă la loc în rucsac.

Avionul local decolă din Douala cu două ore întârziere, fără scuze din partea liniei aeriene sau aşteptări de acest fel din partea pasagerilor, doar cu sentimentul de uşurare când sistemul de ventilaţie intră în funcţiune, risipind mirosul de usturoi, carne de vânat şi corpuri înghesuite.

Văzut din aer, Malabo era o brazdă alb cu roşu care cresta o bucată de coastă, o fisură în covorul verde-închis care mărginea marea şi urca în

munţi, iar cele cincisprezece minute de zbor păreau un fleac pe lângă cele trei ore de chin de mai înainte.

La sol, dovezile de schimbare erau peste tot. Hangarele şi clădirile noi erau semne de viaţă şi hărnicie care înlocuiseră vegetaţia crescută peste măsură şi avionul ars care înainte stătuse de strajă la o pistă de decolare pustie.

Paşapoartele le fură ştampilate fără întrebări. Vameşele le scotociră metodic lucrurile în timp ce personalul militar înarmat stătea de pază în uniforme mai puţin zdrenţăroase decât ţinea minte Munroe, şi cu arme mai sofisticate.

Afară, în timp ce taximetriştii făceau zarvă pentru a atrage atenţia clienţilor, privirea lui Munroe fu brusc atrasă de un bărbat care stătea într-o parte.

Era aproape de uşile terminalului, cu un picior proptit în perete, cu o ţigară uitată între degete, iar pe pământ avea o raniţă jerpelită. Când ea îi întâlni ochii, el îşi feri privirea. Ea se instală într-un taxi, apoi se întoarse spre clădire, dar el dispăruse.

Taxiul prinse viteză şi căldura ţâşni cu putere pe geamurile deschise. Până în capitală erau doi kilometri. Lumini stradale străjuiau artera mediană a şoselei bine pavate, mărginită pe ambele părţi de depozite şi curţi cu containere, magazine şi clădiri, toate noi şi bine întreţinute.

Era o schimbare impresionantă pentru această ţărişoară, care cu zece ani în urmă avea un terminal cu acoperiş de tablă, legat de oraş printr-un drum mocirlos, plin de gropi, care trecea prin jungla care înainta rapid şi ocolea peste o albie de râu mlăştinoasă, din cauză că podul cu o singură bandă se năruise.

Ajunseră la Bahia, cel mai bun hotel pe care îl oferea oraşul: trei niveluri, curat şi răcoros şi situat în capătul unei peninsule mici, cu o privelişte panoramică asupra oceanului.

În hol, recepţionerul era absent, iar lângă peretele din stânga, în fund, barmanul dormea cu capul pe bar.

Munroe strigă şi, după o clipă, dintr-o cameră din spate apăru târşindu-şi picioarele o femeie cu ochi somnoroşi şi expresie supărată. Scoase de sub tejgheaua din faţă un registru, dădu cu indiferenţă paginile până la data la zi şi, cu o încetineală deliberată, scrise în registru numele lor şi informaţiile din paşaport. După ce luă banii pentru două camere, îi informă că hotelul nu avea decât o cameră liberă şi că a doua putea fi ocupată în acea seară.

Camera era curată şi spartană, baia golaşă, fără măcar obişnuitul săpun subţire ca foaia de napolitană, dar, spre deosebire de hotelurile mai proaste, aici era un sul de hârtie igienică şi, bătând la scor restul oraşului, apă curată furnizată de rezervoare uriaşe instalate pe acoperiş.

Din uşa dormitorului Munroe urmări cum Bradford străbătea holul, atent la intrări şi ieşiri, scrutând de la ferestre zona înconjurătoare.

— Dacă a doua cameră e la alt etaj, va trebui să împărţim spaţiul, spuse el.

Ea dădu din umeri şi plecă din uşă.

— Dacă se întâmplă aşa, discutăm, spuse ea.

Restaurantul era închis până seara, aşa că plecară de la hotel în căutarea unei mese şi găsiră oraşul liniştit, străzile şi trotuarele pustii de parcă întreaga populaţie se dusese la culcare sau, pur şi simplu, dispăruse în mijlocul zilei. Dinspre ocean bătea o briză, amestecându-se cu gazele de eşapament, mirosul de mucegai şi duhoarea gunoiului lăsat să se descompună la soare.

Malabo era un amestec de arhitectură spaniolă cândva frumoasă, cu porticurile şi colonadele ei care rezistaseră cumva la aproape o jumătate de secol de agresiuni şi neglijare, şi un contrast strident de clădiri mai noi din blocuri din beton de zgură, de diferite forme şi unghiuri îngrămădite într-un spaţiu destul de generos să le cuprindă pe toate.

La ora patru se redeschideau restaurantele şi băcăniile, şi mica matrice cu străzi cu sens unic a oraşului – iniţial construite pentru cai şi trăsuri, acum pavate şi fără hârtoape – se bloca din nou, neputând să suporte povara vehiculelor aduse de afluxul rapid de bani.

Faţa oraşului se schimba odată cu apusul soarelui. Străzile din lungul falezei adăposteau o serie de baruri modeste neobservabile în timpul zilei, dar care, la fel ca şi cele dintr-un oraş portuar, prindeau viaţă seara. Erau pline de străini din industria petrolieră, şi acolo unde mergeau bărbaţii străini veneau şi localnicele, gudurându-se pe lângă ei, bând cu ei şi, mai des decât se recunoştea, însoţindu-i noaptea acasă.

Acolo, la un bar în aer liber, abia vizibil fără mulţimea din jurul lui, Munroe şi Bradford stăteau pe scaune de lemn cioplite grosolan, la o masă improvizată, acoperită cu plastic melaminat alb cu roşu. Munroe îşi lăsă capul pe spate şi inspiră esenţa oraşului.

Veniseră în această parte a oraşului numai fiindcă Bradford nu putuse s-o convingă să se răzgândească şi ea ar fi mers fără el. El era atent, cântărea

ameninţarea, evalua mulţimea; se vedea după muşchii încordaţi ai gâtului său.

Tot cu ochii închişi, ea spuse:

— Poţi să te relaxezi, Miles.

— Nu sunt plătit să mă relaxez, spuse el.

Ea zâmbi, îl ignoră şi se lăsă înghiţită de conversaţiile din jur. După câteva minute, o discuţie dintr-o margine de bar o făcu să se îndrepte în scaun şi se întoarse puţin ca să vadă mai bine.

Chiar la marginea câmpului ei vizual, lângă doi tipi care stăteau pe o bancă veni un al treilea – acelaşi bărbat o urmărea atent la aeroport. La fel ca tipii de pe bancă, era tânăr, avea probabil douăzeci şi un pic de ani şi, la fel ca ei, era îmbrăcat cu pantaloni largi. De curea îi atârnau două telefoane mobile.

Frânturi de conversaţie ajungeau până la ea, purtate de briză. Bărbaţii vorbeau în fang despre multe lucruri, inclusiv despre ea şi însoţitorul ei, dar detaliile se pierdeau în aer. După ce bărbaţii băură mai multe beri fiecare, Munroe se întoarse spre Bradford şi propuse altă parte a oraşului.

Se îndreptară spre ocean pe străzi întunecate şi fără maşini. Pe trotuare, pe trepte, în uşi, oamenii stăteau în grupuri, iar râsetele şi conversaţia lor erau subliniate de lumină şi scăldate în muzica venită pe ferestrele deschise.

Sporovăială care se încinse în urma lui Munroe şi a lui Bradford trăda veselia de a întâlni străini în această parte a oraşului. Când şi când oamenii strigau la ei şi de mai multe ori nişte copii veniră în fugă să le ceară dulciuri.

Ca peste tot în Guineea Ecuatorială, infracţionalitatea stradală creştea rapid. Chiar şi aşa, în comparaţie cu orice oraş de mărimea sa din ţările din jur, Malabo era relativ sigur. Munroe nu simţea şi nu auzea nicio ameninţare, însă asigurările ei nu-l liniştea pe Bradford. Poziţia trupului lui spunea că era pregătit pentru un atac din orice cotlon întunecat pe lângă care treceau.

Spre deosebire de Bradford, pe ea nu o îngrijorau cuţitarii de pe stradă.

Găsiră alt bar, acesta frecventat în egală măsură de străini şi de localnici şi condus de o chinezoaică şi fiica ei. La câteva minute după ce se aşezară, sosiră şi tinerii din barul precedent. Acum erau doi în loc de trei, iar când se aşezară la o masă pe jumătate goală, gazda îi tră cu deferenţă.

Munroe urmări limbajul trupului lui Bradford şi îşi dădu seama că şi el era conştient că fuseseră urmăriţi. Se întoarse spre ea şi dădu din cap, o aprobare mută a ceea ce nu rostea el. Stătură şi băură, şi când ea se sătură să

observe şi să fie observată, se întoarseră la hotel şi luară cheia celei de-a doua camere.

Bradford o opri în pragul uşii ei.

— Când ţi-au atras atenţia prima dată?

Ea deschise uşa, o ţinu ca el să intre şi spuse:

— Unu la aeroport, doi la primul bar.

— Ştii cine sunt?

Ea îşi scoase pantofii şi îi aruncă lângă pat.

— Habar n-am.

El se duse la fereastră.

— Nu-mi place asta.

— Bineînţeles că nu, spuse ea. Nu eşti plătit să-ţi placă.

El zâmbi superior şi spuse:

— Cât ai înţeles din ce vorbeau?

— Nu destul ca să aibă importanţă.

Îşi scoase cămaşa pe care transpiraţia se uscase şi o puse pe spătarul unui scaun. Bustiera de dedesubt era la fel îmbibată de sudoare, dar aia avea să aştepte până pleca Bradford.

El rămase tăcut şi ea observă cum el îi privea braţele şi abdomenul, unde cicatricele albe reflectau lumina de neon din cameră.

— Sunt patruzeci şi două, spuse ea. Dacă vrei să ştii.

— Scuză-mă, spuse el.

Ridică ochii şi întâlni privirea ei.

— De obicei nu sunt atât de surprins. Mă gândeam...

Glasul i se pierdu în tăcere.

— Dosarul tău nu e atât de complet cum mi-am închipuit, spuse ea şi apoi râNji.

El se scărpină în cap.

— Bărbaţii care ne-au urmărit...

Ea dădu din cap şi spuse:

— Sunt bine îmbrăcaţi. Nu sunt militari sau poliţişti, ceea ce e de bine. Ce mă nedumereşte şi mă alarmează e că, ţinând seama de faptul că primul bărbat aştepta, trebuie să fi aşteptat sosirea noastră – fie am fost confundaţi cu altcineva.

— Şi dacă erau pregătiţi să ne jefuiască?

Ea se aşeză pe marginea patului şi se uită la el.

— Serios? Cred că dacă voiau să ne uşureze de bruma noastră de posesiuni lumeşti, ar fi încercat când eram în cealaltă parte a oraşului.

Se opri şi apoi se ridică.

— Dacă primesc chiar şi o fărâmă de informaţie, voi avea grijă să-ţi dau de ştire, Miles.

Cu asta, deschise uşa şi făcu semn cu capul spre ea.

•

Ministerul Afacerilor Externe era o structură colonială veche care fusese golită şi renovată şi, în urma îmbunătăţirilor, avea un aspect de prost gust. Clădirea era în formă de litera N, oamenii şi vehiculele intrând într-o curte năpădită de buruieni prin deschizătura pavată cu dale de piatră. În partea stângă, după ce urcară un grup de trepte, găsiră biroul ministrului. Era opt dimineaţa.

Secretara ministrului stătea la un birou metalic pe care se aflau doar un creion pe jumătate ascuţit, un pix fără capac şi un carnet cu coperte roase. De la ea aflară că programările pentru audienţă se făceau zilnic – primul venit, primul servit – şi dacă ministrul era în oraş, putea sau nu să-şi facă timp să-i primească pe cei care îl aşteptau. Putu să le confirme că ieri era în oraş, dar habar n-avea dacă azi sau mâine sau în oricare altă zi avea să fie la birou. Le făcu semn spre o canapea de vinilin crăpat şi le sugeră să stea şi să aştepte.

Munroe se aşeză, întinse picioarele şi se lăsă pe spate cu ochii închişi. Fără să vadă, auzea lucruri pe care altfel le-ar fi ratat: conversaţii în fundal, şoapte pe holuri şi scârţâitul continuu al stiloului lui Bradford pe hârtie.

Avea să aştepte azi, mâine, cât era nevoie, în limite rezonabile. Nu-şi făcea iluzii la informaţiile pe care urma să i le furnizeze ministrul, chiar dacă le avea; informaţiile nu erau principalul scop al întâlnirii. După Malabo căutarea avea să se mute în alte părţi ale ţării, unde puţini străini mergeau neînsoţiţi. Întâlnirea cu ministrul era menită să risipească bănuielile cu privire la mişcările lor şi să asigure un prilej pentru a da de înţeles că au cunoştinţe sus-puse, la nevoie.

În cursul dimineţii, în cameră intrară mai mulţi optimişti doritori de întâlnirea cu ministrul. Zumzăitul aparatelor de aer condiţionat din apropiere umplea tăcerea, deşi salonul de aşteptare era plin de căldură şi umezeală, în ciuda tavanului înalt. La mijlocul dimineţii cămăşile erau leoarcă de transpiraţie. Până la începutul după-amiezii ministrul tot nu

apăruse şi secretara se ridică să plece, sugerându-le celor care aşteptau să mai încerce pe la trei sau patru.

În afara clădirii, în mijlocul unui grup de bărbaţi care leneveau la umbră era unul dintre bărbaţii care îi urmăriseră cu o seară în urmă. După ce trecură, se luă după ei. În cel mai bun caz era un amator; umbra lui aproape că se suprapunea cu ale lor în timp ce se străduia să ţină pasul cu ei. Îl porecliră Umbra Doi, luară un taxi până la hotel, iar la trei se întoarseră la minister, unde îşi petrecură după-amiaza la fel cum petrecuseră dimineaţa: pe canapeaua de vinilin, în căldură, aşteptând o audienţă.

Era puţin după patru când Munroe se îndreptă de spate.

— Vine, şopti ea.

Agitaţia începu la piciorul scării late şi spori ca volum când ministrul, urmat de un mic cortegiu, străbătu ca o adiere holul care ducea la antecameră. Vorbea la telefon, ignorându-i pe cei care îl urmau, şi în anticameră se opri, dădu din cap, apoi se retrase în biroul său, unde rămase o oră înainte să plece iar, evident terminându-şi programul pe ziua respectivă. După plecarea lui şi a suitei lui, secretara ridică o poşetă de după birou şi spuse micului grup care aştepta: „Mai încercaţi mâine", după care părăsi clădirea.

Oamenii plecară câte unul, iar Munroe se ridică şi se întinse, alungând amorţeala din ceafă. Se întoarse spre Bradford.

— Să mergem să cinăm.

El vârî stiloul în carnet şi puse carnetul bine.

— Cum ai aprecia ziua de azi? Un fiasco total?

— Câtuşi de puţin, spuse ea, răsucindu-se într-o parte şi-n alta până îi trosni şira spinării. Discuţiile din anticameră au fost fascinante.

Aşteptă puţin şi apoi râse când faţa lui se întunecă.

— Aşteptarea face parte din viaţa de aici, Miles. N-are rost să încerci să zoreşti treaba. Între timp, eu ascult, observ şi aflu lucruri. Nu e nicio grabă.

Porniră în direcţia hotelului şi, când cotiră spre coastă, zăriră Umbra Unu, bărbatul de la aeroport.

Când se apropiară de bulevardul din lungul coastei, care era artera principală a oraşului, trotuarele erau aglomerate, iar activitatea poliţiei avea un nivel neobişnuit. Fluierele se auzeau strident până departe, iar baricadele improvizate împiedicau accesul vehiculelor în stradă.

Preferând să evite pe cât posibil contactul cu poliţia locală, Munroe făcu semn unui taxi. Taximetristul dădu din cap la cererea ei şi aruncă în limba lui o explicaţie înainte de a pleca mai departe.

— Trece preşedintele, îi spuse Munroe lui Bradford. Oraşul e practic blocat – drumurile spre aeroport, portul, precum şi tot ce e de-a lungul şi de-a latul străzii principale. Ar putea să dureze o oră, zece ore, două zile sau cine ştie cât până se dă drumul la circulaţie, aşa că eu zic să mergem pe jos. Dacă vorbeşte cineva cu noi sau ne cere actele, nu scoţi o vorbă. Ai la îndemână rezidenţa guineeană?

Bradford dădu din cap.

— Bun, spuse ea. Să mergem.

În fiecare dintre colţurile care legau strada de bulevardul de pe coastă erau grupuri de trei sau patru poliţişti al căror comportament era politicos, apoi festiv, apoi iar politicos. Foarte puţini aveau arme de foc sau acces la un vehicul, singura lor putere părea să stea în fluier şi în carnetul cu amenzi. Munroe şi Bradford trecură, iar poliţiştii, mai concentraţi asupra traficului decât asupra pietonilor, nu le dădură atenţie. Ajunseră în cealaltă parte şi aproape trecuseră de drumul care ducea în port când un poliţist fluieră.

— Ignoră-l, spuse Munroe în şoaptă. Nici nu te întoarce.

Fluierul se auzi iar, iar ei îşi văzură de drum. Abia după ce poliţistul strigă după ei, poruncindu-le celor doi *blancos* să se oprească, Munroe încetini pasul şi îi aruncă lui Bradford o privire de avertizare.

Capitolul 9

Doi poliţişti veniră spre ei cu paşi sprinteni, cu uniforme bleumarin ponosite, care le veneau prost, şi pătate. Cel mai în vârstă avea în loc de centură un cablu şi, pe lângă fluier, un băţ negru în formă de baston, strecurat printr-o bridă improvizată la pantaloni. Nu se opri până nu invadă aproape tot spaţiul personal al lui Bradford şi atunci spuse cu glas strident:

— Trebuie să te supui legii, trebuie să te supui!

Apoi ceru să vadă actele lui Bradford.

— Nu vorbeşte spaniola, spuse Munroe, iar poliţistul, la câţiva centimetri de faţa ei şi mirosind a bere ieftină, îi ordonă să traducă.

Examină permisul de rezidenţă al lui Bradford şi, după câteva clipe, i-l înapoie şi ceru să-l vadă pe al lui Munroe. Se uită bine la el şi apoi scoase un mârâit şi i-l flutură în faţă.

— Rezidenţa ta nu e valabilă, spuse el, parcă triumfător. Ai numai două nume. Te afli aici ilegal.

Munroe se uită în pământ, îşi muşcă tare buza de jos şi, când îi trecu dorinţa de a râde, se uită în ochii lui şi spuse cu glasul plin de umilinţă:

— Îmi cer scuze că am doar două nume. Din păcate, mi s-au dat numai două nume la naştere. Acolo de unde vin eu nu e ceva neobişnuit.

Poliţistul se întunecă la faţă şi puse mâna pe baston.

— Nu contează cum se fac lucrurile în ţara ta. Eşti în Republica Guineea Ecuatorială şi trebuie să respecţi datina ţării noastre şi legile noastre. Ai numai două nume. Rezidenţa ta nu e valabilă.

— Înţeleg ce spuneţi, dar mi s-au dat numai două nume, iar funcţionarul de la ambasadă care mi-a semnat permisul a înţeles asta.

Poliţistul se uită urât la ea şi spuse:

— Eşti aici ilegal. Legea asigură pacea republicii, iar străinii trebuie şi ei să o respecte.

Cu mişcări încete şi deliberate, băgă permisul în buzunarul de la piept.

— Să te prezinţi mâine-dimineaţă la secţia de poliţie. Până atunci documentul tău rămâne la mine.

Apoi, urmat de poliţistul mai tânăr, porni băţos spre bulevardul blocat. Bradford se uită după ei şi o întrebă în şoaptă pe Munroe:

— Ce-a fost asta?

Ea îl luă de braţ, îl răsuci în direcţia hotelului şi începu să meargă.

— Ăsta a fost un bun exemplu de ce ţara asta este ce este. Indiferent cât se străduiesc cei bine intenţionaţi să intervină sau cât petrol se scoate din pământ, unele lucruri sunt imuabile, sau chiar înrăutăţite de prezenţa banilor. Când nepotismul e literă de lege, păstorul de capre de azi ajunge despotul de mâine, şi nu e nevoie decât de un fluier nou, strălucitor şi de o uniformă uzată ca să se nască un nou tiran.

Se uită peste umăr spre poliţistul care stătea iar într-un colţ împreună cu alţi trei îmbrăcaţi în albastru.

— Legile sunt arbitrare. E în regulă să bei şi să conduci, dar primeşti citaţie că ai o maşină murdară. E ilegal să dai mită, dar legea e îngăduitoare cu cei care iau. După el, am încălcat o lege având doar două nume.

Oftă amuzată.

— Cât despre noi, singurul lucru de făcut e să ne lăsăm duşi de val şi să ne dăm toată silinţa să nu intrăm în bucluc.

— Ai de gând să încerci să-l recapeţi?

— Permisul de rezidenţă? Nu. Dacă aş vrea să-l recuperez, ar trebui să petrec cea mai mare parte a zilei de mâine, poate chiar restul săptămânii la secţia de poliţie încercând să aflu la cine e şi ce trebuie să fac ca să-l recapăt, ca să nu mai spun că m-ar costa o mică avere.

Îi strânse braţul în joacă.

— Mai am permise, aşa că nu-i nicio pagubă.

În seara aceea rămaseră la hotel, Munroe preferând să evite încă o întâlnire cu poliţia cât timp oraşul era blocat. În loc să cutreiere străzile şi să socializeze cu localnicii, cinară în curtea interioară a hotelului, unde fiecare masă acoperită cu o umbrelă avea propria clientelă interesată de comerţul cu petrol.

Când chelnerul veni să strângă masa, Munroe îl opri şi făcu semn cu capul spre capătul îndepărtat al curţii unde două dintre Umbre beau pe îndelete bere spaniolă de import şi, din când în când, aruncau pe furiş o privire în direcţia lor.

— Îi cunoşti? întrebă ea.

El se uită în direcţia indicată de ea şi apoi spuse:

— Poate ar fi mai bine să nu-i cunosc.

Ea ceru trei beri ca ale lor, iar când chelnerul se întoarse cu comanda, luă dozele şi se ridică să plece de la masă. Bradford puse mâna pe braţul ei, oprind-o.

— Unde te duci? spuse el.

La căldura degetelor lui pe pielea ei, privirea lui Munroe se înceţoşă. Aşteptă o fracţiune de secundă şi inspiră, apoi se aplecă spre el şi, privindu-l direct în faţă, spuse:

— Am să-ţi spun asta o singură dată, Miles, fiindcă îmi placi. Mai atinge-mă aşa şi jur că am să-ţi rup degetele.

El îşi retrase mâna.

— Scuză-mă, spuse el. Obicei prost.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, şopti ea, vreau să ştiu cine sunt şi ce vor.

Apoi se îndreptă şi porni spre locul unde stăteau Umbrele.

Se opri în faţa bărbaţilor cu un zâmbet inocent şi sfios. Spuse în spaniolă:

— V-am văzut prin oraş.

Apoi, punând dozele pe masă, adăugă:

— Pot să beau cu voi o bere?

Urmă un moment de tăcere. Fără să aştepte răspuns, trase un scaun şi, cu un zâmbet aţâţător în direcţia celui care o urmărea la aeroport, se aşeză. Se aplecă spre el cu timiditate feciorelnică şi întinse mâna.

— Eu sunt Michael.

După o ezitare de o secundă, el îi luă mâna şi îi întoarse zâmbetul.

— Nicolas.

Mâinile lui erau mici şi groase, iar strânsoarea puternică. Avea un inel masiv, de aur, şi la încheietură un ceas Fendi. Peste masă, tovarăşul lui stătea cu braţele încrucişate şi îi şopti în fang o avertizare. Nicolas nu spuse nimic şi se întoarse spre Munroe şi făcu semn spre tovarăşul său.

— Vărul meu Teodoro.

Ea cochetă în direcţia lui Teodoro, întinse mâna şi spuse dulce:

— Te-ai speriat de mine?

Ambii bărbaţi râseră. Era un râs nervos, dar era introducerea de care avea nevoie ea. Împinse o doză de bere spre fiecare, apoi o deschise pe a ei şi o ridică într-un fel de toast.

Băură şi ea le puse întrebări inofensive despre viaţa în oraş. La rândul lor, o întrebară de Bradford.

— E iubitul tău?

Ea zâmbi jucăuş.

— Nu, nu e.

— Soţul tău?

Un botic.

— Nici asta.

— Eşti măritată?

Sprâncene ridicate şi ochi mari.

— Căutaţi o soţie?

Râsete.

Munroe comandă al doilea rând de beri. În spatele ei Bradford stătea rezemat în scaun, cu braţele aşezate neglijent pe abdomen, cu picioarele întinse sub masă. Avea ochii pe jumătate închişi şi, pentru un privitor oarecare, ar fi părut că era mulţumit şi relaxat, însă Munroe ştia bine că era extrem de atent. Îl ignoră.

La al patrulea rând de băuturi, Munroe trecu pe alcool distilat, ştiind că băieţii erau obişnuiţi să bea după bere tării. În timpul sărbătorilor din sat, paharele pe jumătate pline erau umplute cu cea mai apropiată sticlă, rezultând un amestec de votcă, whisky, vin şi ce se mai găsea.

Alte câteva rânduri şi Munroe schimbă conversaţia de la generalităţi la casele şi familiile lor. Copii? Da. Soţii? Numai Nicolas. Teodoro nu-şi putea încă permite să-şi cumpere una – mai precis să plătească zestrea –, dar avea iubite şi copii. Fraţi şi surori? Mulţi. Părinţi renumiţi? Chicoteli. Poate într-o bună zi.

— Vorbiţi fang, spuse ea. Sunteţi de pe continent?

— Da. Dintr-un sat mare, un sat important.

Ea zâmbi admirativ.

— Cel mai important sat din ţară?

Râsete.

— Bineînţeles.

Şoc.

— Dar satul nimănui n-ar putea fi mai important ca satul preşedintelui.

— Ăla-i satul nostru.

Răsplată.

Întrebările continuară, prietenește şi neinvazive: peisajul, animalele, obiceiurile tribale, detalii nevinovate puse cap la cap, astfel că ea obţinu o imagine compozită a zonei Mongomo, despre drumurile, prezenţa militară şi securitatea de pe continent, ştiind la ce să se aştepte şi ce se schimbase. După ce băieţii dădură gata al optulea rând, îi întrebă de ce o urmăreau, şi la asta Nicolas se ridică şi ceru voie să se retragă, iar Teodoro îi urmă exemplul.

Conversaţia se încheiase.

Munroe se uită cum traversau curtea interioară, mersul lor nemaifiind atât de coordonat ca atunci când veniseră, şi după ce ieşiră pe uşa care dădea în faţa hotelului, poziţia ei se încordă şi expresia feţei i se schimbă. Şarada se terminase, informaţiile culese erau mult peste ce sperase să obţină, în afară de cea mai importantă. Se întoarse la masă, unde Bradford stătea tot cu picioarele întinse şi ochii întredeschişi.

— Cum amândoi sunt beţi şi au plecat, Umbra Trei va fi curând în vecinătate, spuse ea. Mă duc la culcare.

El îşi lăsă capul pe spate să se uite la ea.

— Nu stai jos? Am o întrebare.

Ea trase un scaun de la masă. El tăcu o clipă, studiind-o, iar ea stătea liniştită, urmărindu-l la rândul ei. În cele din urmă el vorbi:

— De ce faci asta?

Scoase un chicot slab, îşi trecu degetele prin păr şi se aplecă în faţă. Expresia îi deveni severă.

— De ce te înjoseşti, de ce te dai în spectacol făcând pe păpuşa cu ochi de căprioară? Nu pricep. Eşti una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc. Să te urmăresc coborând la nivelul ăla e atât de... nu ştiu... insultător... dureros.

— Dacă mă pun într-o situaţie caraghioasă, eu sunt proasta – de ce te deranjează pe tine?

El dădu din umeri.

Munroe se aplecă în scaun, într-o poziţie simetrică cu a lui.

— Ascultă, Miles, în viaţa mea sunt o mulţime de lucruri de care nu sunt mândră, dar seara asta sigur n-a fost printre ele. Fac tot ce e nevoie să obţin informaţiile care îmi trebuie ca să-mi fac treaba, iar rolul de păpuşă cu ochi de căprioară, cum te-ai exprimat tu, a fost ceva la care reacţionează tipii ăia. De asta sunt plătită cum sunt plătită ca să fac ce fac – informaţiile de care am nevoie sunt în locurile alea şi întotdeauna voi găsi o cale să le obţin. Seara asta a fost joacă de copii.

Dădu să plece şi apoi îşi puse mâinile pe umerii lui, se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ştiu la fel de bine ca tine de ce te deranjează, Miles.

Şi se îndepărtă.

•

Viaţa în micuţa capitală începea înainte de ivirea zorilor cu pregătirile pentru venirea apei. Ea se acumula în munţi în timpul nopţii şi apoi i se

dădea drumul să curgă prin ţevile oraşului. Pe la şapte sau opt se prelingeau ultimele picături şi robinetele secau, iar apa care rămânea era colectată în găleţi şi vase şi trebuia să ajungă până dimineaţa următoare. Cei care locuiau în zone mai ridicate aveau norocul să colecteze destulă apă pentru îmbăiere, spălat vase şi toaletă. Pentru o ţară cu una dintre cele mai mari cantităţi de precipitaţii din lume, apa în capitală era un articol de lux.

La opt, Munroe şi Bradford opriră un taxi pentru drumul de cinci minute până la minister. Barierele care blocaseră oraşul cu o zi în urmă dispăruseră, iar străzile înguste forfoteau deja de viaţă.

Nu erau primii sosiţi în antecamera biroului ministrului; o femeie în vârstă, fără îndoială sosită recent dintr-un sat, stătea într-un capăt al canapelei. Purta o rochie înflorată în culori vii, care se vedea că fusese păstrată cu grijă mulţi ani. Încălţările ei erau din altă epocă, opinci tocite şi repingelite, curate şi lustruite. Mâinile ei, noduroase de la munca grea, stăteau adunate în poala ei.

Femeia venea de pe continent, era o supravieţuitoare, una dintre puţinii rămaşi din generaţia dispărută, cei care au reuşit cumva să supravieţuiască genocidului comis de Macías Nguema în cei zece ani ai lui de teroare. În timpul aşteptării, o onoră pe Munroe cu poveşti pline de istorie şi legendă.

Era aproape amiază când sosi ministrul. Era fără suită şi când trecu prin antecameră îi salută dând din cap pe Munroe şi Bradford. La puţin timp după aceea, secretara îi îndrumă pe cei doi spre uşile închise ale biroului lui, iar femeia în vârstă rămase pe canapea, tăcută, fără să protesteze că rândul ei de a vorbi cu marele om fusese trecut cu vederea.

Când ministrul îi primi, stătea la un birou mare, de lemn şi nu se ridică. Strângerea lui de mână era la fel de moale ca mâinile lui şi purta un costum italienesc ajustat pe corp. Vorbea englezeşte şi avea glasul uscat şi răguşit. Le făcu semn să ia loc pe scaunele din faţa biroului său, cu tapiţerie de catifea de un roşu intens, uzată.

După ce terminară cu politeţurile şi laudele aduse Republicii Guineea Ecuatorială, Munroe îi înmână o fotografie a lui Emily Bradford, urmată de o foaie de hârtie cu datele fizice ale lui Emily.

— O căutăm pe o prietenă de-a noastră, spuse ea. Lipseşte de ceva vreme şi avem motive să credem că este sau a fost în Río Muni, posibil în zona Mongomo. Cunoscând seriozitatea guvernului dumneavoastră şi grija cu care îi trataţi pe vizitatorii străini, am sperat că Excelenţa voastră ştie ceva

despre prietena noastră, poate a primit veşti despre ea. Am venit să vă întrebăm mai întâi pe dumneavoastră înainte de a ne duce noi înşine acolo.

El luă fotografia, se uită atent la ea, apoi îşi luă un aer dezinteresat. Uitându-se indiferent la fotografie, întrebă:

— Când a intrat în ţară?

— Nu ştim data exactă, spuse Munroe. Cam acum patru ani.

— E mult de atunci, spuse el. În patru ani se pot întâmpla multe. Acum patru ani nu eram conducătorul acestui minister.

— Înţeleg.

— Şi cu ce scop a intrat? La care companie lucrează, sau poate o biserică?

— Era aici ca turistă, răspunse Munroe. Cel puţin aşa am înţeles noi.

— Te superi dacă păstrez asta? spuse el şi apoi, fără să aştepte răspuns, băgă fotografia şi foaia de hârtie în buzunarul de la piept. Acum nu-mi vine nimic în minte şi nu promit nimic, dar am să-i pun pe oamenii mei să se intereseze şi pe urmă vă spun. V-aş sugera să vă întoarceţi mâine-dimineaţă. Am să fiu la birou pe la nouă.

Ieşiră din antecameră şi coborâră scările, iar la parter sub centrul clădirii era parcat un Hummer al ministrului, negru şi lucios. Munroe se opri în faţa lui şi se privi într-un geam.

— Vrei să punem pariu că maşina asta e singura de genul acesta din ţară?

— Contează?

Munroe dădu din umeri.

— Pentru mine sau pentru tine, nu. Dar sunt sigură că va conta pentru stăpânul ei când va veni vremea de piese noi, dar pentru cine cred eu că ar conta cel mai mult este femeia de pe canapeaua de vinilin de sus, care aşteaptă să stea de vorbă cu marele om, care înainte de descoperirea petrolului era la fel de sărac cum e ea acum.

Se îndepărtă de Hummer şi porni spre stradă.

— Şi n-are şofer.

— Asta înseamnă ceva?

— Da, spuse ea, ca pentru sine.

Se opri şi se uită în urmă, apoi privi în pământ şi în cele din urmă spuse:

— Oamenii importanţi au de obicei suită, sau măcar un şofer. Preşedintele a venit ieri în oraş, ceea ce înseamnă că majoritatea miniştrilor lingăi nici măcar n-au apărut la muncă azi.

Tăcu.

— El a venit singur.

Altă pauză.

— Ştii, e posibil să fi venit la minister doar pentru a se întâlni cu noi.

•

Ploaia torenţială se porni la începutul serii şi ţinu toată noaptea, o puternică rupere de nori care bubui în acoperişuri şi înecă toate celelalte sunete. Dimineaţa, străzile oraşului erau nişte râuri umflate care goneau spre ocean. Traficul pietonal era neînsemnat; când atacul apei asupra pantofilor şi îmbrăcămintei deveni la fel de violent ca acela venit din aer, numai cei mai disperaţi se aventurau să intre în el. Şi, la fel ca populaţia oraşului care urmărea ploaia de pe trepte, de la ferestre şi de sub porticuri, Munroe se uită pe geamul balconului, dorindu-şi să nu se întoarcă la Ministerul Afacerilor Externe şi ştiind că oricum va trebui să se ducă.

Când sosiră şi se aşezară pe canapeaua pe care stătuseră în ultimele două zile, erau uzi până la piele. Antecamera era goală, chiar şi secretara lipsea.

— N-o să apară, spuse Munroe. Când plouă aşa, totul se închide pentru o vacanţă de la sine înţeleasă. Între sezonul ploios – care durează mai mult de jumătate de an – şi toate sărbătorile oficiale, e de mirare că se munceşte cât de cât.

Bradford îşi scutură apa de pe gât.

— Dacă îmi spuneai asta la hotel, mi-aş fi pus costumul de baie.

— Tare mi-ar fi plăcut să văd *asta*!

El îşi scoase cămaşa şi o stoarse. Apa făcu o băltoacă la picioarele lui, unde se formase deja un râu de picături de la pantalonii lui.

— Cât ai de gând să tot faci asta? întrebă el.

Munroe zâmbi uitându-se la torsul lui.

— Aşteptarea?

— Da.

— Cum mai sunt trei săptămâni până la Crăciun şi pe urmă totul se închide până la mijlocul lui ianuarie, va trebui să obţinem ce putem săptămâna viitoare. Dacă până atunci nu avem nimic, plecăm pe continent.

Se opri o secundă şi apoi arătă spre picioarele lui.

— Ce zici să-ţi storci şi pantalonii?

El îi făcu cu ochiul, îşi trase peste cap cămaşa umedă şi spuse:

— Cum se distrează oamenii care trăiesc aici?

— Ai văzut barurile: muncă, băutură şi mâncare, asta-i tot – şi femei – dacă eşti dispus să te alegi cu o doză bună de HIV.

Până după-amiază, ploaia mai slăbi puţin. Înainte de terminarea programului, sosi şi ministrul. Era singur, la fel ca în ziua precedentă. Din antecameră îi invită direct în biroul său. Era repezit, formal şi nu mai avea nuanţa de amiciţie faţă de ei pe care o avusese cu o zi în urmă.

— N-am informaţii noi pentru voi, spuse el. Dar poate că are Don Felipe, şeful poliţiei din Malabo.

Scrise repede ceva pe o foaie de hârtie liniată.

— O scurtă scrisoare de recomandare, spuse el. Daţi-i-o şi vedeţi ce poate să facă pentru voi.

— Iertaţi-mă că întreb, spuse Munroe, dar dacă prietena noastră a fost văzută ultima oară în Río Muni, există probabilitatea ca poliţia de pe insula Bioko să aibă informaţii?

— Asta va trebui să o aflaţi voi. Eu ştiu că Don Felipe e şi şeful securităţii prezidenţiale şi confident al preşedintelui. Este posibil ca el să fi aflat lucruri de care eu nu am ştiinţă.

Îi întinse lui Munroe hârtia, apoi se ridică şi îi conduse la uşă.

După o rutină care le devenise mai mult decât familiară, se duseră de la minister la hotel, iar de la hotel la restaurant. La cină, în mai multe rânduri, Munroe întâlni privirea uneia dintre Umbre care, în semn de recunoaştere, dădu din cap sau zâmbi. Văzu că ei nu mai beau alcool şi, ca răspuns la asta, trimise la masa lor băuturi răcoritoare şi deserturi.

Dimineaţa următoare ea şi Bradford găsiră biroul şefului poliţiei. Secţia de poliţie era o clădire cu un singur nivel, cu pereţi scorojiţi şi stropită cu noroi. Ferestrele erau nişte dreptunghiuri goale împrejmuite de obloane cu şipci deschise, pe care se revărsa afară zgomotul tastaturii lovite a unei maşini de scris.

Antecamera biroului şefului poliţiei era ocupată complet de trei birouri şi o canapea veche, iar micul spaţiu rămas era plin de oameni care aşteptau să stea de vorbă cu şeful. Munroe lăsă scrisoarea de recomandare la un subaltern şi se întoarse la intrarea din faţă a clădirii. Se rezemă de un spaţiu gol care ţinea loc de fereastră şi, pregătită să aştepte cea mai mare parte a zilei, începu să urmărească traficul.

După câteva minute se apropie un poliţist în civil.

— Lucrez pentru Don Felipe, spuse el. Acum e în drum spre secţie.

Deschise o uşă şi spuse:

— Vă rog să aşteptaţi aici.

Apoi îi lăsă singuri.

La fel ca antecamera, biroul era plin cu mobilă atât de înghesuită, încât genunchii lui Munroe şi ai lui Bradford se atinseră când se aşezară. Deasupra unei ferestre baricadate cu placaj era un aparat de aer condiţionat care mai că reuşea să răcorească încăperea, însă nu ştergea mirosul stătut de mucegai care domnea în clădire.

Don Felipe intră în cameră însoţit de doi tineri în haine civile şi tocuri de armă la curea. Avea la el scrisoarea pe care i-o lăsase Munroe. Dădu mâna cu ei, se aşeză vizavi de ei şi apoi, ca şi cum i-ar fi venit târziu ideea, le oferi cafea. Vorbea o spaniolă răstită, poruncitoare.

— Silvestre Mba m-a rugat să vă ajut, spuse el. Spuneţi-mi mai multe despre fata pe care o căutaţi.

Munroe îi întinse lui Don Felipe altă fotografie a lui Emily Burbank, împreună cu o foaie de hârtie identică cu cea pe care i-o dăduse ministrului, folosind aceleaşi cuvinte pentru a explica dorinţa de a o găsi pe Emily.

Don Felipe luă fotografia şi la fel cum făcuse ministrul de externe o studie atent, apoi i-o înmână tânărului care stătea în dreapta lui.

— Republica Guineea Ecuatorială are un palmares strălucit de relaţii bune cu oaspeţii noştri, îi spuse el lui Munroe. Ne purtăm corect şi cum se cuvine cu toţi străinii şi dacă unui bărbat sau unei femei i se întâmplă ceva rău, e din cauză că acea persoană nu a trăit după litera legii. De fapt, preşedintele nostru, reprezentantul lui Dumnezeu în faţa poporului nostru, este recunoscut de ţara voastră ca un prieten bun şi un susţinător al drepturilor omului. Americanii pot învăţa multe lucruri de la noi.

Don Felipe îşi aprinse o ţigară. Se lăsă pe spate în scaun, picior peste picior. Trase adânc fumul în piept şi apoi îl slobozi în încăpere. Trăgând un al doilea fum, se aplecă şi puse ţigara în scrumieră.

— Ştiu de fata asta pe care o căutaţi, spuse el.

Ochii îi rămaseră fixaţi asupra lui Munroe. Ea stătea impasibilă, susţinându-i privirea. Don Felipe îi vorbi în fang bărbatului care stătea în dreapta lui, ordonându-i să aducă un document.

Când aghiotantul părăsi încăperea tăcerea continuă, fiind întreruptă doar de întoarcerea lui. Avea la el un plic, pe care i-l înmână şefului său. Don Felipe i se adresă lui Munroe:

— Cred că documentul acesta pune capăt călătoriei voastre.

Puse plicul pe măsuţă şi îl împinse spre ea.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie, pe care Munroe o cercetă, apoi o băgă la loc în plic. Don Felipe strivi ţigara în scrumieră.

— În Republica Guineea Ecuatorială legea e supremă, spuse el. Nicio persoană nu e mai presus de ea. Acum, că aveţi informaţiile după care aţi venit, vă recomand să vă întoarceţi în ţara voastră.

Munroe dădu din cap.

— Vă mulţumim pentru amabilitate şi pentru primirea caldă, spuse ea. După cum sunt sigură că ştiţi, călătoria din ţara mea până în ţara dumneavoastră este foarte lungă şi obositoare. Am auzit lucruri minunate despre plajele din Bata şi rezervaţia naturală EQUOFAC. Înainte de a ne întoarce acasă, ne vom lua o vacanţă de câteva zile.

Don Felipe nu spuse nimic, uitându-se fix la Munroe. În cele din urmă se ridică şi îi strânse mâna.

— Toţi vizitatorii respectuoşi sunt bine-veniţi în ţara noastră.

Merse cu ea spre uşă şi o deschise.

— Este regretabil că au intrat unii care nu sunt bine-veniţi – oamenii periculoşi din ţările învecinate. Dacă alegeţi să rămâneţi, e decizia voastră, dar să ştiţi că nu vă putem garanta protecţia împotriva unor astfel de elemente nedorite.

— Vă mulţumesc pentru grijă şi bunăvoinţă, spuse ea. Poporul dumneavoastră e binecuvântat că are un protector ca dumneavoastră.

Se întoarse şi, după ce Bradford o urmă, uşa se închise.

Dacă Munroe ar fi ales să meargă pe jos, n-ar fi făcut nici zece minute până la hotel. În schimb, ea opri un taxi. Bradford se uită la ea întrebător, însă nu primi nicio explicaţie. Ea rămase tăcută tot drumul, cu capul rezemat de banchetă, uitându-se în plafonul maşinii şi nici Bradford nu spuse nimic.

La hotel, ea se îndreptă spre camera ei şi ar fi închis uşa fără o vorbă dacă ar fi lăsat-o Bradford.

— Zău că vreau să înţeleg ce s-a întâmplat, Michael, spuse el.

Ea se opri, apoi îl lăsă să intre.

El se aşeză pe scaunul de lângă pat, iar ea se duse la uşa care dădea în balcon şi se uită afară.

— N-am priceput nici jumătate din ce s-a petrecut acolo, spuse el. Ce ţi-a arătat?

Ea continuă să se uite în gol.

— Certificatul de deces al lui Emily.

În cameră se lăsă liniştea şi după o clipă Munroe se întoarse spre Bradford. Avea umerii căzuţi şi îşi ţinea capul în mâini. Îşi trecu degetele prin păr şi apoi se îndreptă. Faţa lui nu exprima nimic.

— Nu mi-am închipuit niciodată că atunci când vom primi vestea, ne va fi dată cu atâta lipsă de ceremonie.

Munroe se întoarse iar spre balcon.

— Documentul ăsta nu are nicio valoare. Crede-mă că dacă ar exista chiar şi cea mai mică posibilitate ca el să aibă valoare, aş pleca de aici într-o clipită – treaba terminată, misiunea îndeplinită –, primind un bonus gras că furnizez dovada solidă despre ce s-a întâmplat cu Emily.

Se întoarse spre Bradford.

— Nu, căutarea a devenit doar puţin mai periculoasă şi mult mai complicată.

— Nu-ţi pun la îndoială judecata, spuse el. Dacă tu crezi că încă mai există o şansă ca ea să fie în viaţă, mă voi agăţa de acest pai, dar zău că nu ştiu unde vrei să ajungi cu asta.

Ea se duse la pat, se aşeză şi deschise plicul.

— Vom începe cu asta, spuse ea, deşi sunt atâtea lucruri în neregulă, încât e greu să-mi dau seama de unde să începem.

Îşi muşcă buza şi se uită cu ochii mijiţi la document.

— Pentru început, actul în sine.

Îl ţinu sus astfel ca el să vadă desenele din lungul chenarului şi detaliile titlului.

— Vezi numărul de sus? E o hârtie de cinci mii de franci centrafricani – un formular emis de guvern. Trebuie să fie procurat de la Ministerul de Finanţe.

Faţa lui era nedumerită.

— Ori de câte ori oamenii au nevoie de un document oficial trebuie să cumpere un astfel de formular şi să meargă cu el la ministerul care deţine informaţiile de care au ei nevoie. Pentru orice ai nevoie de un formular fiscal eliberat de guvern. Vrei bunuri procesate în port? Aprobările se dau pe un formular fiscal. Vrei autorizaţie pentru maşină? Formular fiscal. Vrei un certificat de naştere? Formular fiscal.

Îi întinse documentul.

— Cineva a trebuit să plătească pentru asta la Ministerul de Finanţe şi apoi să-l ducă la secţia de poliţie. Mă îndoiesc că funcţionarul care l-a dactilografiat şi câştigă cincizeci de dolari pe lună a fost cel care a făcut asta.

— Aşadar, vrei să spui că oricine solicită un document oficial trebuie să prezinte formularul fiscal pentru a-l obţine?

— Exact, spuse ea. Şi aşa ajungem la următoarea inadvertenţă care sare în ochi. Un certificat de deces e lipsit de sens în ţara asta. Nimeni nu le

foloseşte şi nici nu le are. Când într-un sat e un deces, nu se face autopsie şi nu se întocmeşte un raport de către poliţie, care să stabilească o „cauză a decesului". Se ţine în sat o ceremonie, o înmormântare dacă persoana respectivă are noroc, şi asta e tot. Dacă te duci la guvern şi ceri un certificat de deces, marea întrebare o să fie „pentru ce?"

— Dar noi avem unul.

Ea dădu din cap.

— Ajung imediat şi la asta. Documentul acesta este o înşiruire de cuvinte ortografiate greşit care certifică faptul că numita persoană a murit în Republica Guineea Ecuatorială. Nu dă niciun detaliu. Nici măcar nu spune când s-a întâmplat sau ce naţionalitate avea ea. Cu toate cusururile guvernului acestei ţări, să nu uităm că ea a fost zece ani sub comunism. Se pricep foarte bine la hârtii de prisos şi la aplicarea procedurilor la zi, oricare ar fi ele. Ne-am fi aşteptat cel puţin la un indiciu care să lămurească dacă a murit pe continent sau pe insulă.

— Ascultă, Michael, nici nu ştii ce mult vreau să te cred, dar de ce au ei documentul ăsta? Nu le-ar fi fost mult mai simplu să spună că habar n-au despre ce vorbim?

— Cred că sunt mai multe răspunsuri probabile la întrebarea asta, spuse ea, dar cel mai plauzibil mi se pare următorul: bucata asta de hârtie nu dovedeşte nici măcar că ea a fost în ţară. Au luat numele lui Emily de la noi şi au date din biografia pe care i-am dat-o lui Mba la minister. Hârtia asta înseamnă că un individ şcolit în străinătate, care ştie ce înseamnă pentru noi un certificat de deces, nu vrea ca noi să ne vârâm nasul peste tot pe continent şi speră că asta e de ajuns să ne convingă să plecăm acasă.

Munroe luă certificatul de deces şi îl puse în punga cu fermoar în care îşi păstra paşaportul şi pe care o ţinea într-o centură de siguranţă pe care o purta pe sub pantaloni, în jurul taliei.

— Din acest moment, lucrurile vor deveni periculoase, Miles. Am ajuns să fim o ameninţare şi, dacă nu o să fim atenţi, cineva o să reuşească să ne înlăture. Poate ar trebui să-l suni pe Burbank, să vezi dacă te eliberează de misiune.

— Rămân, spuse el. Şi ce urmează?

— Trebuie să plecăm cât mai repede din oraş, de preferinţă pe continent.

Se uită la ceas.

— Mai e până se închide biroul GEASA.

La fel ca majoritatea sediilor firmelor din oraş, sediul companiei aeriene se afla la primul etaj al unei clădiri cu trei niveluri. Biroul era mic, întunecos, umed şi gol, în afară de câte un birou pe ambele părţi ale camerei. Înăuntru erau două persoane, un secretar sau un funcţionar, celălalt fiind cineva important care le luă banii şi scrise de mână informaţiile pentru bilet. În cincisprezece minute tranzacţia fu încheiată – aveau să plece dimineaţa cu primul avion.

La ieşirea din birou, Munroe îi înmână lui Miles biletul lui.

— Să zbori cu avionul la Bata e ca şi cum ai juca ruleta rusească, spuse ea. Fără exagerare. Aparatele sunt avioane ruseşti, vechi, care sunt prost întreţinute. Sunt umplute peste capacitate şi zboară până se prăbuşesc – de obicei în ocean. Să sperăm că nu mâine.

Munroe se opri şi se uită în susul şi în josul străzii, cercetând pietonii şi maşinile din trafic. Bradford îi urmări privirea.

— Ne-au urmărit aici Umbrele? întrebă el.

— Eram sigură de asta, spuse ea.

— Şi eu.

— Crezi că au fost în stare să ne evite ca să nu-i reperăm?

— Mă îndoiesc.

— Şi eu.

Munroe şi Bradford făcură pe jos drumul de întoarcere la hotel sperând să repereze o Umbră. Li s-ar fi părut normal să fie urmăriţi, însă constatară că erau singuri.

La cină nu prea vorbiră şi, pentru prima dată de la sosirea în oraş, Munroe simţi fiorii ameninţării. Ea nu venea în cuvinte, ci în tăceri, în lucruri nerostite şi în atmosfera de bună dispoziţie printre angajaţii hotelului, care nu mai exista.

Chelnerul, înainte prietenos şi binevoitor, era în seara asta solemn şi taciturn. Le aduse băuturile şi Munroe le trimise înapoi, cerând doze nedeschise, iar apoi, într-un acord nerostit, nici ea, nici Bradford nu comandară nimic de mâncare. Stăteau în tăcere bând tacticos doza de coca-cola, prefăcându-se amuzaţi de un grup gălăgios de beţivi, aflat la două mese depărtare. Iar după ce zăboviră suficient de mult pentru a salva aparenţele, părăsiră curtea interioară pentru a se întoarce în camerele lor, aşteptând lumina şi plecarea din oraş.

Hotărâseră că era mai bine dacă dormeau în aceeaşi cameră. Bradford se întoarse în camera sa pentru a lua nişte aşternuturi, precum şi lucrurile lui

şi, în timp ce îl aştepta, Munroe îşi scoase pantofii. Când îi azvârli lângă pat, avu primele semne de ameţeală. Se înclină ca să nu cadă, se sprijini de pat şi simţi întunericul înconjurând-o. Deschise gura să strige după Bradford, dar nu ieşi niciun sunet. Se prăbuşi pe podea, şi ultimul gând care îi trecu prin minte fu să se întrebe cum naiba se întâmplase asta.

Capitolul 10

Coasta de vest a insulei Bioko,
Guineea Ecuatorială

Munroe îşi reveni încet din leşin şi făcu un efort să-şi recapete luciditatea, încercând să înţeleagă stimulii care loveau ca nişte ciocane în simţurile ei. Mai întâi veni mirosul neplăcut de metal oxidat, iar apoi, prin îmbrăcăminte, simţi răceala oţelului. Era întuneric şi în aer era o umezeală sărată. Era întinsă pe-o parte, cu căluş în gură şi mâinile legate la spate. Era cu picioarele goale, iar din câte îşi dădea seama, şi acestea erau legate de ceva greu. Fum de ţigară atârna în aer şi nişte glasuri vorbeau în şoaptă şi repede într-o limbă pe care n-o înţelegea.

Unde naiba era Bradford?

Simţi mişcare – regularitatea schimbătoare a unei bărci mici care se legăna pe oceanul deschis. Din spate venea vaietul slab al unui motor, care indica o viteză de înaintare mică. Pe cer erau stele, iar un felinar la pupa reliefa patru umbre de bărbaţi. Barca nu avea mai mult de patru metri şi jumătate lungime şi, cu excepţia unei cabine mici la proră, era neacoperită. Munroe simţea miros de ploaie în depărtare şi ştia că şi ei îl simţeau.

La un metru de ea, unul dintre bărbaţi stătea rezemat de bord, într-o rână. Aproape de faţa lui era licărirea slabă, portocalie care se lumina când trăgea din ţigară. Avea la centură un cuţit şi, aproape de el, un toc cu o armă.

Ceaţa mentală continuă să se ridice şi confuzia fu urmată de mânie. Curtea interioară cu Bradford, camera de hotel, întunericul. Imaginile se contopeau şi se ciocneau. Presiunea internă se acumula constant, îi urca din măruntaie în piept, un ciocan care lovea ca o tobă de război al cărei ritm avea să se oprească doar atunci când se vărsa sânge. Vederea i se înceţoşă şi se strădui să şi-o limpezească. Gândire înainte de acţiune, cunoaştere înainte de luptă.

Ochii ei îl urmăriră pe paznic în timp ce fuma, şi se răsuci astfel încât să poată ajunge cu mâinile la glezne. În jurul labelor picioarelor avea un lanţ care trecea printr-o bucată de ţeavă metalică. O greutate. O ancoră. Urma să fie aruncată ca un gunoi. Fără întrebări, fără acuzaţii, fără tortură şi fără

şansa de a explica sau de a se apăra – aruncată în apă pentru a dispărea, pentru a fi ştearsă de pe faţa pământului.

Nemernicii afurisiţi.

Răpăitul de tobă lăuntric se înteţi ca volum şi se acceleră, iar dorinţa de a ataca deveni insuportabilă.

Respiră. Gândeşte.

În depărtare, cerul avea nuanţa flăcării gazului natural aprins. Se întoarse spre stele şi, ca de atâtea ori în trecut, găsi harta scrisă pe cerul nopţii ecuatoriale. Strălucirea lor era un indicator de măsurare a distanţei. Erau aproape de coastă. Destul de aproape dacă putea supravieţui curenţilor perfizi. Cât de departe în larg erau? Un sfert de milă. Poate chiar mai puţin.

Bărbatul de lângă bord se îndreptă de spate şi se întoarse. Ea îngheţă. El veni mai aproape şi întinse mâna, pocnind din degete în faţa ei şi, când nu primi niciun răspuns, o lovi cu piciorul în coaste. Ea gemu. El se întoarse cu spatele şi lumina de la pupa îi încadră profilul, în ciuda armelor, era îmbrăcat cu haine civile. Aruncă ţigara şi se întoarse iar cu faţa la ea şi, mijindu-şi ochii, umblă la nasturii de la cămaşa ei.

Ciocanul percutor îşi înteţi bătăile, zgomotul lor înecă zgomotele bărcii. Nu era nevoie decât de o mişcare, iute şi silenţioasă, o lovitură fulgerătoare de şarpe, ca să ajungă la cuţit, să-i taie beregata şi să-i arunce corpul în ocean. Testă rezistenţa nailonului care îi lega mâinile. Şeful pazniculuizbieră un ordin şi omul se opri, se îndreptă şi îi trase încă un picior în burtă, apoi îşi aprinse altă ţigară şi se duse la ceilalţi.

Ia-i gâtul, ia-le tuturor gâtul. Du-te cu barca la mal şi pe urmă... pe urmă ce? Să se întoarcă în Malabo fără un loc în care să se ascundă şi să încerce să iasă pe furiş din această închisoare de insulă? Respiră. Gândeşte. Timp. Era nevoie de timp ca să obţină informaţii, să înţeleagă, să facă strategii!

Munroe se uită la orizontul strălucitor. Companiile petroliere foloseau elicoptere pentru a transporta în Camerun angajaţii bolnavi. Era o opţiune. Scrâşnind din dinţi, îşi smulse brusc degetul mare de la mâna dreaptă din locaşul lui, îşi eliberă mâna din strânsoare şi apoi împinse la loc degetul cu o pocnitură dureroasă. Înfăşură nailonul în jurul ambelor încheieturi ca să-i ţină mâinile în aceeaşi poziţie şi apoi verifică lanţurile de la picioare şi constată că erau largi. Atentă ca metalul să nu se atingă şi să zornăie, îşi trase gleznele afară şi, convinsă că se va elibera de ancoră fără probleme, le băgă la loc.

Luba. Putea să ducă barca la Luba şi să realimenteze acolo.

Şi apoi, momentul favorabil trecu. Din spate, motorul se opri şi barca alunecă din inerţie, ridicându-se şi coborând odată cu ritmul apei. Nişte mâini o traseră în sus de ceafă şi apoi o târâră până la bordul înalt până la coapsă şi o proptiră sus pe el.

Altă răbufnire de vorbe spuse repede în acea limbă indescifrabilă. Strânsoarea mâinilor slăbi pe moment şi corpul ei inert se prăbuşi în faţă. Mâinile o ridicară, iar apoi, tăcere. Cu ochii întredeschişi, îl văzu pe şef întinzând mâna după armă şi în acea clipă înţelese cearta.

El ridică pistolul, iar ea se împinse în picioare spre spate, căzând cu capul înainte peste bord, în ocean. Apa se învolbură în jurul ei cu un sâsâit audibil. Gloanţe. O fierbinţeală ca o lamă de cuţit îi cuprinse braţul stâng sub umăr. Ancora se întinse şi greutatea de la picioarele ei o răsturnă pe partea dreaptă şi o trase în jos. Neputând să scape de lanţuri, dădu din picioare. Plonjeul se opri la zece metri sub barcă şi ancora încă o ţinea strânsă de glezna stângă. Plămânii ei tânjeau după aer şi, cuprinsă de panică, apucă lanţul cu mâinile. Nu mai e timp. Gândeşte. Îşi strecură forţat degetele între picior şi lanţ, reuşi să-l lărgească doi centimetri şi apoi se eliberă. Lovind cu picioarele se desprinse de fundul oceanului şi înotă spre lumină, scoţându-şi în urcare căluşul.

Sparse apa sub pupa bărcii, având doar faţa la suprafaţă. Îşi protejă corpul ţinându-l sub barca ce se legăna odată cu mişcarea apei. Bău aerul cu înghiţituri lacome, apoi îşi umplu plămânii şi se scufundă. Sub barcă, îşi înfăşură căluşul în jurul braţului rănit şi îl legă cât putu de strâns în încercarea de a alunga pericolul prădătorilor din adâncul mării, atraşi de sânge. Ieşi iar la suprafaţă, luă încă o gură de aer şi apoi se scufundă, depărtându-se cât putu de mult de barcă.

Bărbaţii din barcă cercetau apa, în căutare de mişcare. Plimbau lumina în jurul marginilor bordului, trăgând din când în când focuri de armă. Glasurile lor erau supărate, acuzatoare şi Munroe îşi dădu seama că nu aveau să raporteze incidentul.

Se întoarse pe spate, se uită la stele şi porni înot spre est.

Curenţii de suprafaţă erau repezi şi trecură aproape două ore până să simtă sub picioare marginile rocii de lavă tocită, şi alte zece minute să dea de bolovanii negri ca smoala, de forme ciudate care alcătuiau zona de coastă. Ieşind din apă, căzu în genunchi şi apoi se prăbuşi gâfâind, inspirând sacadat, cu braţele şi picioarele moi precum cauciucul. În depărtare, abia mai mare ca un vârf de ac de lumină, o barcă sălta pe apă. Munroe se târî

până în locul în care bolovanii atingeau jungla, un loc potrivit pentru a se adăposti ca să nu fie văzută nici din aer, nici de pe apă. Acolo nu avea cum să se ascundă de ploaia care venea curând, dar nu conta.

Singură în întuneric, cu oceanul în faţă şi jungla în spate, auzi sunetul propriului râs despicând liniştea.

Era partea dinspre vest a insulei. Indiferent unde fusese adusă la mal de curenţi, drumul nu putea fi la mai mult de o milă sau două până în interiorul uscatului, dar o milă sau două de junglă virgină. Lipsa unei poteci însemna că trebuia să deschidă o cărare cu picioarele goale. Mai bine să aştepte până se crăpa de ziuă.

Pipăind, căută centura. Era tot acolo, vârâtă în siguranţă în pantaloni. Asta îi sporea oarecum opţiunile; cardurile de credit erau inutile, însă avea cincizeci de mii de franci centrafricani şi două sute de euro muraţi cu care să facă troc.

Moţăi din când în când şi se bucură când primele raze de soare se furişară printre munţi, aducând destulă lumină ca să se poată mişca încolo şi încoace. Pentru a evita deshidratarea, trebuia neapărat să găsească apă potabilă până se înteţea căldura. În timpul nopţii băuse apă de ploaie din găurile din stâncile poroase, dar acum acea apă dispăruse. Nu departe, umbrele unor cocotieri înalţi şi slabi se proiectau peste apă. Sub frunze, erau plini de nuci de cocos. Îşi contractă braţul rănit şi săgeţi de fierbinţeală ţâşniră în susul şi în josul lui.

Glonţul era înfipt în muşchi, iar braţul era fără vlagă. Ar fi putut să se caţere zece metri, dar nu merita să rişte.

Porni spre sud, urmărind linia coastei, până când bolovanii cedară locul nisipului grunjos, şi acolo găsi pâlcuri de cocotieri cu nuci căzute de curând la baza lor. Alese o nucă verde cu nuanţe de maro la capete şi, folosindu-se de stânci pentru a străpunge coaja fibroasă, ajunse la miez şi îl crăpă cu grijă pentru a păstra lichidul. Bău şi trecu la celelalte până îşi potoli setea, apoi se sătură cu miezul cauciucat al nucilor tinere.

Îşi continuă drumul în lungul coastei, scanând în mod frecvent orizontul apei în căutare de bărci. Tălpile picioarelor ei erau băşicate şi sângerau de la marginile ascuţite ale pietrelor. Când dogoarea soarelui deveni prea puternică, se adăposti la umbră şi dormi până la sfârşitul după-amiezii, când căldura se ostoi şi putu să pornească iar la drum.

Încă o milă spre sud şi dădu de o potecă slab definită care ducea de la coastă în vegetaţie. O urmă şi, după aproape o milă, pădurea tânără se

schimbă din junglă cu frunziș des în copaci scunzi, turtiți, înșiruiți inegal, care se luptau pentru lumină între giganți, trunchiurilor scurte și îndesate fiind presărate cu păstăi grase, coapte, cu boabe de cacao amare. Poteca se termina într-un drum asfaltat.

Era șoseaua Luba, o șosea cu două benzi care pornea din Malabo și mergea trei sferturi din insulă în lungul coastei până se oprea la al doilea mare oraș de pe insulă – orașul său omonim –, un port cu o populație de trei mii de locuitori. Era singura șosea care mergea în lungul coastei de vest și de ea erau legate, prin drumuri de țară, înguste, nenumărate sate mici.

Dincolo de șosea, o fâșie de pământ fusese defrișată și blocuri de ciment brut stivuite unul peste celălalt formau o casă pe jumătate construită, cu vergele pentru armătură roșii ca fierul încins care se înălțau spre cer și covoare groase de mucegai verde ce urcau de la baza ei. În afară de ciripitul păsărilor și bâzâitul insectelor, nu se auzea nimic. Până la urmă aveau să treacă și mașini, poate chiar trei sau patru pe oră. Nu trebuia decât să aștepte.

Munroe scoase francii din centură și îi îndesă în buzunar – poate îi trebuiau să plătească un loc într-un taxi cu alți pasageri dacă nu se materializa ceva mai bun. Se rezemă de trunchiul unui copac mare, destul de departe de șosea ca să rămână ascunsă, destul de aproape ca să zărească mașinile care se apropiau.

Mai erau poate două ore până la asfințit, când soldații înarmați care instituiau puncte de control la distanțe de câteva mile în lungul șoselei aveau să iasă în forță, beți și fericiți să apese pe trăgaci, și doar cel mai curajos și nebun șofer ar fi încercat să treacă pe lângă ei. Până atunci aveau să treacă tot felul de vehicule, de la taxiuri mici cu suspensiile făcute praf din cauza greutății pe care o transportau până la camioane exploatate la maximum de echipe de constructori europeni angajați în proiecte interminabile de dezvoltare. Cu puțin noroc, avea să treacă și un Land Cruiser lucios, cu aer condiționat, al unui director de companie petrolieră.

În liniște, Munroe începu să deseneze distrată cu un băț pe pământ, gândindu-se la soluții și la evenimentele din ziua precedentă. Gândurile îi alergau în dezordine, dar mereu se întorceau la locul de plecare: Emily Burbank.

O secundă. Cincisprezece centimetri. Banda mentală se derula iar, o înregistrare fără sfârșit: pistolul urcând în întuneric spre fața ei și apoi plonjeul pe spate în apă. O secundă înainte de glonț. Scrâșni din dinți și vârî

băţul în pământ mai repede, mai apăsat. Aruncată în ocean fiindcă nu se conformase aluziei de a părăsi ţara. Emily Burbank.

Până seara trecută misiunea fusese afacere. Acum era o problemă personală: cineva ordonase să fie omorâtă şi puţin a lipsit să fie împuşcată în cap.

Alt cerc desenat, alte gânduri. Dacă urma pista interzisă care ducea la Emily Burbank, răspunsurile aveau s-o vâneze, să o caute singure. Iar când răspunsurile se arătau, avea să se răzbune, chiar şi pe preşedintele acelei ţări afurisite, dacă se dovedea că el era vinovatul.

Bradford. Unde dracu' era? El de ce nu era în barcă? Fusese alături de ea tot timpul cât fuseseră în oraş. Fusese deja aruncat peste bord?

Se frecă la ochi şi îşi apăsă degetele pe rădăcina nasului. Ce răspundere nenorocită devenise Bradford. În loc de o persoană dispărută, misiunea includea acum două.

Nu.

Bradford era în stare să-şi poarte singur de grijă. Dacă ar fi fost urcaţi în barcă împreună, nu s-ar mai fi putut face nimic, iar dacă el nu fusese – înfipse băţul în pământ şi îl rupse în două –, ar face bine s-o caute chiar acum.

Luă alt băţ şi începu să sape în pământ, trasând făgaş după făgaş. Emily Burbank. Mongomo.

Malabo era singurul oraş de pe insulă care asigura un transport peste apă, sigur şi nu prea. Malabo: o închisoare ademenitoare, un oraş foarte uşor de închis şi ale cărui ieşiri erau cu grijă păzite. În afară de aeroport, port, hoteluri şi bănci, păzite şi ele, mai erau companiile petroliere şi complexurile lor – a ajunge în oricare dintre acestea însemna o şansă, oricât de slabă, de a fi transportată aerian de pe insulă în Camerun. Prea multe necunoscute, prea multă dependenţă de birocraţie şi de deciziile altora. Nu. Nu companiile petroliere. Nu Malabo.

Dacă pe continent nu se putea ajunge din capitală, atunci poate din Luba.

Timp. Informaţii. Îşi rezemă capul de trunchiul copacului. O conversaţie cu cineva care înţelegea mai bine climatul politic local era acum o necesitate – şi accesul la bani, provizii şi echipament modern de comunicaţie. Deasupra se zărea verdeaţa junglei şi totul era încremenit.

Munroe îşi examină rănile de la picioare. Pe porţiuni din călcâi i se luase pielea şi sub degete îi apăruseră băşici de mărimea unei monede de zece cenţi. În scurtă vreme mersul avea să fie o mare problemă. Avea nevoie de

pantofi, iar ei se găseau la vreo treisprezece mile în nord. Tentaţia exista cu siguranţă. Dar de întoarcere la Malabo nu putea fi vorba. Nici după pantofi, nici după Bradford.

Stătu şi aşteptă şi, cu timpul, pe gât, pe antebraţe şi pe labele picioarelor îi apărură puncte roşii, semnul grăitor că insecte aproape microscopice se ospătau cu sângele ei. În sălbăticie nu puteai decât să stai să te scarpini şi să aştepţi, iar liniştea paralizantă a pustietăţii explica de ce a nu face nimic era distracţia preferată a localnicilor.

S-ar fi uitat la ceas dacă l-ar mai fi avut.

În liniştea din jur se auzi uruitul unui vehicul mare. Munroe se târî mai aproape de marginea şoselei şi, când văzu că se apropia un camion cu botul turtit şi corpul voluminos, se ridică şi înaintă câţiva paşi pe asfalt. Vehiculul avea plăcuţe de înmatriculare verzi, o variantă rezervată companiilor cu statut special, iar în cabină se vedeau două umbre.

Camionul încetini, apoi se opri, stârnind un nor de praf în urma lui. Geamul din partea pasagerului fu coborât.

— Hei! strigă Munroe. Mergeţi la Luba?

Portiera de pe partea pasagerului se deschise şi coborî un bărbat. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi decoloraţi şi un tricou uzat, şi avea antebraţele atât de bronzate, încât erau aproape maro. Cizmele de muncă îi erau prăfuite şi stropite cu ciment, şi Munroe îşi dori să fi fost ea încălţată cu acestea.

— Mergem la Luba, răspunse el cu un accent puternic.

Făcu semn cu capul spre camion.

— Vii?

Italieni.

Munroe dădu din cap şi se urcă între ei, simţind cu plăcere pe pielea uscată de soare rafala rece a aerului condiţionat.

Şoferul se uită lung la picioarele ei, la hainele în dezordine şi la picăţelele de pe braţele ei.

— Ce-ai păţit?

Vehiculul porni hurducăindu-se într-un nor de praf de ciment.

Pasagerul îi întinse o sticluţă cu apă.

— *Mi sono perso*, spuse ea şi bău fără să se oprească până goli sticla. Despărţită de prietenii mei şi foarte, foarte rătăcită.

Odată cu primele vorbe în limba lor, gravitatea situaţiei ei fu repede uitată. Ambii bărbaţi zâmbiră larg.

— *Ma tu parli italiano*?

Zâmbi şi ea.

— Vorbesc puţin, destul să mă descurc.

Şoferul era Luca, un italian de cincizeci şi doi de ani originar din Bari, care era cu întreruperi maistru constructor în Guineea Ecuatorială de aproape opt ani. Salvatore stătea pe locul pasagerului, era mai tânăr, dar nu cu mult.

Căută în spatele scaunului şi scoase o trusă de prim ajutor. Între hurducături şi izbituri, Munroe îşi pansă picioarele, iar când bărbaţii o întrebară de cârpa pătată de la braţ, dădu din umeri.

— O zgârietură, spuse ea şi schimbă subiectul punând ea întrebări.

Ei îi povestiră despre viaţa în Guineea Ecuatorială şi despre familiile de acasă, pe care le vedeau doar câteva luni pe an. Banii pe care îi câştigau muncind pe insulă compensau din plin condiţiile grele, iar malaria nu-i deranja cât îi supărau muştele tumbu, ale căror larve intrau sub piele, folosind trupul-gazdă pentru a se hrăni şi dezvolta.

Se apropiară de o curbă a şoselei. Luca reduse viteza camionului şi se întoarse spre Munroe.

— Ai acte?

Două paşapoarte şi un buletin de rezidenţă. Însă nu voia să rişte să piardă paşapoartele, iar în situaţia dată un buletin de rezidenţă putea să creeze probleme.

— Nu aveam nimic asupra mea când am fost despărţită de prietenii mei, spuse ea.

Luca opri vehiculul pe o limbă îngustă de pământ care intra în peretele de verdeaţă. Îşi frecă fruntea şi apoi arătă cu mâna în josul şoselei.

— Ajungem la un punct de control. Vor voi să îţi vadă actele. Fără ele, nu te vor lăsa să treci.

Munroe calculă opţiunile, le citi pe faţa lui Luca şi, ca şi cum ar fi repetat nişte rânduri dintr-o intrigă bine scrisă, spuse:

— Dacă actele sunt o problemă, voi găsi eu o cale să continui drumul pe jos.

Se opri, apoi dădu să se ridice şi să treacă pe lângă Salvatore.

— Nu vreau să vă fac probleme. Vă mulţumesc pentru ajutor şi pentru conversaţia minunată.

Luca întinse mâna şi o opri. Era sigură că avea s-o oprească.

— E periculos să mergi pe jos.

Îşi scoase şapca soioasă şi se scărpină în cap.

— Avem la noi bere de oferit – nu se vor uita în spate.

Îşi puse şapca la loc, coborî din cabină şi-i făcu semn să-l urmeze. Partea din spate a camionului era deschisă şi în ea erau provizii şi echipament.

— Stai sub prelată până te trecem, spuse el. Până la Luba mai e un punct de control în afară de acesta, posibil două – nu poţi să ştii niciodată.

Se asigură că era bine ascunsă şi, de sub prelată, Munroe auzi portiera trântită şi simţi trepidaţia motorului revenit la viaţă. După ce trecură de punctul de control, îşi schimbă poziţia ca să poată să vadă afară de sub tavanul de plastic albastru şi să respire aer curat.

•

Camionul se opri zdruncinându-se pe unul dintre puţinele drumuri pavate din Luba. Nedumerită, Munroe se retrase şi mai mult sub prelată. Luca şi Salvatore vorbeau repede şi ea îşi încordă auzul ca să prindă ce spuneau, dar nu reuşi. După câteva minute portiera cabinei se închise cu zgomot şi, pentru a treia oară, camionul porni hurducăindu-se.

Când camionul amuţi pentru ultima oară, se aflau pe un loc viran, în afara oraşului. Nu veniră nici Luca, nici Salvatore cum promiseseră şi, după ce aşteptă o jumătate de oră sau mai mult, Munroe se gândi la scenarii alternative. Avea să doarmă acum cât putea, iar când se înnopta bine avea să plece pe furiş.

O treziră nişte paşi. Dădu să ia cuţitele şi abia când văzu că avea mâinile goale îşi aduse aminte unde era; era un gest reflex pe care nu-l mai făcuse de aproape şapte ani. Se răsuci pe burtă şi se pregăti să se mişte. Paşii se apropiară şi Salvatore strigă încetişor.

Munroe răspunse în şoaptă şi apoi ieşi de sub prelată. Se aşeză pe marginea platformei camionului, cu picioarele atârnate, iar Salvatore se urcă lângă ea. Întârziase, spuse el, din cauză că în jurul oraşului erau soldaţi care cereau actele. Cum ea nu avea, se gândiseră că era mai bine să aştepte înainte de a veni. Salvatore îi întinse o pereche de pantofi şi nişte şosete.

— Nu ştiu dacă îţi vin bine, spuse el. Dar nu poţi să umbli cu picioarele aşa.

Pantofii explicau oprirea în oraş. Erau din pânză groasă cusută direct de tălpile de cauciuc, importaţi din Nigeria sau Camerun, şi în acea clipă erau cei mai frumoşi pantofi pe care îi văzuse în viaţa ei.

Munroe şi-i puse în picioare. Erau puţin mari, dar mergeau. Îi întinse o bancnotă de cinci mii de franci centrafricani. Salvatore zâmbi şi refuză banii.

— Hanurile din oraş sunt pline, spuse el. Întotdeauna sunt pline. Dacă diseară nu îţi găseşti prietenii, poţi să stai aici în camion. Dar să ştii că dis-de-dimineaţă muncitorii vor începe să descarce.

Ea arătă spre pantofi.

— Sigur nu vrei banii pe ăştia – sau pentru drum?

— Nu, nu vreau, spuse el. Nu eşti singurul călător aflat într-o situaţie dificilă în ţara asta nebună. Ajutăm şi noi când putem.

Munroe aşteptă până când Salvatore dispăru, apoi coborî de pe platformă şi se furişă în umbră. Se ţinu departe de străzi şi se îndreptă către malul oceanului.

Mirosul pătrunzător de fum de lemne şi peşte o chinui până îşi dădu seama de unde vine, apoi îşi croi drum spre sursă. Venea dintr-o poiană de la sud de oraş, în care se construiseră căsuţe din blocuri de zgură, acoperite cu tablă ondulată. În spatele celei mai mari dintre ele, nişte femei găteau la un foc. În jurul lor, bărbaţii şi copiii stăteau pe lăzi răsturnate şi pe scaune de lemn cu spătar drept şi vorbeau, mâncau şi râdeau. În apropiere nişte raţe se bălăbăneau şi se cuibăreau, iar lângă foc câţiva pui scurmau pământul şi ciuguleau fărâmiţele care le erau aruncate. O lampă cu gaz atârna dintr-un copac nu departe de grup, iar o alta de o uşă a unei case. În afară de foc, lămpile erau singura sursă de lumină.

Bubi era limba vorbită de acei băştinaşi, o înşiruire dulce de cuvinte tărăgănate clar diferită de fangul mai aspru care domina pe continent şi în capitală. Munroe o auzise ocazional, dar nu suficient de des pentru a o învăţa, aşa că preferă să-i salute în spaniolă.

Adulţii răspunseră cu zâmbete şi vorbe, copiii cu priviri timide. Ea jucă rolul călătorului prin definiţie, iar ei răspunseră la întrebările ei, sporovăind despre oraş şi descriind cele mai bune locuri de înotat. O invitară la masă şi ea le oferi câteva mii de franci centrafricani pe care ei le refuzară, iar ea insistă ca ei să le ia, punând banii în palma unuia dintre copilaşi. Pe lângă peşte aveau banane tăiate fâşii şi prăjite în baie de ulei de palmier şi melci de pădure în pastă de roşii cu ulei.

Stătu la taifas cu tinerii şi întrebă despre bărci care puteau să ajungă până la continent. Ei clătinară din cap şi apoi discutară problema între ei, în limba lor, în timp ce ea ascultă atentă. Astfel de bărci se găseau când şi când în Luba, spuseră ei, dar nu acum. Se oferiră să o ducă dimineaţă până la ţărm şi să o prezinte bărbaţilor care aveau bărci, iar ea le mai dădu nişte franci pentru un loc sub acoperişul lor. Patul ei fu podeaua de beton cu o haină

făcută sul drept pernă. Somnul veni uşor, după seara reconfortant de familiară.

Dimineaţa următoare, sub un cer cu stele şi o lună nouă, Munroe stătea pe ţărm în faţa unui şir de bărci ce se odihneau pe nisip, o armada în miniatură gata de desfăşurarea forţelor. Starea lor era cum o descrisese tânărul, vase de pescuit, din lemn cu putregai uscat. Cele mai mici erau pirogi, unele cu motoare suspendate, altele fără. Câteva bărci aveau vele, iar cea mai mare, o barcă de trei metri lungime, avea un motor suspendat aproape nou. Se plimbă în jurul ei şi îşi trecu mâinile pe carcasa ei. Avea spaţiu să care destul combustibil pentru a străbate distanţa, dar nu prezenta siguranţă pentru o călătorie în largul mării.

În tăcere, se îndepărtă de bărci şi se opri la marginea apei. Culese pietricele şi le aruncă în valuri într-o succesiune rapidă, încercând să ţină în frâu o furie care se acumula. Captivă pe insulă, prizonieră, timp pierdut degeaba. Asta însemna că avea să trebuiască să rişte să se întoarcă totuşi la Malabo şi, de acolo, să găsească o cale de a ajunge pe continent. Aeroportul ieşea din discuţie. La fel şi portul principal. Se uită la modelele create de lumină pe cerul negru şi îşi dori să existe o soluţie.

Mai era o cale. Boniface Akambe spusese că putea fi găsit în apropiere de Ureca. Ar fi vrut să-l vadă, da, dar nu în condiţiile astea. Pe de altă parte, opţiunile limitate îi impuneau să se descurce cu ce avea la dispoziţie. Negocie o călătorie spre sudul insulei cu o luntre.

Avea să meargă la Ureca. Mai cunoscută pentru broaştele ţestoase care se întorceau pe ţărmul ei pentru a depune ouă, Ureca era un sat izolat unde grupurile de protejare a naturii găsiseră o cale de a combate braconajul plătind localnicii să păzească plajele în timpul sezonului de depunere a ouălor. În sat se putea ajunge doar pe mare sau pe un drum de treisprezece ore prin junglă, între Grand Caldera de Luba şi muntele Biao.

Undeva în direcţia aia avea să-l găsească pe Francisco Beyard. Primele raze ale soarelui începuseră deja să se ivească peste munţi când stăpânul bărcii se întoarse de la oraş. Aducea o rezervă de combustibil, apă potabilă şi o bucată de pânză care avea să fie prelata. Cei doi băieţi care erau cu el încărcară diverse fleacuri care nu aveau nicio legătură cu călătoria. Aveau să fie date la schimb sau vândute în Ureca, lucru care avea să-i asigure întreprinzătorului barcagiu un câştig în plus.

Călătoria trecu într-o tăcere relativă. Urmară linia coastei, ocolind cea mai lată parte a insulei. Monotonia vegetaţiei care avansa până la marginea

albastrului nesfârşit era întreruptă pe alocuri de sate mici. Sub prelată, Munroe aţipi cu intermitenţe, adormită de legănatul constant al bărcii şi de cerul acoperit de nori şi trezită de neliniştea de a-l întâlni pe Beyard.

Prin minte îi treceau scenarii de posibile introduceri. Era posibil ca promisiunea banilor să-l atragă. Dacă nu asta, atunci ce? Apelul la amintirile unei prietenii distruse când ea dispăruse fără nicio vorbă? Dacă el nu voia să o scoată de pe insulă, alternativa era un drum istovitor înapoi la Luba şi o călătorie de întoarcere în capitală, unde exista varianta unui loc de odihnă permanent în abominabila închisoare Black Beach.

Francisco Beyard era un risc ce merita să şi-l asume.

•

Dovada că sosiseră la Ureca erau semnele de prezenţă a omului din lungul ţărmului şi piatra de hotar care se înălţa din plaja pustie şase metri în aer, ca un obelisc izolat. Barcagiul aduse barca aproape de plajă, cât se putu, basculă în sus motorul şi, împreună cu Munroe, care scrâşnea din dinţi din cauza durerii din braţ, o împinse cincisprezece metri prin valuri mici până o aduse pe uscat. Nisipul era moale şi avea culoarea maro intens, spre deosebire de întinderile de bolovani poroşi şi stânci negre care străjuiau ţărmul vestic.

Nişte băieţi fără cămăşi şi pantofi se jucau în apropiere şi alergară să-i salute. Barcagiul le dădu răstit nişte ordine şi le împărţi boccelele cu fleacuri. Ei le luară şi îi conduseră spre interiorul insulei.

Cărarea spre Ureca urca printr-un sfert de milă de vegetaţie luxuriantă încă udă de la ploaia recentă. Satul era o colecţie ordonată de case, clar demarcate şi despărţite de poteci înguste care nu fuseseră niciodată folosite de un vehicul motorizat. Spre deosebire de casele din blocuri de zgură din satele din nord, cele mai multe case din Ureca erau făcute din nuiele şi tencuială, cu acoperişuri de stuf.

Băieţii o duseră pe Munroe la casa mai-marelui satului şi intrară sporovăind. Ieşiră curând în fugă, urmaţi de o femeie în vârstă. Aceasta purta un tricou uzat şi avea în jurul mijlocului o pânză colorată, care se asorta cu banda din jurul părului. Faţa ei bătută de soare şi vânt era împodobită cu cicatrici de tăieturi. O salută pe Munroe şi îi făcu semn să intre.

Munroe fu invitată să ia loc vizavi de un bărbat care sigur era mult mai tânăr decât arăta. Stătea regeşte pe un scaun de lemn, cu mâinile pe capătul unui baston lustruit. O trată pe Munroe cu bunăvoinţă, şi când ea acceptă

cafea şi începură să bea, el o întrebă de ce venise şi îi ceru actele care îi permiteau să călătorească până în sat.

Ea îi înmână buletinul de rezidenţă şi îi spuse că, deşi nu avea un document de la Ministerul de Interne, făcea parte dintr-o misiune diplomatică ce avea mai multe sarcini, printre care şi cea de a vizita Ureca. Datorită unicităţii lui, explică ea, era unul dintre cele mai importante sate de pe insulă şi, ca mai-marele satului, el era unul dintre cei mai importanţi oameni din zonă. El aprobă dând din cap şi nu mai întrebă de acte. Cât putu de indirect, ea puse întrebări menite să o conducă la localizarea lui Beyard.

Bărbatul era chibzuit şi încet la vorbă. Dădea cumpătat informaţii şi reticenţa lui o asigură pe Munroe că influenţa lui Beyard ajunsese până în buzunarul mai-marelui satului.

Nu era departe.

Plină de smerenie demnă, se scuză că venise fără niciun dar pentru un reprezentant atât de important şi spuse că o parte din responsabilitatea ei în această misiune era să se întâlnească cu un bărbat care avea să-i asigure transportul. Deoarece plecase în grabă, venise cu mâna goală, însă acest bărbat o va ajuta să se întoarcă aici.

Căpetenia rămase tăcută o clipă şi Munroe se abţinu să vorbească ştiind că aceasta punea în balanţă potenţiala răsplată şi potenţiala pierdere a răsplăţii dacă îl nemulţumea pe şeful lui. În cele din urmă vorbi.

— Nu pot să spun sigur ce e şi ce nu e, spuse el. Ochii şi urechile mele nu mai sunt tinere cum au fost odată. Dar există şoapte că în Point Delores vin când şi când tineri în căutare de muncă.

— Este clar că sunteţi un om foarte înţelept şi că poporul dumneavoastră are noroc că este binecuvântat cu un conducător ca dumneavoastră.

El dădu iar din cap şi, cu permisiunea lui, ea plecă.

Îl găsi pe barcagiu cu marfa împrăştiată în jur, înconjurat de femeile din sat. Glasurile erau ridicate şi vorbeau repede în timp ce făceau troc. Munroe înţelegea frânturi de conversaţie, cuvintele ajungând la ea ca nişte străfulgerări lămuritoare. Încă două, trei zile şi avea să converseze şi ea, încă o săptămână şi avea să vorbească fluent.

Când larma se domoli şi mulţimea se subţie, strigă la barcagiu. Încă o scurtă călătorie şi partea lui de învoială avea să se încheie. Point Delores, aflase ea, era o zonă de depunere a ouălor aflate la câteva mile mai încolo în lungul coastei.

Traseră barca pe plajă cum făcuseră şi mai devreme şi, de pe nisip, Munroe se uită după semne de viaţă umană. O mică pirogă stătea la marginea apei şi, nu departe de ea, era o potecă ce se putea recunoaşte numai după o urmă de pas ocazională şi după frunzişul răvăşit. Îngenunche şi pipăi pământul. Era ud, îmbibat de apă. Urmele de paşi fuseseră lăsate de curând. Poteca ducea în interiorul insulei pe o distanţă mai mică de o jumătate de milă şi se termina într-o poiană mică în care se aflau trei clădiri.

Cea mai mare dintre clădiri era o casă din blocuri de zgură, asemănătoare ca stil cu cele din nordul insulei; celelalte erau din nuiele şi tencuială. Pe acoperiş, pe lângă tabla ondulată erau mai multe panouri solare şi nişte cabluri electrice care duceau de la una dintre clădirile mai mici apropiate la un generator. Clădirea centrală avea în faţă o verandă închisă, unde doi tineri moţăiau la umbră.

Nu se mişcară când ea se apropie. Îngenunche lângă ei şi, în limba lor, spuse încet:

— Scuzaţi-mă.

Scopul ei fusese să evite să-i sperie, dar după expresiile lor îngrozite îşi dădu seama că eşuase lamentabil. Spusese în spaniolă:

— Am venit să-l găsesc pe Negustor.

Iar când expresiile lor îi confirmară că el era stăpânul proprietăţii, adăugă:

— E acasă?

Cel mai scund dintre cei doi clătină din cap şi spuse:

— Se întoarce diseară.

— Bun, spuse ea şi zâmbi. Am să-l aştept înăuntru.

Munroe îi oferi barcagiului ultimii ei bani şi îl instrui ce să spună dacă era întrebat despre scopul cu care vizita ea această parte a insulei.

Se întoarse în linişte spre casă şi deschise uşa cu plasă de ţânţari. Intră în casă pe uşa din faţă şi tinerii se uitară la ea cu o indiferenţă evidentă. Amintirile o năpădiră ca într-o filmare lentă.

Altă viaţă.

Intră direct în camera de zi, un spaţiu deschis care contrazicea dimensiunea mică a casei. Pereţii erau tencuiţi şi zugrăviţi în alb, mobila constând într-o canapea cioplită grosolan şi două scaune. Podeaua era din beton vopsit cu vopsea maro, ca de duşumea, şi totul era imaculat, sugerând cumva mediul steril al unei clinici bine întreţinute. Obloanele erau închise,

iar aerul fierbinte şi stătut. Dădu drumul la ventilator, dar nu era curent electric.

Din camera de zi intrai într-un hol mic şi pe uşa deschisă putu să vadă până la bucătărie. Se întinse pe canapea, ignorând tentaţia de a cerceta casa. Îi invadase locuinţa, dar unele lucruri erau totuşi sacre. În liniştea din jur, pleoapele i se îngreunară şi adormi.

•

În încercarea ceţoasă de a se trezi, Munroe auzi strigăte. Conştientă că timpul trecuse, dar neştiind cât e ceasul, făcu un efort să se trezească şi să se smulgă din ceaţa cleioasă a somnului. O pânză de căldură şi epuizare o învălui şi o trase înapoi.

Uruitul profund al unui generator sparse liniştea şi acoperi glasurile. Luminile din cameră pâlpâiră şi se stinseră, apoi reveniră şi rămaseră aprinse. Când ventilatoarele începură să funcţioneze, aerul stătut din cameră fu străbătut de o adiere. Temperatura se schimbase, venise amurgul. Ţânţarii aveau să atace în forţă, ţinuţi la distanţă de plasele de la ferestre.

Paşii din verandă fură urmaţi de încă un baraj de strigăte. Glasul era cunoscut. Acum era trează şi stânjenită. Îşi schimbă poziţia pe canapea. Uşa din faţă se deschise şi se închise cu o bufnitură. El intră ca o furtună în cameră şi apoi, dând ochii cu ea, se opri brusc, mai să se împiedice.

Capitolul 11

Beyard se îndreptă, apoi se uită lung la ea.

— Bună, Essa, spuse el în cele din urmă, cuvintele rostogolindu-se de pe limba lui într-un amestec bogat de accente.

Şocul iniţial de pe faţa lui dispăruse şi fusese înlocuit de nonşalanţă.

Porni spre bucătărie fără s-o mai privească:

— Să-ţi aduc ceva de băut?

— Da, te rog, strigă ea după el. Apă.

Uşile dulapului trosniră.

— Trebuie să spun – glasul lui era ridicat, dar atenuat de distanţă – că atunci când băieţii mi-au spus că am un musafir, erai ultima persoană la care mă aşteptam.

Se întoarse în camera de zi.

— Sunt surprins să te văd aici. Nu doar aici, să ştii, cu toate că, da, este mai mult decât neaşteptat, ci să te văd pur şi simplu...

Se opri şi arătă cu mâna prin cameră.

— În aceeaşi cameră cu mine sau chiar în ţara asta.

Îi întinse paharul.

— E călâie. Idioţii care lucrează pentru mine au lăsat generatorul fără combustibil.

Ea ridică paharul spre el şi luă o înghiţitură.

Amândoi stăteau în tăcere, el în faţa ei, cu antebraţele pe genunchi, ea cu picioarele întinse peste marginea scaunului. El învârtea paharul între palme. Ea se uita la el, îl studia. Era mai musculos, nu mai avea părul blond decolorat de soare, nici bronzul atât de intens, dar era tot bătut de vânt, trăsăturile lui cizelate fiind accentuate de ridurile pe care numai şederea prelungită în aer liber le putea cauza. Ochii lui erau tot frapant de albaştri.

El rupse primul tăcerea.

— Cum m-ai găsit?

— Am fost acum câteva zile în Kribi şi am vorbit cu Boniface. Mi-a spus că ţi-ai deschis o prăvălie cam în direcţia asta. Am ştiut ce să caut.

El se lăsă pe spate şi, schiţând un zâmbet, spuse:

— Atavică până la sfârşit.

După o pauză lungă, spuse:

— Şi ai întrebat de mine?

— Da, am întrebat.

Ea aşteptă, neştiind în ce direcţie să ducă discuţia, apoi întrebă:

— Cum merge afacerea?

El încă zâmbea subtil şi, în timp ce o urmărea, ea îşi dădu seama că o analiza.

— N-ai străbătut jumătate de lume ca să mă întrebi de afacere, tot aşa cum nu te-ai întâlnit cu Akambe ca să afli unde sunt.

— Nu, răspunse ea, întâlnindu-i privirea şi apoi uitându-se prin cameră. Făceam şi eu conversaţie. Altă afacere m-a dus la Boniface, şi am întrebat de tine fiindcă voiam să ştiu ce mai faci. Nu aveam de gând să trec pe la ascunzătoarea ta.

— Dar eşti aici.

— Da, spuse ea încet, sunt aici. Din nefericire, aceeaşi afacere de care vorbeam m-a adus aici. Trebuie să plec de pe insulă şi sunt dispusă să te plătesc gras dacă mă duci de aici. Aş vrea să-ţi plătesc şi abilităţile practice.

El nu spuse nimic şi privirea îi alunecă spre cârpa murdară de la braţul ei. Apoi se ridică.

— Ai mâncat? întrebă el.

Ea îşi lăsă capul pe-o parte privindu-l şi nu răspunse.

— Indiferent ce vrei, spuse el aplecându-se spre ea şi aproape şoptind, poate fi mai bine discutat cu stomacul plin. Vino.

Ea îl urmă în bucătăria austeră, iar el aprinse aragazul şi puse pe el o oală. Lângă un perete era o tejghea cu plăci de faianţă, iar în capătul ei o chiuvetă. Pe peretele din dreapta erau nişte dulapuri făcute manual. Aragazul şi frigiderul stăteau alături pe peretele din stânga, încăpând amândouă doar pentru că erau aşa de mici. Aragazul era împărţit în două, jumătate funcţionând cu propan şi cealaltă jumătate cu curent electric. Deasupra tejghelei era o fereastră prevăzută cu plasă de ţânţari care dădea în curte. El închise obloanele din interior, înclinând şipcile de lemn ca aerul să poată circula.

O masă mică şi două scaune făcute manual stăteau lângă peretele rămas. Ca şi camera de zi, bucătăria era curată. El scoase din dulap un tacâm.

— Să nu întrebi ce e, spuse el în timp ce o servea din oala care fierbea înăbuşit, n-o să te omoare.

Şobolan de pădure, carne de maimuţă, nu avea nicio importanţă – indiferent ce era, mâncase ea lucruri şi mai rele. El se aşeză în faţa ei şi o

urmări în timp ce mânca, iar când termină, luă farfuria de pe masă şi o puse în chiuvetă.

— De când n-ai mai mâncat? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea. Am mâncat de seară alaltăieri.

El arătă din cap spre braţul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Drogată, bătută şi împuşcată. Aş fi fost aruncată în ocean dacă n-aş fi sărit singură – se presupune că am murit.

El se sprijini de chiuvetă, cu braţele încrucişate la piept, cu o gleznă petrecută peste cealaltă şi se uită la ea în tăcere, cu un zâmbet slab. Clătină din cap aproape imperceptibil, iar apoi se duse la frigider şi scoase două sticle de bere. Îi întinse una, îngenunche lângă ea şi îi luă în mâini braţul stâng. Îi ridică de pe rană cârpa pătată de sânge şi apăsă uşor în jurul marginii rănii, iar ea se cutremură. Puse mâna pe fruntea ei.

— Arzi, spuse el.

— Ştiu.

— Glonţul trebuie scos. Am undeva în casă o sticlă de Black Label. S-ar putea să ai nevoie.

Ea îi dădu înapoi berea nedeschisă.

El reveni în bucătărie cu sticla de whisky şi scoase din dulap un păhărel, apoi i le întinse pe amândouă.

— De când nu te-am mai văzut? întrebă el. De zece ani?

— Nouă.

— Nouă ani. E mult. Arăţi bine, apropo.

— Şi tu.

El puse o oală cu apă pe aragaz, iar apoi ieşi iar din bucătărie, întorcându-se după câteva minute cu o mică trusă metalică ce aduse cu ea alt val de amintiri. Puse câteva obiecte în apa care clocotea.

După câteva minute, scoase din oală o lamă ascuţită care semăna cu un bisturiu.

— A trecut mult timp, spuse el şi întinse pe masă, în faţa ei, un prosop pe care aşeză lama şi alte câteva obiecte. Ai încredere în mine?

Ea basculă în gură un păhărel de whisky şi înghiţi.

— Întotdeauna am avut, Francisco.

El îi luă cârpa de la braţ.

— Încrederea arătată cuiva care nu o merită poate fi un lucru periculos.

Ea dădu pe gât al doilea păhărel şi apoi pe al treilea.

— Ăsta a fost un avertisment?

El ridică din umeri.

— A trecut mult timp, Essa. Tu te-ai schimbat. Eu m-am schimbat.

Glonţul o nimerise când încă era cu capul în jos şi intrase sub braţ, luând-o în direcţia cotului. Alcoolul îşi făcu efectul când el tăie cu lama în muşchi, dar nu prea fu de folos când scoase glonţul. Ea îşi dorea să ţipe, să-l lovească, dar se stăpâni. Beyard examină glonţul în lumină, înainte de a-l pune pe prosop, în faţa ei.

— Un suvenir, poate, spuse el.

Ea mai dădu pe gât un păhărel în timp ce el îi spăla rana cu apă oxigenată.

— Ai avut noroc, să ştii, spuse el înfigând în braţul ei un ac şi făcând prima cusătură în rana deschisă.

Ea strânse din dinţi.

— De ce?

— Că m-ai găsit aici.

Faţa lui avea o expresie concentrată şi durerea o săgetă din nou.

— Nu sunt atât de des aici. În seara asta am lăsat o încărcătură de provizii şi aveam în plan să plec pentru o lună – nici nu aveam de gând să rămân la noapte. Ce-ai fi făcut dacă nu mă găseai?

— Nu ştiu, spuse ea şi glasul îi tremură când el înfipse acul pentru încă o cusătură. Probabil aş fi aşteptat cât aş fi putut, aş fi folosit o oglindă să fac ce faci tu acum, aş fi mâncat din proviziile tale, aş fi scris o chitanţă de mână şi apoi m-aş fi întors pe jos la Malabo.

Beyard râse fără să vrea şi ea tresări când mâna lui se mişcă.

— Cred că în esenţă nu te-ai schimbat mult.

— Dar tu?

Faţa lui deveni serioasă şi făcu ultima cusătură.

— Atâta vreme cât nu se infectează, ai să fii bine, spuse el. S-ar putea să trebuiască s-o îngrijeşti un timp, a trebuit să tai destul de adânc.

Când el termină, ea dăduse deja pe gât trei sferturi de sticlă. Beată şi epuizată, nu protestă când el o dezbrăcă şi o băgă în patul lui. El ieşi din cameră şi ea se prăbuşi într-o plăcută ceaţă de uitare.

Când se trezi era întuneric şi chiar şi cu ochii închişi patul plutea în cercuri vagi. Era conştientă că timpul trecuse; în ciuda întunericului, trebuia să fie cel puţin după-amiază. Pe o masă joasă aflată de cealaltă parte a plasei de ţânţari găsi patru sticle de apă de jumătate de litru. Luă una şi bău din ea, umezindu-şi gura uscată, iar apoi, în ciuda camerei care se învârtea, se sculă

din pat. Vrând să deschidă obloanele ca să lase să intre puţină lumină, îşi dădu seama că peste ele fusese bătută în cuie o pătură şi nu îşi aminti dacă seara trecută era acolo.

În afară de chiloţi, era goală. Îşi căută hainele şi găsi în schimb pe speteaza unui scaun o pereche de pantaloni de-a lui Francisco, proaspăt spălaţi, şi deasupra era centura ei de siguranţă, iar pe peretele din spatele lor văzu o cămaşă atârnată într-un cui. În dreapta scaunului era baia, o cameră dreptunghiulară cu o podea de beton înclinată spre colţul dinspre nord-vest, unde era un grătar metalic de scurgere. În dreapta scurgerii era un hârdău de optzeci de litri plin cu apă. Cu ajutorul unui căuş, se îmbăie cu apă rece, având grijă să evite rana de la braţ.

Îl găsi pe Francisco în bucătărie. Trebăluia tăcut, iar când o văzu în uşă ferindu-şi ochii de lumina strălucitoare de afară, se opri şi închise obloanele.

— Bună ziua, spuse el. Tocmai mă pregăteam să vin să văd ce faci.

— Îţi mulţumesc pentru haine, spuse ea. Şi pentru pat.

Se aşeză la masa mică şi îşi sprijini capul în mâini.

— Ce-ţi face braţul?

El puse în faţa ei o cană cu cafea şi două tablete albe, îi luă braţul şi îi suflecă mâneca, examinând bandajul improvizat.

— Nu mă doare aşa de tare cum mă doare capul.

El apăsă uşor rana, apoi coborî mâneca şi îi puse braţul la loc pe masă.

— Ceva mai bun ca paracetamolul nu am, spuse el. Am să-ţi schimb bandajul când ai să te simţi mai bine.

— Mersi, spuse ea şi înghiţi tabletele cu o gură de cafea fără zahăr.

El transferă mâncarea pe o farfurie şi o puse pe masă.

— Dacă ţi-e foame, spuse el şi apoi ieşi din bucătărie.

Mâncarea era ultimul lucru pe care îl voia ea, dar era necesară.

Se jucă cu furculiţa în timp ce asculta cum el umbla prin dormitor şi reuşise să termine cam jumătate de farfurie când el se întoarse în bucătărie.

Beyard trase de sub masă al doilea scaun, îl întoarse şi se aşeză, sprijinindu-şi braţele de speteaza lui.

— N-am prea dormit azi-noapte, spuse el. Prea multe întrebări şi o mulţime de amintiri.

Munroe dădu să spună ceva, dar el ridică mâna.

— Sper că va fi timp să răspunzi la întrebări şi să risipim amintirile. Spuneai aseară că vrei să mă plăteşti să te duc pe insulă. Vreau să aflu mai multe despre asta – indiferent care ar putea fi răspunsul meu, poate că acum

nu prea am de ales. Trebuie să ştiu, Vanessa: cine te vrea moartă şi ştie cineva că eşti aici?

După o clipă de tăcere, ea spuse:

— Nu ştiu.

El nu spuse nimic, se uită doar la ea, şi ea fu sigură că el nu avea să vorbească până când ea nu îi răspundea complet.

— Am nişte idei, spuse ea. Ştiu de ce şi am o idee vagă cine a dat ordinul. N-am fost urmărită până aici, dar, desigur, în ciuda măsurilor mele de precauţie, există posibilitatea ca, odată întors acasă, barcagiul să vorbească şi vorba se va duce şi în cele din urmă va ajunge în Malabo.

— Şi care e ideea asta a ta?

— Am fost angajată să găsesc o fată care a dispărut acum patru ani şi informaţiile pe care le am până acum arată spre trecerea din Mongomo în Gabon. Am fost doi. Misiunea mea era să găsesc fata, misiunea prietenului meu era să mă ferească de necazuri. Habar n-am ce s-a întâmplat cu el.

Se opri şi mai luă o gură de cafea.

— Am fost urmăriţi de la aeroport şi supravegheaţi îndeaproape când umblam prin oraş.

— Aţi pus întrebări în Malabo?

— Da.

— Genial!

El nu încercă să-şi ascundă sarcasmul.

— Stai că n-ai auzit tot, spuse ea.

El ridică din sprâncene. Cu un efort, ea scoase centura din pantaloni. Avea corpul înţepenit şi o durea. Deschise punga, scoase certificatul de deces al lui Emily şi i-l întinse. El îl luă şi, în timp ce se uită pe hârtie, spuse:

— Zici că a dispărut în Mongomo?

— Cred că în zona aia. Nu pot fi sigură până mă duc acolo ca să dovedesc asta într-un fel sau altul.

— Şi hârtia asta ai obţinut-o în Malabo?

— Da, de la şeful poliţiei. A chemat un om de-al lui şi l-a pus să-mi dea asta, iar după aceea mi-a sugerat să mă întorc acasă.

— O ameninţare voalată.

— Nu aşa de voalată.

Beyard se uită lung la hârtie şi o citi a doua oară, încruntat.

— Şi ţie ce-ţi iese la treaba asta?

— O grămadă de bani.

Beyard se îndreptă de spate.

— Nu aşa se fac lucrurile aici. Să te ducă pe sus la secţia de poliţie pentru interogatoriu, da. Tortură, da. Să te omoare în bătaie şi să te lase să mori de foame în închisoarea Black Beach, da. Dar să te bage într-o barcă şi să te arunce în ocean, n-am auzit niciodată aşa ceva. Cine erau bărbaţii care au făcut asta?

— Nu ştiu. Purtau haine civile şi vorbeau o limbă pe care n-am mai auzit-o.

— Garda prezidenţială?

— Eu vorbesc araba.

— Angolezi?

— Poate. Aveau arme Makarov, nu că asta ar îngusta mult terenul de joacă.

El se uită iar la certificatul de deces, apoi îl puse în pungă şi i-o dădu înapoi.

— Şi spui că asta era la ei şi te aştepta?

— Mai mult sau mai puţin, da.

Fruntea lui rămase încreţită.

— Sunt sigură că tot ce mi s-a întâmplat a fost urmarea faptului că o caut pe fata asta.

— Atunci n-o mai căuta, spuse el. Ar fi cea mai uşoară cale de a rămâne în viaţă.

— Nu pot să fac asta.

— De ce?

O întrebare al naibii de bună: de ce? Îl privi drept şi spuse:

— Pur şi simplu nu pot.

El pufni scurt.

— Poate vom avea timp mai târziu să ne certăm pe teme de semantică.

Se ridică.

— Când va ajunge vorba în capitală, vor porni încoace şi nu le va lua mult să înceapă să mă caute. Vaporul meu e la un kilometru în susul coastei. Plecăm în amurg.

Se întoarse şi se uită la ea, apoi se lăsă pe vine ca s-o privească în ochi.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Vanessa, l-aş fi predat cu mâna mea autorităţilor şi aş fi rămas să văd execuţia. Te-am pierdut o dată. Am prea multe întrebări la care nu am răspuns ca să las să se întâmple asta iar – cel puţin aşa de repede.

— Sunt pregătită să te plătesc bine.

El clătină încet din cap şi schiţă un zâmbet.

— Şi cum propui să faci asta, când ai venit la mine tocmai fiindcă n-ai bani şi nimic de valoare ca să dai la schimb?

— Aveam de gând să vin la tine când terminam treaba, Francisco. Nu ca să-ţi cer ajutor, ci doar ca să te văd. Asta, spuse ea arătând spre sine şi apoi spre camera din jur, era, cum spui tu, o ultimă şansă. E drept că acum sunt strâmtorată, dar asta nu înseamnă că n-am resurse – doar că nu sunt aici pe insulă.

Se opri, apoi întrebă:

— Ai un telefon prin satelit?

— Am pe vapor.

— Cât vrei, Francisco? Fixează preţul.

— Nu vreau nimic, spuse el. Voi face ce pot pentru tine, Essa, fiindcă e vorba de tine.

Ea dădu să se ridice, dar se opri.

Beyard nu era altruist. Era un bărbat foarte dur şi întotdeauna trebuia să existe un câştig; voia un lucru şi până la urmă avea să-l ceară. Spuse:

— Când treaba asta se va termina, vei putea să-ţi împlineşti visul şi să părăseşti continentul.

— Poate, spuse el. Du-te la culcare ca să-ţi treacă mahmureala. Va trebui să-ţi recapeţi puterile până diseară.

Ea se întoarse în dormitor, deoarece cea mai uşoară cale de a obţine ce voia era să se conformeze cererilor lui, dar nu dormi, nici măcar nu încercă. Era încă ameţită şi, deşi îi era greu să se concentreze pentru a procesa informaţiile care alcătuiau puzzle-ul săptămânii trecute, mintea ei derula bobine întregi de conversaţii şi evenimente şi cugeta la Miles Bradford şi ce se întâmplase cu el.

•

Francisco apăru cât încă era lumină. Avea un rucsac şi îi dădu şi ei unul mai mic.

— Poţi să-l duci? întrebă el.

— Ce e în el?

— Câteva lucruri pe care nu vreau să pună mâna nemernicii când vor prăda casa.

Porniră spre navă pe o cărare ascunsă ce urca abrupt şi şerpuitor. Intrând în luxurianta junglă vulcanică, cărarea ocolea aşezările omeneşti care

punctau linia coastei şi şerpuia pe după ele. Francisco era deschizător de drum, iar conturul corpului său, mirosul pământului ud, rucsacul din spatele ei şi zgomotul plescăit de paşi în tăcere erau o amintire în culori vii care aducea cu ea senzaţia demult uitată de acasă.

Cărarea se arcuia în jos spre coastă aproape la fel de brusc cum o urcase şi, în apropiere de apă, Beyard dezveli o şalupă mică. Împinseră şalupa în apă şi urcară în ea. Traulerul era în apă adâncă în largul coastei, şi urcară la bord pe o scară. Când Beyard ridică şalupa şi o aduse pe punte, soarele apusese şi întunericul acoperea apa.

Vasul era mai mare decât ultima lui navă. Munroe ştia că, la fel ca în cazul vasului precedent, exteriorul ruginit şi greu de definit era o carapace bine mascată a unei case moderne pe apă. Beyard o conduse de pe punte în camerele de locuit de jos.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Impresionant.

— E un fost trauler de pescuit ucrainean, construit iniţial pentru un echipaj de cincisprezece persoane. Nu seamănă deloc cu ce a fost la început.

— Îmi închipui, spuse ea.

Trecu din cameră în cameră, uitându-se în fiecare. Erau mici şi compacte, spaţiul era exploatat la maximum, iar unele se vedea că fuseseră recent ocupate.

— Unde-i echipa ta?

— Pe aici.

— Pe vapor?

El clătină din cap.

— Ne vom întâlni. Cu toată mişcarea legată de petrol care are loc în Guineea Ecuatorială, a fost mai dificil de muncit. Dar există căi. Şi alte afaceri.

— Nu ţi-e teamă să-ţi laşi vaporul nesupravegheat cât eşti pe uscat?

— Nu se întâmplă des, spuse el. De obicei iau o barcă rapidă până la insulă şi las traulerul în grija echipajului, dar nu, nu mi-e teamă. Suntem la dracu-n praznic, cine să umble la el? Pescarii din partea locului nu se bagă, iar dacă vreunul care ştie ce face ar urca la bord... ei bine, ştii cum merge – mă ocup eu de pielea lui.

Se opri şi deschise uşa unei cabine mici.

— Asta e a ta.

— Tu unde vei fi? întrebă ea.

— Pe coridor sau sus, în cabina de comandă. Şi telefonul e în cabina de comandă. Am să ţi-l aduc după ce te instalezi.

Ea intră în cabină să privească în jur şi uşa se închise în urma ei. Abia când întinse mâna să o deschidă îşi dădu seama că nu are clanţă şi nu are cum să iasă.

•

Miles Bradford se opri şi se roti încet, măsurând cu privirea haosul din camera de zi, a cărei podea era plină de cărţi şi cioburi de sticlă. Măsuţa de cafea era răsturnată. Oglinda de deasupra poliţei căminului era crăpată, iar în peretele de rigips, în locul în care dăduse cu pumnul, era o gaură. Se uită la mâna sa şi şterse sângele care se prelingea din două încheieturi ale degetelor.

Se simţea mai bine acum, că distrusese ceva.

Nu avea cuvinte pentru asta. Atâta muncă dusă pe apa sâmbetei! Îşi făcuse în minte o mulţime de scenarii despre ce s-ar fi putut întâmpla în cursul căutării lui Emily, dar nu se gândise că o să piardă urma lui Munroe. Clocotise de mânie tot drumul de întoarcere în Statele Unite, furia amestecându-se cu hotărârea, căutând o supapă de evacuare, până când în cele din urmă explodă în singurătatea casei lui. Bradford dădu iar cu piciorul în canapea, apoi se opri şi îşi scutură braţele şi umerii. Destul.

Se uită iar la dezordinea din jur, oftă, scoase mobilul şi formă. Trecuse mult timp de când nu-şi mai chemase menajera să facă curat după un acces de furie. La rândul ei, ea avea să-i telefoneze bărbatului ei şi împreună aveau să restabilească ordinea, să repare peretele şi, până se întorcea el diseară, nu avea să mai rămână decât mirosul de vopsea proaspătă drept mărturie a perioadei de întrerupere a calmului obişnuit. Bradford se duse lângă veioză şi se uită la ceas.

Mai avea o oră până la avionul de Houston.

•

Bradford străbătu coridoarele tăcute ale sediului corporaţiei Titan. Personalul fie îl ignoră, fie se prefăcu a nu-l vedea şi un semn cu capul spre asistentele lui Burbank fu de ajuns să-i asigure intrarea în biroul şefului.

Bradford deschise uşa şi, văzându-l pe Burbank, se opri. Omul motor al Titanului stătea aplecat asupra biroului din capătul opus al încăperii, cu pumnii strânşi şi corpul îndoit, fără să-şi dea seama că Bradford intrase, în stânjeneala momentului, Bradford se întoarse pe jumătate ca să plece, apoi

se opri şi rămase încremenit, urmărind lupta emoţională mută până când momentul deveni dureros de lung.

Bătu uşurel în tocul uşii, iar când Burbank îşi înălţă capul şi zâmbi slab, Bradford spuse „salut” şi intră în cameră.

Burbank se îndreptă, se ridică şi îi ieşi în întâmpinare, expresia feţei lui trecând de la îndurerat la calm. Îi strânse cu căldură mâna lui Bradford şi, cu glasul frânt, spuse:

— Ce dracu s-a întâmplat, Miles?

Bradford dădu din umeri şi umerii îi căzură de parcă tot aerul ar fi ieşit din el. Burbank stătea nemişcat şi niciunul nu vorbea, de parcă ar fi împărţit o povară insuportabilă pe care vorbele ar fi făcut-o şi mai grea.

În cele din urmă, Burbank făcu semn cu capul spre canapea şi spuse:

— Hai să ne aşezăm.

Turnă o băutură din bar, îi întinse paharul lui Bradford, apoi se aşeză în faţa lui cu coatele pe genunchi.

— N-am mai dormit de când am primit telefonul tău, spuse el. Serios, ce dracu’ s-a întâmplat? Ce-ai mai aflat despre Emily? Ce e cu Michael?

Bradford dădu băutura pe gât, puse paharul pe masă şi spuse cu prudenţă:

— Sincer, Richard, nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? Cum să nu ştii?

— Urmărea o pistă logică spre continent... iar în clipa următoare – puf, Michael a dispărut, iar eu sunt persona non grata.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi Burbank spuse:

— Îmi cer scuze, Miles. Eram foarte concentrat pe treaba asta cu Emily. Pur şi simplu... Ascultă, tu eşti bine?

Bradford dădu din cap şi se uită lung la paharul de pe masă.

— Da, sunt bine. Eram aproape, al naibii de aproape.

Ochii lui se mutară la Burbank.

— Răspunsurile sunt acolo, Richard. O simt.

Burbank inspiră adânc şi se lăsă pe spate în scaun.

— Chiar crezi că există speranţă?

— Mai multă decât aveam la început.

— Asta-i diferenţa între noi, spuse Burbank. Patru ani m-a chinuit faptul că nu ştiu, iar acum că în sfârşit am un sentiment al încheierii, pot să jelesc şi să renunţ. Dar tu, tu nu te laşi.

Bradford oftă.

— Ţi-am explicat deja, Richard. Chiar dacă Michael s-a înşelat în privinţa certificatului de deces, eram mai aproape ca niciodată de a căpăta răspunsuri. Răspunsuri adevărate. Adevărata încheiere. Nu chestia asta cu „niciodată nu vom fi cu adevărat siguri". Am avut dreptate s-o implic pe Michael în treaba asta şi am dreptate şi acum.

— Te întorci în Malabo?

Bradford îşi îndreptă spatele.

— Nu, pe continent. Când a dispărut Michael ne îndreptam spre Bata.

— Faptul că eşti persona non grata n-o să fie o problemă?

— Există căi de a ocoli asta.

Burbank trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu ce să zic, Miles. Dacă tu crezi că putem spera la răspunsuri, bineînţeles că le vreau, dar nu cu preţul pierderii unei alte persoane. Dacă Emily chiar a dispărut în Guineea Ecuatorială, iar acum Michael...

— Asta-i cealaltă treabă, spuse Bradford. Mai întâi voi da de urma lui Michael.

— A cadavrului ei?

— A ei în viaţă.

— Dar spuneai că a murit.

— Aşa mi s-a spus, da.

Burbank nu spuse nimic şi Bradford continuă:

— Femeia asta are nişte instincte de supravieţuire demenţiale. Dacă e în viaţă, şi sunt sigur că e, o să fie furioasă şi o să se ducă pe continent. Trebuie să fiu acolo.

— Presupunând că e în viaţă – ceea ce, fără supărare, după tot ce mi-ai spus, mi-e greu să cred –, nu ai de unde să ştii ce va face. Îţi pierzi timpul, prietene, spuse Burbank şi se opri. Adică, dacă nu cumva ştii ceva ce eu nu ştiu şi nu vrei să-mi spui.

Bradford clătină din cap.

— Documentare şi instinct.

Burbank se uită spre ferestre.

— Ştiu şi eu, Miles, e un efort. E cu adevărat un efort – încă o căutare zadarnică, doar că de data asta risc să pierd degeaba un om bun.

— Cu sau fără ajutorul tău, eu mă întorc. Aş prefera să am susţinerea ta.

Burbank se concentră din nou asupra lui Bradford.

— Dacă eşti hotărât să pleci, atunci firește că ai sprijinul meu, dar aş prefera să nu pleci. Am încheierea de care am nevoie, aşa că nu mai există niciun motiv ca să-ţi rişti viaţa.

— Ei, haide, Richard, doar nu vorbeşti serios!

— Vorbesc serios. Sunt epuizat emoţional. Sunt de destul de mult timp în vârtejul ăsta. Dacă vrei să pleci, pleacă – am să-i pun pe oamenii mei să rezolve detaliile.

Faţa lui Burbank deveni inexpresivă şi privirea i se întoarse la ferestre.

— Şi, sincer vorbind, amândoi ştim că există riscul să nu mai vii acasă.

Bradford nu spuse nimic, iar Burbank oftă.

— Înainte să pleci, spuse el, scrie ce ai văzut şi ai auzit. Detaliile pe care le-ai descoperit – dispariţia lui Michael, oficialii guvernamentali şi certificatul de deces –, tot ce mi-ai spus şi ce altceva îţi aminteşti. Consideră că e darul tău de despărţire dacă nu te mai întorci.

Bradford dădu din cap, iar Burbank ridică receptorul şi, după o scurtă conversaţie cu avocatul său, îl puse la loc în furcă.

— Are timp. Poţi să treci pe la el când pleci.

Iar apoi, după o pauză, adăugă:

— Şi, ce urmează?

— O găsesc pe Michael.

— Eşti atât de sigur că e în viaţă?

— Destul ca să mă bazez pe asta.

— Şi poţi s-o găseşti?

Bradford zâmbi.

— Da. Asta pot s-o fac.

Capitolul 12

3,10° latitudine nordică, 9,00° longitudine estică
Coasta de vest a Camerunului

Din cabina de comandă, Francisco Beyard se uita peste puntea de la prova traulerului, cu braţele încrucişate, nemişcat, cu excepţia ochilor lui care scrutau griul de oţel al oceanului. Se aplecă asupra consolei, introduse coordonatele în sistemul de navigare al navei şi simţi până în adâncul sufletului vibraţiile provocate de schimbarea cursului.

După nouă ani, ea revenise în viaţa lui la fel de brusc cum plecase.

Nouă ani nenorociţi de când o urmărise până la apa mocirloasă a portului din Douala.

Nu fusese nicio avertizare, niciun indiciu. Nu tu rămas-bun, nu tu „mulţumesc pentru toate amintirile", nu tu „du-te dracului cu existenţa mizerabilă cu tot". Doar o dispariţie, în urma căreia se chinuise două luni, cu greaţă şi insomnie, să îmbine piesele puzzle-ului; zile înnebunitoare de urmărire a unei piste inexistente, ca în cele din urmă să ajungă într-o fundătură – cargobotul şi marinarul uns cu toate alifiile, cu poveştile lui meşterite despre bătăi cu cuţite şi despre băiatul Michael care nu putea fi decât Essa.

Rămăsese încremenit şi neajutorat, uitându-se cum *Santo Domingo* dispare în zare, ultima legătură cu ea fiind tăiată. Şi pista se termina acolo, fără putinţa de a o mai urmări.

Bătuse docurile în sus şi în jos, încercând să se convingă că nu-i pasă, reamintindu-şi că îi era foarte bine înainte ca ea să apară în viaţa lui.

Iar acesta era adevărul, şi în egală măsură era şi minciuna.

Ca strămoşii lui de acum patru generaţii, era camerunez, un african alb fără alt paşaport, fără altă naţionalitate şi fără o ţară de albi în care să se întoarcă atunci când vremurile se înăspreau. Asta era casa lui, ţara lui şi, de la treisprezece ani, avusese un singur ţel: s-o părăsească. Să strângă o avere cu care să îşi poată clădi o viaţă bună în afara Africii, undeva în lume, oriunde, unde munca grea era răsplătită şi nu putea fi desfiinţată într-o

clipită de favoriţii şi relaţiile de familie ale falsei democraţii aflate întâmplător la putere.

Bunicii şi străbunicii lui paterni veniseră din Franţa de dinaintea Primului Război Mondial şi îşi clădiseră o viaţă pe continent, toată ruinându-se în clipa în care stârniseră mânia guvernului local. S-a zis cu ea. S-a terminat. Generaţii de muncă grea distruse aproape peste noapte din cauză că înaintaşii lui aleseseră continentul nepotrivit. Ar fi trebuit să aleagă Lumea Nouă, unde cei dispuşi să îmblânzească natura sălbatică păstrau ceea ce tăiau.

Familia mamei lui nu o dusese mai bine nici în Guineea Ecuatorială. Veniseră pe insula Bioko la sfârşitul anilor 1800 şi deţinuseră plantaţii de cacao până când, la şase luni de la Independenţă, începuse măcelul. Cei educaţi şi străinii de toate culorile au fost primii vizaţi, şi familia mamei lui a fugit la Douala, încercând să o ia de la zero în timp ce urmăreau cum patria lor, odinioară una dintre cele mai bogate ţări din Africa, se transforma într-un câmp de masacru.

La aproape treizeci de ani, după standardele oricui, Beyard era într-o situaţie avantajoasă. Dar robinetele valutei începuseră cu adevărat să curgă când o găsise pe Vanessa Munroe. Nu fusese o întâmplare. Bârfele care o înconjurau pe neobişnuita fată ajunseseră şi în comunitatea expatriaţilor din Douala şi el aranjase să o cunoască prin intermediul fraţilor Papadopoulos, folosind casa lor de vacanţă din Kribi.

Cu pretextul că avea altceva de făcut, iubitul Vanessei, Andreas Papadopoulos, îi lăsase singuri în liniştea grădinii. Înaltă, greoaie şi, cu excepţia ochilor uimitor de cenuşii, părând stângace, nu era ce se aşteptase Beyard. Ea îl studie în tăcere şi apoi întoarse capul, rezemându-şi braţele pe spateaza băncii de lemn.

Stând în picioare, cu braţele aproape de ale ei, el spuse:

— Se zvoneşte că vorbeşti fang.

Ea dădu din cap.

— Şi câteva dintre celelalte limbi locale.

— Am nevoie de un interpret pentru diseară, spuse el. Dacă reuşeşti asta, ai cinci sute de franci.

Fără să se uite la el, ea spuse:

— Cinci sute de franci sunt o grămadă de bani dacă vrei pe cineva care vorbeşte fang. Cu zece mii de franci centrafricani ai obţine acelaşi lucru de la un chelner de la La Balise.

El zâmbi.

— Adevărat, dar tu nu dai senzaţia că vorbeşti fang. Mai important, am nevoie de cineva în care pot să am încredere.

Ea se întoarse şi se uită în ochii lui cu o privire care ameninţa să citească gândurile.

— Şi poţi să ai încredere în mine?

— Nu ştiu, spuse el după o pauză de o clipă. Pot?

În colţurile gurii ei apăru un zâmbet subtil.

— Te va costa cinci sute de franci ca să afli.

•

Întâlnirea avu loc în curtea interioară a unei clădiri de la marginea oraşului, un fel de hotel în timpul sezoanelor de vârf. Noaptea era plină de râsete amestecate cu ritmuri indigene care se auzeau de la un radio din apropiere. În aer plutea miros de carne friptă şi fumul de la focuri de lemne.

Singurul lucru pe care i-l ceruse Beyard fusese să asculte tot ce se spunea în jurul lor. În hol, în drum spre curtea interioară, ea îl trase deoparte şi îl avertizase că se afla sub ameninţarea unui pistol dacă încheiau tranzacţia.

Întâlnirea fu plină de ameninţări voalate şi franceză stricată care curând se transformă în strigăte. Părăsiră hotelul fără să fi încheiat tranzacţia şi nici nu ieşiseră încă din parcarea plină de gropi când el îi oferi o slujbă cu normă întreagă.

Drept răspuns, ea se uită lung la el, apoi se întoarse şi se rezemă cu capul de fereastră. Uitându-se pe geam, cu braţele încrucişate, spuse:

— Ştiu cine eşti şi ce faci şi la ce fel de muncă te referi.

— Mai gândeşte-te la noapte, spuse el. Putem să vorbim mâine.

Dimineaţa următoare îl invită pe Andreas la micul dejun şi, interesându-se mai bine de mediul misionar al Vanessei, fu surprins să-şi dea seama că relaţia de adolescenţi mergea mult dincolo de iubirea nevinovată pe care o bănuiau părinţii lui Papadopoulos.

— E de vârsta ta? întrebă Beyard.

Andreas ridică privirea.

— Mai mică.

— Şaisprezece? Şaptesprezece?

— Paisprezece.

Beyard fluieră încet.

— Părinţii ei? Ei ştiu?

— Știu. Le-o spune în față. Uneori mă gândesc că se folosește de mine ca să-i enerveze pe ei – nu că m-ar deranja, să știi.

Zâmbi, aproape rușinat.

— De Crăciunul acesta m-a dus acasă la ei să-i cunosc, și jur că am făcut cu ea cel mai fantezist și zgomotos sex din viața mea, părinții ei fiind la cincisprezece centimetri distanță de capul meu, de cealaltă parte a peretelui. Crede-mă, știu.

— Și nu le pasă?

— Oh, sigur că le pasă. Dar ce pot să facă în privința asta?

— S-o ia acasă? S-o trimită să locuiască la rude? Să nu-i mai dea bani?

— Refuză să se întoarcă acasă, stă deja la niște prieteni de familie, și chiar dacă nu i-ar da bani, ar găsi ea o cale să se descurce.

Andreas dădu din umeri.

— În cele din urmă tatăl ei o va păsui. Șantaj sentimental, bănuiesc.

La masa de prânz, Beyard repetă oferta de lucru. Dacă ea accepta să lucreze pentru el, avea să-i acopere cheltuielile, să-i plătească orice formă de învățământ la distanță pe care o alegea ea și să-i dea un procent din fiecare misiune de pe urma căreia veneau bani. Ea nu răspunse, zise că avea să se mai gândească, îi spuse să se întoarcă a doua zi și, când el se întoarse, află că ea plecase din Kribi.

Îi trebuiră câteva zile să o localizeze în Douala și, când o făcu, ea nu se scuză în niciun fel, ci spuse doar că avea să accepte slujba, însă voia un procent mai mare. Când el ezită, ea ridică din umeri, se întoarse să plece și el cedă.

O mută în casa lui de pe plajă, îi dădu gospodăria pe mână și o vizita rareori, când munca stagna. Dar când era la treabă, nu se dezlipea de el, un partener tăcut cu spirit de observație și talente lingvistice care valorau mult mai mult decât procentul pe care acceptase să i-l dea.

După program, scăpați de tensiune și cu banii puși bine deoparte, stăteau de vorbă și beau până noaptea târziu. El o învăța să joace șah, ea îl intriga cu observații despre culturile în mijlocul cărora trăiau, el o iniția în vinuri bune și muzică clasică, iar ea îi spunea legende locale și se contrazicea cu el pe tema teologiei, conversațiile lor devenind deseori filosofice.

După aproape un an, află că ea îl fraierise, că se documentase despre el cu multe luni înainte de a-i fi prezentată – găsise informații de care el nici nu știa că existau –, îl analizase, înțelesese ce îl mâna, ce îl activa și apoi se folosise de Andreas nu ca să-i enerveze pe părinții ei, ci să ajungă la el. Știind

că fraţii aveau să vorbească, sădise în mintea lor idei şi poveşti, pregătind contextul în scopul de a-i stârni curiozitatea. Ştia că el avea să vină, interesat, şi când veni, ea îl momi cu singurul talent care lui îi lipsea, iar el nu putu să-i reziste. În cele din urmă, ea obţinuse exact ce dorise: emancipare şi bani.

El râse; într-un fel pervers, îi făcu plăcere să ştie că el, strategul perfect, fusese jucat pe degete. Dar în noaptea aceea începu să o vadă altfel, ca pe-o egală. Atunci şi-a dat seama că nu mai era adolescenta stângace pe care o adusese în casa lui. Corpul şi faţa ei se schimbaseră, deveniseră cele ale unei femei frumoase şi, odată cu această constatare, veni şi dorinţa de a o poseda. Ba nu, gândul ăsta a venit mai târziu. Iniţial n-a dorit decât să o reguleze, şi după aceea a vrut să-i ia în stăpânire şi corpul şi mintea.

Ea adormise pe divan, cu picioarele ei lungi ieşind din pătura subţire în care se înfăşurase, iar el îngenunchease în faţa ei şi se uitase cum doarme. Era atât de aproape încât îi simţea răsuflarea pe obraz – ar fi putut să fie a lui – şi întinsese mâna să o atingă, apoi şi-o retrase. Era o decizie conştientă, o decizie strategică. Nu avea nicio legătură cu ideea de bunătate sau moralitate; îşi trăia viaţa după propriile reguli, obţinând ce voia, pe cât de etic sau de nemilos era necesar, fiindcă era acelaşi lucru. Era cine era fără prefăcătorie sau justificare, şi în viaţa lui se îmbinau barbaria şi cultura. Până acum nu-şi refuzase nicio dorinţă de dragul altuia. Iar dacă ar fi ştiut atunci ce durere avea să aducă această schimbare a perspectivei, n-ar mai fi râs.

Cu timpul, faptul că îşi avea baza în Kribi începu să fie o problemă. Proprietatea lui era izolată şi, deoarece era important, avea acces atât la mare, cât şi la uscat. Dar nu era suficient. Avea nevoie de un loc cu mai puţină vizibilitate şi lucrul acesta l-a atras în Guineea Ecuatorială. Rio Muni, partea continentală a ţării, era chiar la sud de graniţa cu Camerunul, iar pe insula Bioko se ajungea repede, în funcţie de bărcile folosite. Locul era convenabil prin aceea că era aproape la distanţă egală între Libreville şi Douala, şi cum Guineea Ecuatorială era săracă lipită pământului, fără marină sau pază de coastă, nu exista practic riscul de a da nas în nas cu autorităţile în timp ce transporta bunuri dintr-un loc în altul. Faptul că ţara răspunzătoare de sărăcia familiei lui avea să fie în curând responsabilă de înavuţirea lui părea o formă de justiţie poetică.

Şi-a mărit echipa şi a adus mercenari pentru protecţie. Se folosea de muncă pentru a scăpa de durerea euforică ce îl făcea să îşi iasă din minţi

când Vanessa era în prezenţa lui, recunoscător că Pieter Willem o lua de acolo atâtea ore din zi. În ciuda cererilor ei repetate ca Willem să fie înlăturat din echipă, nu o făcu.

Reputaţia lui Beyard crescu, iar zvonurile cu privire la femeia care îl însoţea se înmulţiră. El nu a înţeles şoaptele şi proporţiile superstiţiei, pentru că ea nu a vorbit niciodată de ele. Abia după dispariţia ei şi-a dat el seama că nu era vorba doar de o legătură sentimentală. Succesul lui era înmuiat în legende, iar oamenii cu care făcea afaceri erau îngroziţi de magia cu care fata jongla. Şi brusc, magia a dispărut.

În ziua aceea stătuse pe docurile din port, uitându-se la ocean, urmărind cu privirea *Santo Domingo* până dispăru la orizont. Iar apoi, urând-o, se întoarse în Kribi să o ia de la capăt cu ce rămăsese. Reconstruise, se refăcuse, exact ca întotdeauna. Iar acum ea se întorsese.

•

Munroe îşi trecu mâna peste uşă în locul în care ar fi trebuit să fie clanţa. Urmări cu degetele tocul uşii şi încercă rezistenţa, dându-şi seama că sub furnirul ce imita lemnul este metal. Îşi lipi urechea de ea, ascultă să-l audă pe Beyard pe coridor şi, neauzind nimic, bătu uşor şi spuse:

— Te rog, Francisco, vrei să deschizi?

Tăcere.

Balamalele erau pe dinafară.

Scoase din centură cardul de rezidenţă şi, în dreptul clanţei, îl strecură între uşă şi toc.

Nimic.

Degetele ei începură să pipăie pereţii.

Metal.

Cabina avea un pat etajat pe fiecare perete, o masă pliantă între ele, şi deasupra paturilor spaţiu pentru dulap. Nu exista hublou şi nici baie.

Asta era o celulă. O închisoare.

O mare cenuşie se abătu peste ea, şi ea o respinse. Se aşteptase la răzbunare, dar nu aşa şi nu atât de repede.

Munroe lăsă rucsacul pe un pat şi apoi, după ce se uită o clipă la el, îi goli conţinutul. Încet, în stare de şoc, se aşeză alături. Erau lucrurile ei, alese dintre cele pe care le abandonase când plecase din Camerun: o perie de păr, un carnet de însemnări şi câteva articole de îmbrăcăminte.

Luă peria de păr şi îşi trecu degetele peste perii ei, apucă mânerul cu o mână, capul gros cu cealaltă şi, strângând bine, trase cu putere. Cele două

piese se despărţiră şi de sub peri ieşi o lamă de zece centimetri. Era o amintire din vremea când se străduia să-l ţină la distanţă pe Pieter Willem, una dintre multele arme brute pe care le confecţionase în încercarea de a nu rămâne niciodată lipsită de apărare. Împinse piesele la loc şi aruncă peria peste celelalte lucruri. Indiferent care erau intenţiile lui Beyard, ea nu avea niciodată să folosească asupra lui o lamă care îi fusese destinată lui Willem.

Nava se cutremură. Motoarele prinseră viaţă, iar acum vasul se îndrepta spre o destinaţie necunoscută. În liniştea cabinei pereţii se apropiau claustrofobic şi Munroe stinse lumina şi se întinse pe spate pe un pat. Trase adânc aer în piept, apoi încă o dată şi încă o dată, recăpătându-şi starea de calm şi limpezimea minţii.

Dacă Beyard nu avea de gând să o lase să moară de inaniţie, avea să se întoarcă. Mai erau două zile până la contactul cu Breeden. Două zile fără ceas şi fără alt mod de măsurare a timpului; tot ce putea să facă era să aştepte.

Mişcarea vasului şi vibraţia provenită de la motoare rămaseră constante şi trecură două, cel mult trei ore, până auzi un altfel de zgomot de paşi pe coridor. Ascunse peria de păr în pantaloni, la şold, şi se întinse la loc pe spate cu mâinile sub cap. Nu se ridică atunci când uşa se deschise.

În prag era Beyard, o siluetă reliefată de lumina de pe coridor.

— Să nu-mi spui că această încăpere mi-a fost rezervată mie, spuse ea.

— Nu eşti primul oaspete, dacă la asta te referi.

— Ce vrei, Francisco?

— Încă nu ştiu, spuse el. Şi până am să ştiu, vreau să fiu sigur că nu pleci nicăieri. Între timp, mi-am respectat promisiunea, te-am scos de pe insulă.

Ea îl privi atent, îi studie poziţia corpului şi îi analiză intonaţia.

— Unde să mă duc? Suntem în largul mării.

Se ridică în capul oaselor. Corpul lui se încordă.

— Nu mi-e frică de tine, Francisco, şi n-am niciun motiv să fug.

— Ai mai făcut-o, spuse el cu glasul moale, melancolic. N-am nicio garanţie că n-ai să iei noaptea una dintre bărcile mici.

— Adevărat, spuse ea şi se ridică în picioare.

Neputând să-i vadă ochii ascunşi în umbră cum erau, calculă după reacţiile aproape imperceptibile ale corpului lui cât de iute se putea mişca.

— Dar de ce aş vrea să fac asta când mi-ai spus deja că ai să mă ajuţi? N-am nevoie doar să ajung pe continent, am nevoie şi de cunoştinţele tale, de relaţiile tale, odată ce sunt acolo.

— N-am niciun interes să-ţi pun la dispoziţie cunoştinţele mele.

Ea făcu un pas spre el.

— Eram dispusă să te plătesc bine, dar e clar că banii nu te mai interesează.

Încă un pas, făcut alene, cu nepăsare.

Gesturile mâinilor îi însoţeau vorbirea.

— Trebuie să ajung la Mongomo şi mi-ar plăcea să vii cu mine. Spune-mi ce te interesează – spune-i pe nume şi pot să găsesc o cale să ţi-l obţin.

Mai avea foarte puţin ca să ajungă la el.

— Două luni te-am căutat, spuse el. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine, nu ştiam dacă ai murit sau ai fost luată pentru răscumpărare, sau pur şi simplu te-ai pierdut.

Glasul lui se stinse, apoi scuturǎ scurt din cap, cu ochii întunecaţi şi mânioşi.

— Două luni, Vanessa. Ai idee ce iad a fost acesta?

Ea întinse mâna ca să-l mângâie uşurel pe braţ şi, în secunda în care căldura mâinii ei îi atinse pielea şi el întoarse faţa pentru a urmări mişcarea degetelor ei, ea îi trase un pumn în falcă. Forţa loviturii îl făcu să se dea înapoi clătinându-se şi ea se mişcă odată cu el, trăgându-i încă un pumn şi apoi încă unul, lipindu-l de perete.

El îşi duse mâna la maxilar şi clătină din cap, cu ochii mari. Un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii, pătându-i degetele. Până ca el să apuce să reacţioneze, ea desfăcu peria de păr şi apropie lama de faţa lui.

— Puteam să te omor, spuse ea. Să nu uiţi niciodată asta.

Îmbină la loc piesele şi aruncă peria pe podea.

Apoi atitudinea i se înmuie şi coborî glasul.

— Am vorbit serios, Francisco. Trebuie să ajung la Mongomo şi nu ştiu pe nimeni care să cunoască mai bine ca mine locul ăla mizerabil, în afară de tine. Acum că te-am găsit, nu plec nicăieri.

Liniştea umplu coridorul.

Beyard se lăsă încet la podea, cu un genunchi îndoit, cu celălalt picior întins de-a curmezişul coridorului, cu umerii căzuţi şi o mână peste ochi şi plânse cu suspine mute. Munroe se uită la el uimită şi îngrozită şi înţelese.

Se lăsă încet lângă el şi puse capul pe umărul lui şi trecutul o potopi cu amintirile atâtor evenimente şi cu indiciile care îi scăpaseră în timp ce era preocupată doar să-l evite pe Willem.

— Francisco, spuse ea, îmi pare nespus de rău. N-am ştiut.

El o luă după umeri, o trase spre el şi o ţinu atât de strâns încât dimineaţa văzu că are vânătăi. Căldura răsuflării lui îi mângâia părul şi gâtul, iar ultimele lacrimi îi atingeau pielea. Lipită de el, ea se relaxă. Timpul trecu şi emoţiile se stinseră. Beyard îşi recăpătă controlul şi spuse:

— De ce ai făcut-o? De ce ai dispărut aşa?

— Trebuia să scap de fiinţa care deveneam, spuse ea în şoaptă.

— Puteai să-mi spui, puteai să-ţi iei la revedere, să-mi dai de ştire că eşti bine.

— Nu spun că a fost corect ce am făcut, dar ştii la fel de bine ca mine că, dacă ţi-aş fi spus că plec, m-ai fi implorat să rămân.

— În fiecare noapte îmi apăreai în vis, spuse el. Cea mai mare teamă a mea era că Pieter se întorsese după tine ca să-mi facă în ciudă. Fiecare noapte îmi amintea de dăţile când mi-ai cerut să mă descotorosesc de el şi eu am refuzat.

Glasul i se sugrumă şi inspiră adânc, apoi continuă:

— Când am aflat că ai părăsit Africa, te-am urât. Te-am urât pentru greaţa din măruntaiele mele, care m-a urmărit în fiecare clipă de trezie. Şi, în mod ciudat, eram şi fericit, fiindcă ştiam că eşti în viaţă şi că ai luat singură decizia, că nu a luat-o Pieter.

— Pieter e mort, spuse Munroe. În noaptea aia în care v-aţi certat, l-am urmărit până la bărci. I-am tăiat beregata şi l-am lăsat să-l mănânce fiarele junglei.

Beyard îi dădu drumul, apoi o împinse în spate şi o întoarse cu faţa la el. Expresia i se schimbă de la gura căscată din cauza şocului la un zâmbet neîncrezător.

— De ce ai făcut asta? spuse el în cele din urmă.

— Pentru că era un psihopat sadic şi, omorându-l, nu doar că m-am răzbunat pentru chinurile şi violurile zilnice, ci am şi salvat viitoarele lui victime de la acelaşi tratament, sau poate de la unul mai rău. Cu barca lui m-am întors în Camerun – am scufundat-o chiar la sud de Douala. Probabil e tot acolo.

Făcu o pauză.

— A trebuit să plec, Francisco. Altfel aş fi ajuns un monstru ca el.

Beyard rămase tăcut, iar impactul celor spuse de ea umplu liniştea coridorului. Apoi o trase iarăşi aproape şi o ţinu strâns.

— N-am ştiut, Essa, îţi jur. Privind în urmă, ar fi trebuit să fie foarte evident, dar eu n-am văzut.

— Știu, spuse ea. Ți-am ascuns asta fiindcă știam că, dacă ai fi știut, ai fi încercat să mă protejezi și el te-ar fi omorât.

— Îmi spunea că îi plăcea să se antreneze cu tine pentru că îl forțai să rămână în formă. Spunea că ești la fel de talentată la mânuit cuțitul cum ești la limbi străine.

— Sau la fel de blestemată, spuse ea.

— Încă le mai porți?

— Cuțitele? Nu. E prea ușor să omor când am un cuțit în mâini.

Munroe își privi palmele, simți pata permanentă de sânge și strânse pumnii.

— Mă mai antrenez ca să-mi păstrez reflexele, dar chiar și cuțitele de antrenament sunt primejdioase în mâinile nepotrivite. Când mă lupt, chiar și la antrenament, sunt stăpânită de dorința de a supraviețui, de a ucide și de a învinge. Willem nu este singurul care a murit de mâinile mele.

— Aseară am văzut cicatricile de pe corpul tău.

— Sunt de la Willem. În afară de două sau trei.

Beyard nu spuse nimic, doar o strânse mai tare, apoi șopti:

— Promite-mi că atunci când se termină treaba asta, când va fi vremea să pleci din nou, îmi vei da de știre unde ești și ce ai hotărât.

— Poate îți voi da, spuse ea.

•

În noaptea aceea dormi pe o banchetă. Beyard îi oferise orice cabină voia, inclusiv cabina lui, însă ea refuzase. Dimineața, după micul dejun, o duse în cabina de comandă, îi arătă coordonatele și îi răspunse la întrebările despre echipamentul de navigație al vasului. Când ea se declară mulțumită, îi arătă telefonul prin satelit și plecă.

În Dallas era două dimineața și glasul lui Breeden era plat până o auzi pe Munroe vorbind.

— Michael! Unde ești? Am auzit de la Miles că ai murit, că te-ai înecat și că trupul tău a fost adus de valuri la mal.

Munroe deschise gura și se blocă. Apoi, revenindu-și, spuse:

— Miles Bradford e în viață? Ai vorbit cu el?

— Da și nu. Adică, da, e în viață. N-am vorbit cu el, personal. Am primit acum două zile un telefon de la Richard Burbank. I-a luat cazul lui Bradford.

— Poți să-i spui lui Burbank că vestea morții mele este mult exagerată și că îmi voi continua misiunea conform contractului.

— Cu ce scop? El spune că există un certificat de deces.

Munroe se frecă la ochi.

— Da, asta e adevărat până la un punct.

— E adevărat, aşadar? Emily a murit?

— Certificatul nu are altă valoare decât să demonstreze că există cineva care nu vrea să o caut pe Emily. Povestea e mai complicată şi acum reconstruiesc puzzle-ul.

— Din partea lui Burbank, cazul e închis.

— Asta-i decizia lui. Dacă vrea să-l închidă, tot îmi datorează două milioane şi jumătate. Eu am să merg mai departe, indiferent dacă plăteşte sau nu cheltuieli suplimentare. Cineva a încercat să mă omoare şi nu mă opresc până nu dau de capătul poveştii.

— Am să iau legătura cu el dimineaţă la prima oră. Ai un număr unde pot să dau de tine? Unde eşti? Ai nevoie de ajutor? Eşti bine?

— Sunt bine, spuse Munroe. Am un telefon de împrumut şi stau ascunsă până îmi dau seama ce am de făcut, dar te mai sun eu peste câteva zile.

— Ai nevoie de ceva? Pot să te ajut în vreun fel?

— Ai doar grijă ca Burbank să primească mesajul, iar dacă pune capăt misiunii, ai grijă să fiu plătită. Păstrăm legătura.

Munroe rezistă dorinţei de a trânti receptorul în furcă. Miles Bradford: viu şi întors în Statele Unite. Vanessa Michael Munroe: înecată, adusă de ape la mal. Richard Burbank: întrerupe misiunea din cauza unui certificat măsluit de deces. Ce dracu'? Miles Bradford avea multe explicaţii de dat, iar dacă avea vreo legătură cu noaptea petrecută în largul mării, avea să fie următoarea ei ţintă.

Formă din nou.

— Logan, sunt Michael.

Se auzi un zgomot de telefon mânuit cu stângăcie, apoi unul de sticlă spartă şi pe urmă glasul lui Logan.

— Doamne Sfinte, Michael! Kate mi-a spus că ai murit. Am dat pe gât nenumărate pahare în memoria ta. Ce dracu' s-a întâmplat?

— E o poveste lungă şi n-am timp acum, dar o să am nevoie de ajutorul tău. Cât de repede poţi să lucrezi la o listă de provizii?

— Pot să încep de mâine. Cât e de mare?

— Încă nu ştiu. Trebuie să discut treaba cu un consultant şi pe urmă te sun. Între timp, ia legătura cu Kate şi spune-i că urmează să primeşti nişte comenzi ca ea să-ţi dea banii. Am vorbit deja cu ea. Ştie că sunt în viaţă şi îmi continui misiunea.

— Nicio problemă, spuse el. Ascultă, ştiu că poţi să-ţi porţi singură de grijă, dar sunt neliniştit. Ce-i cu rahatul acesta că ai fost adusă de valuri la mal?

— Nu ştiu exact, dar am să aflu, spuse ea. Am câteva lucruri de aranjat şi pe urmă revin la tine – şi sper să te găsesc treaz.

— Eram treaz – beam în memoria ta.

— Mersi, Logan. Aşteaptă până ne vedem.

•

Munroe îl găsi pe Beyard în cala navei. Destinată iniţial congelării şi depozitării peştelui, nava fusese golită şi transformată în spaţiu de depozitare pentru bărcile rapide. O barcă lungă şi îngustă stătea pe un rastel cu roţi prins în nişte buloane ţintuite în podea, iar alături de ea era un rastel gol şi deasupra lor încă două. Beyard se strecura pe lângă nişte lăzi de lemn care stăteau pe paleţi în celălalt capăt.

Ea îşi drese glasul pentru a-şi anunţa prezenţa.

— Care-i destinaţia încărcăturii? întrebă ea.

El nu ridică privirea.

— Zău că nu-mi pasă, spuse el şi se aplecă să strângă un vinci. Sierra Leone, Liberia, Nigeria – mi-e totuna.

— Celor care le aşteaptă nu le este.

El îi căută ochii şi zâmbi silit.

— Poate discutăm despre asta la o sticlă de cabernet şi o partidă de şah.

Ea îi susţinu privirea şi înjură în sinea ei. Cum de uitase că el era atât de al naibii de fermecător? Piciorul ei găsi traversa de jos a balustradei şi se sprijini de ea, rezemându-şi braţele de bara de sus.

— Când e livrarea? întrebă ea.

— Mâine-noapte. După-amiază ne întâlnim cu oamenii mei să luăm ce aduc ei şi pe urmă ne îndreptăm spre nord pentru un transfer pe mare. E o treabă simplă, directă, fără să ne chinuim prin pădure.

Se opri şi se uită o clipă la ea, apoi spuse încet, aproape ca şi cum s-ar fi milogit.

— Essa, zău că mi-ar plăcea să fii alături de mine la transfer.

— Ca pe vremuri?

— Ca pe vremuri, spuse el.

— Cu cine tratăm?

— Cu nişte nigerieni.

— Sigur, aş putea chiar să fiu utilă. Ai puţin timp liber? Aş vrea să-ţi cer sfatul cu privire la câteva lucruri.

— În jumătate de oră am să fiu în cabina de comandă. Ne întâlnim acolo.

•

Când ea bătu la uşă, el era aplecat asupra unor hărţi întinse pe o masă sprijinită de perete. Dădu hărţile la o parte ca să-i facă loc şi zâmbetul de pe faţa lui spunea că era sincer fericit să o vadă. Ea se aşeză pe masă, cu un picior atârnat peste margine, şi spuse:

— Cât e de lungă lista cu oamenii din ţara asta care pot plăti ca să fiu aruncată în Atlantic?

Beyard scoase un oftat slab şi se rezemă în scaun.

— E greu de spus, zău, fără să ştiu cine au fost cei care te-au dus în larg. Dacă au fost angolezi, atunci e cineva din familia prezidenţială, cineva cu o legătură de rudenie destul de strânsă ca să nu păţească la fel dacă preşedintele ar fi fost nemulţumit. Dacă au fost doar nişte oameni de rând, chestiunea principală, cred eu, este cine eşti tu, ce relaţii ai. Dacă nu ai relaţii importante, lista celor care au putut face aşa ceva creşte exponenţial.

Munroe se uită pe hublouri. Nava era înconjurată de diverse nuanţe de albastru, care se întindeau până la orizont, unindu-se în zare cu piscurile muntoase abia vizibile ale insulei Bioko. Îşi trecu degetele pe ceafă. Atâtea piese ale puzzle-ului, dar, în afară de figura centrală a lui Emily Burbank, niciuna nu se îmbina.

— Ce ştii despre Titan Exploration? întrebă ea.

— În afară de faptul că m-a incomodat, ce e de spus? zise Beyard şi ridică din umeri. Sunt aici de patru sau cinci ani, au început ca o prezenţă neînsemnată în largul coastei lui Rio Muni şi odată ce-au dat de petrol, operaţiunea s-a dezvoltat şi de atunci se tot dezvoltă. Luna trecută au dat în exploatare încă un puţ în larg. Cam o dată pe săptămână vine un petrolier, face plinul şi pleacă.

— Fata pe care încerc s-o găsesc este fiica fondatorului lui Titan.

Beyard rămase tăcut şi bătu cu creionul în masă. În cele din urmă întrebă:

— Ce căuta în Mongomo? De ce nu Bata, de ce nu Mbini?

— Nu cred că venirea ei aici a avut vreo legătură cu Titan. Pare să fie o coincidenţă.

— Păi, dacă e rudă cu şeful uneia dintre firmele petroliere şi i s-a întâmplat ceva aici, înţeleg de ce cineva din această ţară nu vrea s-o cauţi.

— Asta nu explică de ce am fost urmărită la sosire.

— Adevărat.

— Şi dacă cineva din guvern îi muşamalizează dispariţia, a ştiut acea persoană cine era Emily când s-a întâmplat ce s-a întâmplat?

— Ai o fotografie de-a ei? întrebă el.

— Nu la mine, dar pot să scot una de pe internet dacă ai acces.

El scoase un laptop şi conectă modemul prin telefon.

— Merge dureros de încet.

Munroe salvă o pagină cu fotografia din liceu a lui Emily, o descărcă, umplu ecranul cu faţa ei, apoi se întoarse spre Beyard.

Acesta stătea liniştit, uitându-se atent la fotografie.

— Am văzut-o, spuse el.

Munroe clătină din cap.

— Faci mişto de mine, aşa-i?

— Nu, vorbesc serios. A fost acum mai bine de trei ani, la Bar Central din Bata. Avea părul altfel, dar e aceeaşi fată – aceiaşi ochi, acelaşi nas. Era cu un grup de localnici. E posibil să mai fi fost o femeie, nu mai ţin minte. Era însărcinată. La acea vreme mi s-a părut ciudat. Nu ţineam minte să mai fi văzut în Guineea Ecuatorială o străină gravidă, iar dacă am văzut, poate era spaniolă, dar nu o fată blondă, atât de albă ca ea. Probabil mă uitam fix, fiindcă s-a întors şi s-a uitat la mine. I-am zâmbit şi mi-a zâmbit şi ea.

Munroe îşi ţuguie buzele.

— Eşti sigur că e aceeaşi fată?

— Au trecut trei ani, Essa, nu-mi mizez viaţa pe asta. Ştii la fel de bine ca mine ce puţini străini sunt pe continent, iar femei străine şi mai puţine.

Încă o piesă de puzzle.

— Ai spus că după livrare mă duci unde vreau. Bata este bine?

— Nu pot să bag traulerul în port, dar pot să te duc până acolo.

— Şi după aceea vrei să mergi cu mine la Mongomo, dacă acolo mă duce căutarea?

Beyard oftă.

— Dacă nu pot nicicum să te opresc să mergi, atunci, da, am să vin. Mi-ar plăcea să rămâi în viaţă. Cineva trebuie să te păzească. Aş putea foarte bine să fiu eu acela.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc, şopti ea. Acum vreau să ştiu cât o să mă coste.

El rămase tăcut o clipă, apoi ochii lui se mutară de la hublouri direct la ai ei.

— Ce vreau eu în schimb este să-mi promiţi că, atunci când treaba asta se va termina, n-ai să mai pleci pur şi simplu. Vreau să ştiu unde eşti şi cum pot să dau de tine.

Ea simţi cum nişte cătuşe invizibile îi cuprind încheieturile mâinilor şi gleznele, inspiră adânc şi spuse:

— Dacă asta dorești, promit.

Capitolul 13

2,40° latitudine nordică, 9,30° longitudine estică
Coasta de vest a Camerunului

Era mult trecut de amiază când Munroe auzi primele zgomote de activitate în jurul navei. Din cabina de comandă, vedea întreaga punte. Pe lângă trauler erau trei ambarcaţiuni mai mici, toate încărcate la capacitate. Cinci bărbaţi din echipaj urcaseră deja la bordul traulerului, iar unul rămăsese pe apă pentru a ghida descărcarea lăzilor de pe punte. Nicio faţă nu-i era cunoscută.

Lăzile erau aduse pe rând deasupra compartimentului destinat încărcăturii şi coborâte direct pe rastelele cu roţi, care aşteptau jos. O macara mai mică, amplasată pe navă, descărca marfa din bărci, care era apoi dusă cu rastelele cu roţi la locul ei şi fixată ca să nu se deplaseze. La mijlocul descărcării, Munroe părăsi cabina ca să vadă mai bine. În mai puţin de trei ore, toate cele trei bărci dispărură de pe ocean în burta navei şi abia după ce descărcarea se termină şi echipajul se îndreptă spre scară observară că ea îi urmărea.

Ecourile care se tot izbiseră până atunci de pereţi se stinseră.

Beyard îşi şterse mâinile ude de turul pantalonilor.

— Îmi cer scuze, domnilor, spuse el. Permiteţi-mi să v-o prezint pe musafira noastră. Ea este Essa Munroe.

Vorbeau repede, un talmeş-balmeş de limbi şi accente care se suprapuneau.

— Se pare că reputaţia ta ţi-a luat-o înainte, spuse el şi îi făcu cu ochiul. Dintr-un motiv inexplicabil, eşti un fel de legendă prin părţile astea. Sunt sigur că aceşti domni se bucură de prilejul de a descoperi dacă poveştile pe care le-au auzit sunt adevărate.

Beyard îşi prezentă echipa şi bărbaţii dădură pe rând mâna cu Munroe. Veneau din patru ţări – România, Statele Unite, Africa de Sud şi, pe lângă Beyard, mai erau încă doi din Camerun. Engleza era limbajul comun, deşi unii o vorbeau mai puţin decât alţii, completată pe alocuri de franceză.

La masa de prânz, Beyard îşi încântă echipajul cu poveşti despre vremurile trecute, exagerând cu licenţe poetice evenimente care nu aveau nevoie de nicio exagerare. Lui Munroe îi plăcură buna dispoziţie şi repovestirea întâmplărilor la care ea refuzase să se gândească aproape un deceniu. Beyard vorbea cu însufleţire şi îi întâlni privirea de mai multe ori, fapt care o făcu să roşească.

După masă, starea de spirit a echipajului se schimbă, devenind cu toţii serioşi. Aveau să navigheze toată noaptea şi trebuiau să se pregătească pentru livrare. Cambuza se goli şi nava se cufundă în linişte.

Munroe se plimbă pe vas, familiarizându-se cu locurile. Apoi, neavând astâmpăr şi nici ce să facă, porni în căutarea echipei lui Beyard. Singurul membru al echipajului care părea să fi rămas la bord era în cabina de comandă. George Wheal era adjunctul lui Beyard pe uscat şi secundul lui pe mare. Fost puşcaş marin afro-american, la cei un metru nouăzeci şi ceva ai lui domina restul echipajului.

Ea băgă capul pe după uşă şi ciocăni.

— Pot să-ţi ţin companie?

— Sigur, intră, spuse Wheal cu un glas bubuitor care îi aminti de Boniface Akambe.

Se aşeză pe scaunul de lângă el şi se uitară amândoi la apa înspumată de înaintarea traulerului în susul coastei. Munroe rupse prima tăcerea.

— Ce te-a făcut să alegi meseria asta nenorocită?

Wheal îşi roti scaunul, îşi împreună vârfurile degetelor şi se uită pe deasupra lor.

— Când eşti antrenat pentru război, nu ai multe opţiuni în viaţa civilă. Francisco avea nevoie de un tip care să facă lucrurile să zbârnâie, iar eu aveam nevoie de o slujbă. Şi, iată-ne.

Ea îi studie faţa şi pielea ciocolatie, apoi se întoarse către ocean şi zâmbi.

— Localnicii te tratează altfel decât pe ceilalţi, nu-i aşa?

Wheal chicoti şi îşi mângâie chelia.

— Da, până se dumiresc, mă iau drept băiatul de casă al lui Beyard. Sau, dacă se întâmplă să trecem prin pustietate, drept hamal. Te-ajută să fii masiv, spuse el cu un râs care umplu încăperea. Te alegi măcar cu puţin respect.

Ea dădu din cap cunoscătoare.

— E valabil şi în America, nu-i aşa? Acolo când auzi Africa, tot ce îţi vine în minte sunt documentarele despre animale şi băştinaşi Masai alergând cu săgeţi.

Wheal zâmbi.

— Da, e valabil.

Rămaseră tăcuţi până când Wheal se ridică pentru a umbla la mânerele de pe consolă.

— E adevărat ce se spune despre tine? întrebă el. Că vorbeşti ca o zeitate cu localnicii şi că ei te văd ca pe-o divinitate?

Munroe râse şi spuse:

— Nu, nu-i adevărat.

— Aşadar, cineva a scornit rahatul ăsta?

— Nu tocmai. Ei mă cred o vrăjitoare puternică şi sunt îngroziţi de juju. Vorbesc limbile lor, le cunosc culturile şi înţeleg nuanţele din spatele faptelor lor – din asta s-au dezvoltat legendele. Chiar nu poţi să-i condamni, ţinând seama de nivelul superstiţiilor. La naiba, mai sunt chiar şi sacrificii umane din când în când!

— Tu şi Beyard eraţi apropiaţi înainte, eh?

— Da, eram.

Îşi vârî picioarele sub ea.

— Ţi-a povestit multe.

— Vorbeşte despre tine numai când e beat, dar sunt cu el de şapte ani, timp suficient ca să înţeleg câte ceva din vorbele lui fără noimă. Aş minţi dacă aş spune că n-am socotit că prezenţa ta aici este tulburătoare.

— Mă găseşti ameninţătoare?

El zâmbi larg.

— Nici măcar dacă toate poveştile pe care le-am auzit ar fi adevărate.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ceea ce, probabil, nu sunt.

Apoi, întâlnindu-i privirea, se uită la el o clipă şi spuse:

— Atunci cum?

El ridică din umeri şi întoarse privirea.

— Eu doar am grijă de el. Şi de mine. Avem o afacere prosperă aici. N-o strica.

— Crezi c-o voi strica?

— Sunt sigur, spuse el. Francisco nu face asta fiindcă îi place. O face fiindcă e un strateg al naibii de bun şi pentru el e ceva firesc.

Se uită la ea.

— Cu tine prin preajmă, mintea n-o să-i fie la următoarea afacere, o să-i fie la tine. Pentru mine asta-i o problemă.

Ea se ridică să plece.

— Îţi apreciez punctul de vedere. Dacă rolurile ar fi inversate, poate aş gândi la fel. Eşti un om bun, Wheal, spuse ea cu mâna pe uşă. Poţi să mă crezi sau nu, mă bucur că Francisco a dat peste tine.

•

Ceasul de pe peretele din sufragerie arăta că era trecut de miezul nopţii. Chiar şi cu legănatul constant al navei şi zumzetul motoarelor, Munroe nu putuse să adoarmă. Prea multe amintiri năvăleau peste piesele nepotrivite ale puzzle-ului. Îşi turnă o cană de cafea şi, sub impulsul momentului, mai turnă una pentru cine era în cabina de comandă.

Bătu la uşă şi, când răspunse Beyard, ezită, se gândi şi apoi intră. Îi întinse cana.

— N-am putut să dorm, spuse ea. M-am gândit că cine e aici ar vrea companie.

El luă cana, o puse pe un pervaz şi o strânse de mână.

— Mă bucur că eşti aici, spuse el. Tocmai mă gândeam la tine.

— În ce fel te gândeai?

Liniştea era umplută de sunetele provenite de la radarscop, banda lui monocromă ţinând ritmul, ca un fel de metronom. Beyard aruncă o privire spre consolă, se ridică, apoi îi luă cana din mână şi o puse pe pervaz, lângă a lui. O cuprinse cu o mână pe după mijloc, o trase aproape şi îi urmări cu degetele scobitura gâtului. Îşi atinse buzele de ale ei.

— Mă gândeam la tine, şopti el.

O luă cu mâinile de ceafă, îşi vârî degetele în părul ei şi îşi apropie buzele de ale ei. Mirosea a sare şi a ocean şi a toate lucrurile cunoscute. Ochii ei îi urmăriră pe ai lui în timp ce se plimbau pe forma trupului ei. Şi apoi o sărută uşor, ezită şi îşi lipi iar gura de a ei. Săruturile erau intense, pătimaşe. Mâinile lui i se plimbară pe omoplaţi, pe gât şi pe şira spinării.

Ea nu se opuse, dar nici nu-i răspunse la sărutări. După cele spuse de el pe coridor, înţelegea de unde venea asta şi încă nu se hotărâse ce să facă şi cum să folosească acest lucru. Francisco întinse mâna spre nasturii cămăşii ei, apoi se opri şi se dădu înapoi. O mângâie pe obraz.

— Zece ani am vrut să fac asta, spuse el, trăgând-o aproape şi ţinând-o la pieptul lui. Ai fi putut să mă faci robul tău. Ar fi fost atât de uşor!

Apoi îi dădu drumul şi se întoarse cu faţa la consola de navigare. Cu spatele la ea, spuse:

— Rămâi cu mine toată noaptea?

Ea se aşeză în spatele lui şi rămaseră tăcuţi o vreme, ea uitându-se în ceafa lui, el cu faţa la proră.

— Povesteşte-mi despre viaţa ta, spuse el.

— Ceva anume?

— Ai fost fericită?

— N-am fost nefericită.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse el. La căsătorie te-ai gândit? Ţi-ai găsit perechea?

O întrebare atât de simplă, atâtea moduri complicate de a răspunde. Spuse doar:

— Nu, n-am găsit-o.

El se întoarse şi se uită scurt la ea, apoi îşi reluă poziţia.

— E greu, nu-i aşa? Oamenilor ca noi le e greu să găsească pe cineva care să-i înţeleagă şi să-i accepte aşa cum sunt, fără să-i judece, fără să încerce să-i convertească la ideile lui preconcepute despre viaţă.

Între ei se aşternu din nou liniştea.

— Am părăsit continentul, Essa, după ce ţi-am luat urma şi am ştiut cât de cât unde ai plecat şi că eşti în viaţă. Nu mi-ai spus niciodată de legendele care te-au urmat. Când am înţeles partea asta, avuseserăm deja mai multe livrări dezastruoase. Apoi Jean a plecat. Strânsesem destulă avere ca să mă retrag, aşa că m-am retras. Mi-am strâns lucrurile şi am plecat, am încercat s-o iau de la capăt în Franţa şi, când asta n-a mers, m-am dus în Spania. După doi ani, m-am întors în Africa.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Nu afacerea a fost problema. În Europa am făcut bani, mi-am făcut relaţii noi de care încă mă folosesc. Puteam s-o duc aşa la infinit.

Se lovi cu pumnul în piept.

— E vorba de ceva din mine. N-am putut să duc viaţa lor, n-am putut să mă adaptez.

Se ridică să verifice consola, apoi se aşeză iar.

— Aşa că iată-mă de unde am pornit, înapoi în elementul meu în care îmi merge bine – îl urăsc, dar îmi merge bine. Indiferent cât de vrednic de dispreţ ar fi, cel puţin pot să mă privesc în oglindă în fiecare dimineaţă, lucru care e mai bun decât alternativa.

Ea se ridică şi, punându-şi mâinile pe umerii lui, îi eliberă încordarea din muşchi.

— Toţi avem demonii noştri, Francisco. Unii sunt mai greu de combătut decât alţii.

El întinse o mână şi o puse pe ale ei, apoi o trase cu blândeţe în faţa lui.

— Care sunt demonii tăi, Essa?

Ea zâmbi trist şi clătină din cap.

— Singurătatea. Zidurile invizibile. Sunt veşnicul spectator care se uită înăuntru. Deosebitul. Neobişnuitul. Dispreţuiesc lumea şi superficialitatea ei, totuşi mai vreau să fac parte din ea. Uneori mă întreb dacă n-ar fi mult mai simplă o viaţă trăită în naivitate şi ignoranţă.

Se îndepărtă şi se întoarse la locul din spatele lui.

— Din când în când am găsit oameni în care aveam încredere să le destăinuiesc cine sunt de fapt şi, când s-a întâmplat asta, am plecat.

El se întoarse şi se uită nedumerit la ea.

Ea dădu din umeri.

— E mai sigur aşa – pentru ei, pentru mine. E mult mai uşor să porţi durerea personală decât răspunderea altcuiva. Mă simt în siguranţă cu oamenii la fel de duri ca mine, însă ei nu apar chiar atât de des.

Zâmbi slab.

— Aşa că plec.

Rămase cu el până aproape de ivirea zorilor şi atunci se ridică să plece.

— Vrei să dormi? o întrebă el.

— Dacă pot.

— În cabina mea, te rog. Te vei odihni mai bine acolo şi – ridică mâna – jur pe viaţa mea că n-am să te încui înăuntru.

— Bine, spuse ea şi plecă.

Cabina lui era mai mare decât celelalte. În loc de cuşete etajate, avea un pat dublu şi baia ei. Cabina era bine locuită, un cămin al cărui locatar nu pleca niciodată pentru prea mult timp, totuşi reuşea să aibă o aură de sterilitate, dovadă a meticulozităţii lui Beyard. Într-un perete era încorporată o bibliotecă înaltă din podea până în tavan, plină cu cărţi dintre cele mai diverse domenii, iar într-o nişă care părea special construită era o tablă de şah din marmură. Munroe se uită la tablă, la o partidă în desfăşurare şi ridică un pion. Pe baza fiecărei piese fusese aplicată o substanţă lipicioasă care le împiedica să se răstoarne din cauza tangajului. Analiză partida, apoi făcu un duş şi, pentru a doua oară, se culcă în hainele

pe care le purta, adormind peste cuvertură. Mai târziu, la graniţa dintre somn şi trezire, îl auzi pe Beyard intrând în cabină, îl simţi întinzându-se lângă ea pe pat şi apoi adormi din nou.

La căderea nopţii următoare erau în apele din largul coastei nigeriene. Luminile de pe trauler erau stinse, motoarele oprite şi era destulă artilerie grea la îndemână pentru a face faţă unui mic conflict internaţional. Sus pe cabină, Lupu, românul, stătea ascuns cu o puşcă cu lunetă şi amortizor, iar restul echipajului era răsfirat pe navă, purtând haine de protecţie din kevlar şi pistoale-mitralieră aşezate pe furci de reazem. Nori groşi de ploaie blocau lumina provenită de la lună şi stele şi, la două şi zece minute, un scurt semnal luminos apăru la orizont, urmat după câteva minute de zgomot de motoare pe apă.

Beyard stătea în picioare la proră. Era cu faţa la nava care se apropia, iar Munroe stătea la distanţă în spatele lui; poziţia ei era de observator, de umbră mută. El era un contur, înalt, lat în umeri, o formă ce se contopea cu noaptea, un om care deţinea controlul şi era stăpân pe situaţie. Ea ştia că mintea lui elabora strategii, o uriaşă tablă de şah pe care avea să se joace viaţa reală. Era obişnuită din trecut să îl urmărească cu teamă şi respect deopotrivă, însă emoţia din spatele admiraţiei o luă prin surprindere. Încrederea în sine a lui Beyard avea putere, o forţă pe care oamenii inferiori nu puteau spera să o aibă vreodată, iar ea era atrasă de acea putere.

Pe deasupra valurilor întunecate se întrezări cealaltă navă, nu atât de mare ca traulerul, dar mai suplă şi fără îndoială mai rapidă. Munroe văzu o barcă pneumatică care micşora distanţa dintre cele două nave, cu cinci bărbaţi la bord. Aşteptă până putu să-şi dea seama cât erau de înarmaţi, apoi, când primul începu să urce scara, se retrase în umbră. Trei din cei cinci de pe barcă urcară la bord şi Beyard se îndreptă spre ei.

Conducătorul lor era un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat în uniformă de campanie. Oamenii lui rămaseră tăcuţi pe punte, iar el înaintă, salutându-l pe Beyard cu o strângere de mână puternică ce sugera camaraderie. Îi întinse lui Beyard o geantă diplomat şi discuţia dintre ei fu degajată şi familiară. Comandantul vorbea o engleză perfectă, curată care contrasta puternic cu engleza degenerată a lui Beyard.

Vântul înăbuşea sunetele conversaţiei lor, aşa că Munroe îşi întoarse atenţia spre echipajul traulerului şi se asigură că îşi păstrase poziţia. Ocoli o balustradă de lângă marginea navei şi atunci auzi vaietul jos, abia auzit al unui motor electric. Se uită la Beyard care dădea din cap a aprobare privitor

la diplomatul deschis, apoi în sus la Lupu, nevăzut pe acoperişul cabinei de comandă.

Zgomotul slab al motorului încetă. Munroe se întoarse spre scară, văzu că oamenii comandantului nu mai erau acolo şi, în clipa aceea, un tir de artilerie spulberă liniştea nopţii.

Se aruncă la podea, cu palmele pe punte şi primul val de adrenalină îi alergă prin vene. Aşteptă. Ascultă. Apoi înaintă treptat spre marginea navei, se uită peste bord şi văzu o a doua barcă pneumatică, goală. Înjură în surdină. Comandantul şi oamenii lui erau familiarizaţi cu traulerul şi configuraţia lui; văzuse asta din interacţiunea cu Beyard. Ăsta nu era un transfer pe mare, ci un jaf la drumul mare – ţintele lor erau cabina de comandă şi cala cu depozitul ei secret de arme.

Beyard dispăruse de pe punte, la fel şi comandantul, iar nava devenise tăcută ca un lemn plutitor. Munroe inspiră adânc, revăzu în gând poziţia membrilor echipajului, apoi îngenunche şi îşi scoase bocancii. Răceala fierului de pe jos i se strecură în oase. În noaptea asta nu avea să fie nicio înţelegere, niciun armistiţiu. Dacă era ca marfa să fie capturată, ea şi echipajul aveau să fie executaţi, iar dacă reuşea să-l apere, duşmanul trebuia să moară. Asta era crunta realitate a trădării: într-un fel sau altul, oceanul avea să-şi revendice morţii. Cu picioarele goale, Munroe se ridică, alimentând extazul sălbatic al vânătorii care urma.

Un alt tir de artilerie erupse la pupa, urmat de pocnetul surd al puştii cu lunetă. Munroe îmbrăţişă peretele şi înaintă spre puntea de la prora, unde fusese Wheal. Încă un şuierat al puştii cu lunetă, urmat de o bufnitură înăbuşită, apoi un schimb de tiruri de artilerie.

Linişte.

Munroe se strecură pe după colţ. Lăsat pe vine, Wheal făcu un semn în direcţia ei, arătă spre proră, apoi ridică trei degete. Ea dădu din cap şi îi ceru prin semne un cuţit. El îi trimise pe podea unul, iar Munroe îl luă şi se retrase pe unde venise. Cu lama între dinţi, se strecură peste bordul traulerului.

Bărcile pneumatice fuseseră lăsate goale. Prostie sau prea multă încredere în sine, Munroe nu ştia, însă greşeala lor de a nu păzi calea de scăpare avea să-i coste. Spintecă structura primei bărci, urmărind silueta navei inamice aflată la mai puţin de trei sute de metri depărtare. Barca se prăbuşi sub cuţit, luă apă şi se scufundă, în timp ce fantoma care se ridica din valuri stătea de strajă, aşteptând fără îndoială un semn ca să se apropie.

Munroe făcu o deschizătură şi în carcasa celei de-a doua bărci pneumatice, urcă repede scara şi se rostogoli pe punte, atentă nu doar la intruşi, ci nici să nu intre în zona de acţiune a unui membru al echipajului.

O grindină de gloanţe provenite de la unul dintre pistoalele mitralieră ricoşă din scările care duceau la cabina de comandă. Urmă o ripostă, apoi linişte, apoi încă o bufnitură pe punte. Ascuns cum era cu un telemetru cu vizibilitate nocturnă, Lupu avea un avantaj temporar. În faţa câtor oameni, însă? Asta era întrebarea.

Munroe intră printr-un chepeng din mijlocul navei, părăsind puntea care, după toate probabilităţile, avea să fie scena focului încrucişat, apoi o luă spre cală, singura direcţie în care ar fi putut să dispară Beyard. Îşi dădu drumul în burta rece şi umedă a navei şi întunericul o înghiţi. Dezorientată de lipsa luminii, Munroe urmări cu degetele balustrada, înaintând orbeşte pas cu pas.

În cele din urmă simţi o prezenţă, nu în faţă cum se aştepta, ci în spate, o răsuflare atât de slabă încât îi ridică părul de pe braţe. Cu o mişcare fluidă, lunecă peste balustradă şi rămase în loc în timp ce un damf de miros corporal şi săpun, ţigări şi ulei de gătit trecu pe lângă ea. Nu avea cum să-i aprecieze înălţimea şi nici distanţa exactă la care se afla, ceea ce făcea ca o lovitură de cuţit prin surprindere să fie inutilă. Dar existau legende şi superstiţii. Aici, în umbră, ele erau o armă.

Neputând să-şi dea seama cu exactitate de poziţia ei în raport cu obiectele din cală şi nici să stabilească înălţimea căzăturii, Munroe se agăţă de bara de jos, se întoarse cu faţa spre peretele opus, îşi înălţă glasul cu o octavă şi, într-o engleză stricată, şuieră:

— Cine îndrăzneşte să-mi tulbure somnul?

Paşi ezitanţi se amestecară cu ecourile glasului ei. Spuse din nou, de data asta cu mai multă forţă:

— Cine îndrăzneşte să-mi tulbure somnul?

Prezenţa mormăi o înjurătură în surdină, suficient de clar ca ea să-şi dea seama de limbă. Repetă încă o dată fraza, acum în imbo. Îi urmări reacţia după respiraţia accelerată. Moale şi tărăgănat şi puţin mai tare spuse:

— Pleacă.

El nu se întoarse, ci şovăi, iar ea stărui, întinzând mâna în întuneric până îl apucă de şiretul de la ghete.

— *Nu supăra pe mine, că omor la tine*, se tângui ea.

Răsuflarea lui deveni precipitată. Acum putea să îl urmărească, ştia încotro era cu faţa, la ce înălţime avea capul, ştia că trebuia să lovească şi, când lunecă peste balustradă, bărbatul o rupse la fugă în direcţia din care venise. Munroe îl urmări doar atât cât să aibă garanţia că ieşise prin chepeng. Cu puţin noroc, Lupu avea să-i vină de hac imediat ce ajungea pe punte.

Munroe se întoarse în locul în care balustrada se unea cu scările. Cei care mai erau în cală – şi era sigură că acolo rămăsese comandantul – auziseră glasurile şi ea avea să apeleze la aceeaşi metodă pentru a-i scoate din ascunzătoare. Coborând scările până pe podeaua calei şi deplasându-se cu precauţie în întuneric, trecu pe rând prin hausa, ibo şi yoruba, strigând şi deranjându-i, dându-şi seama treptat după paşi şi vânzoleală că erau mai multe prezenţe în cală.

La jumătatea podelei se ciocni cu un inamic, speriindu-l mai tare decât se sperie ea. El scânci, se răsuci înnebunit, dar până să apuce să-şi descarce arma, ea îi înfipse cuţitul în beregată, blestemând în gând viteza, instinctul, încă o moarte pe care nu avea să poată niciodată să o cureţe. Îi lăsă jos cadavrul încetişor, întinzându-i braţele şi desfăcându-i picioarele.

Trecând pe lângă chila unei bărci rapide folosite în contrabandă, prinse o şoaptă venită de la Beyard, rostită perfect pentru a se amesteca cu ecourile tânguielilor fantomatice.

— Erau cinci, şopti el.

— Ne trebuie lumină de la stele, spuse ea. Poţi să deschizi partea de sus?

— Îmi ia trei minute.

Ea se duse în partea din faţă a calei şi aşteptă acolo până când primele raze de lună începură să se infiltreze. Strigă cu un glas strident şi aspru:

— Vedeţi-vă mortul! L-am distrus! Dacă plecaţi acum, o să trăiţi!

Răspunsul fu un tir rapid de arme de asalt venit în rafale sporadice punctate de urlete şi înjurături, toate umplând cala cu o gălăgie asurzitoare. Apoi, de pe marginea deschizăturii de sus se auzi şuieratul repetat al puştii cu lunetă. În cală se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, din întuneric se auzi glasul comandatului.

— Chiar şi eu am auzit legendele, spuse el. Vom pleca.

Munroe se luă după sunetul glasului lui şi, deplasându-se în linişte prin umbră, veni în spatele lui, îi puse cuţitul la beregată şi îi luă armele. Comandantul strigă la oamenii lui să arunce armele şi, după zgomot, ei se supuseră, apoi doi dintre ei păşiră în centrul calei.

Cu toate luminile stinse, Beyard îndreptă traulerul spre nord-est, îndepărtând încet nava de cea inamică, apoi comandantul şi cei patru oameni rămaşi fură lăsaţi să înoate, în timp ce morţii erau aruncaţi peste bord. Cu atâta sânge, era sigur că rechinii aveau să termine lupta. Fu aruncată şi geanta diplomat – acum goală –, iar echipajul cercetă amănunţit nava în căutare de dispozitive de urmărire şi explozibil. Ca măsură de precauţie, aveau să stea de pază cu rândul până în zori.

•

Era patru dimineaţa când Munroe bătu la uşa lui Beyard. El îi strigă să intre şi, când intră, îl găsi în picioare lângă pat, cu un prosop gros în jurul şoldurilor, cu părul şi corpul încă ude. Ea îngheţă o clipă şi, dându-şi seama că se holba, roşi. Fizicul lui devenise mai frumos odată cu vârsta, sau nu-l apreciase ea niciodată aşa cum ar fi trebuit. Cât avea el acum – treizeci şi şapte, treizeci şi opt?

— Trebuie să mai dau un telefon în Statele Unite, spuse ea.

— Dacă îmi acorzi un minut, am să merg sus cu tine, spuse el. În cabina de comandă e Augustin, am să-i ţin eu locul până termini tu.

Bătu uşor cu palma patul, invitând-o să ia loc, şi se întoarse în baie. Când reveni era îmbrăcat. Se aşeză lângă ea.

— A fost bine că ai fost cu noi, spuse el.

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Te-ai fi întors dacă te-aş fi rugat?

— M-ai fi rugat, ştiind că mi-am făcut o viaţă frumoasă, dincolo de asta?

— Nu ştiu.

Ea îşi trecu palma pe faţa lui proaspăt bărbierită.

— Şi dacă ţi-aş fi cerut să vii cu mine, să faci parte din viaţa mea?

Era o întrebare retorică menită să provoace, nu să invite, însă el ignoră subtilitatea, îi luă palma şi o sărută.

— Dacă aş putea, aş petrece fiecare clipă din fiecare zi făcând parte din viaţa ta, spuse el. Dar acolo nu e de mine, Essa. Ştii deja asta.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi se ridică. Ea luă mâna oferită de el şi îl urmă în cabina de comandă, de unde îl sună pe Logan.

•

Logan păru uşurat când o auzi.

— Mă bucur să-ţi aud glasul, spuse el. Asta înseamnă că eşti tot în viaţă, tot în siguranţă.

— Îţi faci prea multe griji, spuse ea. Sunt pe mâini bune.

Se uită la Beyard, care era cu spatele la ea.

— Ai lista de provizii? întrebă Logan.

— De fapt, nu. De asta te-am sunat. S-ar putea să nu am nevoie de ea – s-ar putea ca lucrurile să fie mai simple decât am crezut. Dar să nu pleci nicăieri, te mai sun eu peste câteva zile.

— Michael, înainte să închizi... am primit aseară un telefon de la Miles Bradford. Cred că trebuie să stai de vorbă cu el.

— Vrei să repeţi?

Logan trase aer în piept.

— Mi-ar lua prea mult să-ţi explic tot şi e complicat. Cred că trebuie să-l suni.

— Asta înseamnă că el ştie că sunt în viaţă?

— Acum ştie, datorită mie. Până aseară a fost doar o speculaţie din partea lui. Se pare că a încercat să stea de vorbă cu Kate şi ea nu s-a uitat nici cu fundul la el.

— Bine, dă-mi numărul lui.

Şi-l notă pe o hârtie.

— Mersi, Logan, păstrăm legătura.

Se uită la hârtie şi apoi formă numărul. Când Bradford ridică receptorul, ea spuse:

— Sunt Michael. Voiai să vorbeşti cu mine.

O secundă de tăcere la celălalt capăt, apoi glasul lui Bradford:

— Eşti bine?

— Acum sunt. Telefonul acesta mă costă cinci dolari pe minut. Spune repede şi clar. Ce naiba se petrece şi ce e aiureala asta că trupul meu a fost adus de valuri la mal?

— Până aseară când am vorbit cu Logan, nu eram sigur dacă trăieşti, nu aveam de unde să ştiu. E o uşurare să-ţi aud glasul.

Tonul lui era unul sincer.

— Am încercat să iau legătura cu Kate Breeden, spuse el. Mi-a respins apelurile.

— Am auzit.

— Ascultă, Michael, cred că ar trebui să ştii câteva lucruri. În primul rând, ambasada SUA m-a informat că te-ai înecat şi ai fost adusă de ape la mal. În al doilea rând, oficialii locali nu mi-au arătat niciun cadavru, şi când am insistat să-l văd sau să aflu ce-i cu el, m-au informat că şederea mea în ţară a luat sfârşit şi m-au pus sub pază până la primul avion. Am avut rezerve de la

început cu privire la dispariţia ta. Ştiam că fuseseşi drogată şi credeam că tu ai făcut asta. Când m-am dus în camera ta să te iau la întrebări, mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Am cercetat hotelul şi zona din jurul lui şi era să mă aleg cu capul spart de un poliţist când m-am luat la bătaie cu unii din personalul hotelului, care n-au dorit sau n-au putut să-mi răspundă direct dacă ai plecat sau nu. Am discutat de mai multe ori cu Richard despre situaţie, i-am expus scenariul pe care mi l-ai prezentat tu, cum că Emily ar fi în Guineea Ecuatorială. S-a agăţat de treaba cu certificatul de deces şi a refuzat să admită că e ciudat. A spus că a obosit şi că pentru el asta e încheierea.

După câteva clipe de tăcere, Munroe spuse:

— Am un martor care spune că a văzut-o pe Emily în viaţă în Guineea Ecuatorială continentală în ultimii trei ani.

Tăcere.

— Mai eşti pe fir? întrebă ea.

— Da. Mă gândesc la ce ai spus, la ce ar putea să însemne asta. Ce ai de gând să faci?

— Am vorbit acum câteva zile cu Kate. Mi-a spus că Burbank a pus punct misiunii. Conform contractului, am un an s-o găsesc pe Emily, iar dacă el îl anulează, mi se garantează o căruţă de bani, pe care îi voi lua bucuroasă. Dar nu plec. Cineva a încercat să mă omoare, Miles, şi ştii la fel de bine ca mine că asta e din cauză că o caut pe Emily. N-am idee de ce pe mine şi nu pe tine sau pe amândoi, dar *voi afla*. Mă duc la Bata cu sau fără binecuvântarea lui Burbank şi nu mă las până o găsesc, sau îl găsesc pe cel care a vrut să mă omoare, indiferent care-i primul.

— Vreau să merg cu tine, spuse el.

Munroe râse. Era un râs dezagreabil, sarcastic şi nesimţitor.

— Nu prea mi-ai fost de ajutor prima dată. N-am niciun motiv să te vreau pe-aproape a doua oară.

— Nu pricepi, nu-i aşa?

Glasul lui era dur.

— Emily îmi e ca o nepoată. Am acceptat misiunea dată de Richard pentru ea, nu pentru el. Pe tine te doare în cot de ea. *Tu* ai acceptat misiunea pentru bani, iar acum e vorba de răzbunare. Eu vreau să mă implic fiindcă îmi pasă de ea.

— Las-o baltă, Miles, spuse ea. N-am nevoie de o răspundere în plus pe umerii mei şi am tot ajutorul care îmi trebuie.

Închise fără să-i dea şansa de a răspunde.

Scoase din fax o foaie de hârtie şi trasă o diagramă, o schiţă cu necunoscutele înconjurate de găuri mari, accentuate. Iar în mijloc, fără nicio legătură, mai adăugă una: dimineaţa, ambasada SUA ştia deja de moartea ei. E posibil să fi fost anunţat înainte chiar să fi fost dusă pe ambarcaţiune. Se uită lung la hârtie, dorind să găsească răspunsul.

Nimic. Îi mai trebuiau piese.

Mâinile lui Beyard pe umerii ei o readuseră în prezent.

— Putem să luăm foaia în cabina mea, să studiem acolo detaliile, spuse el.

Ea dădu din cap şi împături diagrama, iar el îl rechemă prin radio pe Augustin în cabina de comandă. Peste o oră, avea să răsară soarele.

•

— Dimineaţă, ambasada era deja informată de moartea mea, spuse Munroe.

Era întinsă pe patul lui Beyard, cu mâinile sub cap şi studia modelele de pe tavan. El era întins pe-o parte, lângă ea, urmărind-o în linişte.

— Ar fi util de ştiut cine a informat-o, care structură a guvernului, cine anume din acea structură, spuse ea. Trebuie să fac rost de numărul de telefon al ambasadei. Sunt sigură că e pe un tabel consular undeva pe internet.

El îi urmări profilul.

— O să facem rost de el, spuse el. Dar mai întâi trebuie să dormi.

Ea dădu să se ridice în semn de protest, iar el îi puse un deget pe buze.

— Ştii la fel de bine ca mine că limpezimea minţii şi concentrarea vor veni odată cu somnul şi mâncarea. Avem timp. Abia mâine după-amiază vom ajunge în Kribi.

Ea se întinse la loc şi, în acel moment de resemnare, înţelese că Beyard era periculos.

El continuă să-şi plimbe degetul pe corpul ei, urmărindu-l de la gât în jos, peste piept. Privirea lui însoţea mâna, evitând astfel ochii ei.

— În unul dintre telefoanele alea ai folosit numele Michael, spuse el. E acelaşi nume pe care mi l-a dat marinarul de pe *Santo Domingo*.

Mâna lui poposi pe stomacul ei şi o luă şi o duse la buze.

— E un pseudonim pe care mi l-am luat pentru munca pe care o fac.

— Nu mi-ai spus niciodată ce faci.

— E un subiect de discutat altă dată, spuse ea.

Se întoarse şi se uită la el, apoi se rostogoli şi încălecă pe pelvisul lui, ţinându-i mâinile cu ale ei. Se aplecă şi îi atinse buzele. El oftă şi apoi, fără veste, îşi eliberă mâinile, o apucă de mijloc şi o puse pe spate pe pat.

— Nu te juca cu mine, Essa, spuse el.

Era vânjos. Puternic.

— De ce crezi că mă joc? întrebă ea. Îţi vreau trupul tot atât de tare cum îl vrei şi tu pe al meu.

El zâmbi. Ochii îi erau trişti, gura crudă.

— Nu poate fi adevărat.

O mângâie pe păr, continuând să-i evite ochii.

— Când erai aici cu mine, m-am împotrivit la ce doream cel mai mult, iar când ai plecat, ani întregi am încercat să uit ceea ce doream.

Îşi trecu uşor mâna pe gâtul ei şi în jos, pe piept.

— Şi iată-te din nou. În faţa mea, lângă mine, oferindu-te. Nu ştiu dacă te iubesc sau dacă te urăsc şi vreau să te distrug.

— Contează? întrebă ea.

Se ridică în genunchi pe pat şi îşi scoase cămaşa, îi luă mâinile şi i le puse pe sânii ei, apoi se aplecă şi îl sărută, atingându-şi uşor gura de a lui, aţâţându-l cu limba. El îi cercetă atent ochii.

— Ăsta-i un joc de putere pentru tine.

Ea îl sărută pe gât şi respiraţia lui se iuţi.

— Dacă este, ce spune strategul din tine că înseamnă?

El o privi o secundă, apoi o cuprinse în braţe, o trase lângă el şi îşi umplu gura cu ea, iar gâtul şi tot corpul ei fură cuprinse de fierbinţeală.

Una era să lase un bărbat să intre în corpul ei şi cu totul alta să lase un bărbat să intre în sufletul ei.

Capitolul 14

2,00° latitudine nordică, 9,55° longitudine estică
Coasta de vest a Guineei Ecuatoriale

Marea era o întindere nesfârşită de gri ca oţelul reflectat de cerul acoperit de nori, iar traulerul o pată mică şi neagră la orizont. Era aproape de apus, acea perioadă din zi când cerul avea să capete nuanţe strălucitoare şi oceanul avea să se umple de culoare. Munroe se aplecă în vânt şi în ceaţa de stropi fini a oceanului, închise ochii şi îşi lăsă gândurile să curgă la întâmplare, dorind ca sinapsele să se conecteze şi să dea de rostul ghiveciului de informaţii care continuau să aducă mai multe întrebări decât răspunsuri.

Barca tăia apa cu viteză considerabilă, reducând distanţa până la Bata, care era acum într-un punct invizibil dincolo de orizont. Cu trei ore în urmă traulerul ancorase în largul coastei de sud a Camerunului şi, cu excepţia lui George Wheal, care acceptase să rămână pe navă până la întoarcerea lui Beyard, echipajul se împrăştiase către continent. Munroe, Beyard şi Wheal stătuseră în cabină studiind cu atenţie hărţile desenate de mână pe care le adunase Beyard de-a lungul anilor şi discutând despre provizii şi transportul pe puţinele rute posibile prin Bata şi Mongomo.

Proiectul era acum al lui Beyard. Munroe nu i-l dăduse oficial; îl luase el, îl disecase şi apoi îl plănuise meticulos, un maestru strateg care aranjează piesele pentru încă o partidă de şah cu piese vii. Era o întoarcere în altă viaţă, în altă lume şi, cum a fost şi atunci, acum ea nu avea niciun cuvânt de spus. Beyard nu era lacheu; preţul pentru implicarea lui era să-i cedeze comanda!

Şi apoi, la orizont se întrezări slab Bata. Mai merseră câteva mile spre sud, trecând pe lângă oraş spre una dintre proprietăţile lui Beyard, unde aveau să schimbe barca cu un vehicul de teren.

•

Lemnul docului era tocit şi bătut de ploaie şi vânt, ţinut în loc de contraforturi şi stâlpi înfipţi adânc. Pornea din spatele unei proprietăţi bine întreţinute, trecea peste nisipurile plajei şi intra cincisprezece metri în apă,

iar de el era legată o mică barcă de pescuit, al cărei lemn era încă nou. Beyard cârmi barca rapid spre partea opusă a pontonului şi, cu o săritură sigură, părăsi ambarcaţiunea, luând cu el frânghiile de ancorare.

Casa era amplasată pe doi acri, avea un singur nivel şi părea să se întindă şi să dispară în peisajul cu vegetaţie luxuriantă. O femeie veni spre ei de la uşa din spate. Avea pielea cafenie, trăsăturile perfecte, iar după ea venea un copil care abia ştia să meargă şi se agăţa de rochia frumoasă care atingea gleznele femeii. Avea un zâmbet sincer şi îl întâmpină pe Beyard cu o îmbrăţişare familiară. În zarva plănuitului de după-amiază, Beyard nu pomenise de nicio femeie sau de copilul ei, iar când ea o salută pe Munroe cu detaşarea unei egale, Munroe dădu la o parte ostilitatea şi îşi luă o mască de voioşie.

Femeia surâdea când Beyard vorbea şi electricitatea care ţâşni între ei trăda o poveste departe de a fi platonică. Beyard îngenunche în faţa copilului, îl gâdilă pe burta rotundă, apoi îl luă în braţe şi îl aruncă în aer. Hohote de râs umplură proprietatea, însă Munroe nu auzi decât sângele care îi bubuia în urechi şi rămase paralizată cu un zâmbet forţat lipit pe faţă.

Beyard lăsă copilul jos şi se întoarse spre Munroe. Gura lui se mişca şi ea făcu un efort să audă ce spunea.

— Ea e Antonia şi locuieşte aici împreună cu soţul ei şi cu cei trei copii ai lor. Casa şi pământul sunt ale lor când nu sunt eu în oraş.

Arătă cu capul dincolo de casă.

— În celălalt capăt al proprietăţii e o casă de oaspeţi. Acolo vom sta la noapte.

Casa de oaspeţi era mobilată cu strictul necesar şi cam atât. Avea două camere: un dormitor cu baia lui alăturată şi o încăpere mai mare care într-un capăt era cameră de zi, iar în celălalt bucătărie, cele două fiind despărţite de o masă de patru persoane. Nu avea aer condiţionat, însă tavanele erau înalte şi o adiere constantă tempera umiditatea.

Până terminară ei de făcut duş se întunecă şi Antonia le aduse mâncare de la casa principală. Munroe o auzi din dormitor intrând şi, din spatele uşii închise, urmări fragmente din conversaţia purtată în şoaptă. Tăceri spaţiate, prelungite. Iar apoi uşa din faţă se închise şi Beyard şi femeia dispărură, iar Munroe îşi dădu seama că îşi ţinea răsuflarea şi se urî pentru asta.

Emoţia pe care o simţea era o încălcare a regulii cardinale a supravieţuirii; ea pervertea raţiunea, întuneca logica, trebuia să fie stârpită. Îi trebuia control, iar ca să-l capete era nevoie de blocare internă. Încă o gură

de aer şi închise ochii şi, deşi ştia că nu e bine, se luptă cu decizia, o contrazise şi, în cele din urmă, o amână. Beyard era egalul ei, un bărbat priceput şi motivat să o distrugă atât pe ea, cât şi misiunea. Pericolul era atracţia totală, greu de lăsat deoparte.

Beyard se întoarse după douăzeci de minute. La cină conversară, însă mintea lui Munroe era în altă parte. Blocarea era inevitabilă. Dar putea să mai aştepte.

Se treziră înainte de a se crăpa de ziuă, la ceasul la care jungla prindea viaţă odată cu orchestrele maimuţelor şi păsărilor, care reduceau la tăcere strigătele prădalnice ale nopţii. Aerul era umed din cauza ceţii uşoare, iar când răsări soarele, căldura umedă se înteţi.

Mijlocul de transport al lui Beyard era un Peugeot ca vai de lume, iniţial bej sau poate alb, acum având în totalitate culoarea ruginii. Spre deosebire de restul posesiunilor lui Beyard, Peugeotul era prăpădit. Ca răspuns la reţinerea lui Munroe de a-l folosi, Beyard stărui.

— E mai bine pentru noi aşa, spuse el. Celelalte maşini ale mele sunt cunoscute. Asta ne dă o senzaţie de anonimat şi, în orice caz, nu mergem departe – după vreo cinci kilometri drumurile sunt pavate.

— Nu mergem cu chestia asta la Mongomo?

— Nu, spuse el. Pentru asta vom folosi Land Roverul, sau unul dintre camioanele Bedford.

— Poţi găsi vreunul cu uşurinţă?

— N-ar trebui să fie o problemă, spuse el. Când nu le folosesc, sunt închiriate malaiezienilor şi chinezilor – am o firmă care se ocupă de logistică, de la locurile de exploatare forestieră până în port. E o acoperire legală pentru camioane, iar mie îmi oferă prilejul să îmi plătesc taxele în contribuţii substanţiale pentru comunitatea locală a nepotiştilor. În timpul ploilor le voi folosi dacă va trebui să transportăm prin pustietate, aşa că nu va bate la ochi.

Munroe dădu din cap, apoi spuse:

— Dacă vreau să las câteva lucruri aici, ai un loc sigur?

— Am, răspunse el, şi o conduse în baia din casa de oaspeţi.

Cu mâini dibace, înlătură o bucată din cadrul uşii şi trase din perete un recipient îngust, sigilat în care erau câteva mii de euro.

— Ar trebui să mai fie loc înăuntru, spuse el şi i-l întinse.

Ea scoase cu greu capacul.

— Cât de sigură e proprietatea asta?

— Niciun militar nu va intra, dacă la asta te referi.

Ea scoase din centură cardul de rezidenţă ecuatoguineană şi introduse în recipient centura cu paşapoartele ei, cardurile de credit şi certificatul de deces al lui Emily.

— Ce garanţie ai? întrebă ea.

— Antonia este nepoata cea mai mare şi preferată a uneia dintre nevestele preşedintelui, iar soţul Antoniei are relaţii cu preşedintele prin intermediul armatei. Cu ei doi, proprietatea e sigură.

Munroe puse capacul.

— Asta e bine pentru ei, dar nu-ţi protejează ţie valorile.

Arătă din cap recipientul din mâinile ei.

El zâmbi şi luă recipientul, îl vârî la loc în perete şi puse la loc bucata de scândură.

— Trebuie să ştii tu totul? Toate secretele mele?

Munroe dădu din umeri.

— Fie că-mi spui acum sau nu, chiar nu contează. Când vreau informaţii, le obţin. Voi găsi eu o cale.

— Bine, atunci, spuse el. Eu sunt tatăl fiului cel mare al Antoniei. Are opt ani, aşa că fă socoteala.

În timp ce vorbea, Beyard porni spre partea din faţă a casei şi Munroe îl urmă.

— Acum vreo patru ani, când relaţia noastră era pe butuci şi părea să nu avem niciun viitor, s-a măritat cu actualul ei soţ – ea e soţia numărul trei. El locuieşte în capitală şi se văd o dată sau de două ori pe lună.

Beyard deschise portiera Peugeotului pentru Munroe şi umblă la mâner ca s-o facă să rămână închisă. Se aşeză pe scaunul şoferului şi trânti portiera de mai multe ori înainte să pornească motorul.

— Pentru ea am cumpărat locul ăsta, continuă el. L-am trecut pe numele ei. Este poliţa ei de asigurare şi îşi va câştiga libertatea cu ea, dacă asta alege – ştii cum merge aici –, iar acum pentru că în apropiere se află complexurile companiilor petroliere, este o proprietate valoroasă.

Maşina porni bolborosind. Beyard spuse:

— Cred că eşti de acord că am dreptate să am încredere şi că proprietatea este în siguranţă.

Munroe se uită pieziş la el şi îşi încrucişă braţele.

— Da, sunt de acord. Au trecut nouă ani, dar nu te-ai schimbat mult. Întotdeauna există un preţ. Tu te foloseşti de ea.

El se uită la Munroe luându-şi ochii de la drumul nepavat care trecea drept şosea.

— N-am negat niciodată asta, spuse el. Realitatea e că ei nu-i pasă.

— Şi soţul ei, lui îi pasă? Sigur ştie povestea voastră, ştie că foloseşti proprietatea asta, ştie că uneori eşti aici când el e plecat – nu poate să fie încântat de asta. Probabil nu s-ar supăra dacă ai dispărea.

— Ba nu, răspunse Beyard. Eu le-am făcut cunoştinţă şi e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Dădu din umeri.

— Lucrurile sunt cum sunt, Essa. Relaţia mea cu Antonia s-a sfârşit acum patru ani şi, aş putea să adaug, nu din vina ei. Eu sunt cel dus cu capul. Avem un fiu împreună şi, indiferent cum sunt lucrurile acum, vreau să fie fericită. Fie că mă folosesc de ea sau nu, tot ea şi băiatul sunt pe primul loc.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Mulţumită?

— Să zicem, răspunse Munroe, apoi, după câteva clipe de tăcere, adăugă: fiul tău ştie că eşti tatăl lui? Vă vedeţi des?

— Da şi nu. Când a împlinit şapte ani, l-am dus la Paris. Stă la nişte prieteni ai familiei Antoniei şi merge la una dintre cele mai bune şcoli din oraş. Şi da, spuse el ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Munroe, pe cheltuiala mea. Îl aduc acasă de două ori pe an. Vreau să aibă două lumi dintre care să aleagă când va fi mai mare şi am aranjat ca, în cazul în care mi se întâmplă ceva, să nu rămână de izbelişte.

După o clipă de tăcere, adăugă:

— Dintre toţi oamenii, tu mai cu seamă n-ai dreptul să judeci dacă mă folosesc sau nu de cineva, când chiar în clipa asta tu te foloseşti de mine ca să obţii ce vrei.

— M-am oferit să te angajez. Că n-ai vrut să iei banii, nu e treaba mea.

Beyard zâmbi. Era un zâmbet cunoscător, înţelegător.

— Essa, poate în altă viaţă a ta, printre alţi oameni, asemenea vorbe ar fi avut înţeles – dar nu între noi. Amândoi ştim că jocurile de cuvinte n-au nicio noimă pentru că înţelegem mai bine natura umană. Iar tu te foloseşti de mine. Ştii ce îmi doresc mai mult decât banii şi îmi dai, ca un drog, în doze mici, până când o să devin dependent. Să nu faci greşeala să crezi că nu ştiu. La fel cum face Antonia în cazul meu, ţi-am acordat permisiunea să te foloseşti de mine. Noi doi, Vanessa, semănăm foarte mult.

•

De la proprietatea lui Beyard, şoseaua nu era decât un drum de ţară cu hârtoape, care trecea prin vegetaţia bogată şi, în timp ce maşina se târa pe el ca melcul, din când în când o creangă intra pe unul dintre geamurile deschise. La doi kilometri de proprietate, drumul se unea cu un altul mai lat care mai târziu dădea într-o şosea de zgură, iar unde se sfârşea aceasta, dădură de primul punct de control.

Mai multe fire de sârmă ghimpată erau întinse de-a curmezişul şoselei şi două capre de lemn improvizate blocau benzile, împiedicând traficul aproape inexistent. Cinci bărbaţi împărţeau o singură armă, iar la marginea şoselei un amestec de butuci şi pietre înconjura un foc pe care fierbea o oală de aluminiu. Beyard făcu glume cu comandantul grupului şi apoi, mai uşor cu cinci beri, Peugeotul îşi continuă drumul îndreptându-se spre singura porţiune a şoselei de coastă care era pavată. După aceea intră în Bata, cel mai mare şi principalul oraş al Guineei Ecuatoriale continentale.

Cu o populaţie de şaptezeci de mii de oameni, Bata era al doilea cel mai popular oraş din ţară, dar în zona de uscat era mai mare decât capitala. Spre deosebire de Malabo care era un oraş supraaglomerat, cu străzi înguste şi congestionate, Bata era lung şi împrăştiat, cu străzi largi şi relativ pustii, cele mai multe pavate. Clădirile cu vedere spre ocean aveau două sau trei niveluri şi erau construite în stilul vilelor mediteraneene şi spaniole. Mai departe de ţărm, clădirile erau în majoritate case pătrate din ciment, cu un singur etaj, construite pentru funcţionalitate, fără a se ţine seama de estetică, deşi răsfirate şi aşezate frumos la marginea străzilor.

La câţiva kilometri la sud de oraş era portul, de unde rezervele naturale ale ţării erau expediate într-un ritm uluitor, iar mai jos de port erau complexurile străine, unde companiile petroliere îşi adăposteau angajaţii în mici bucăţi de Americă, transplantate în vârful Africii Centrale. La câţiva kilometri la nord era singura bandă cu zgură care era cel mai mare aeroport al zonei continentale a Guineei Ecuatoriale şi care opera doar pe vreme de zi când vizibilitatea era bună – o bandă lungă şi suficient de lată ca pe ea să încapă un 737, nimic mai mare. La ieşirea din oraş dinspre est era şoseaua care trecea prin inima ţării, anterior un drum de argilă roşie, care se transforma în mocirlă de netrecut în timpul sezonului ploios. Acum însă devenise o şosea cu bitum, plătită din petrol.

Peugeotul se zgudui şi bolborosi înainte să se oprească în sfârşit în faţa barului Central. Stabilimentul era unul dintre cele mai populare restaurante

din oraş, fiind şi cârciumă, şi era, spera Munroe, primul pas spre găsirea urmei lui Emily Burbank.

La fel ca Malabo, Bata era un oraş fără distracţii, unde un drum la o băcănie cu aer condiţionat era principala atracţie a zilei şi, în absenţa altor locuri, restaurantele şi barurile erau punctele principale de socializare. Cei care le administrau simţeau pulsul oraşului, cunoşteau zvonurile, auzeau bârfele şi erau foarte atenţi la feţele care intrau şi ieşeau. Şi, la fel ca majoritatea restaurantelor din ţară, barul Central era deţinut şi administrat de străini, în acest caz, doi fraţi libanezi. Cel mare era acum la bar, în faţa casei de marcat şi, când îl observă pe Beyard, zâmbi cu toată faţa şi ridică mâna într-un soi de salut. După câteva clipe veni la masa lor, dădu mâna cu Beyard şi îl îmbrăţişă frăţeşte. Se tachină un timp cu Beyard, apoi îşi trase un scaun.

Îl chema Salim. Părul negru îi era înspicat cu fire cărunte şi avea ochii căprui-închis. Deşi nu putea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de ani, ridurile adânci de pe faţă îl făceau mai degrabă să arate de şaizeci. Beyard o prezentă pe Munroe, iar aceasta luă mâna lui Salim şi spuse:

— *Assalamou alaykoum*.

Salim zâmbi larg.

— *Wa alaykoum assalam*, spuse el şi apoi i se adresă lui Beyard: îmi place fata asta. Unde ai găsit-o?

Conversaţia continuă într-o notă de taifas până când Munroe împinse pe masă, spre Salim, o fotografie a lui Emily luată de pe internet.

— *Nabhatou an hadihi al bint*.

Beyard interveni.

— Am vrea tare mult să ştim dacă ai văzut-o pe fata asta, spuse el. Dar dacă întreabă cineva, noi am venit aici doar ca să luăm micul dejun.

Salim se trase înapoi şi spuse, aproape ca şi cum s-ar fi mirat:

— Francisco, prietene, mai e nevoie să mă rogi? Pentru tine, orice.

Întorcându-se spre Munroe, adăugă:

— Da, am văzut-o pe fată.

Îşi trecu un deget pe după ureche şi-şi lăsă capul pe-o parte.

— Să tot fie şase luni de atunci.

— Vine des aici? întrebă Munroe.

— N-aş zice des. Poate o dată sau de două ori pe an.

— Vine singură?

— Singură? Nu, niciodată. Întotdeauna însoţită. Iar soţul ei, el vine mai des.

Munroe tăcu o clipă, apoi întrebă:

— E măritată?

Salim dădu din umeri şi schiţă un zâmbet.

— Măritată? Păi, nu ştiu să se fi dat o zestre sau să fi semnat acte, dar că ea e cu el, da, de asta sunt foarte sigur. Mai ştiu şi că numele lui de familie e Nchama.

— Clanul Mongomo, spuse Beyard.

— Ea locuieşte aici în Bata?

— Asta nu ştiu, răspunse Salim. Dar nu cred.

Munroe băgă poza în buzunarul de la cămaşă.

— Dacă nu te superi că întreb, fata asta are ceva anume de o ţii minte – ceva caracteristic cât de cât?

Salim ridică din umeri şi nu răspunse. Îşi trecu degetul pe după ureche şi în cele din urmă zâmbi slab şi spuse:

— Îmi cunosc clientela; după o vreme te obişnuieşti cu felul în care stau lucrurile, cu şabloanele. În cea mai mare parte, cine se aseamănă, se adună. Cei de acelaşi fel rămân împreună. Spaniolii socializează cu spanioli, francezii cu francezi. Nu vezi des un bărbat din ţara asta cu o femeie din altă ţară, asupra căreia revendică dreptul de proprietate.

— Părea fericită, nefericită, grasă, slabă, bine îmbrăcată, săracă?

Salim se gândi o clipă.

— Ultima dată când am văzut-o era slabă, aproape plăpândă, şi avea părul mult mai lung ca în poza asta, încolăcit strâns în jurul capului. Era îmbrăcată simplu, dar scump, cam ca femeile bogate ale bărbaţilor localnici, un stil aparte, nici african, nici occidental. Nu părea tristă sau nefericită, doar... absentă, poate.

— Şi când ai mai văzut-o în trecut? spuse Munroe. Cum ai descrie-o atunci?

Salim râse uşor.

— Sincer să fiu, nu pot să spun că am studiat-o. Am văzut-o de patru sau cinci ori, poate, în ultimii câţiva ani, dar niciodată nu i-am dat multă atenţie.

— Înţeleg, spuse Munroe. Dacă îţi mai aminteşti ceva, ai să-l contactezi pe Francisco?

Salim dădu din cap, apoi îi spuse lui Beyard.

— Să ştii că nu sunteţi singurii care arată poze prin oraş.

Munroe, care tocmai muşca dintr-o plăcintă, se opri şi o puse la loc în farfurie.

— Mai sunt şi alţii care arată fotografii ale acestei fete?

— Fotografia *ta*, spuse el. Din partea mea n-ai de ce să te temi. Nu mă aştept să am necazuri, iar dacă sunt întrebat, pot să susţin sus şi tare că nu mi s-a părut că semeni cu fotografia.

Chicoti.

— Pentru binele tău, ar fi bine să nu fii văzută prin oraş câteva zile.

— Cum arăta persoana cu fotografia?

— Erau doi. Un militar, dar fără uniformă, iar celălalt era mai tânăr, douăzeci de ani şi ceva, poate, posibil din clanul Mongomo. Era bine îmbrăcat.

Salim se ridică.

— Un moment, spuse el, apoi se duse la bar şi trase de lângă casa de marcat o bucată de hârtie.

— Mi-au dat numărul acesta, spunându-mi să-i sun în caz că te văd.

Îi întinse hârtia lui Beyard, dar Munroe i-o luă şi o băgă în buzunar.

— Ţi-au lăsat fotografia? întrebă Munroe.

— Nu mi-au lăsat decât numărul, spuse Salim. Dar fotografia nu era de-o calitate aşa de bună încât să fii recunoscută uşor.

În maşină, Munroe se întoarse spre Beyard.

— Dacă ar fi vorba doar de mine, aş încerca să mai adun puţine informaţii înainte de a pleca din oraş, dar nu e doar gâtul meu în joc, şi tu cunoşti oraşul mai bine ca mine. Ai vreo părere?

— Cred că ar trebui să tragi un pui de somn pe bancheta din spate, unde n-o să fii văzută, spuse el. Mai sunt două locuri unde am cunoştinţe demne de încredere. Lasă-mă să văd ce pot să aflu.

Informaţiile din celelalte două restaurante fură asemănătoare. Da, o ştiau sau o văzuseră pe Emily Burbank, nu des, poate o dată pe an. Managerul de la La Ferme era sigur că Emily nu locuia în Bata şi credea că stătea la Mongomo. Amândoi confirmară că în urmă cu două zile doi bărbaţi căutau o femeie albă, însă niciunul nu ştia de ce.

Pe bancheta din spate, Munroe îşi schimbă poziţia ca să evite pe cât posibil multele arcuri ieşite, îşi încrucişă braţele peste faţă şi închise ochii. Mintea îi fu năpădită de gânduri felurite care se ciocniră şi se amestecară. Nu mai era un singur puzzle; erau două – poate trei. Trase aer în piept şi cu fiecare respiraţie adâncă mintea i se limpezi tot mai mult, comparând

informaţiile noi cu cele pe care le avea deja. Undeva era o potrivire, răspunsul era pe-aproape, ca şi şirul gândurilor chinuitoare care pluteau peste străfundurile minţii şi apoi dispăreau.

Şi apoi făcu o legătură: ministrul afacerilor externe şi şeful poliţiei din Malabo – când li se prezentase fotografia lui Emily Burbank, expresia ciudată a feţelor lor nu putea însemna decât că o cunoşteau. Emily le era cunoscută într-un fel personal. O piesă mare a puzzle-ului îşi găsi locul. Emily Burbank era constanta, segmentul de date care avea sens.

Dacă veştile de azi erau adevărate, atunci în urmă cu şase luni Emily Burbank era în viaţă şi umbla liberă printre băştinaşii din Bata. Nu era niciun secret, nici nu se ascundea, nici nu era ţinută ascunsă. Dar, în ultimii patru ani, nici nu-şi contactase familia – deşi sigur ştia că o căuta. Dacă Munroe putea să ajungă la Mongomo, Emily era aproape.

Dincolo de Emily, evenimentele se sfărâmau în piese împrăştiate, colţuroase. Munroe şi Bradford fuseseră urmăriţi peste tot în Malabo de când sosiseră. Ea sfârşise pe barcă, în timp ce Bradford fusese escortat afară din ţară. Bărbaţii de pe barcă au presupus că era moartă şi, chiar dacă ar fi putut recunoaşte că au dat-o în bară, au raportat-o ca atare.

Ca s-o caute aici, acum, cineva din armata locală trebuia să ştie faptul că era în viaţă şi locul spre care se îndrepta. Munroe nu putea să excludă nici posibilitatea că bărbaţii care arătau fotografia ei fuseseră informaţi unde se afla de către cineva mai apropiat, cineva care îi ştia mişcările, care pusese să fie urmărită din clipa în care pusese piciorul în Guineea Ecuatorială.

Logan. Îi spusese unde era, sau unde se ducea.

Kate. Kate ştia aproape fiecare pas pe care îl făcea – dar Bata? Nu, partea asta nu intrase în discuţie.

Francisco. El nu ştiuse că era în Guineea Ecuatorială până apăruse acasă la el şi n-ar fi avut cum să aranjeze să fie urmărită. Decât dacă... decât dacă aflase de iminenta ei sosire de la Boniface Akambe. Poate acolo era legătura.

Bradford. *Rahat*. Îi spusese lui Bradford de Bata şi el fusese acolo cu ea în Malabo, stând comod în patul lui cam la ora la care era legată de o ancoră pe fundul oceanului. El îi ştiuse dinainte toate mişcările. Iar când ea apăruse vie, el insistase să se întoarcă în Africa, s-o însoţească la Bata.

Trei puzzle-uri, fiecare cu colorit similar, cu piese identice şi forme care se îmbucau. Îi spuse lui Beyard.

— Probabil ar trebui să ieşim din oraş.

Ea rămase în spate în timp ce străbătură oraşul şi, când cele mai multe clădiri rămaseră în urmă, veni în faţă. Beyard se întinse şi îi dădu de pe faţă o şuviţă.

— Treaba asta pe care o faci să-ţi câştigi existenţa – meseria despre care nu mi-ai povestit încă. Eşti strateg?

— Nu ca tine, spuse ea şi apoi râse. De fapt, cam ca tine. Mă duc în ţările în curs de dezvoltare şi adun informaţii – de obicei abstracte şi obscure – pe care corporaţiile le folosesc pentru a lua decizii în afaceri.

— Aşadar, nu îţi câştigi existenţa din găsirea persoanelor dispărute?

— Nu, spuse ea, întorcându-se spre el. Ce-ar fi să facem un parteneriat care să ne convină amândurora? Ceva legal, în care să nu riscăm să fim împuşcaţi. Ai fi foarte bun la ceea ce fac eu – am putea lucra împreună.

— Lasă-mă să mă mai gândesc.

Îşi continuară drumul în tăcere până când, luând o curbă uşoară, ajunseră la un punct de control care nu fusese acolo înainte, unde era un grup de bărbaţi arătând mai degrabă ca garda prezidenţială, bine antrenată şi echipată, nu ca banda pestriţă pe care o întâlniseră dimineaţa.

Erau opt soldaţi şi trei maşini, fiecare soldat fiind înarmat cu o armă automată. Şoseaua de bitum era blocată de semibariere portabile şi semnale luminoase. Maşinile, un SUV şi două camionete, erau negre şi aveau geamuri fumurii. Umbrele proiectate pe geamuri arătau că în SUV mai erau nişte soldaţi, iar maşina era parcată astfel încât parbrizul nu se vedea din şosea.

Beyard reduse viteza, cu privirea aspră, cu buzele strânse.

— Am un cartuş de ţigări în spate. Dacă asta nu merge, atunci bani. Să ne gândim la ce e mai rău, că te caută pe tine. Să ne purtăm ca şi cum am fi ieşit la o plimbare cu maşina. Vezi că pe podea, sub scaun, e o şapcă. Pune-ţi-o.

Peugeotul se apropie foarte încet. Chipul lui Beyard era lipsit de expresie, iar ochii i se mişcau repede de la soldaţi la maşini şi la şoseaua din faţă, şi Munroe ştiu că mintea lui, ca şi a ei, intrase într-o stare de alertă maximă, interpretând informaţiile şi imaginându-şi ce s-ar putea întâmpla.

Doi soldaţi ieşiră în şosea şi le făcură semn să oprească. Munroe căută şapca sub scaun şi spuse:

— Ai nişte scule? Un briceag? Un cutter? Orice?

— Caută în torpedou. S-ar putea să am o şurubelniţă.

Ea găsi şapca. Era soioasă şi plină de praf, dar şi-o puse. Multor localnici le era greu să deosebească străinii după trăsături, cu atât mai mult dacă era

vorba de fotografii. Şapca ajuta la denaturarea înfăţişării. Zece metri până la punctul de control.

Munroe rămase dreaptă şi cu ochii aţintiţi în faţă în timp ce degetele ei căutau în torpedou. Dădură de o lanternă-stilou, pe care ea o vârî într-un buzunar.

Beyard scoase maşina din şosea, înghesuind-o între drum şi frunzişul des. Opri motorul, iar Munroe întinse mâna peste genunchii lui, scoase cheile din contact, trase de pe inel cheia maşinii, i-o dădu lui şi păstră restul cheilor în pumn.

De maşină se apropiară trei soldaţi, doi cu armele aţintite spre ei, în timp ce al treilea ceru actele maşinii. Beyard întinse documentele pe geamul deschis, iar când soldatul se întoarse să plece cu ele spre una dintre maşini, Munroe îi zări profilul şi îl recunoscu drept cel care o lovise cu piciorul în barcă. În timp ce actele treceau din mână în mână, Beyard ieşi din maşină. Îşi ţinu mâinile la vedere, arătă spre portbagaj, apoi duse două degete la gură.

— Mi-am lăsat ţigările, spuse el.

Soldatul dădu din cap spre partea din spate a maşinii şi îl urmă cu arma pe Beyard. Acesta scoase cartuşul şi se întoarse la locul şoferului şi, cu gesturi exagerate, scoase un pachet.

— Acum mai au o maşină care e oprită în spatele nostru, chiar în curbă, spuse el. Doi soldaţi, acelaşi echipament.

— Cel puţin unul dintre tipii ăştia era cu mine în barcă în noaptea aia, spuse Munroe. Pe ceilalţi nu-i recunosc.

— Dacă-l vezi pe şeful lor, să mi-l arăţi, spuse el.

— S-ar putea să fie în SUV. Văd umbre.

Un maxi-taxi se apropie de punctul de control din direcţia din care veniseră ei. În el erau şase persoane, iar capota nu se vedea de grămada de boccele de pe ea. Doi soldaţi care stăteau pe partea opusă a şoselei se apropiară de maxi-taxi, se uitară pe geamuri, iar apoi, fără să ceară acte sau documentele maşinii, dădură la o parte semibarierele şi-i făcură semn şoferului să treacă.

Beyard scoase o ţigară din pachet şi se jucă cu ea.

— Dacă ai văzut ce am văzut şi eu, avem o problemă, spuse el.

— Am văzut, spuse Munroe. Am la mine un card de rezidenţă de care trebuie să scap. Nu vreau să le ofer dovezi certe că eu sunt persoana pe care o caută.

Beyard trase din scrumieră o brichetă, îşi aprinse ţigara, îi dădu ei bricheta, apoi ieşi din maşină cu mai multe pachete de Marlboro în mâini. Se rezemă cu spatele de portieră, puse pachetele pe capotă şi îi spuse soldatului care era cel mai aproape de el.

— Vrei un fum?

Soldatul rămase nemişcat şi nu-i răspunse lui Beyard. În ciuda lipsei de reacţie a acestuia, Beyard începu un dialog, vorbind suficient de tare ca să fie auzit de soldaţii din apropiere. Vorbi despre vreme, despre mâncarea din oraş – despre tot şi despre nimic, nu conta, el vorbea.

Munroe puse cardul de rezidenţă pe podea în faţa ei şi îi dădu foc într-un colţ. Cardul arse încet, plasticul răsucindu-se în spirale şi scoţând un fum nociv. Flacăra arse o treime din card, luând cu ea fotografia şi majoritatea datelor personale, când atmosfera din afara maşinii se schimbă. Munroe stinse flacăra cu piciorul şi vârî restul cardului sub perna scaunului.

Soldatul care luase actele maşinii se întoarse fără ele. Într-o limbă pe care o recunoscu din noaptea în care fusese ea împuşcată, zbieră o comandă celor doi soldaţi de lângă maşină, iar ei îi ordonară lui Munroe să iasă. Beyard trase adânc din ţigară şi suflă fumul în aer. Nu era bine. Beyard nu era fumător, iar faptul că simula un obicei pe care îl găsea deosebit de dezgustător era un semnal vechi, o avertizare. Supune-te.

Trei soldaţi trecură şoseaua şi se alăturară celor trei aflaţi deja acolo. Unul dintre ei le ordonă lui Munroe şi Beyard să se întindă pe pământ, le desfăcu pe rând picioarele, le trase mâinile la spate şi le puse cătuşe. Sub ameninţarea armei, îi forţară să urce în spatele uneia dintre camionete. Fură îmbrânciţi să se întindă pe burtă, iar soldaţii se aşezară pe margine, cu armele aţintite asupra lor. Vehiculul porni hurducăindu-se.

După câteva clipe de mers, părăsiră şoseaua. Munroe îşi dădu seama de asta după zdruncinături, după zgomotul motorului şi mirosul de noroi din aer. Se străduia să-şi ţină capul astfel încât să nu se lovească de podea. Mergeau acum pe cărare. Lumina se schimbă şi zări frânturi de verde. Intrau mai adânc în pădure.

Nu-l vedea pe Beyard – era cu capul întors în partea cealaltă – dar îl simţea. El se trase mai aproape, un gest menit fără îndoială s-o liniştească, dar situaţia nu avea nimic liniştitor. La doar câţiva centimetri de capul ei erau nişte cizme negre, murdare de noroi, iar deasupra lor, ţeava unei arme îndreptate spre capul ei.

Camioneta se opri pe neaşteptate. Soldaţii coborâră, o traseră din spate pe Munroe şi o târâră din maşină. Munroe se lovi cu capul de hayon şi căzu în genunchi. Ţeasta începu să-i zvâcnească şi pe partea laterală a feţei i se prelinse o dâră de sânge. Vederea i se înceţoşă şi, înlăuntrul ei, începură să bată tobele de război. La nivelul ochilor ei era centura unuia dintre agresori. Pistol. Muniţie. Cuţit. Dorinţa de a lovi ţâşni, instinctul începu să curgă şi apoi, într-o clipă, furia se prăbuşi în ea însăşi, un foc fără sursă de combustibil. Iar ea era imobilizată.

O fracţiune de secundă de frică provocată de imaginea lui Beyard o debusolă. Frică. Probabil că dacă evadarea ei avea să meargă, Beyard avea să fie ucis. În loc să-şi îndrepte toate simţurile către autoconservare, ea îşi făcea griji pentru Beyard. Senzaţia asta de frică era ceva nou. Niciodată nu avusese nevoie să cultive demonii şi instinctele primare care pândeau ascunse. Să le controleze, da, să le respingă, dar niciodată să le invite. Era un moment al naibii de bun ca instinctele sălbatice să se domesticească.

Fu ridicată cu forţa în picioare. Nu departe de camionetă era un drum îngust care ducea în pădure. Soldatul de lângă ea îi înfipse arma în coaste şi îi arătă cu un semn din cap încotro să meargă, iar când ea nu se clinti, o împinse. Culoarea copacilor se schimbă din verde smarald în kaki şi ritmul lăuntric devenise o bătaie foarte uşoară în piept. Arborele era des şi cărarea greu de găsit, iar când ea încetini pasul căutând direcţia, soldatul o împinse în spate cu arma. Ciocanul lăuntric izbi. Zâmbi a moarte şi strânse pumnul în care încă mai avea cheile. Cu degetul mare le schimbă poziţia astfel încât să-i iasă printre degete.

Era imposibil de spus câţi soldaţi erau în urmă, ori dacă Beyard urma aceeaşi cărare sau fusese forţat să meargă pe alt drum spre moarte. Ea nu putea să facă nicio mişcare, niciun plan până nu ştia unde era el şi câţi soldaţi se aflau între ei. Riscă încă o împunsătură în coaste şi strigă, un strigăt ca un behăit de antilopă. După câteva clipe, strigătul se întoarse. Beyard era acolo, în spate, pe aceeaşi potecă.

Poteca se sfârşi brusc la marginea unei mici râpe. Cinci metri de noroi şi rădăcini noduroase şi răsucite despărţeau locul în care stătea ea de fundul râpei, unde un râu mocirlos, ruginit traversa peisajul. În timpul ploilor râul se umfla, dar acum era doar un firicel. Între potecă şi marginea râului era cam un metru şi jumătate de spaţiu, nimic mai mult. Soldatul o trase smucit de încheieturi şi o împinse în genunchi, cu arma lipită de gâtul ei. Ea era cu faţa la râu, cu spatele la potecă. Centura soldatului era la nivelul ochilor ei,

iar arma lui la doar câţiva centimetri de obrazul ei. În liniştea din jur, zgomotul paşilor veni din spate şi, odată cu ei, strigătul antilopei.

Între Beyard şi ea era frunzişul. El avea mâinile încătuşate la spate şi era sigură că, la fel ca ea, era în genunchi, având alături un soldat cu arma îndreptată spre capul lui. Apoi se lăsă o linişte relativă.

Se mai apropiau nişte soldaţi. Erau aproape, înaintând pe potecă; era imposibil de spus câţi, însă instinctul îi spunea că nu puteau fi mai mulţi de şase.

Urma să aibă loc o execuţie, iar soldaţii care îi păzeau acum nu aveau să facă nimic fără ordinele care se apropiau cu fiecare secundă. Munroe închise ochii şi se concentră. Putea să scape cu viaţă. Era greu de spus dacă trebuia să-şi facă griji pentru Beyard şi fiecare clipă de ezitare îi grăbea propria moarte. Asta era situaţia; acum ori niciodată.

Îşi scoase degetul mare din alveola lui şi îşi eliberă încheietura mâinii de cătuşă, împinse degetul la loc şi strânse cheile în mână. Îşi mută greutatea în faţă, se încordă şi apoi se uită în sus la soldat. Când el se întoarse spre ea, îi zâmbi dulce şi spuse în portugheză:

— Acum ai să mă omori?

El nu spuse nimic şi îşi întoarse faţa, uitându-se în zare, peste apă, dar ea reperase ce voia. Ochii lui se măriseră, recunoscând limba vorbită. Era angolez.

Ea continuă:

— Nu pot să mor fără să vorbesc de comoară.

Glasul ei era dulce şi melodios şi fiecare cuvânt era rostit încet şi precis.

— O vei găsi îngropată sub movila de pe plaja care se află la cinci kilometri la sud, unde râul se varsă în ocean.

Cu fiecare cuvânt coborî glasul până când minciuna ajunse doar o şoaptă. Soldatul nu se putu abţine – fu ceva involuntar; cu fiecare cuvânt, capul lui venea mai aproape să audă ce spunea ea.

Ea lovi ca o cobră. Mortal. În linişte. Iute. Cheile sfâşiară fără zgomot gâtul soldatului, lăsând în locul traheii o gaură căscată. Forţa îl trânti la pământ şi din gâtlejul lui ieşiră bulbuci de sânge şi aer. Degetele lui încercară să găsească arma, care zăcea în apropiere, şi Munroe o îndepărtă lovind-o cu piciorul. Nu trebuia să fie împuşcături – totul trebuia făcut pe furiş şi în linişte. Se sui pe el, îl apucă de cap şi i-l răsuci până se auzi un pocnet. Se rostogoli pe burtă, se ţinu de corpul lui cu o mână, cu cealaltă apucă arma şi îşi dădu drumul în viroagă, prinzându-şi piciorul în reţeaua de rădăcini care

ieşeau din malurile noroioase. Trase cuţitul din centura lui, luă pistolul şi îl îndesă la spate, aruncă pe umăr arma de asalt şi apoi dădu drumul cadavrului. Acesta lunecă la vale, aterizând cu faţa în nămolul din râu, înroşind şi mai mult apa. Durase cinci secunde, suficient de mult ca Beyard să moară de zece ori, dar dinspre locul în care era el îngenunchiat nu se auzise niciun foc de armă, niciun zgomot. Munroe se ridică până în margine, pregătită să-l termine pe soldatul care îl păzea, dar fu întâmpinată de bocancii lui Beyard, care alunecă după ea în viroagă, târând cu el un cadavru.

Mâinile ei lucrară repede, cercetând cadavrul soldatului care îl păzise pe Beyard în căutarea unei chei de la cătuşe.

— Cum dracu' ai reuşit asta? întrebă ea.

Nu găsi nimic.

— Crezi că am supravieţuit atâta timp lăsându-i pe alţii să lupte în locul meu?

Râse încet, nemilos.

— Mulţumesc pentru distragerea atenţiei.

Zâmbi forţat, apoi şuieră:

— Mişcă.

Ea se propti în mal şi începu să meargă ca un crab, pe jumătate legănându-se, pe jumătate sărind, aruncându-şi greutatea înainte şi ţinându-se de ce reuşea să apuce. Viteza era tot ce conta. Beyard era în urma ei, aproape şi, la fel ca ea, aruncase pe spate arma de asalt, agăţându-se de ce putea pentru a rămâne la verticală şi a nu aluneca în fundul viroagei. Zgomote de derută pătrundeau în viroagă şi Munroe şi Beyard urcară târându-se de-a buşilea în frunziş. Reuşiseră să ajungă la vreo patruzeci de metri de locul execuţiei. Începură să înainteze încet, pe burtă. Liniştea le era acum cel mai bun prieten. Cătuşa desfăcută atârna bălăbănindu-se de mâna lui Munroe şi asta o enerva. În ciuda măsurilor de precauţie, cătuşele făceau zgomot când se atingeau. Zgomot slab, dar tot zgomot, şi orice zgomot avea să atragă focuri de armă.

Cu coatele pe pământ spongios, intrară mai adânc în pădure. Munroe bănuia cam pe unde erau, însă era doar o bănuială, iar când fu sigură că nu aveau cum să fie văzuţi de pe maluri, se rostogoli pe-o parte şi îi făcu semn lui Beyard să o ia înaintea ei. Sâsâitul inconfundabil al unei vipere de Gabon se auzi nu departe de capul ei. Rămase nemişcată şi, după un timp care i se

păru o veşnicie, se rostogoli la loc. Veninul de şarpe putea să ucidă în cincisprezece minute, iar civilizaţia era al naibii de departe.

Un tir de focuri de armă se auzi din direcţia din care veniseră ei şi apoi linişte. Înaintară târâş metru cu metru, ascultând şi apoi pornind iar. Dacă soldaţii îi urmaseră în râpă, nu găsiseră zona în care ei intraseră în pădure; toate zgomotele de urmărire se mutaseră în altă direcţie. Încă o rundă de focuri de armă sparse liniştea, mai departe decât cea precedentă şi suficient de departe să nu se audă voci.

De la înaintarea târâş trecură la mersul în patru labe şi, când distanţa se mări şi liniştea se adânci, la mersul normal. Apoi setea şi timpul le deveniră duşmani.

Altfel ar fi fost dacă era sezonul ploios, când noroiul de argilă roşie s-ar fi infiltrat în hainele lor, în părul lor, pe feţele lor şi i-ar fi usturat când se amesteca cu transpiraţia şi li s-ar fi prelins în ochi şi gustul lui le-ar fi umplut gura. Le-ar fi acoperit pielea şi ar fi servit drept camuflaj şi ar fi ţinut insectele la distanţă. Iar ploaia care prefăcea argila în noroi, abundentă cum era, le-ar fi potolit uşor setea.

La un moment dat, spre ziuă, când liniştea era deplină şi strigătele nocturne ale junglei se stinseseră, reuşiră să ajungă la casa de oaspeţi. Ultimii kilometri îi făcuseră pe drumul de ţară, ţinându-se pe marginea lui în caz că trebuiau să se ascundă în frunziş. Se strecuraseră pe lângă un post de control alcătuit din obişnuita adunătură de războinici, câţiva dormind duşi de beţi ce erau, iar restul pe jumătate moţăind. Dincolo de asta, niciun semn de armată.

Setea era aproape de nesuportat şi, la lumina unei luni aproape pline, se strecură cu dibăcie prin bucătărie la apă. Băură repede, cu înghiţituri lacome, apa scurgându-se pe feţele lor, dungând mizeria şi ţărâna, o formă ciudată de vopsire pentru război, iar când Munroe nu mai putu să bea, căută o agrafă, o sârmă, ceva cu care să poată deschide cătuşa. Nu găsi nimic. Obiectele astea erau foarte obişnuite în Occident, acea altă lume.

Beyard se duse în dormitor şi apoi se întoarse, cu cătuşele scoase, şi îi puse în palmă o cheie. Ea îşi desfăcu cătuşa.

— Mersi, spuse ea şi, cu o mişcare rapidă, îi prinse încheieturile în cătuşele cu crustă de noroi şi trase pistolul de la spate.

Îl îndreptă spre capul lui.

Capitolul 15

Ochii lui Beyard îi găsiră pe ai ei şi, chiar şi pe întuneric, fu evident că faţa lui trăda uluială.

— Ce dracu' crezi că faci?

Vorbise în şoaptă, aproape sufocat, fără control sau calm.

— Nu vreau să te omor, spuse Munroe, dar am să-ţi zbor capul pe loc dacă trebuie.

Împinse cu piciorul un scaun spre el.

— Aşază-te.

El făcu ce i se spuse şi fu limpede că o făcu din derută şi din încercarea de a înţelege şi nu că i-ar fi fost cu adevărat frică. Ea scoase din buzunar lanterna-stilou şi o aţinti în ochiul lui drept.

— Te consider o ameninţare personală şi strategică, spuse ea. Sunt obosită, flămândă şi al dracului de furioasă, aşa că nu-mi pune răbdarea la încercare. Vreau răspunsuri şi vreau adevărul, chiar dacă crezi că or să mă scoată din sărite. N-am timp de pierdut, iar minciunile, denaturările şi jumătăţile de adevăr nu vor face decât ca tu să mori şi eu să dispar.

Beyard închise ochii pe jumătate din cauza luminii şi se feri de ea.

— Nu te-am minţit niciodată, spuse el.

— Au fost omisiuni, spuse ea. Mă iei drept cretină? Aşteptă o clipă, lăsă tăcerea să umple camera şi îi studie ochii şi faţa în căutarea indiciilor invizibile care i-ar fi trădat minciuna.

— Când ai vorbit ultima dată cu Boniface?

Colţurile gurii lui Beyard zvâcniră uşor şi el întoarse capul într-o parte. Respiră superficial şi în fracţiunea de secundă cât îi luă să se uite direct la ea, bănuielile ei se confirmară.

— Dacă treaba asta e legată de Akambe, m-ai lăsat mut, spuse el.

— Răspunde dracului la întrebare.

— Acum vreo două luni.

— El ţi-a spus că mă duc la Malabo.

Beyard deveni stingherit.

— Da.

— El ţi-a dat fotografiile, nu-i aşa? Tu ai trimis oameni să mă urmărească, să-mi supravegheze mişcările.

O inspirație adâncă și apoi:

— Da.

— Și tu ai pus să fiu drogată și dusă pe barcă să fiu omorâtă.

— Nu.

Încordarea de pe fața lui și inflexiunea glasului spuneau adevărul; ea ridică arma ca pentru a trage și spuse:

— Minți.

— Îți jur, Vanessa. N-am avut nicio legătură cu ce ți s-a întâmplat în barcă. Când am vorbit cu Boniface, mi-a spus că ți-ai făcut niște acte și pleci spre Malabo. La început am fost doar mânios – am vrut să-ți fac rău. Pe urmă am fost curios, am vrut să știu cum arăți, de ce ești aici, ce faci. Mi-a fost frică să te văd personal, nu știam cum ai să reacționezi. Așa că am pus să fii urmărită.

Munroe clătină încet din cap.

— Încrederea acordată cui nu trebuie poate fi un lucru periculos, spuse ea. Acele cuvinte însemnau ceva, deși la acea vreme n-am știut. În tot acest timp, la un moment dat ai fi putut să-mi spui – să-mi oferi informațiile de care aveam nevoie ca să fac legătura – și nu mi-ai spus. Iar acum, de două ori în ultima săptămână, am fost amenințată cu arma de același grup de oameni și tu ești singura legătură dintre acele evenimente. Nu au cerut niciodată să-mi vadă cardul de identitate, nici măcar nu s-au uitat bine la mine. Explică-mi asta.

— Sunt la fel de nedumerit și derutat de treaba asta ca tine, spuse el. Crezi că am plănuit asta? M-am prefăcut că sunt pe cale să mă aleg cu un glonț în cap alături de tine? Ce stratagemă de rahat ar fi fost asta? Nu doar tu erai să fii omorâtă azi. În această privință, vreau și eu răspunsuri tot atât de mult ca tine.

— Și Malabo? spuse ea. Idioții tăi cu ifose au dispărut chiar înainte să fiu luată de acolo.

— A fost o coincidență, spuse el. Jur că n-am avut nicio legătură cu asta. Oricât de supărat eram pe tine – cum să te ucid? Nu, Vanessa, n-aș fi putut să fac asta.

Se opri și se uită la ea cu un zâmbet șiret.

— Știam de ce ești în stare. Dacă te-aș fi urât chiar atât de tare, aș fi făcut eu însumi treaba, aș fi avut grijă să fie făcută așa cum trebuie, n-aș fi angajat un grup de cârpaci proști să o facă în locul meu.

Se opri, iar când Munroe nu spuse nimic continuă:

— Când am auzit că ţi-ai cumpărat bilete pentru Bata, le-am spus băieţilor mei să închidă prăvălia şi să mă anunţe când pleci din oraş. Abia a doua zi, când nu erai în avionul acela, mi-am dat seama că se întâmplase ceva – era la mintea cocoşului. Te-ai dus la agenţia de voiaj ca să induci în eroare, adevărata ta destinaţie era alta.

Munroe se apropie şi, oprindu-se chiar în faţa lui, îi lipi sub bărbie ţeava pistolului şi îi dădu capul pe spate. Trecu în spatele lui, plimbând arma pe gâtul lui. Ochii lui o urmăriră, deşi capul nu i se mişcă. Când gura pistolului îi ajunse la baza craniului, ea se opri şi rămase la mică distanţă de el.

— Emily Burbank, spuse ea. Câte din informaţiile pe care mi le-ai dat sunt corecte?

— Din câte ştiu, toate sunt adevărate. Mi s-a părut că e posibil ca ei s-o fi văzut pe fată. De asta ne-am dus acolo.

La coada explicaţiei, Munroe auzi nişte cuvinte nerostite. Inspiră adânc şi, o secundă, îşi înclină capul spre tavan.

— Francisco, spuse ea cu glasul moale şi tărăgănat. Miros omisiunea. Ce nu-mi spui?

El rămase tăcut.

— Trebuie s-o iau din loc, aşa că spune ce ai de spus. Sau nu.

Îi împinse cu arma capul în faţă.

— E alegerea ta dacă trăieşti sau dacă mori.

El oftă. În acel oftat adânc se auzi capitularea.

— Când am văzut-o acum trei ani pe fată în Bata, i-am recunoscut pe bărbaţii cu care era. Ştiu cine sunt şi unde să-i găsesc.

Într-un ţipăt mut, Munroe strânse din dinţi şi dădu cu piciorul în scaun, mai să-l răstoarne pe Beyard.

— Şi era cât pe ce să fim omorâţi, şuieră ea. Degeaba! La dracu', Francisco, ştiai! Ce rost a mai avut ziua de azi? Ştiai!

— Am vrut să fiu sigur că informaţiile pe care le aveam sunt la zi.

Explicaţia nu era corectă, nu se potrivea. Chiar şi cu judecata întunecată de furie, o ştia.

— Rahat! spuse ea.

Apoi trase adânc aer în piept şi spuse aproape în şoaptă, monoton:

— Mi-ar plăcea să te sărut acum, să-ţi mângâi părul şi să-ţi spun ce rău îmi pare că trebuie să fac asta.

Îşi mişcă cu grijă, pe rând, câte un picior până ajunse iarăşi în faţa lui.

— Ai însemnat pentru mine mai mult decât orice altă persoană pe care o cunosc, spuse ea şi îi puse arma la frunte. Adio, Francisco.

El ţipă cu glas spart:

— Stai!

Apoi, aproape în şoaptă, adăugă:

— La dracu', Vanessa, ce trebuie să fac ca să-ţi dovedesc că spun adevărul?

— Nu mi-ai spus tot, zise ea. Să te omor e o chestiune de autoconservare, Francisco. Un rău necesar. Fără supărare. Sunt sigură că ai face la fel dacă rolurile ar fi inversate.

El oftă prelung, iar apoi lăsă ochii în jos.

— Cât ţine misiunea? întrebă el. Două săptămâni, poate trei. Intri, ieşi, simplu, uşor. Mă rog, poate acum nu-i atât de uşor, dar de dimineaţă n-aveam de unde să ştiu asta. Când se termină misiunea, ce faci? Te întorci în lumea ta, iar eu rămân în a mea. Te am doar atâta timp cât ţine proiectul ăsta.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, provocatori.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu-mi dai un motiv să nu intru în Bata?

Oricât de jalnic ar fi sunat, acesta era adevărul de care ea avuse nevoie ca să clarifice evenimentele.

— Asta-i cea mai de rahat scuză pe care am auzit-o în viaţa mea.

Puse piedica şi băgă pistolul la loc la spate.

— Ce dracu' a fost în capul tău? Tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine că nu se iau decizii tactice pe bază de emoţii.

Îi scoase cătuşele de la mâini.

— Consideră că asta a fost o răzbunare pentru că m-ai încuiat în celula de pe navă.

El rămase nemişcat pe scaun şi se uită lung la ea, frecându-şi încheieturile mâinilor.

— Chiar şi un mare maestru mai face din când în când o greşeală, spuse el. Nu ştiu dacă să te sărut sau să-ţi ard un dos de palmă.

Ea îşi încrucişă braţele şi îl privi fix.

— Jur, Francisco, dacă aflu că m-ai tras pe sfoară, eşti un om mort. Am să te vânez şi tu sau oricare dintre oamenii tăi n-o să puteţi face nimic să mă împiedicaţi să-mi duc treaba la bun sfârşit.

— Recunosc că n-am fost întrutotul corect, spuse el. Ar fi trebuit să-ţi spun că te-am urmărit în Malabo şi nu trebuia să-ţi ascund informaţii despre

fată, dar în afară de asta n-am făcut nimic să-ţi sabotez munca. Nu dau doi bani pe misiunea ta sau pe fata asta pe care încerci s-o găseşti, dar te vreau vie şi te-aş vrea cu mine cât mai mult cu putinţă. Îţi ajunge explicaţia asta?

— Deocamdată.

— Şi puteai să ştii şi că, din noaptea în care ai fost împuşcată, n-am mai putut să iau legătura cu niciunul dintre băieţii mei. E posibil ca unul să fie din cei doi care arătau fotografia ta prin Bata, însă jur că eu n-am avut nicio legătură cu asta.

Beyard continuă să-şi frece încheieturile.

— Chiar aveai de când să mă omori?

— Nu ştiu. În cel mai bun caz te-aş fi lăsat aici şi aş fi luat barca până în Camerun.

Ea traversă casa către baie, iar el o urmă. Degetele ei se plimbară pe tocul uşii până dădură de o ascunzătoare. Scoase porţiunea de toc şi trase din perete recipientul din ascunzătoare şi din el scoase centura.

— Cum ai fi luat barca? întrebă el. N-ai cheia.

Ea îşi puse centura la mijloc şi o vârî sub pantaloni.

— Ca şi tine, m-aş fi descurcat şi fără cheie, spuse ea. Dar chiar şi aşa, puteam să pun mâna pe ea dacă voiam.

Se uită în depărtare spre casa principală.

— E acolo.

— Antonia nu ştie unde e.

— Ştie în ce cameră te duci cel mai des şi, mulţumită ţie – Munroe bătu în lemnul din mâna ei şi apoi îndesă bucata de toc la loc – ştiu unde să caut.

Beyard deschise gura să spună ceva şi se răzgândi. Dădu din cap spre casa principală.

— Să mergem.

•

În absenţa lor, barca fusese realimentată şi avea destul combustibil de rezervă pentru a face drumul de două ori. Zgomotul motorului spulberă liniştea şi Beyard îndepărtă barca de dana de acostare. Când ajunseră în plină mare, puse în mâna lui Munroe o cutie mică.

— Armistiţiu, spuse el. Un gest de bunăvoinţă – fără ea sunt pierdut pe mare, şi ţi-o dau ţie fiindcă am încredere în tine şi sper să ai şi tu încredere în mine. Când o activezi, vom obţine coordonatele şi George va şti că suntem în drum spre el.

La est, cerul îşi schimbase culoarea din negru înstelat în albastrul cel mai intens. Când ajunseră lângă trauler, soarele era sus pe cer. Wheal îi întâmpină pe punte, salutând-o pe Munroe şi strângându-i mâna lui Beyard.

— Nu vă aşteptam atât de repede, spuse el.

Beyard luă un furtun care stătea încolăcit lângă un perete şi, deschizând robinetul, îşi spălă hainele, încălţările, se spălă din cap până-n picioare. Şiroind de apă, îi întinse furtunul lui Munroe şi îi spuse lui Wheal:

— În zece minute suntem sus. Vrei să ne aştepţi acolo?

După ce îşi schimbară hainele, se adunară în cabina de comandă. Beyard îi făcu lui Wheal rezumatul evenimentelor care îi readuseră pe navă, nepomenind nimic despre incidentul cu pistolul la tâmplă.

Când se termină, se lăsă liniştea. Minutele treceau încet, accentuate de tic-tacul regulat al radarscopului. Beyard îşi rodea pieliţa degetului mare, Wheal bătea cu pixul în masă, iar Munroe stătea cu capul dat pe spate şi picioarele întinse.

Wheal vorbi primul:

— Vreau să ştiu ce urmează.

Se întoarse spre Munroe.

— Ştiu că, dacă te duci înapoi, îţi rişti viaţa şi, mai important în ceea ce mă priveşte, şi pe-a lui Francisco, dacă hotărăşte să meargă cu tine. Merită chiar atât de mult ceea ce urmăreşti tu?

Munroe bătu cu degetele în masă, în ritmul codului Morse, apoi, ca răspuns la întrebarea lui Wheal, dădu din cap aproape imperceptibil.

— Da şi nu, spuse ea. Sunt dispusă să-mi pun viaţa în joc şi nu vreau s-o pun în pericol pe a lui Francisco, nici pe a altcuiva, de altfel. Este o decizie pe care trebuie să o ia singur, însă eu trebuie să mă duc înapoi.

Wheal îşi puse braţele pe masă.

— Ascultă, spuse el. Toţi suntem cam ţăcăniţi că ne-am băgat în afacerea asta, cam atinşi la mansardă, cam fără frică. Puţin îmi pasă mie că tu ai chef să mori, dar ce ai tu de gând să faci înseamnă adevărată sinucidere şi aici eu spun stop. Nu pentru tine. Tu poţi să te duci naibii să mori, nu-mi pasă.

Wheal dădu din cap spre Beyard.

— Treaba mea e să-l feresc pe el de belele, iar tu aduci belele.

— Oh, ce drăguţ! spuse ea pe un ton superior. Faci pe tăticul. Francisco o să fie pedepsit dacă îţi iese din cuvânt?

În mod previzibil, Wheal se îndreptă în scaun şi îşi încrucişă braţele. Pe dinafară, Munroe era calmă; în sinea ei, se amuza. El avea un avantaj de

douăzeci de centimetri şi cincizeci de kilograme, iar poziţia lui era cea a unui mascul alfa expert în intimidare. Se mai confruntase cu tipi de mărimea lui şi ceea ce ei îi lipsea ca volum şi forţă câştiga din plin ca viteză şi agilitate. În alt moment şi în alt loc, provocarea ar fi fost mai mult decât binevenită. Ar fi continuat să-l provoace până el ar fi explodat, apoi, şi ca fulgerul, ar fi zburat peste masă zvârcolindu-se de durere – dar nu era momentul.

— Nu pot să-ţi dau ce vrei, spuse ea. Ordinea lucrurilor deja s-a stricat şi, chiar dacă aş pleca, nimeni, mai ales tu sau eu, nu are puterea să pună lucrurile la loc cum erau, iar tu ştii asta.

— Dacă am să-mi pierd prietenul, aş vrea să ştiu că merită.

— N-am răspunsuri pentru tine, George. E posibil să ne trezim morţi într-un şanţ. Ar fi tragic şi, luând în considerare probabilitatea statistică, ar fi trebuit să se întâmple deja. Da, aş putea pleca, asigurându-mi câteva zile în plus, dar pentru ce? Ca treaba asta să mă urmărească tot restul vieţii? Nu, mulţumesc. Fie că vreau sau nu, sunt blocată în ea. Şi aş vrea şi să pun mâna pe nemernicul care mă vrea moartă. Şi mai e problema lui Emily Burbank: dacă chiar e în viaţă, trebuie să o găsesc, din principiu şi pentru a îndeplini promisiunea pe care i-am făcut-o în Europa unei mame.

Se întoarse spre Beyard.

— Apreciez ce ai făcut pentru mine şi chiar nu mă aştept să mă însoţeşti, dar eu *am să plec* înapoi, iar când voi începe să pun lucrurile în mişcare, m-ar ajuta să ştiu ce ai de gând să faci.

Beyard, care până atunci tăcuse, stând cu braţele la piept, ridică ochii şi spuse:

— Mai trebuie să întrebi?

Wheal se aplecă în faţă şi i se adresă lui Beyard:

— Merită să-ţi rişti viaţa pentru asta?

Beyard pufni.

— Ştii bine că nu-s prost.

— Atunci de ce dracu' te duci?

Beyard se lăsă pe spate şi puse un braţ pe speteaza scaunului.

— Am motivele mele.

Wheal se ridică, puse mâinile pe masă şi se aplecă astfel încât capul lui ajunse aproape la acelaşi nivel cu al lui Beyard.

— Treaba asta e-ncurcată rău, Francisco, ştii că-i rasolită. Rişti tot ce am avut noi. Şapte ani de prietenie.

Wheal pocni din degete.

— Şapte ani de parteneriat. Pentru ce?

Văzând că Beyard nu spune nimic, Wheal porni către uşă.

— Lămuriţi-vă între voi. Treaba asta e nebunie curată şi nu vreau să iau parte la ea.

După plecarea lui Wheal, Beyard spuse:

— Am trecut Rubiconul.

— Mai poţi să te răzgândeşti.

Beyard îşi aşează coatele pe masă şi îşi puse bărbia pe mâinile adunate.

— Nu, spuse el. Indiferent cum se desfăşoară evenimentele, nu există cale de întoarcere.

Munroe puse piciorul pe masă şi se aplecă pe spate cu scaunul.

— Bine, spuse ea. Mergem din nou, şi de data asta facem ca mine.

Expresia de tristeţe şi îngândurare de pe faţa lui Beyard fu alungată de un zâmbet amuzat, dar nu spuse nimic. Munroe ignoră ce insinua acel zâmbet. Războiul era un club masculin în care ea se infiltrase cu mult timp în urmă, iar el, la fel ca mulţi alţii înaintea lui, până la urmă avea să-şi dea seama de asta.

— Vom avea nevoie de provizii pe care tu nu le ai, continuă ea, aşa că trebuie să dau câteva telefoane. Dacă ai relaţii sau prieteni în guvern, acum ar fi momentul potrivit să ceri nişte favoruri, să vezi ce ştiu ei şi să vezi dacă nu putem afla ceva.

— Mai ai numărul pe care l-ai primit de la Salim? Răspunsul pe care l-am primi la telefonul acesta ne-ar putea lumina.

— E făcut varză într-unul din buzunarele mele.

Lui Beyard îi luă o oră să dea toate telefoanele, timp în care Munroe întocmi o listă de provizii pe care i-o trimise prin e-mail lui Logan, iar apoi, neputând să dea de Logan la telefon, se retrase cu Beyard în cambuză şi încropiră o masă din alimente congelate sau la conservă. Nu mai mâncaseră de mai mult de o zi şi, între îmbucături înghiţite cu poftă, discutară despre puţinele lucruri pe care le aflase Beyard.

Era ca şi cum evenimentele care transpiraseră de pe coasta Bioko şi de lângă marginea râului Boara nu se întâmplaseră niciodată. Nicio vorbă sau zvon nu plutea prin capitală, iar dacă ordinele veniseră pe canale oficiale, ele ajunseseră la cei doi oameni care îi furnizau informaţii lui Beyard. Ambasada SUA din Malabo nu furniză multe indicii în plus. Moartea lui Munroe fusese adusă la cunoştinţă de un pescar care descrisese în

amănunţime un cadavru descoperit pe ţărm şi care prezenta un card de rezidenţă pe care, pretindea el, îl găsise asupra cadavrului.

Munroe aduse la masă o foaie de hârtie şi începu să schiţeze.

— Avem un gol de informaţii, spuse ea. Ce ştim până acum?

— Ştim că acum câteva luni fata asta era în viaţă, spuse el. Că trăieşte în Mongomo, că e măritată cu Timoteo Otoro Nchama, ministrul adjunct al minelor şi energiei, sau e amanta lui, şi că un personaj din guvern este dispus să ucidă ca să te împiedice să ajungi la ea.

Munroe rămase cu ochii pe hârtie şi notă repede.

— Marea întrebare la care nu avem răspuns e de ce. Nici cine nu ştim.

— Ai luat în calcul posibilitatea că fata asta nu vrea să fie găsită? Că ea e cea care trage sforile să te ţină la distanţă?

Munroe se opri din scris, se uită la el şi schiţă un zâmbet.

— M-am gândit la multe posibilităţi, dar la asta nu, spuse ea.

— Merită să te gândeşti.

— Da, spuse ea şi se întoarse la hârtie. Putem presupune că indiferent unde e Emily, este supravegheată – protejată sau ameninţată. Putem presupune că, la fel ca în Bata, la fiecare poartă de intrare a ţării cineva mă aşteaptă şi, ori de câte ori voi încerca să intru, voi fi urmărită. Nu ştiu cum şi nu ştiu de ce, dar întrucât de mine se ţin necazurile, n-am să mai intru.

— Ce dracu', Essa? Acum două ore era să te iei la bătaie cu George fiindcă insistai să te duci înapoi.

— Oh, mă duc, spuse ea. Dar nu sub o altă identitate.

Munroe se opri din scris şi întoarse foaia să vadă şi Beyard.

— Există un grup de străini care poate veni şi pleca după bunul plac. Au binecuvântarea preşedintelui, nimeni nu-i ia la întrebări, nimeni nu se uită, nimeni nu vrea să ştie: militarii israelieni.

Bătu cu pixul în hârtie şi continuă să schiţeze.

— Aşa că sub acoperirea unui convoi care pleacă din Camerun, intrăm pe poarta de la nord-est şi mergem în linie dreaptă spre sud, spre Mongomo.

Beyard se uită la hârtie, cu buzele strânse, şi clătină uşor din cap.

— Nu ştiu dacă eşti nebună de-a binelea sau genială.

— Cred că vom afla curând, spuse ea şi din nou se întoarse la hârtie. Întrucât acum e sezonul uscat şi drumurile sunt practicabile, în cel mai bun caz putem intra şi ieşi în două zile. În cel mai rău caz...

Munroe se opri şi oftă.

— Cazul cel mai rău este greu de definit din cauza câtorva necunoscute critice... Mongomo va fi cel mai vulnerabil punct al nostru. Asta mă îngrijorează cel mai mult. Există nenumărate motive să nu ne mai putem întoarce pe unde am intrat şi, cum văd eu treaba – iar tu ai mai multă experienţă ca mine în asta – avem două rute alternative de ieşire din ţară. Cea mai rapidă şi, probabil, cea mai problematică este în est, cu intrare în Gabon – o alergare de aproximativ cinci kilometri până la graniţă. A doua e să ne furişăm pe cărările din centrul ţării spre coastă – e mai periculoasă din cauza timpului petrecut pe teritoriul ţării şi a variabilelor care ar putea apărea pe drum, dar odată ajunşi la coastă ieşirea e mult mai uşoară.

— Amândouă sunt viabile, spuse Beyard. Dacă avem necazuri în Mongomo, trebuie să excludem Bata ca poartă de intrare – vom fi aşteptaţi acolo. Mbini ar merge. E puţin mai la sud, departe de cărarea bătută şi am contacte acolo.

Se lăsă pe spate şi, după un moment, spuse:

— Ultima ştire e că prezenţa israeliană e redusă şi limitată la anumite zone. Nu există forţe feminine în ţară, iar dacă întâlnim trupe veritabile, vom fi daţi de gol.

— Foarte adevărat, spuse Munroe. De asta peste două zile voi pleca la baza de antrenament de lângă Yaoundé ca să-mi fac o idee despre operaţiunile israeliene în Camerun, să intru în bază dacă pot, ca să fac o repetiţie.

— Pare un risc inutil, spuse el. Camerunul n-o fi Guineea Ecuatorială, dar nici nu e departe. Poţi să fii prinsă şi nu doar că te îndepărtezi de obiectivul iniţial, ci îţi vei irosi şi următorii zece sau cincisprezece ani de viaţă putrezind într-o puşcărie mizerabilă.

— Ştiu, spuse ea. Dar ştiu eu ce fac. Nu voi fi prinsă.

— Ţinând seama de cum au mers lucrurile până acum, pari extrem de încrezătoare.

Munroe se opri şi se uită la el, iar apoi, fără alte explicaţii, spuse:

— Eu îmi câştig existenţa din strângerea de informaţii. Nu voi fi prinsă.

Se întoarse la hârtie.

— Treaba ta: avem nevoie de transport cu plăcuţe de înmatriculare şi acte pentru Camerun, Guineea Ecuatorială şi Gabon. Dacă o localizăm pe Emily şi ea vrea să vină cu noi, trebuie să fim pregătiţi să o scoatem de acolo pe ea şi nu mai puţin de trei copii. Noi doi vom avea nevoie şi de paşapoarte militare israeliene.

— Două vehicule?

Munroe dădu din cap.

— Ca şi făcut, spuse el. Şi sunt sigur că Boniface poate să rezolve cu actele şi plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor, chiar şi cu actele pentru Emily şi câţiva plozi. Nu-s aşa sigur în legătură cu paşapoartele militare. Pentru asta va trebui să se ducă în Nigeria şi, chiar şi aşa, paşapoartele militare israeliene sunt destul de rare – mai ales că ne trebuie două. Ar merge şi imitaţiile. Grănicerii sigur nu au văzut destule ca să poată face diferenţa între ele.

— Sunt bune şi imitaţiile, deşi nu grănicerii mă preocupă pe mine. Maşinile vor trebui să fie bune de contrabandă, cu arme şi echipament.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, spuse el. Dar noi vorbim aici de bani serioşi ori, din câte am înţeles, tu n-ai mulţi bani la tine.

— Odată ce ajungem în Douala, pot să-ţi pun în faţă şaizeci de mii de dolari. Restul va dura câteva zile – va trebui să pun să-mi fie trimişi telegrafic. Vom avea nevoie de arme, spuse ea.

— În afară de MP5-urile pe care le avem la bord, sunt limitat la arme ruseşti sau est-europene, uneori chinezeşti.

— Muniţie?

— Am din belşug.

— Lupu avea un Vintorez când făcea pe lunetistul pe acoperişul cabinei de comandă? Ce şanse am să capăt şi eu unul?

— Totul este negociabil, spuse Beyard.

— Dacă preţul e corect, sunt sigură că putem aranja ceva.

Când Munroe îl prinse pe Logan la telefon, el începuse deja să se ocupe de lista de provizii.

— Unele dintre articolele astea o să fie greu de procurat. S-ar putea să dureze câteva săptămâni să dau de ele, spuse el.

— Două sau trei săptămâni, merge, dar de data asta e o bubă – vreau ca pe cele mai multe să mi le livrezi personal.

— Mă iei la mişto.

— Nu te iau. Am nevoie să-mi trimiţi câteva lucruri înainte la oficiul FedEx din Douala: uniformele de pilot şi sistemul de învăţare a limbii ebraice de către englezi. Pentru restul, ia-ţi o viză şi pregăteşte-te să vii la Douala. Finanţarea se face ca de obicei prin Kate. Poţi să-ţi eliberezi programul?

Răspunsul lui Logan fu un mormăit abia auzit şi ea auzi în fundal ţăcănitul tastaturii.

— Să-mi trimiţi prin e-mail itinerarul de zbor de îndată ce-l ai. Caută cea mai grabnică întoarcere cu putinţă, de preferat în aceeaşi zi, chiar dacă asta înseamnă linii aeriene diferite.

Alt mârâit.

— Dacă din vreun motiv finanţarea întârzie lucrurile, foloseşte avansul meu; el ar trebui să acopere tot. Şi, Logan, ultimul lucru: am două zile. Crezi că ne putem încadra în timpul ăsta?

— Aşa ar trebui.

— Atunci te mai sun peste două zile. Auzi, Logan?

— Da?

— Mersi.

•

Două zile. Nu pentru că aşa dorea ea, ci pentru că era necesar. Rămânerea pe navă ar fi lăsat o perioadă între faze; timpul de inactivitate permitea informaţiilor adunate în ultimele săptămâni să se decanteze în minte, să treacă dintr-un plan de joc în următorul. Era deosebit de greu să manevrezi timpul de inactivitate; nemişcarea făcea tensiunea internă să se acumuleze constant şi să îndemne la acţiune şi adrenalină – totuşi, liniştea era decisivă.

De data asta, liniştea fu altfel. Când proviziile fuseseră împachetate, armele dezasamblate, curăţate meticulos şi asamblate la loc şi nu mai fu nimic de făcut ca să treacă urâtul, orele trecură mai uşor la tabla de şah şi în discuţii filosofice cu Francisco, o întoarcere în altă vreme, într-o lume uitată, şi Munroe era împăcată.

Două zile mai târziu Munroe stătea rezemată de balustradă şi se uita cum macaraua de pe puntea traulerului cobora în apă una dintre bărcile pentru contrabandă. Era în zori şi oceanul era calm, iar în aer nu se auzea decât zgomotul făcut de macara. Munroe plecă de la balustradă şi intră din nou în cabina de comandă. De la cinci încercă să dea de Logan şi era hotărâtă să sune din sfert în sfert de oră până îi răspundea. Se uită la ceas. În Dallas seara era pe terminate; ar fi trebuit deja să dea de el. La a şasea încercare, el răspunse.

— Încerc de mai mult de o oră să dau de tine, spuse ea.

— A murit bateria. M-am ocupat de lista de provizii, n-am avut timp să reîncarc.

— Cum stăm?

— Vom avea ce îţi trebuie în următoarele zece zile, spuse el. Coletul FedEx e deja pe drum. Ei au spus trei zile, dar toţi ştim că asta înseamnă cel puţin o săptămână. Uniformele au fost cel mai greu de procurat, dar am un băiat care se ocupă de asta şi mi-a garantat că le va livra într-o săptămână. Am băgat mâna în avans. Cu finanţarea a fost o întârziere şi n-am avut timp să o lămuresc.

— Nu-ţi bate capul cu asta, spuse Munroe. Oricum trebuie s-o sun pe Kate şi o să am grijă să se rezolve. Ai itinerarul?

— Asta-i cealaltă problemă. Se pare că Miles Bradford se îndreaptă spre tine, iar Kate a propus să aducă el obiectele, să mă scutească pe mine de bătăi de cap. Şi, sincer, Michael, dacă poate, i-aş fi recunoscător, fiindcă mă aşteaptă o grămadă de treabă.

Munroe tăcu o clipă, apoi spuse:

— Dacă până mâine nu mai primeşti nicio veste de la mine, aranjează ca obiectele să ajungă la Miles. Zece zile, bine?

— Da, zece zile.

Vestea privitoare la provizii era bună. Miles Bradford era însă o problemă.

— Nu prea avem de ales, explică Breeden ca răspuns la întrebarea lui Munroe. Între insistenţa ta de a continua misiunea şi hotărârea lui Miles de a se întoarce în Africa, Richard Burbank s-a răzgândit cu privire la anulare. Vrea ca Miles să fie cu tine şi, întrucât eşti sub contract, nu prea putem face nimic în privinţa asta. Totuşi, vestea bună e că, întrucât contractul e încă valabil, Richard acoperă cheltuielile şi, luând în considerare factura pe care tocmai mi-a trimis-o Logan, nu e un lucru de neglijat.

— Asta-i doar o treime, spuse Munroe. Vreau să-mi trimiţi dublul sumei ăsteia. Îţi trimit prin e-mail informaţiile despre bancă.

— Am să ţi-o trimit de îndată ce pot. Departamentul de contabilitate de la Titan mă poartă pe drumuri – vrea clasificarea individualizată a materialelor înainte de a elibera banii pe cheltuieli şi încerc să iau legătura cu Richard ca să lămurim treaba asta. Se pare că e plecat din oraş.

— Ştii cum merge, spuse Munroe. Nu vom şti pentru ce sunt banii până nu vor fi deja cheltuiţi. Şi jumătate sunt pentru a mitui pe câte cineva şi a unge maşinăria birocraţiei. Dacă nu poţi să dai de Burbank până mâine, fă ce am mai făcut. Pune ce etichetă vrei tu, orice e nevoie să fii sigură că primesc banii şi că Logan primeşte finanţarea de care are nevoie. A fost nevoit să bage mâna în banii de avans.

— Am să mă ocup azi de asta.

Munroe puse receptorul în furcă, se gândi o clipă apoi, strângând din dinţi, dădu cu palma în perete şi lovi cu piciorul scaunul de lângă ea. Beyard, care era în cealaltă parte a încăperii, spuse:

— Oricare ar fi problema, sigur nu peretele şi scaunul sunt de vină.

— Mai bine dau în mobilă decât în cineva, spuse Munroe.

Oftă şi se aşeză pe scaun, uitându-se la Beyard.

— Avem o problemă, spuse ea. Sau o bubă, sau cum naiba vrem să-l numim.

— *Să-l*?

— Miles Bradford, partenerul meu din Malabo. Sunt sigură că ştii despre cine vorbesc. În vreo două săptămâni vine la Douala şi fie îl omor, ca măsură preventivă, fie vine cu noi la Mongomo.

Beyard se aşeză în faţa ei şi, după o clipă de tăcere, spuse:

— Mai e ceva ce nu-mi spui, Essa. Bărbatul acesta care ţi-a fost partener cunoaşte deja scenariul şi, dacă sursele mele au dreptate, aţi lucrat bine împreună. Dacă o luăm logic, ar fi un câştig pentru misiunea asta.

— Sunt două lucruri, Francisco, spuse Munroe îndreptându-şi spatele ca să-l poată privi direct în ochi. Primul, nu ştiu dacă pot să am încredere în el. Nu mi-a picat bine că a plecat în timp ce eu eram dusă pe sus să fiu omorâtă şi aruncată peste bord, dar cu asta mă pot împăca. Ce mă supără cel mai tare nu poate fi explicat prin logică.

Făcu o pauză.

— Pur şi simplu nu-l vreau aici.

Arătă spre comenzile de navigaţie.

— Nu vreau să împart asta cu el, nu vreau să te împart *pe tine* cu el. Asta... asta e o parte din mine care e sacră, a mea. Nu vreau să fie mânjită de un intrus care ştie deja despre mine tot ce mai e de ştiut. Asta e misiunea mea.

Beyard dădu din cap şi apoi se ridică.

— Cu vorbele tale: „Tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine că nu se iau decizii tactice pe bază de emoţii". Nici eu nu vreau un intrus. Dar planul e pe primul loc. Dacă el reprezintă un risc pentru proiect, putem să-l înlăturăm, dar eu cred că ar trebui să fim foarte precauţi în privinţa asta.

El îi întinse mâna, ea o luă şi el o trase în picioare.

Plecară cu barca de contrabandă la Douala, acostând în partea cea mai de sus a portului. Docurile erau înţesate de oameni şi containere metalice stivuite câte trei sau patru laolaltă, pline cu articole care aşteptau să treacă

de procedura vamală care implica mită cerută de la obraz şi taxe de procesare dubioase. Trupuri musculoase lucind de transpiraţie descărcau bunurile, în timp ce camioane de mult retrase din folosinţă în emisfera nordică stăteau în preajmă, cu motoarele mergând în gol, scuipând fum. Mirosul de motorină arsă se amesteca cu cele de sare şi peşte care veneau dinspre ocean.

Şoferul lui Beyard le ieşi în întâmpinare şi descărcară împreună barca. Banii îşi schimbară proprietarul, hârtiile fură semnate şi nimeni nu avea să-i întrebe de ce intrau în oraş cu un mic arsenal ascuns după bancheta din spate. Prima destinaţie fu Société Générale de Banques au Cameroun, iar când banii fuseră retraşi şi transferaţi în alte conturi, porniră spre un apartament cu trei camere aflat în inima oraşului.

Apartamentul era la parterul unui bloc cu patru niveluri, fără lift, iar clădirea se afla lângă alte două identice, toate într-un complex liniştit înconjurat de un zid înalt de ciment, văruit şi cu sticlă pe partea de sus.

Acolo aveau să se întâlnească odată ce toate piesele vor fi fost puse la locul lor.

•

Dimineaţa următoare, la cinci şi jumătate, Beyard o lăsă pe Munroe în staţia de autobuz. Iniţial, avusese de gând să plece singură, să dispară în întunericul de dis-de-dimineaţă, dar Beyard nici nu voise să audă. Insistase s-o ducă până la staţia de autobuz şi, dacă ar fi fost după el, ar fi aşteptat până când ea se urca în autobuzul de şase fără un sfert cu destinaţia Yaoundé. Munroe ştia că nu era atât un gest protector, cât dorinţa lui de a n-o lăsa să plece. Îl sărută, apoi se retrase.

— Dacă nu mă întorc în zece zile, înseamnă că s-a întâmplat ceva, spuse ea. Nu te părăsesc.

Apoi, când stopurile maşinii lui se estompară în stradă, Munroe prinse un taxi şi se întoarse în centrul oraşului.

Singură.

După aproape patru săptămâni de companie neîntreruptă, singurătatea aducea cu ea un sentiment de goliciune, înlocuit curând de euforia libertăţii. Pe Avenue de Gaulle zări o frizerie renumită şi aşteptă în prag până se deschise. Era momentul să revină la ceea ce era cu adevărat. Iar apoi trebuia să meargă la cumpărături şi, după aceea, urma un drum de patru ore până în capitală.

Capitolul 16

Yaoundé, Camerun

În acea după-amiază, puţin după ora cinci, autobuzul intră în depoul oraşului. Zona era acoperită de noroi tasat, înconjurat de clădiri joase, şi era înţesată de călători cu cutii şi saci, de vânzători ambulanţi, de hoţi de buzunare şi pungaşi.

Munroe coborî din autobuz şi aruncă pe umăr un rucsac greu. Purta o cămaşă cu guler răsfrânt şi mâneci scurte, jeanşi decoloraţi. Avea părul scurt ca la armată. Un bandaj elastic lat îi înfăşura pieptul mic, aceeaşi improvizaţie la care apelase în noaptea în care urcase la bordul navei *Santo Domingo*, şi se dăduse cu un parfum bărbătesc puternic. Dar nu făcuse niciun efort suplimentar pentru astea. Hainele şi părul erau indicii subtile, suficiente să atragă ochiul şi să facă o primă impresie şi, deşi efectul subconştient al parfumului nu trebuia niciodată subestimat, cele care derutau cu adevărat mintea erau atitudinea şi comportamentul.

Luă un taxi până la Hilton Yaoundé, cel mai bun hotel pe care îl oferea oraşul. Acesta era o clădire din beton alb, cu unsprezece niveluri şi, asemenea unui monolit uriaş, făcea ca majoritatea clădirilor care străjuiau străzile în ambele direcţii să pară pitice. Deşi capitală, Yaoundé era mai mic şi mai puţin dezvoltat decât sora lui de pe coastă. Însă aici trăia preşedintele ţării şi, ca atare, aici era staţionată garda de elită, astfel că aici avea să găsească Munroe forţele israeliene care o instruiau. Voia să fie în prezenţa lor, să le înveţe limba şi modul de comportament şi, dacă se putea, să observe cum interacţionau cu soldaţii pe care îi instruiau.

Poate dacă ar fi fost disperată, ar fi luat-o pe ocolite, s-ar fi furişat în complex şi ar fi acţionat ca spioană, cum fără doar şi poate se aştepta Francisco să facă. Dar nu era nevoie de asta. Existau căi mai bune, mai rapide şi mai puţin riscante.

Munroe făcu un duş şi dormi câteva ore, iar apoi, când se înseră bine, se duse la barul hotelului şi la cazinou. Existau doar trei tipuri de locuri de întâlnire unde se aştepta să găsească ce căuta: centrele culturale şi ambasadele străine, şcolile internaţionale şi puţina viaţă de noapte pe care o

oferea oraşul. Hilton era un loc la fel de bun ca oricare altul să-şi înceapă căutarea.

Îi luă două zile să cultive potenţialele surse de informaţii înainte ca prima pistă autentică să se materializeze. După nopţi care durară până în zori şi dimineţi care începură la scurt timp după aceea, într-o zi, la La Biniou, în timp ce lua o masă care nu era nici prânz, nici cină, auzi frânturi de conversaţie într-o limbă recognoscibilă, dar fără înţeles. Cei care vorbeau erau trei adolescenţi. Era clar că în micul grup era un frate şi-o soră, iar cea de-a treia persoană era prietenă cu unul dintre ei şi iubita secretă a celuilalt.

Munroe îi studie pe cei trei şi fu atrasă de soră. Avea şaisprezece ani, cel mult şaptesprezece, părul negru, buclat, ochii negri, un zâmbet frumos şi o personalitate jucăuşă. Era sora mai mică, aflată acolo cu iubita ei, fără îndoială, şi nu îşi dădea seama de dorinţa care mocnea între ele două peste masă. Ea ar fi fost o ţintă excelentă.

Dacă ar fi fost să aleagă, Munroe ar fi preferat o femeie. În timp ce bărbaţii trebuiau mituiţi sau ameninţaţi, sau convinşi când te împrieteneai cu ei pentru a-i face să-şi dezvăluie secretele la băutură, femeilor le plăcea în mod natural să vorbească. Şi deşi nu era niciun secret că bărbaţii erau în stare să spună orice când doreau cu disperare să ajungă în patul unei femei, Munroe nu lucra aşa. Femeile, pe de altă parte, răspundeau la atenţie şi când juca rol de bărbat putea depăşi orice nesiguranţă venită din sufletul ei de femeie şi putea pătrunde în mintea interlocutoarelor.

Munroe bătea uşor cu degetele în masă şi îi urmărea pe cei trei pe deasupra unui pliant. Fata avea să fie cea mai uşoară cale de ajuns la părinţi şi, de la ei, la restul comunităţii.

Se ridică, se duse la masa lor cu ghidul în mână şi, într-o franceză stricată şi apoi într-o engleză fluentă, se prezentă drept Michael şi ceru indicaţii cu privire la mai multe articole. Conversă cu fratele şi, între cuvinte, intră în contact vizual cu sora şi flirtă cu ea, aruncându-i un zâmbet sau două. Fratele fu de ajutor, însă sora fu cea care o invită pe Munroe să ia loc la masa lor şi, după patruzeci şi cinci de minute, Munroe fu invitată la cină, acasă la ei, seara următoare. În alt loc, în alt climat, invitaţia ar fi putut părea îndrăzneaţă, dar nu şi în lumea străinilor din Camerun, unde comunitatea era mică şi departe de casă.

Pe fată o chema Zemira Eskin şi, cu numărul de telefon şi instrucţiunile date de ea, Munroe se duse la centrul cultural britanic. Îi luă mai puţin de

jumătate de oră de taifas să descopere că fusese invitată în casa colonelului Lavi Eskin, comandantul forţelor israeliene din Camerun.

Vestea puse punct planurilor lui Munroe în Yaoundé. Nu avea rost să mai caute; contactul cu prea mulţi din comunitate ar fi putut avea efectul invers celui dorit. Nu avea de ales, trebuia să aştepte şi, în singurătate, se gândea la Francisco. El îi submina concentrarea de care avea nevoie mâine.

Neputând să se concentreze, Munroe sună în Statele Unite şi, după mai multe încercări, o prinse pe Kate Breeden. Conversaţia fu scurtă. Munroe primi confirmarea că banii fuseseră viraţi în contul din Douala şi o asigură pe Kate că era bine mersi şi că nu avea de gând să intre iar în Guineea Ecuatorială, cel puţin până sosea Bradford.

Apoi Munroe îl sună pe Francisco. La auzul glasului lui se simţi învăluită de căldură, unde era întuneric, intimitate şi siguranţă. Conversaţia dură doar cât fu nevoie pentru a transmite detaliile transferului, însă voia mai mult ca orice să rămână pe fir, să lungească discuţia, doar să-i mai audă glasul. Dorinţa ei era să se întoarcă la el la Douala.

Munroe puse receptorul în furcă şi îşi propti capul în mâini. Această stare sufletească era periculoasă; aşa apăreau greşelile; de asta munca şi sentimentele trebuiau neapărat separate; de asta ar fi trebuit să excludă din gândurile ei noaptea aceea din largul Batei; putea încă s-o facă – trebuia s-o facă –, dar nu voia. În liniştea din jur zeci de glasuri îi umpleau capul, dar nu erau demonii din interior – erau Francisco.

Era aproape şapte seara când Munroe ajunse la poarta casei spre care o direcţionase Zemira. Cartierul consta în complexuri mari înconjurate de ziduri de doi metri şi jumătate – trei metri înălţime, deasupra cărora se zăreau etajele superioare şi acoperişurile de ţiglă. La fel ca majoritatea oraşelor de pe continent, Yaoundé nu avea adrese la străzi şi numere la case. Nu exista serviciu poştal la domiciliu – nici chiar DHL sau FedEx nu reuşeau asta. Orientarea se făcea după nume de drumuri şi borne de hotar, distanţă şi vecinătăţi, culoarea porţii şi descrierea casei.

Străji înarmate deschiseră poarta doar cât să-i facă loc să treacă şi dădură telefon înainte să o lase să intre pe proprietate. Zemira o întâmpină la uşă, iar Munroe o salută cu un sărut pe fiecare obraz, care dură doar atât cât fu nevoie ca imaginaţia fetei să înflorească, apoi îi întinse un buchet de flori.

— Pentru mama ta, spuse Munroe.

— Ima, strigă Zemira peste umăr. Hai să-l cunoşti pe Michael.

Mama Zemirei era o femeie micuţă, care arăta destul de tânără să-i fie mamă, iar fiica îi moştenise frumuseţea. Se prezentă, luă buchetul cu un zâmbet graţios şi puse câteva întrebări de politeţe înainte de a se întoarce de unde venise.

Când se aşezară la masă, Munroe întâlni persoana care o făcuse să vină la Yaoundé. Colonelul Eskin intră în încăpere şi, văzând-o pe Munroe, îi întinse mâna, iar ea se ridică să i-o strângă. Buzele lui zâmbiră, ochii lui spuseră *dacă te atingi de fata mea, te castrez*, iar restul mesei auzi:

— Bine ai venit.

Avea un metru cincizeci şi cinci, avea tot părul cărunt şi, după cum a remarcat mai târziu Munroe, un umor sec fermecător. După toate aparenţele, era un soţ şi un tată venit acasă pentru a lua cina cu familia lui, iar dacă în general era obişnuit să dea ordine şi să fie ascultat, era evident că acelaşi lucru nu era valabil şi sub acoperişul lui.

— Aşadar, Michael, spuse el punându-şi în farfurie o porţie de mâncare. Zemira mi-a spus că eşti nou în Yaoundé. De când eşti în Camerun?

— De data asta numai de câteva săptămâni, dar m-am născut aici.

Mama pasă un castron în direcţia fiicei ei.

— Ce interesant! Părinţii tăi erau militari? Diplomaţi?

— Misionari, răspunse Munroe şi dădu din umeri. Întoarcerea a fost interesantă. E uimitor ce puţine schimbări s-au petrecut de-a lungul timpului, cel puţin faţă de ce îmi amintesc eu.

— Cât ai de gând să rămâi? întrebă colonelul.

— Încă o săptămână, din păcate, dar am să mă întorc la un moment dat.

Adevărul, oricât de acoperit, era întotdeauna cea mai bună poveste, cel mai puţin probabil să fie pusă sub semnul întrebării şi cel mai uşor de modificat.

Pe sub masă, Zemira se atinse uşor de mâna lui Munroe, iar aceasta îi făcu cu ochiul. Aşa începu mersul pe sârmă al serii. Munroe nu avea nicio documentare biografică de care să se agaţe, nu ştia cine era bărbatul şi ce istorie, interese şi pasiuni avea, aşa că fu nevoită să asculte şi să prindă indicii din conversaţia care se purta la masă. Iar apoi, când fiecare piesă deveni o parte mai clară a ansamblului, intră în pielea personajului care avea s-o facă pe mamă să-l îndrăgească, care avea să câştige aprobarea tatălui şi s-o ţină pe Zemira într-o stare de uşoară confuzie. Mintea lui Michael lucra într-o stare de hiperatenţie, raţiona şi calcula, iar asta se traducea în răspunsuri exacte, iar când seara se sfârşi şi colonelul i-l dădu pe

şoferul său s-o ducă la hotel, era deja fizic şi psihic epuizată. Rezultatele erau mai bune decât sperase: mâine avea să ia masa la biroul colonelului, pentru a-i vedea colecţia de avioane militare în miniatură.

La hotel, somnul veni uşor şi dură mult. Era epuizarea sănătoasă a unei misiuni, care reducea la tăcere vocile interioare şi îi elibera mintea de Francisco.

Prânzul de a doua zi se transformă într-un tur parţial al cazărmii şi, în timp ce făcea pe ghidul, colonelul povesti istorioare abstracte din viaţa de zi cu zi de instruire a forţelor de elită. Până la ora la care Munroe se întoarse la hotel, văzuse şi auzise tot ce îi trebuia.

Nimic n-o mai reţinea în Yaoundé, nu avea niciun motiv să mai rămână. Nu era obligatoriu să-şi ia rămas-bun, dar nici nu avea rost să fie pramatie şi să o întindă pe muteşte din oraş, aşa că o sună pe Zemira, o invită la cină şi avu grijă să o ducă acasă suficient de devreme pentru a nu-l supăra pe colonel. Apoi, nevrând să aştepte autobuzul de dimineaţă, închirie un taxi, plăti un drum dus la preţul călătoriei dus-întors şi părăsi oraşul. Nebunia călătoriei pe timp de noapte era un risc. Un risc calculat. Francisco o chema la el.

Era trecut de miezul nopţii când ajunse în Douala. Îi spusese lui Francisco că avea să fie înapoi în zece zile şi reuşise să termine treaba în şase. Acum stătea la uşa apartamentului, cu cheia în mână şi bătu înainte de a o băga în broască. Uşa se deschise din interior şi în prag apăru Francisco, cu pieptul gol şi desculţ, cu chipul inexpresiv, holbându-se pur şi simplu la ea. Cu excepţia unei veioze care lumina o parte a canapelei din camera de zi, apartamentul era cufundat în întuneric şi era clar că Francisco nu dormea, ci citea.

— Ai de gând să mă laşi să intru? întrebă Munroe.

Francisco se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Ea intră şi aruncă rucsacul pe podea. El închise uşa şi se întoarse spre ea, uimirea de pe faţa lui fiind înlocuită de indiferenţă.

— Dacă asta-i o problemă, spuse ea arătând întâi spre capul ei şi apoi spre corp, am alte haine şi o perucă.

Drept răspuns, el o trase la pieptul lui, îi puse capul pe umărul lui şi îi cuprinse cu mâna partea din spate a capului.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

— Ştiu, şopti ea. Şi mie.

Apoi adăugă:

— Nu poţi să dormi?

El dădu din cap, o sărută, iar când ea îl sărută la rândul ei, el îi deschise nasturii de la cămaşă şi i-o trase în jos pe umeri.

— Sunt aceeaşi persoană, spuse ea, dar văzu pe faţa lui că vorbele erau inutile.

El desfăcu bandajul care îi înfăşură pieptul şi o lipi de uşă. Toată rezerva, tot controlul dispărură. Ea îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui şi îl sărută şi ea cu tot atâta forţă. El îi căută faţa, gura şi, după ce se izbiră de uşa din hol şi apoi de perete, o duse spre pat, dar nu reuşiră să ajungă până acolo.

După aceea, în timp ce zăceau pe podea încurcaţi în cearşafurile care fuseseră trase de pe pat, cu pernele împrăştiate în jur, el îi spuse:

— Am putea găsi un compromis, poate să plecăm cu traulerul pe o insulă, undeva unde să putem să trăim şi să uităm de lume.

Ea zâmbi, se rostogoli cu faţa la el şi apoi îl încălecă. Nu ştia ce să facă: să-i pese, să-şi dorească, să se teamă sau s-o doară faptul că, spre binele lui şi al ei, despărţirea era necesară. Se aplecă, îl sărută pe frunte, pe bărbie, pe gură, iar apoi, fără o vorbă, se întinse lângă el, cu capul pe umărul lui.

Dimineaţa următoare Munroe ştiu că era târziu înainte să deschidă ochii, iar când îi deschise, Francisco era lângă ea, privind-o. Zâmbi şi şopti:

— De când te uiţi la mine?

— De o veşnicie şi un pic, spuse el, trecându-şi degetul pe fruntea ei şi pe linia maxilarului. Promite-mi că nu mai pleci niciodată fără să mă anunţi. E suficient să-mi promiţi şi pot să suport.

— Promit, şopti ea.

Vorbele veniră neînsoţite de durerea captivităţii, şi zâmbi, închizând ochii.

•

După patru zile, Munroe, îmbrăcată în uniformă de pilot, stătea pe pista de aterizare a aeroportului internaţional din Douala, aşteptând ca avionul companiei Air France să ruleze spre terminal. Nava A340 aterizase cu câteva minute înainte şi acum era un semn în depărtare, care se mărea cu fiecare secundă. Nu departe de locul în care stătea ea, mânuitorii de bagaje şi echipa de la sol se pregăteau pentru debarcare şi nu erau atenţi la ea sau la autoduba albă din apropiere ce trecea drept ambulanţă. Când erai în uniformă, lucrurile erau simple: nimeni nu se uita, mai ales într-un loc ca

acesta în care o hârtie de zece euro în plus era singurul act de identificare de care avea nevoie cineva.

Mulţumită lui Logan, Bradford aducea două cufere. Ele aveau să fie pline înainte de toate cu lucruri fără valoare, de genul celor pe care le ia cu sine un călător obişnuit, iar dacă Munroe avea noroc şi Logan fusese binevoitor, unele dintre ele aveau să fie pe măsura şi gustul ei. Îngropate printre lucrurile de prisos aveau să fie echipament de comunicare, uniforme, echipament video, sisteme GPS şi un telefon mobil prin satelit, de înaltă tehnologie şi suficient de scump să prindă un semnal din depărtările junglei ecuatoriale. Cuferele fuseseră etichetate în mod specific şi Munroe se străduise să fie sigură că Beyard ştia ce căuta.

Odată materialele introduse în ţară, aveau să fie complet echipaţi pentru Mongomo, iar acestea erau articole pe care nu-şi puteau permite să le treacă prin vama cameruneză, chiar şi cu verificarea superficială făcută de un vameş mituit. Ambulanţa avea rolul de a escorta în siguranţă bunurile, iar corpul inconştient al lui Bradford avea să completeze tabloul.

Avionul coti spre poartă. Munroe aşteptă să vadă dacă aparatul se poziţiona la puntea de debarcare sau dacă pasagerii aveau să coboare, ca de obicei, pe o scară mobilă. Avionul îşi continuă drumul spre terminal, iar puntea începu să se desfăşoare, aşa că ea o luă pe scări în sus. Conform planului, până se întorcea ea cu Bradford cuferele aveau să fie încărcate în ambulanţă.

Munroe îşi scoase tresele de pilot care îşi făcuseră treaba, le băgă în buzunar şi aşteptă lângă uşa avionului cu un scaun cu rotile. Îi salută pe pasageri când aceştia ieşiră şi nimeni din echipajul avionului nu spuse nimic. Munroe îl zări pe Bradford înainte ca el să iasă din avion. Acesta se uită de la ea la scaunul cu rotile şi iarăşi la ei, expresia feţei lui spunând: *Nu-mi vine să cred că faci asta*.

Ea se duse lângă el şi spuse:

— Aşezaţi-vă, domnule Bradford, e spre binele dumneavoastră.

El se aşeză şi Munroe îi întinse o sticluţă cu suc de portocale.

— Te ducem într-o ambulanţă, şopti ea peste umărul lui. Aşa că fii băieţel cuminte şi ia-ţi doctoria.

— Sunt de acord cu şiretlicul, dar nici vorbă să iau asta, spuse el.

— Ai s-o iei, altfel îţi fac injecţie.

Zâmbi, nu lui, ci celor care ar fi putut să-i privească.

— Ai încurcat-o venind înapoi, Miles. Vrei să fii aici, joci cum îţi cânt eu.

Îi luă sticla cu suc de portocale, îi deşurubă dopul şi i-o dădu înapoi.

— Bea.

Expresia lui era un amestec de mânie şi neajutorare. După ce îl văzu bând conţinutul sticlei, Munroe zâmbi larg şi împinse scaunul pe puntea de debarcare.

Capitolul 17

Douala, Camerun

Era cald, dar nu sufocant. Plasa de ţânţari atârna din tavan, ca un fel de linţoliu. Miles Bradford clipi mărunt, apoi inspiră adânc. Era într-un pat îngust, tot îmbrăcat, însă fără pantofi. Un şir de ferestre mici se întindea pe peretele din stânga şi filtra lumina, aruncând umbre ciudate prin cameră. Îl durea capul şi îi era foame, şi ultimele vorbe pe care le auzise de la Munroe îi răsunau prin minte. Nu se aşteptase să fie întâmpinat ca un erou, dar un prietenesc „salut, bine ai revenit" n-ar fi fost prea mult. Sigur, se întorsese în Camerun împotriva voinţei ei, dar asta nu explica acest grad de ostilitate. Totuşi, ar fi trebuit să se aştepte la asta. Femeia chiar nu era jucător de echipă.

În alte circumstanţe ar fi fost deja la ferestre, şi-ar fi dat seama deja unde se află şi ce şanse avea să scape de acolo, poate chiar ar fi trebuit să se bată cu cineva, inclusiv cu Munroe. Dar treaba asta era altfel. Nu voia să evadeze, voia să-i câştige încrederea, să fie acolo când ea se întorcea în Guineea Ecuatorială pentru a o căuta pe Emily – trebuia să fie acolo. Rămase nemişcat o clipă şi apoi, când întinse mâna prin plasă după paharul cu apă aflat pe masa joasă de lângă pat, văzu că nu era singur în cameră.

Într-un scaun, în dreapta, la un metru şi ceva de pat, stătea un bărbat ale cărui trăsături erau deformate de faldurile plasei care îi despărţea, şi deşi capul bărbatului nu se mişcă, ochii lui îl urmăriseră pe Bradford când acesta îşi schimbă poziţia pentru a ajunge la pahar. Fără să-şi ia ochii de la celălalt, Bradford duse paharul la gură. Bărbatul era puternic, bronzat, puţin mai înalt decât el şi poate mai în vârstă. Nu avea arme la vedere, iar felul în care stătea nu indica gânduri rele sau ameninţare.

Bradford bău apa în câteva înghiţituri lungi şi, când termină, bărbatul se aplecă, îşi puse coatele pe genunchi şi spuse:

— Bună dimineaţa.

Dimineaţă. Cât timp fusese inconştient?

Bradford dădu din cap drept răspuns şi rămase cu paharul în mână, gata să-l folosească drept armă la nevoie. Acesta era jocul lui Munroe; voia să vadă până unde mergea.

Bărbatul întrebă:

— Ştii cine sunt?

Bradford nu răspunse şi bărbatul spuse:

— Eşti Miles Bradford, american, gardă de corp personală, mercenar, o ajuţi pe Vanessa Munroe la această misiune a ei, am zis bine?

Glasul lui avea un accent puternic şi, cu toate că vorbele erau neutre, tonul avea o notă de iritare şi mai transmitea ceva – o avertizare, poate.

Bradford dădu iar din cap.

— Eu sunt Francisco Beyard: traficant de arme, traficant de droguri, om de afaceri şi strateg. Soarta ta depinde de mine. Bine ai venit în lumea mea.

Şi atunci totul căpătă sens: anii lipsă din biografia lui Munroe şi felul rapid în care se regrupase, fără bani sau provizii, în zona continentală a Guineei Ecuatoriale. Astea erau legături vechi, iar acest bărbat era o figură din trecutul ei necunoscut – trecutul necunoscut al „Vanessei". Bradford se ridică în capul oaselor şi se rezemă cu spatele de perete şi spuse:

— Sunt aici ca oaspete sau ca prizonier?

Francisco Beyard dădu din umeri.

— Nu te-aş numi câtuşi de puţin prizonier. Scapă din camera asta, din casa asta, ar fi destul de simplu, şi dacă ai dispărea pe străzile din Doualai, mi-ar fi mult mai uşor. Ai adus materialele de care avea nevoie Vanessa, aşa că eşti liber să pleci oricând. Dar tu nu vrei să pleci, eşti hotărât să te întorci cu noi în Guineea Ecuatorială şi de asta ne aflăm noi doi în camera asta, purtând... această conversaţie.

— Aş vrea să vorbesc cu Michael, dacă e prin preajmă.

— Mă tem că nu se poate. Vezi tu, domnule Bradford...

— Miles.

Beyard dădu din cap.

— Vezi tu, Miles, mie puţin îmi pasă de proiectul acesta al vostru sau de fata asta pe care speraţi s-o găsiţi. Interesul meu în aventura asta – singurul meu interes – este s-o protejez pe Vanessa. După cum am înţeles, tu eşti cel care a adus-o în misiunea asta. Tu eşti cel care era cu ea în Malabo când a fost luată de la hotel şi, din motive necunoscute, tu ai rămas neatins. Acum ai insistat să te întorci în Africa pentru a o însoţi, deşi nici n-are nevoie de

ajutorul tău, nici nu-l vrea. Asta nu dă bine pentru tine. Sunt sigur că înţelegi poziţia mea.

— N-am avut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Michael, spuse Bradford. Sunt tot atât de derutat de acele evenimente cum presupun că eşti şi tu, sau ea.

— Dar eşti extrem de dornic – insistent, chiar – să o însoţeşti pe Vanessa la întoarcerea în ţară. De ce?

— Asta e misiunea mea.

Beyard clătină uşor din cap.

— La un moment dat n-a mai fost misiunea ta, totuşi ai stăruit cu îndârjire.

— Uite ce e, spuse Bradford pe un ton iritat, o cunosc pe Emily de când era copil. Am trăit un calvar cu părinţii ei cât au încercat să dea de ea – mama ei s-a sinucis în cele din urmă din pricina asta. După patru ani de căutări, avem în sfârşit o pistă tangibilă. N-am de gând să abandonez. Am un interes personal în aducerea acasă a lui Emily.

— Şi consideri că Vanessa e capabilă să facă asta?

Bradford dădu să spună ceva, dar se opri. Orice ar fi spus, s-ar fi băgat singur în corzi.

— Ce mi-ai spus adineauri, mi-a spus şi Vanessa, continuă Beyard.

Se opri şi se uită la Bradford, frecându-şi bărbia cu degetul mare.

— Dar nu acesta e principalul motiv pentru care te-ai întors. O ştii tu, o ştiu eu, o ştie şi ea. Ca să-mi dau seama cu certitudine ce ameninţare constitui tu pentru Vanessa – şi implicit pentru mine – sau pentru misiune, trebuie să înţeleg ce te-a împins să te întorci, lucrurile pe care nu le spui.

— Asta e tot, spuse Bradford. Nu mai am nimic de spus.

Beyard se ridică.

— După cum m-am aşteptat. Am aranjat să te întorci la Houston – avionul tău pleacă mâine-dimineaţă. Vei fi sedat şi te voi însoţi la avion să fiu sigur că urci în el. Îţi sugerez să nu te întorci sau să încerci să ne găseşti şi, dacă vei face prostia să ne cauţi, voi avea personal grijă să fii oprit. Asta e ţara mea, Miles, şi am multe relaţii. Nu mă subestima.

Se întoarse să plece.

— Gata cu întrebările. Sunt sigur că ţi-e foame. Am să pun să ţi se trimită ceva de mâncare.

Bradford închise ochii şi trase adânc aer în piept. Nu era totul rău. Putea să plece din casă – n-ar fi fost chiar atât de greu – să stea cu ochii pe ei, să-i

urmeze. Mda, cum să nu! Poate pe alt continent, în altă ţară, dar nu în asta. Nu cunoştea ţara, nici limba, nu avea timp să obţină resurse şi bunuri. Munroe avea să se ducă în zone izolate, avea să ştie că el era acolo şi să elimine ameninţarea pe care o reprezenta. Nu, dacă voia să fie acolo când Emily era localizată, nu o putea face decât câştigând încrederea lui Munroe. Ea luase în calcul asta, manipula situaţia şi se folosea de acest om, Beyard, ca el să nu ajungă direct la ea. Beyard nici nu blufase, nici nu fusese răutăcios. Îi expusese un prilej favorabil care în scurtă vreme nu avea să mai existe. Bradford se gândi până când Beyard ajunse la uşă şi atunci spuse:

— Am iubit-o pe mama ei.

Beyard se opri, se întoarse.

— Ce garanţie am eu că asta va fi de ajuns? întrebă Bradford.

— Niciuna, spuse Beyard şi se întoarse la scaunul pe care stătuse. Dar motivul e o chestie puternică şi trebuie să ştiu care e al tău. În ultimă instanţă, Vanessa va decide. Eu sunt... cum să spun? Eu sunt doar un filtru.

— Adevărul e că i-am făcut o promisiune mamei ei. Cu o seară înainte să se sinucidă m-a pus să jur că am s-o aduc pe Emily acasă.

— Pot să înţeleg un jurământ, spuse Beyard. De ce l-ai făcut?

— O iubeam, spuse Bradford. Simplu.

Beyard dădu din cap.

— Şi omul acesta Richard Burbank, tatăl, cel pe care l-ai manipulat s-o angajeze pe Vanessa, el nu ştia?

— Manipulat!

Bradford pufni şi clătină uşor din cap. Ce anume ştiau ei?

— Da, l-am manipulat pe Richard s-o angajeze pe Michael şi nu, habar n-avea până unde se întindea prietenia dintre mine şi Elizabeth.

— Aşadar, tu eşti cel răspunzător de faptul că de două ori Vanessa a fost cât pe ce să fie ucisă?

— Oh, sunt sigur că a fost cât pe ce să fie ucisă de mult mai multe ori, spuse Bradford şi continuă repede: Am fost răspunzător că a fost angajată, dar, cum am spus deja, n-am avut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat în Malabo sau ce mai spui tu acolo. Cu siguranţă nu vreau s-o văd moartă. Vreau s-o găsesc pe Emily.

Beyard nu spuse nimic. Stătea cu braţele încrucişate şi picioarele întinse şi se uita la Bradford.

În cele din urmă, Bradford spuse:

— Richard m-a prezentat lui Elizabeth cam la un an după ce s-au căsătorit. Eu şi Richard nu eram prieteni. Cunoştinţe, parteneri de afaceri, cred că s-ar putea spune. Am lucrat de-a lungul anilor când şi când împreună în diverse afaceri, iar pe ea am întâlnit-o prima dată la un eveniment oficial de afaceri. Indiferent cum se vedea de pe dinafară, nu erau fericiţi. Richard e un idiot autoritar, exigent, şi a dus chestia asta şi în căsnicia lor. Elizabeth a apelat la mine pentru sfaturi şi, cu timpul, ne-am apropiat foarte mult.

Lui Bradford i se sugrumă glasul şi făcu o pauză pentru a-şi reveni.

— Eram cu ea cu o zi înainte să moară – mă dusesem s-o văd la sanatoriul la care stătea. Mă duceam destul de regulat să văd cum se simte, dar în acea zi anume era schimbată, era stresată, nervoasă, nu se putea concentra. Richard fusese la ea cu o zi în urmă să discute despre testament. Se pare că tot ce avea ea îi revenea lui Emily şi cum Emily era dispărută de aproape un an, Richard voia ca Elizabeth să-şi refacă testamentul. Din motive evidente, conversaţia nu a decurs bine, Elizabeth a refuzat să creadă că fata ei era moartă. Richard credea că era. În ziua când am fost la ea, mi-a vorbit mult timp despre Richard, despre faptul că o forţa să facă schimbări pe care ea nu voia să le facă. M-a pus să-i promit că voi face tot ce pot ca s-o găsesc pe Emily şi s-o aduc acasă.

Bradford îl privi direct pe Beyard.

— I-am promis, iar a doua zi a murit.

După câteva clipe de tăcere, Beyard spuse:

— De ce Vanessa?

Bradford zâmbi. Aproape râse.

— Tu faci parte din trecutul ei. Cred că nu ştii multe despre prezentul ei. Michael trafichează informaţii şi, din câte ştiu, nimeni nu e mai bun ca ea în a le obţine. Dă-i un scenariu, o ţară, indiferent care, şi va găsi ea o cale. Nu contează limba, sexul, frigul, căldura, dacă e zonă de război sau dictatură militară – ea le obţine. Am folosit o parte din informaţiile pe care le-a adunat ea în însărcinări de securitate pe care le-am avut. Au fost întotdeauna exacte, întotdeauna bune.

Bradford se opri, îşi trecu degetele prin păr, oftă şi se uită spre fereastră.

— Timpul mă presa. Erau patru ani de când dispăruse Emily şi mi-am dat seama că, dacă nu încercăm altă pistă, nu vom face nimic. O urmăream pe Michael de câţiva ani, întocmisem un fel de portofoliu despre ea.

Se opri şi se uită la Beyard.

— Înainte să tragi concluzii pripite, curiozitatea mea era pur profesională – o admiram aşa cum un pictor admiră lucrarea altuia. Oricum, ştiam că misiunea lui Michael din Turcia era pe terminate, aşa că m-am dus la Richard cu ce aveam şi l-am rugat să facem o ultimă încercare, i-am spus că dacă Michael nu poate să dea de urma lui Emily, nimeni nu poate, şi astfel avea să afle dacă fata e moartă sau nu.

Bradford ridică din umeri.

— Cam asta-i partea mea de poveste, de la început. Cum era de aşteptat, Michael a început să lucreze, iar apoi am ajuns la Malabo şi lucrurile au luat o întorsătură nasoală şi încă încerc să-mi dau seama ce dracu' s-a întâmplat.

Beyard îşi puse mâinile pe genunchi şi spuse:

— Ei bine, Miles, asta-i o poveste foarte interesantă.

Se ridică.

— Un ultim lucru: mi s-a cerut să iau un carnet. E în bagajul tău de acolo. L-am văzut, dar prefer să-ţi las ţie plăcerea să mi-l dai, nu să ţi-l iau eu.

— E vreo diferenţă? spuse Bradford. Oricum ar fi, n-am de ales.

— O chestiune de semantică.

Bradford dădu din cap, scoase carnetul din bagaj şi i-l dădu lui Beyard.

— Mulţumesc, spuse Beyard şi deschise uşa. Eşti liber să pleci, să rămâi, să hoinăreşti, cum doreşti. Simte-te ca acasă.

— Aş vrea să vorbesc cu Michael.

— În clipa asta nu e aici, spuse Beyard şi se uită la ceas. Peste trei ore, poate.

Capitolul 18

În acea după-amiază, când Munroe se întoarse în apartament, îi găsi pe Miles şi Francisco la masa din bucătărie, cu sticle de bere goale între ei, conversând ca nişte amici de băutură care nu s-au mai văzut de mult. Fără să aibă intenţia, se uită la ei până când în cameră se lăsă liniştea, apoi îşi dădu ochii peste cap, dezgustată, şi se duse în dormitor. S-ar fi aşteptat la orice, numai să-i vadă pe cei doi interacţionând ca nişte prieteni vechi, nu.

Lăsă pe pat ce avea în braţe şi se întoarse în bucătărie. Băieţii încă vorbeau, dar nu mai erau atât de joviali ca înainte, iar când Munroe întinse mâna să ia un pahar din dulap, Francisco îi prinse privirea. După încordarea mascată de pe faţa lui îşi dădu seama că era îngrijorat de reacţia ei, aşa că, fără să-l bage în seamă pe Bradford, se duse la masă, se aplecă şi îl sărută pe Francisco.

El răspunse trăgând-o mai aproape, sărutând-o mai apăsat şi, cu coada ochiului, ea îl văzu pe Bradford schimbându-şi poziţia, vizibil stânjenit de această manifestare a afecţiunii. Îşi reprimă un zâmbet răutăcios şi îi şopti ceva la ureche lui Francisco. Ar fi putut la fel de bine să ridice un picior şi să facă pipi pe el; îşi marca teritoriul, îşi demonstra dominaţia, dându-i de ştire lui Bradford că indiferent ce se petrecuse între el şi Francisco în timp ce era plecată, tot ea era şefa. Francisco îi luă mâna şi se ridică şi, în timp ce ieşea cu ea din cameră, spuse:

— Fă-te comod.

Munroe se uită peste umăr, văzu durerea sinceră din ochii lui Bradford şi fu mulţumită.

În dormitor, Munroe îngenunche pe pat şi îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui Francisco, îl trase aproape, îşi plimbă mâinile pe pieptul lui şi îl sărută. El îi întoarse sărutul, apoi o apucă de încheieturile mâinilor, făcu un pas înapoi şi spuse:

— Nu face asta, Essa. Ştiu că e manipulare şi nu e necesară.

Apoi îi duse mâinile la buzele lui.

— Nu încerca să mă controlezi – sunt deja al tău, ce mai vrei?

Contrarea, schimbarea dinamicii controlului şi provocarea pe care le transmiteau vorbele lui o făceau să râdă. În loc să izbucnească în râs, îşi

petrecu braţele în jurul gâtului lui, îşi lipi obrazul de al lui şi, cu un zâmbet până la urechi, şopti:

— Scuză-mă.

El se aşeză pe pat, o trase lângă el şi spuse:

— Avem multe de discutat.

Şi, cu capul ei pe umărul lui, îi repetă ce-i spusese Bradford. Când termină, Munroe se ridică, se duse la fereastră şi se uită afară.

— Aş vrea să fi ştiut lucrurile astea înainte de a fi acceptat misiunea, spuse ea.

— Asta îţi confirmă părerea că Miles este o ameninţare?

Munroe se întoarse spre Francisco.

— Dacă am înţeles bine, Miles voia să o găsească pe Emily, s-a lovit de-un zid, aşa că l-a manipulat pe Richard şi s-a folosit de banii lui ca să mă convingă pe mine să o găsesc?

Chicoti involuntar.

— E genial, zău!

Se întoarse spre fereastră.

— Dacă tot ce ţi-a spus este adevărat, şi se pare că tu aşa crezi, atunci nu, Miles nu e o ameninţare, cel puţin nu în mod direct şi nu una de care să fie conştient.

Clătină încet din cap.

— Am fost fraierită ca să dau greş, spuse ea. Nemernicul dracului!

— Cine?

— Richard Burbank, tipul care m-a angajat, sărmanul tată milos care dorea cu disperare să-şi găsească fiica. El.

Apoi, după ce văzu nedumerirea de pe faţa lui Francisco, spuse:

— Nu contează. Îţi lipsesc informaţiile care să te facă să înţelegi de ce am spus asta. De când s-a trezit, a dat Miles vreun telefon, a intrat pe internet?

— Nu. Îţi garantez asta.

— Şi care e părerea ta? Să-l luăm cu noi?

— Cred că în majoritatea situaţiilor ar fi un bun de preţ. Îşi cunoaşte meseria – l-aş lua în echipa mea dacă acceptă oferta. Sunt tentat să-i fac una. În plus, o cunoaşte personal pe fata asta şi, când o găsim, asta nu poate fi decât un lucru bun.

Munroe dădu din cap.

— Bine. Şi carnetul? E la tine?

Beyard scoase carnetul dintr-un sertar şi i-l dădu. Munroe îl deschise şi citi. În colţurile gurii îi apăru un zâmbet şi, după câteva pagini, râse. Cine ar fi crezut? Tipul dur, care transporta arme, scria un roman de dragoste şi, după cum reieşea din însemnări, nu era la primul.

Munroe îl găsi pe Bradford pe canapeaua din camera de zi, aplecat asupra tablei de şah de pe măsuţă. Se aşează lângă el.

— Joci?

— N-am mai jucat de un deceniu sau mai mult, spuse el. Niciodată n-am fost foarte bun la şah. Tu?

— Jucam des cu Francisco – evident, a trecut ceva timp de atunci. Rareori îl bat, dar de data asta îl fac praf. Îi întinse lui Bradford carnetul.

— Ai fost publicat?

— Da, spuse el, roşind. Patru cărţi.

— Cred că toţi avem micile noastre secrete, spuse ea, schiţând un zâmbet, apoi pe un ton serios: Mâine-dimineaţă, cum se luminează, plecăm. Dacă vrei să vii, poţi să vii, dar sunt câteva condiţii cu care va trebui să fii de acord. În niciun caz nu ai voie să iei legătura cu nimeni fără aprobarea mea explicită – fără telefoane sau e-mailuri, punct. Doi: dacă devii o problemă pentru noi, te lăsăm acolo unde eşti şi va trebui să te descurci singur.

— Pot să mă împac cu asta.

— Şi eu nu mai sunt treaba ta. Indiferent care au fost condiţiile din aranjamentul tău cu Richard, acum s-au schimbat. Te las să vii cu noi pentru că Emily te cunoaşte şi ar putea fi un lucru folositor când o vom găsi. Nu vii ca să mă protejezi sau să stai lipit de mine şi va trebui să fii de acord să-mi urmezi instrucţiunile indiferent dacă se potrivesc sau nu cu ce crezi tu că e sarcina ta. E vreo problemă?

— Am să mă descurc.

— Atunci, bine ai revenit. Aş vrea să-mi fi spus de la început despre Richard. M-ar fi scutit de aruncarea în ocean şi poate până acum am fi găsit-o pe Emily.

Bradford ezită şi apoi spuse:

— Ce să-ţi fi spus despre Richard?

— Că nu el a fost cel din spatele acestei întregi misiuni – tu ai fost. Şi că i-o trăgeai nevesti-sii.

Bradford inspiră adânc şi faţa i se înăspri, dovadă că ea lovise sub centură. Deşi ea se aştepta ca el să reacţioneze, după o pauză de o clipă el spuse doar:

— Nu pricep, crezi că Richard vrea să pună mâna pe tine?

— I-ai spus lui Richard că mergem la Malabo?

— Da.

— Şi despre Bata?

Şoapta lui fu atât de joasă, încât ea abia o auzi.

— Da.

— Încă n-am făcut toate legăturile, spuse ea. Dar se pare că Richard e vârât cumva în treaba asta. După cum mi-a spus Francisco, tu eşti principala persoană interesată de găsirea lui Emily, indiferent de cum a dorit să pară Richard. Acesta-i un atac împotriva lui. Faptul că Titan îşi are puţurile de petrol în aceeaşi ţară în care a dispărut Emily poate fi o coincidenţă, dar eu nu cred – Richard are cel puţin relaţii cu guvernul din Guineea Ecuatorială. Asta-i lovitura numărul doi. Cineva apropiat de mine le livra informaţii băieţilor răi – e singura explicaţie pe care o am pentru unele evenimente care au avut loc. Lovitura numărul trei.

Bradford îşi trecu degetele prin păr, apoi se uită în tavan. Respiră rar şi adânc şi, în cele din urmă, spuse:

— Dar de ce?

— Nu ştiu, Miles. În acest moment sunt multe necunoscute. Dar dacă ar fi să emit o ipoteză, aş zice că e vorba de bani.

Pe faţa lui Bradford se citea neîncrederea.

— Richard se scaldă în bani.

— Poate da, poate nu. Eu sunt dovada vie că aparenţele sunt înşelătoare. Spuneai că Richard a încercat să o convingă pe Elizabeth să-şi schimbe testamentul. Asta sugerează că e vorba de bani. Eşti om deştept, Miles, să nu-mi spui că nu te-ai gândit şi tu la asta.

— Ştii, treaba cu Elizabeth pot s-o înţeleg. Era un soţ de rahat şi o fi fost atunci vorba de bani – asta s-a întâmplat înainte ca Titan să dea de petrol, înainte de marea lui lovitură. Dar cu toate defectele lui, e un tată bun, o iubeşte pe Emily şi a suferit mult în toată perioada asta. L-oi fi presat eu, dar Richard a finanţat fiecare pas, nu a stat nici măcar o dată pe gânduri. Abia anul trecut a început să protesteze şi nu din cauza banilor, ci din cauza durerii personale cauzate de faptul că nu se putea resemna. De ce ar vrea el să fie ucisă singura persoană care o poate găsi pe Emily? N-are sens.

— Poate altcineva se foloseşte de el. Sunt mult prea multe necunoscute, dar sunt dispusă să pun un pariu gras că, atunci când o vom găsi pe Emily, vom căpăta multe răspunsuri.

Se ridică.

— Iar acum trebuie să dau un telefon pe care aş vrea să nu fi trebuit să-l dau.

Munroe ridică telefonul şi formă numărul de la biroul lui Burbank. Ca şi înainte, i se făcu legătura cu linia lui directă, dar, de data asta fu lăsată să aştepte cel puţin cinci minute. Când răspunse, în glasul lui se citea extenuarea.

— A trecut ceva vreme, Michael. Am auzit că pe acolo ai intrat în bucluc – sper că totul e bine.

— E bine, domnule Burbank, spuse ea. Aşa cum mi-ai cerut, te sun ca să te pun la curent cu situaţia. După cum sunt sigură că ai auzit de la Miles şi deşi e greu de crezut, avem martori oculari care susţin că au văzut-o pe fiica dumitale în viaţă în partea continentală a Guineei Ecuatoriale, ultima dată acum şase luni.

— Da, spuse el. Este o veste uimitoare. Povestea cu certificatul de deces a fost devastatoare, însă şi o uşurare într-un fel. Însemna că putem să-i lăsăm memoria să se odihnească. Iar apoi a venit speranţa că ar putea fi în viaţă – totul părea o glumă crudă. De atunci sentimentele mele oscilează întruna.

— Te asigur că sursele sunt autentice, spuse ea.

— Care e următorul pas?

— Acum că Miles e aici, urmează să punem la punct câteva detalii. Estimez că după o săptămână vom fi gata să ne întoarcem în Río Muni – zona continentală a Guineei Ecuatoriale.

— O săptămână? Aşa mult?

— Cam aşa, da.

— Mulţumesc, Michael, spuse el. Vestea asta este excelentă deşi, sincer să fiu, mi-e groază să cad pradă speranţelor false. Te rog să mă anunţi cum avansează lucrurile.

— Sigur.

•

Convorbirea fiind încheiată, Munroe se întoarse spre Bradford şi Beyard, care tocmai intraseră în cameră.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, tocmai am câştigat o săptămână.

Capitolul 19

Pornirea spre Ebebiyín, Camerun

Drumul era uscat, atmosfera înceţoşată de harmattan – praful fin siberian adus de vânt de la nord –, care acoperea cerul şi reducea vizibilitatea. Munroe se uită în oglinda retrovizoare, zări conturul maşinii lui Beyard şi îşi întoarse atenţia la drumul cu hârtoape, opri şi schimbă pe tracţiune integrală.

Lucră cu ambreiajul şi acceleraţia, urcând şi coborând o porţiune mare de drum dispărut care, după toate probabilităţile, fusese şters de pe faţa pământului în timpul unei ploi torenţiale precedente. Bradford se uita pe geamul din partea pasagerului, cu braţele încrucişate. Era aceeaşi atitudine mută pe care o avea de la plecarea din Douala şi, în aceste împrejurări, era ca şi cum s-ar fi întors cu spatele la ea. Era îndreptăţit să aibă această stare de spirit; ea îl tratase ca pe un rahat de când se întorsese în Camerun şi cu toate că până la urmă avea să fie nevoie să se împace cu ea, acum nu era momentul.

Plecaseră din Douala înainte de a se crăpa de ziuă, îndreptându-se spre Yaoundé, apoi o luară spre sud, drumul deteriorându-se rapid pe măsură ce se apropiau de graniţă. Intrarea în Guineea Ecuatorială din Camerun era incomodă, în cel mai bun caz. Ţările erau despărţite în zona coastei de râul Ntem, iar unde apa nu le mai delimita, peisajul era bogat în păduri dese prin care sătenii puteau să treacă numai pe jos, deseori neştiind exact unde se termină o ţară şi începe alta. Pe întinderea de 120 de mile era doar un punct de tranzit auto, iar drumul pe care mergeau ei acum ducea într-acolo.

O poartă care bara drumul şi o clădire mică de lângă ea marcau intrarea în Guineea Ecuatorială. Munroe încetini la un stop. După toate aparenţele, punctul de control era pustiu. Când, după un minut, nu ieşi niciun oficial, opri motorul şi ieşi în căldura după-amiezii.

Clădirea cu o singură cameră era pustie, avea pereţi de scândură, o podea de ciment şi găuri în loc de ferestre, şi singurul sunet care se auzea era bâzâitul insectelor de pe tavan. Munroe rămase o clipă în prag, apoi se întoarse şi se îndreptă spre bariera de metal. Era legată de stâlpii alăturaţi

cu trei lanţuri, ceea ce însemna că ei trebuiau să găsească trei oficiali, fiecare cu cheia lui. Graniţa nu se închidea până la cinci, dar cum postul era pustiu, traficul ca şi inexistent şi fiind mijlocul după-amiezii, nu încăpea îndoială că autorităţile terminaseră treaba pe ziua aceea. Cel puţin unul dintre ei se întorsese deja în satul lui, luând cu el cheia.

Prin praful lipit de parbrizul lui Beyard, îl văzu rezemat de volan, urmărindu-i mişcările, iar când porni spre el, acesta ieşi din maşină.

— Trei lacăte, biroul pustiu, spuse ea.

Se uită în direcţia oraşului. Undeva pe străzile alea, într-un bar, hotel sau restaurant, o forţă necunoscută o aştepta să sosească în decurs de-o săptămână, aştepta să transmită vestea mai departe, asigurându-se astfel că ea nu avea să ajungă niciodată la Mongomo.

Dacă ei ar fi intrat în ţară sub orice alt pretext sau dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, poate ar fi fost mai înţelept să se întoarcă, s-o ia spre vest şi apoi să scurteze drumul şi să treacă graniţa nemarcată. Aici erau ca nişte ţinte pe un poligon de tragere.

Femei şi copii se apropiară de maşini, unii încercară să atragă pe geam atenţia lui Bradford, ceilalţi îngrămădindu-se în jurul lui Beyard şi Munroe, fiecare oferind de vânzare diverse lucruri. Un băiat de opt sau nouă ani ţinea pe cap un lighean de plastic murdar plin cu banane. Beyard examină un mănunchi şi apoi scoase din buzunar un pumn de mărunţiş. Se lăsă pe vine în faţa copilului, îi dădu banii şi îi aruncă lui Munroe un zâmbet şmecheresc; rezolvarea problemei oficialilor dispăruţi începuse.

Le luă treizeci de minute să-l localizeze pe primul oficial cu cheia lui, alte patruzeci să-l găsească pe al doilea. Cel de-al treilea fu dibuit după două ore, însă era beat şi nu găsea cheia, până când, nevrând să dea mită şi nici să aştepte până termina omul cu joaca, Munroe începu să facă uz de relaţiile sale. Ameninţările îşi făcură efectul, cheia dispărută fu scoasă la iveală şi cele două maşini intrară în satul Ebebiyín. Chiar şi cel mai nepriceput observator era la curent cu prezenţa lor. Dacă cineva îi aştepta – şi Munroe era sigură de asta –, era deja la curent cu intenţiile lor.

Satul cu câteva mii de locuitori era o poartă la intersecţia dintre Gabon, Camerun şi Guineea Ecuatorială şi, ca în majoritatea aşezărilor rurale de pe continent, aici viaţa se mişca într-un ritm letargic. Le luă mai puţin de zece minute să străbată străzile pline de praf şi când ajunseră pe drumul îngust, dar pavat care avea să-i ducă la Mongomo şi curiozitatea sătenilor nu mai putea să-i ajungă, Munroe scoase maşina din şosea.

Plante agăţătoare verzi care creşteau viguros la lumina drumului deschis formau un zid de verdeaţă de o parte şi de alta a şoselei, aşa că, ţinând seama de faptul că oricând putea să treacă un vehicul, Munroe şi Beyard se mişcară repede şi înlocuiră plăcuţele de înmatriculare şi documentele cameruneze cu cele pentru Guineea Ecuatorială, ascunzându-le pe cele vechi în spatele tăbliilor portierelor, şi după câteva minute reveniră în şosea cu maşini înregistrate pe numele preşedintelui ţării. Mai erau optzeci de kilometri până la Mongomo şi cum starea şoselei se îmbunătăţise era posibil să ajungă în oraş până la lăsarea serii. Însă ei voiau să aştepte până în zori ca să abordeze oraşul-ţintă pe lumină.

La jumătate de oră după lăsarea întunericului, părăsiră şoseaua şi o luară pe un drum care lega un sat mic de şoseaua spre Mongomo. În ora care se scursese de la plecarea din Ebebiyín făcuseră patruzeci de kilometri, trecând pe lângă câte un maxi-taxi ocazional, mai multe maşini abandonate şi vandalizate şi blocaje aşteptate de drumuri; nimic ieşit din comun care să atragă atenţia asupra prezenţei lor, iar tăcerea relativă a forţelor militare locale confirma până acum că totul era în ordine.

Înainte de a ajunge la satul de destinaţie, se abătură de la drum şi intrară în desiş, unde aveau să-şi petreacă noaptea bine ascunşi în bezna pădurii. Munroe pipăi pe întuneric după echipamentul de comunicaţii al maşinii şi, după ce îl deconectă, băgă piesele într-un sac marinăresc, trecu chinga peste umăr şi deschise portiera. Păşi în noapte, iar Bradford spuse:

— Unde te duci?

Ea arătă cu capul în spate.

— La cealaltă maşină, spuse ea şi, cu toate că ştia că nu era nevoie, adăugă: stai cu luminile stinse şi, dacă nu vrei să te devoreze ţânţarii, cu portierele şi geamurile închise. Să nu dai drumul aerului condiţionat – zgomotul motorului o să atragă atenţia. Eu mă întorc în zori.

Închise portiera înainte ca el să apuce să răspundă, ştiind că, pentru asta, avea s-o urască şi mai mult.

Munroe se strecură pe bancheta din spate a celeilalte maşini. Francisco era în faţă, rezemat în scaun, cu mâinile la ceafă şi, când ea închise portiera, trecu printre scaunele din faţă şi veni lângă ea. Piciorul lui atinse sacul marinăresc.

— Ce-ai adus?

— Toate transmiţătoarele.

El o trase pe genunchii lui şi întrebă:

— Tot n-ai încredere în el?

— Nu destul ca să las echipamentul cu el peste noapte.

Mâinile lui erau deja în cămaşa ei. Ea îi scoase uniforma şi, ca doi adolescenţi la o întâlnire amoroasă interzisă, cu hormonii mai puternici decât căldura şi disconfortul, ieşiră din maşină la fel de umezi ca aerul de afară.

Era trecut bine de miezul nopţii când se întoarseră la maşină şi întinseră scaunele din faţă în încercarea de a dormi puţin. Oglinzile maşinii în care era Bradford reflectau frânturi de raze de lună care se filtrau prin bolta copacilor, iar Francisco arătă cu capul în acea direcţie.

— Nu trebuia să aduci echipamentul, spuse el. Ştii că nu el e cel care vrea să fii omorâtă.

Munroe se uită pe geamul dinspre locul pasagerului.

— Văd cum se uită la tine când eşti cu spatele la el, spuse Francisco.

Făcu o pauză şi întoarse capul spre ea.

— Eşti o femeie foarte perceptivă, Essa. Nu-mi spune că nu ştii că el te vrea în viaţă la fel de mult ca mine.

— Eu crezusem că asta o să te deranjeze şi, în schimb, tu îl susţii.

El întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Mă deranjează. Vreau să stea departe de tine, te vreau pentru mine.

Oftă.

— Dar nu îmi aparţii şi asta e dincolo de controlul meu.

Se întoarse şi se uită iar în faţă.

— Tot ce spun e că acest chin mi-e foarte cunoscut şi că nu e nevoie să fii crudă în mod deliberat.

Ea închise ochii. Era vorba de mult mai mult decât asta. Până când necunoscutele se limpezeau, era greu de spus în ce măsură putea să aibă încredere în Bradford, iar cea mai uşoară cale de a-l cântări era să-l ţină în şah.

Munroe puse piciorul pe bord şi inspiră adânc.

— Nu vreau să vorbesc despre el, spuse ea.

De fapt, nu voia să vorbească despre nimic pentru că, aşa neplănuită cum era, istoria era pe cale de a se repeta: un trio alcătuit din doi bărbaţi străini şi o femeie avea să se îndrepte spre Mongomo şi, indiferent ce găseau când ajungeau acolo, lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă.

Deşi niciunul nu era dispus să recunoască, întoarcerea avea să fie riscantă. Noaptea asta era liniştea de dinaintea furtunii.

Liniște.

Munroe trase aer în piept și simți cum o cuprinde relaxarea.

Intrară în Mongomo dis-de-dimineață, când străzile de-abia se trezeau la viață. Pentru o localitate aflată la marginea civilizației, complet înconjurată de vasta grandoare a vegetației luxuriante și fără acces direct la vreun centru industrial, Mongomo erau surprinzător de modern, dovadă că pleașca de bani obținuți din petrol ajungea la familiile extinse ale clanului care umplea palatul prezidențial.

La câteva minute după opt opriră în fața secției de poliție a orașului și, în timp ce Beyard rămase la mașini și continuă să scaneze frecvențele locale, Munroe și Bradford căutară cel mai înalt în grad ofițer disponibil. Odată politețurile încheiate, Bradford, dându-se drept superiorul lui Munroe, rosti cu emfază o prostie cu rezonanță străină pe care Munroe, subordonatul său mult mai tânăr, o traduse drept o cerere de ajutor. Ofițerul le dădu un ajutor care să-i îndrume spre casa lui Timoteo Otoro Nchama, ministrul adjunct al minelor și energiei.

Locuința avea un singur nivel, era izolată de vecinii ei și așezată la zece metri distanță de o stradă nepavată, liniștită, al cărei capăt se îngusta într-o cărare înverzită care ducea, printre case, în junglă. Munroe trecu o dată pe lângă casă și apoi, lăsându-l pe Beyard la intrarea în stradă în cea de-a doua mașină, îl duse pe ghid înapoi la locul său de muncă, un gest tactic care nu avea nimic de-a face cu amabilitatea.

La al doilea tur, Munroe parcurse toată strada până la cărare, apoi întoarse și opri în fața casei. Lipsa altor mașini indica faptul că ministrul nu era acasă, iar accesul facil la proprietate însemna o șansă mai mică de a fi prinși dacă întâlnirea se derula într-o direcție mai puțin favorabilă. Însemna și că erau vizibili din stradă și puteau fi văzuți de trecători și vecinii care deja începuseră să le remarce prezența.

Munroe și Bradford merseră până la ușa din față, iar acolo ea se dădu la o parte spre a nu fi văzută. Bradford bătu de trei ori în ușa grea de lemn și așteptară în tăcere. Prima oară văzuseră umbre la ferestre, iar Beyard confirmase deja că, de atunci, nimeni nu părăsise casa. Când tăcerea se prelungi, la un semn al lui Munroe, Bradford bătu din nou.

La a treia încercare ușa se deschise și o femeie mai în vârstă cu o rochie ponosită și pantofi cu talpă plată se uită la el cu supărare. Judecând după aspectul ei, Munroe presupuse că era servitoare sau doică, însă era greu de spus, putea să fie la fel de bine mamă sau soră. Femeia nu vorbea englezește,

şi cum Bradford nu cunoştea niciuna dintre limbile locale, îi dădu cartea de vizită şi îi făcu semn să o ducă înăuntru.

După câteva minute femeia se întoarse şi îi făcu semn să o urmeze. Munroe i se alătură şi deşi femeia se arătă la început surprinsă de apariţia lui Munroe, îi conduse pe amândoi în interiorul casei fără să comenteze. Făcuseră doar câţiva paşi când o blondă minionă intră cu pas vioi în hol şi, văzându-l pe Bradford, se opri brusc, căscă gura şi apoi izbucni în lacrimi.

După o clipă de tăcere întreruptă doar de hohote de plâns, Bradford spuse „salut, puştoaico", se duse la Emily şi o cuprinse în braţe. Ea îşi îngropă capul în pieptul lui, umerii cutremurându-i-se de suspine, iar Bradford o mângâie pe păr şi îi spuse aproape în şoaptă:

— Gata, totul o să fie bine.

Se uită spre Munroe cu un zâmbet amărât. De aici îşi luau zborul. Emily dispăruse în urmă cu patru ani, acum era găsită şi, cu excepţia faptului că Munroe se confruntase cu două tentative de execuţii militare, nimic nu mai era sigur.

Munroe simţi un val de instabilitate; după tot ce se întâmplase, fusese neliniştitor de simplu să ajungă acum la ţintă.

Emily se îndreptă şi îşi trase nasul şi, râzând printre lacrimi, spuse:

— Intraţi, haideţi să ne aşezăm.

Vorbele ei erau căznite, de parcă era prima oară când vorbea englezeşte de când dispăruse.

— *Nza ve belleng café*, îi spuse ea femeii care deschisese uşa şi acum zăbovea în umbră.

Munroe zâmbi recunoscând limba fang şi îşi schimbă poziţia astfel încât lentila camerei prinsă la reverul ei să fie orientată direct spre Emily. Era cel mai direct şi mai puţin intruziv mod de a susţine cu dovezi ceea ce avea să se petreacă şi erau două aparate care înregistrau: unul era ascuns în buzunarul cămăşii ei, iar celălalt era la Beyard, care primea semnalul prin radio.

Emily îi conduse în camera de zi şi se aşeză pe canapeaua supradimensionată. Bradford se puse lângă ea, iar ea se uită la el în mod repetat, de fiecare dată un zâmbet apărându-i pe faţa brăzdată de riduri de suferinţă. Erau zâmbete de inocenţă, de uimire, de nervozitate, de derută, dar mai ales de fericire pură. Indiferent de suspiciunile lui Beyard, fata asta voia să fie găsită, nu încăpea îndoială în privinţa asta, ceea ce îndreptăţea întrebarea: de ce în cei patru ani de când era dispărută nu-şi contactase familia?

Emily se întoarse spre Munroe şi ezită. Bradford spuse:

— Emily, ea e Michael.

Munroe întinse mâna şi Emily i-o strânse, zâmbind din nou.

— De patru ani familia ta încearcă să te găsească, spuse Bradford, iar Michael e cea căreia i se datorează faptul că în sfârşit ţi s-a dat de urmă.

Emily îşi retrase mâna şi zâmbetul i se stinse în timp ce îşi lăsa capul pe-o parte şi închidea ochii pe jumătate, de parcă ar fi procesat ceea ce tocmai auzise, apoi se întoarse spre Bradford şi spuse:

— Poftim?

Munroe spuse:

— Emily, suntem aici să te ajutăm, dacă vrei şi tu. Am venit pregătiţi să te scoatem din ţară. Te interesează aşa ceva?

Emily dădu încet din cap.

— Da, spuse ea, dar nu înţeleg. De ce acum? Cer să merg acasă de când am ajuns aici.

Bradford se uită la Munroe şi ea îi aruncă o privire care putea fi interpretată într-un singur fel: fie Emily se scrântise, fie ei aveau o mare problemă. Probabil a doua variantă. Cu inima bubuind, Michael începu să ţeasă în minte o tapiserie de gânduri, apoi se opri, ştiind răspunsul la următoarea ei întrebare înainte ca vorbele să-i iasă din gură.

— Cui i-ai cerut, Emily?

Emily dădu să răspundă, dar se opri când servitoarea intră în cameră cu o tavă cu ceşti cu cafea. O puse pe măsuţă şi Emily îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă. Secundele treceau şi, în cele din urmă, femeia părăsi camera.

— N-am încredere în ea, spuse Emily. Nu cred că vorbeşte englezeşte, dar nu ştiu sigur. E mătuşa soţului meu şi îi raportează tot ce fac.

Munroe se apropie de canapea şi îngenunche în faţa lui Emily, astfel că ochii lor erau aproape la acelaşi nivel.

— Am venit să te scoatem de aici, să te ducem acasă, dacă asta vrei. Vrei?

Emily dădu din cap.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie, spuse Munroe. Era să fiu omorâtă de două ori încercând să dau de tine şi există riscul ca oamenii care au încercat să încerce din nou dacă află că suntem aici. Ce ne spui tu contrazice informaţiile care ni s-au dat şi, dacă nu lămurim repede lucrurile, s-ar putea să nu mai ieşim vii din ţară – asta însemnând că dacă nu eşti omorâtă odată

cu noi, vei rămâne pe veci aici. Emily, trebuie să ştim cui i-ai cerut să te întorci acasă, cine te ţine aici şi cine vrea să mă omoare. Poţi să ne ajuţi?

— I-am cerut lui tata, spuse Emily. Mi-a luat mult timp, poate un an, dar în cele din urmă am obţinut legătura cu el, însă era supărat şi a refuzat să stea de vorbă cu mine. Am putut lua legătura cu el numai o dată, atunci, iar cu mama n-am reuşit să vorbesc niciodată. Şi soţului meu i-am cerut de multe ori. Înainte credeam că într-o bună zi îmi va da drumul, dar acum mă loveşte dacă aduc vorba despre asta, aşa că nu-i mai cer.

O lacrimă i se prelinse de pe obraz în poală şi îşi trase nasul şi îşi şterse ochii cu degetele.

— Spune că îmi face o favoare ţinându-mă aici, că fără el aş fi moartă, că n-am să plec niciodată şi că ar trebui să-i fiu recunoscătoare.

Lăsă ochii în jos.

— Aşa că nu înţeleg deloc de ce aţi venit acum.

— Unde e acum soţul tău? În Malabo?

— Aşa cred.

— Oamenii care au încercat să mă omoare sunt forţe angoleze angajate care în mod normal primesc ordine de la preşedinte. Soţul tău are relaţii care să-i permită să le folosească în aceste scopuri?

Emily ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu ştiu amănunte despre afacerile lui. Îi ştiu doar o parte din familie. Este nepotul preşedintelui, iar fraţii lui sunt oameni importanţi.

Se uită la Bradford.

— Eu nu am bani, iar oamenii din oraş mă cunosc toţi. Dacă plec, cineva mă va vedea şi îi va spune soţului meu. Am încercat. M-a găsit înainte să ies din ţară şi m-a ţinut încuiată în casă câteva luni până i-am promis că n-am să mai plec.

— Te vom scoate noi, spuse Bradford. Îţi dau cuvântul meu.

— Am doi băieţi, spuse Emily. Unul are doi ani şi jumătate, iar celălalt aproape un an. Cum rămâne cu ei?

— Avem paşapoarte pentru tine şi copii, spuse el.

— Mă duc să fac bagajele, spuse Emily, dar Munroe o luă de mâini pentru a o opri.

— O să părăsim casa, iar tu vei fi cu hainele pe care le porţi acum. Va trebui să-i spui mătuşii soţului tău că ieşim să mâncăm şi s-o pui să-i pregătească pe copii. Trebuie să creadă că ne întoarcem în câteva ore.

Emily dădu din cap şi o strigă pe femeie. Când termină de transmis instrucţiunile şi femeia ieşi din cameră, Munroe, nedumerită cu privire la nişte puncte care nu aveau nicio legătură, spuse:

— Nu avem mult timp şi nu vrem toate amănuntele, dar poţi să ne spui, cât poţi de bine, de ce şi cum ai ajuns aici? Începe cu Namibia.

Emily zâmbi forţat şi-şi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă de păr.

— Eram trei, spuse ea. Eu, Kristof şi Mel. Călătoream împreună încă din Kenya, voiam să mergem pe coasta de vest, voiam să vedem dacă putem să ajungem până în Nigeria şi apoi să ne întoarcem cu avionul. Nu aveam mult timp fiindcă mama voia să mă duc acasă, iar Mel avea nişte chestii de rezolvat. Eram în Windhoek şi încercam să ne dăm seama cum să ajungem fie în Congo, fie în Gabon, fiindcă Angola era prea periculoasă. Am cunoscut un tip, îl chema Hans nu-ştiu-cum, şi el cu Kristof s-au înţeles foarte bine, pentru că Kristof era neamţ, iar familia lui Hans venise din Germania. Hans era pilot şi spunea că are tot timpul zboruri în Angola, iar când a aflat că încercam să ajungem în nord, a spus că în acea după-amiază zbura la Luanda şi s-a oferit să ne ia şi pe noi. A spus că în Luanda puteam să luăm o şalupă sau alt avion până în Gabon, aşa că ne-am hotărât să facem aşa. Am sunat acasă şi am vorbit cu tata. L-am anunţat ce planuri aveam şi i-am spus că am să iau legătura după ce ajungem în Libreville.

Munroe se uită la Bradford. Era încruntat şi pe faţă i se citea clar deruta. Orice semn din partea lui Emily după Namibia ar fi fost esenţial pentru găsirea ei, iar această informaţie cu indicaţie geografică clar nu fusese pomenită niciodată. Munroe fu ispitită să o oprească pe Emily şi să-i ceară clarificări, dar nu o făcu.

— A spus că abia aşteaptă să vin acasă şi m-a întrebat dacă, întrucât plecam în Gabon, aveam de gând să vizitez Guineea Ecuatorială. Noi nu plănuiserăm asta, fiindcă nu aveam multe informaţii despre ţara respectivă şi ni se părea că bătaia de cap era mai mare decât merita.

Se opri, ca şi cum ar fi reconsiderat ultima afirmaţie, apoi se uită iar la Munroe şi spuse:

— Mi-a spus că acolo avea el proiectele de explorare, că ţara este sălbatică şi tot primitivă şi mi-a povestit despre legendele din jurul fostului preşedinte, care se zice că a îngropat tezaurul naţional lângă satul lui... Am plecat la Luanda şi cred că în aceeaşi seară am prins un cargobot care mergea în Gabon. Am stat în capitală vreo trei zile şi pe urmă ne-am hotărât să plecăm în Camerun. Atunci le-am povestit băieţilor ce îmi spusese tata

despre Guineea Ecuatorială, iar ei s-au gândit că ar fi fost grozav să mergem într-o țară în care atât de puțini se duceau, așa că ne-am hotărât să trecem prin Guineea Ecuatorială în drum spre Camerun. Am obținut vize și apoi, întrucât n-am reușit să-i prind la telefon pe niciunul dintre părinții mei, i-am trimis tatei un e-mail și i-am spus încotro plecam.

— De ce tatălui tău? o întrerupse Munroe. De ce nu mamei tale?

— Păi, când eram în Luanda și am vorbit cu tata, mi-a spus că mama era la niște prieteni la ferma lor din Wyoming și că se întorcea după câteva săptămâni și că dacă vreau să trimit un e-mail, să i-l trimit lui, nu ei.

Munroe se uită la Bradford ca să confirme amănuntul cu vizita lui Elizabeth în Wyoming și Bradford clătină din cap, iar Emily continuă:

— Plecaserăm din Oyem și eram în drum spre Mongomo, iar la punctul de control niște soldați au început să ne hărțuiască. La vremea aceea n-a părut un lucru chiar atât de important – mai trecuserăm prin așa ceva și în alte locuri. Dar apoi Mel a început să se agite. Cu câteva zile în urmă, o săptămână, poate, începuse să se poarte cam ciudat, bolborosea singur, parcă era paranoic uneori. Dar pe urmă redevenea normal și noi îi povesteam ce făcuse și trăgeam toți o porție de râs. Însă de data asta a fost altfel – a înnebunit de tot. Țipa și pe urmă l-a atacat pe unul dintre soldați, iar după asta toate au luat-o razna.

Glasul ei deveni plat și își aținti privirea în gol.

— L-au omorât, spuse ea. Chiar acolo, cu macetele, sub ochii mei și ai lui Kristof. Apoi Kristof a rupt-o la fugă și eu nu știam ce să fac, așa că l-am urmat. Am alergat mult și era să scap cu bine. Cred că Kristof a scăpat. Când l-am văzut ultima oară, alerga spre graniță, și atunci am fost lovită și mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, eram în pușcăria orașului. Eram plină de sânge și vânătăi și aveam un braț rupt și cred că o coastă sau două fisurate. Mă durea foarte rău și piciorul, cred că și el era rupt. Aveam o mulțime de tăieturi, de la macete, cred.

Își ridică rochia deasupra genunchilor, dând la iveală cicatricile groase de pe picioare, semnul tăieturilor adânci, lăsate fără copci.

— Mai am pe burtă și pe spate, spuse ea. Nu știu cât am stat acolo. M-am trezit de câteva ori, dar imediat mi-am pierdut iar cunoștința. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram într-o cameră curată și nu mai aveam dureri atât de mari. Atunci l-am întâlnit prima dată pe bărbatul care acum este soțul meu. A spus că m-a salvat și că știe cine sunt și că o să aibă grijă să ajung acasă. A fost chiar drăguț cu mine... Dar. Nu m-a trimis acasă. Mi-a

promis că o va face când mă întremez, dar s-au ivit întârzieri. E greu de spus cât timp a trecut, dar cred că după trei sau patru luni, poate, mi-a spus că viaţa mea e în pericol şi că singura cale de a fi în siguranţă este să mă mărit cu el. De două ori am încercat să fug şi de fiecare dată am fost prinsă şi încuiată în casă. Au existat ameninţări şi de câteva ori am fost bătută şi au mai fost şi altele...

Emily se opri şi îşi înghiţi nodul din gât, uitându-se prin cameră, iar Munroe îşi dădu seama că îşi stăpânea lacrimile.

— Cred că, la un an după ce am ajuns aici, am reuşit să pun mâna pe un telefon cu acces internaţional. Am încercat să o sun pe mama, dar numărul fusese deconectat.

Se întoarse spre Bradford.

— Tot în Houston locuiesc?

Bradford şovăi şi dădu din cap.

— Aşa că pe urmă am sunat la biroul tatei. Am trecut cu greu de secretarele lui, dar în cele din urmă mi l-au dat la telefon. A fost foarte ciudat. I-am spus cine sunt şi unde sunt şi că vreau să vin acasă, dar că oamenii de aici nu mă lasă să plec, iar el mi-a spus să nu-l mai sun niciodată. Poate a crezut că telefonul e o festă – nu ştiu. N-am mai putut să iau legătura cu el, deşi am încercat. O dată am fost prinsă la telefon şi soţul meu m-a bătut mai rău decât altă dată şi mi-a spus să nu mai fac o prostie ca asta, că sunt proastă şi că-mi risc viaţa... Cam tot pe atunci mi-am dat seama că sunt însărcinată şi, cum părea că este imposibil să mai plec de aici, am acceptat să mă mărit cu Timoteo şi de atunci n-am mai încercat să fug sau să dau telefon. De atunci, lucrurile au fost cât de cât în regulă.

•

Radioul cu două frecvenţe prins la cureaua lui Munroe ciripi şi o făcu să tresară. Bradford îi aruncă o privire nervoasă; Beyard îi contacta numai în caz de urgenţă. Munroe desprinse camera de la rever, scoase aparatul din buzunar şi îl puse în mâna lui Bradford. În timp ce îi prindea camera la guler, şopti:

— Probabil vom avea nevoie de asta mai mult decât pentru a dovedi că e în viaţă. Fă-o să dea date personale în faţa camerei, data de azi şi locul, data naşterii, numele mamei şi al tatălui – în esenţă, o declaraţie. Ar fi bine dacă ar putea să includă şi nişte amintiri din copilărie, pe care tu şi eu nu avem de unde să le ştim.

Bradford se întoarse spre Emily, zâmbind stresat de semnalul radio. Munroe părăsi camera şi apoi, fiind sigură că nu putea fi auzită, răspunse apelului.

— Deschide uşa din faţă, spuse Beyard.

Capitolul 20

Munroe porni spre partea din faţă a casei. Holul era liniştit şi, deşi nu avea nicio îndoială că turnătoarea casei pândea în apropiere, deschise uşa şi Beyard se furişă înăuntru. Uniforma lui dispăruse, fiind înlocuită de jeanşi şi un tricou destul de gros ca aproape să ascundă săculeţul care îi atârna la piept. Îi dădu lui Munroe două seturi de haine civile ambalate în pungi vidate.

— Radioul de stat tocmai a anunţat dejucarea unei tentative de lovitură de stat, spuse el. Soldaţii caută în zona Mongomo persoane care poartă camuflaj israelian şi, conform descrierilor date de ei, aţi putea fi uşor tu şi cu Miles, sau eu. Paranoia în oraş deja a început.

Se opri o clipă şi, când ea nu spune nimic, continuă:

— Nu există nicio lovitură de stat. Pe noi ne caută, Vanessa. Nu va dura mult până când cei de la secţia de poliţie vor face legătura. Trebuie să plecăm de aici.

În pieptul lui Munroe se porni răpăitul de tobă de război. Nu avea cum să fi fost informatoarea casei, n-ar fi avut când. Doar trei oameni ştiau de planul lor de a intra în ţară folosind camuflaj militar israelian: Logan era în Statele Unite, iar ceilalţi doi erau în casa asta. Inspiră adânc şi se ciupi de rădăcina nasului. Acesta era motivul din care întotdeauna lucra singură. Fără însoţitori, fără parteneri, fără persoane de prisos care să încurce lucrurile.

— Adu telefonul, paşapoartele şi cinci mii de euro, spuse Munroe. Pe astea le lăsăm la ea. Mă duc să-l iau pe Miles.

Beyard strecură sub uşă o bucată de plastic, iar Munroe lăsă capul pe spate, trase adânc aer în piept, încercă să-şi învingă furia, apoi intră calmă în camera de zi.

La intrarea ei, Bradford ridică privirea. Emily, care vorbea despre copilăria ei, se opri. Munroe spuse doar:

— Emily, trebuie să vorbesc cu Miles.

Ieşiră din camera de zi şi, într-un loc de unde nu puteau fi auziţi, Munroe îi explică în şoaptă lui Bradford, la ureche, situaţia. Faţa lui oglindi o serie de emoţii, ultimele fiind groază şi uluială. Strânse pumnii şi spuse printre dinţi:

— Nu o părăsesc.

— Dacă îi luăm, o să pierdem din timp şi riscăm să fim toţi omorâţi – e mai bine ca ea să rămână.

— Nu pot s-o las aici.

— În toţi aceşti ani a fost în siguranţă aici, spuse Munroe. E mai în siguranţă aici decât cu noi.

Bradford rămase pe poziţie.

— Fie ca tine, spuse Munroe, îngenunchind pentru a-şi dezlega şireturile de la bocanci. Gândeşte-te cum s-o scoţi din ţară de unul singur. Eu şi Francisco plecăm cât încă mai avem o şansă.

Îşi scoase uniforma, trase o cămaşă din punga pe care i-o dăduse Beyard şi o îmbrăcă.

— Fă ce trebuie să faci, spuse ea.

Bradford îşi trecu degetele prin păr şi se uită în tavan. Respira sacadat şi Munroe îşi dădu seama că derula în gând scenarii. Avea să vină, nu exista îndoială. Bradford ştia la fel de bine ca ea că, şi dacă maşinile se despărţeau şi el îi ducea pe Emily şi pe copii într-o direcţie opusă în timp ce ea şi Beyard erau pe post de momeală şi cum punctele de frontieră aveau să fie inevitabil închise – dacă nu fuseseră deja –, tot n-ar fi putut să-i scoată din ţară singur. Munroe îi întinse a doua pungă cu haine şi el o luă.

— Francisco se întoarce cu paşapoartele, banii şi telefonul prin satelit, spuse ea. Nu o abandonăm, Miles.

Emily era tot pe canapea când se întoarseră. Stătea cu mâinile strânse în poală şi se uita lung la ceştile cu cafea de pe măsuţă. La intrarea lor ridică capul tresărind.

— Nu plecăm, nu-i aşa? spuse ea. Tot nu plecăm.

Bradford se aşează lângă ea şi clătină din cap.

— Planurile s-au schimbat, Em.

Munroe spuse:

— Oamenii care au încercat să mă omoare sunt în drum spre aici. Trebuie să plecăm, iar dacă vii cu noi, e posibil ca tu şi copiii să nu reuşiţi să ieşiţi din tară. O să-ţi lăsăm bani, paşapoartele şi un telefon. Dacă apucăm să plecăm, ne vom întoarce.

— Sunt dispusă să-mi asum riscul, spuse Emily. Vă rog să ne lăsaţi să venim cu voi.

— Nu se poate, Emily.

— Într-un fel sau altul, spuse Bradford, vă vom scoate de aici. S-ar putea să dureze o lună, poate chiar un an, dar mă întorc după voi, îţi promit.

Beyard intră cu o cutie mică şi i-o dădu lui Munroe, iar aceasta i-o dădu lui Emily, care acum plângea.

— Îmi pare rău, spuse Munroe, iar apoi către Bradford: în două minute plecăm. Arată-i cum să folosească telefonul.

Ea şi Beyard ieşiră din cameră şi, după un minut, Bradford li se alătură.

Beyard băgase deja materialul dintr-o maşină în cealaltă, iar Munroe lăsă cheile maşinii golite sub scaunul din faţă. Porniră şi Beyard conduse încet, cu ochii înainte, la lucrurile care se desfăşurau dincolo de stradă. Puţinele maşini rămase pe străzi erau oprite, iar ocupanţii lor siliţi să iasă, cu mâinile deasupra capului. Paranoia şi violenţa mocnită pluteau în aer.

Munroe era pe bancheta din spate, aplecată într-o parte ca să nu i se vadă pe geamuri casca prinsă la ureche. Vedea în oglinda retrovizoare faţa lui Beyard, buzele strânse şi stresul din ochii lui. Existau doar trei rute de ieşire din oraş, toate blocate prin cordoane poliţieneşti şi, dacă ar fi încercat să treacă, ar fi fost seceraţi.

Documentele maşinii pe numele preşedintelui şi măiestria lui Beyard îi ajutară să treacă de primul grup de soldaţi cu arme de asalt. Erau la câteva minute de porţiunea de drum drept de patru mile care ducea la graniţă şi, dacă norocul ţinea cu ei, puteau să ajungă acolo înainte ca nivelul ostilităţii să crească şi documentele să nu mai aibă niciun efect. Tot schimbând frecvenţele, Munroe prinse nişte voci în cele din urmă.

Se aplecă spre podea şi se căzni să prindă sunetele unei conversaţii în fang, care se sfârşi la fel de brusc cum începuse.

— Graniţele terestre au fost închise, îi spuse ea lui Beyard. Nu se spune nimic despre coastă.

— Aşa n-o scoatem la capăt, spuse el şi Munroe simţi maşina clătinându-se şi apoi năpustindu-se în faţă.

Îşi propti picioarele în spatele scaunului lui Bradford şi îşi puse mâinile căuş la urechi. Maşina se hurducă iar. Beyard întoarse în capătul unei străzi care mergea paralel cu strada lui Emily şi o luă pe cărarea ce ieşea din oraş. Frunzişul se lovea de parbriz, iar suspensiile gemeau. De pe potecă, ajunseră hurducăindu-se în albia unui pârâu.

— Ceva? întrebă Beyard.

— Nimic, spuse Munroe rotind discurile scannerului, în timp ce continua să se proptească pentru stabilitate.

— Ei ştiu că noi ascultăm.

— Cum dracu'...?

Munroe nu îşi termină fraza. Cineva ştia că ei erau în Mongomo, ştia despre camuflaj, ştia despre scannere – şi ce dracu' mai ştia? Îşi scoase căştile, închise aparatul şi se uită urât la scaunul din faţă. *Rahat*.

Pârâul curgea de la sud la vest şi ei îl urmară, înspumând apa mică pe o distanţă de câteva mile până când pârâul coti spre nord, iar acolo intrară în pădure şi o luară către interiorul ţării. Din câte îşi dădeau seama, nu fuseseră urmăriţi, aşa că atmosfera de violenţă fusese înlocuită de liniştea înşelătoare a pădurii dese. Aveau să meargă pe direcţia sud-vest până dădeau de drumurile care duceau la Evingayong, iar în inima ţării aveau să stea ascunşi destul de mult ca nebunia să se stingă şi urmăritorii să presupună că părăsiseră teritoriul. Aveau provizii pentru câteva zile şi, folosind resursele pădurii, puteau să se descurce două săptămâni.

Ţinta era Mbini, un port de apă joasă aflat la optzeci de kilometri la sud de Bata, cuibărit la gura sudică a fluviului Benito, lat de aproape o milă şi înconjurat de plaje albe, virgine şi valuri tălăzuitoare, care în altă parte a lumii ar fi dat naştere unui lanţ de staţiuni de cinci stele. Mbini era locul din care pasagerii erau transportaţi cu feribotul în Gabon sau invers şi unde o barcă alimentată cu combustibil, pregătită dinainte şi aşteptând, nu părea ceva neobişnuit.

Până la căderea nopţii, parcurseră treizeci de kilometri, distanţă care îi despărţea de marginea civilizaţiei. Erau campaţi sub o prelată de care atârnaseră plase de ţânţari prinse de capota maşinii. Munroe stătea rezemată de roata din spate, cu braţele pe după genunchi, cu faţa plină de murdărie, cu dureri în tot corpul şi cu antebraţul drept sângerând din cauza zgârieturilor. Beyard se pierduse în întuneric, iar Bradford stătea rezemat de bara din faţă, cu picioarele întinse şi braţele încrucişate şi capul dat pe spate. Munroe tăcea; nu avea nimic de spus care să nu fie veninos. Evenimentele scăpaseră de sub control, iar informaţiile care duseseră la asta veniseră din interior. Logica spunea că cel care le dăduse trebuie să fi fost Miles sau Francisco, însă simţea că nu era aşa. Munroe îşi lăsă capul pe genunchi şi scoase un oftat adânc.

— N-am fost eu, spuse Bradford.

Munroe înălţă capul şi Bradford continuă:

— Ştiu să număr. Nu sunt mulţi pe care să dai vina, iar eu sunt cel pe care îl urăşti cel mai mult şi în care ai cea mai puţină încredere, prin urmare eu sunt principalul candidat, însă n-am fost eu, Michael.

— Eşti îngrijorat că am să te las aici?

— Ar trebui să fiu, dar nu sunt.

Era calm, glasul lui erau coborât şi capul tot lăsat pe spate.

— Sunt îngrijorat că, fixându-ţi atenţia asupra mea, îţi vei canaliza greşit energiile. Şi pentru mine a devenit o problemă de autoconservare să-mi dau seama de unde a venit asta... Ştiu ce simţi pentru Francisco. Sper că n-ai lăsat asta să-ţi întunece judecata.

Munroe îşi puse iar capul pe genunchi şi pe faţă îi apăru un zâmbet istovit. Tocmai îşi sporise respectul pentru Bradford.

— Nu te urăsc, Miles, spuse ea, şi am încredere în tine mai mult decât crezi.

Apoi simţi prezenţa lui Francisco. El se mişca precum o pisică prin frunziş, furişându-se în linişte în direcţia lor. La lumina slabă a focului care ardea mocnit văzu venele de la gâtul lui Bradford încordându-se şi îşi dădu seama că în străfunduri clocotea mânia. Ştiu că şi el era conştient de prezenţa lui Beyard. Apoi Beyard păşi în lumină, aducând o pereche de şobolani de pădure. Se aşeză la marginea prelatei, cu spatele la ei, şi jupui şi evisceră rozătoarele. Munroe se uită la mişcarea rapidă a încheieturii mâinii lui şi la cuţit în timp ce acesta despica animalele, înţelese durerea ascuţită a trădării şi ştiu că, dacă nu va interveni, cineva avea să moară în noaptea asta.

Se ridică şi deschise portiera din spate a maşinii, băgă mâna sub banchetă şi scoase două pistoale PB6P9 adăpostite acolo. Amortizoarele erau deja puse. Îşi încordă auzul pentru a-şi face o imagine vizuală despre ce se petrecea în spatele ei, unde liniştea era neobişnuită. Cei doi erau mistuiţi de neîncrederea faţă de celălalt şi, în precauţia lor, nu aveau să-şi dea seama de gesturile ei decât când era prea târziu. Se întoarse şi aţinti un pistol spre fiecare. Bradford ridică privirea, cu buzele strânse şi ochii duri. Beyard oftă, spuse: „Nu din nou” şi îşi văzu mai departe de treabă.

Munroe spuse:

— Împinge cuţitul în direcţia asta, dacă eşti drăguţ.

Beyard se supuse şi ea le aruncă amândurora câte o rolă de bandă izolatoare. Arătă din cap spre Bradford.

— Picioarele.

Apoi îi spuse lui Beyard.

— La fel şi ţie.

Când ei avură picioarele legate, îl puse pe Beyard să-i imobilizeze cu bandă încheieturile mâinilor lui Bradford, iar apoi, cu arma lipită de şira spinării lui Beyard, îşi folosi mâna liberă pentru a le lipi pe ale lui. După

aceea îi puse să-şi schimbe poziţia astfel încât să fie cu spatele la maşină, Bradford la o roată, Beyard la cealaltă.

Şobolanii de pădure pe care îi jupuise Beyard zăceau pe o piatră lângă foc. Munroe îi puse pe beţe deasupra tăciunilor, apoi ridică de jos cuţitul lui Beyard şi îl cântări în palmă. Când lama începu să strige să fie folosită, o înfipse în pământ la picioarele bărbaţilor.

Se aşeză turceşte în faţa lor şi dădu din cap spre Beyard.

— Aşadar? Dă-i drumul şi spune.

El tăcu o clipă, apoi se întoarse spre Bradford.

— Şi când te gândeşti că chiar te-am plăcut! Eşti un trădător nenorocit! Ne-ai vândut...

Beyard se întrerupse şi se azvârli spre Bradford.

Munroe îl lovi peste picioare.

— Hei! spuse ea şi aţinti pistolul spre pieptul lui. Termină!

Beyard se opri şi se chinui să îşi reia poziţia şezândă.

— Tu, Miles? întrebă ea.

— Nu putea fi decât unul dintre noi şi n-am fost eu acela, spuse el.

— Pe dracu', n-ai fost! spuse Beyard.

Munroe se ridică, luă de jos cuţitul şi se duse la foc. Piesele puzzle-ului se îmbinau, iar evenimente care anterior nu aveau sens se încadrau într-un context. În spatele ei, bărbaţii ridicau glasul. Vorbeau unul peste altul, acuzaţiile curgeau, înfruntarea lor verbală creând un fundal zgomotos pentru reflecţiile ei. Începu să înfigă cuţitul în carnea fumegândă. De ce să-i pese că forţele armate ale ţării aveau să le ia urma şi să-i omoare când treaba avea să fie făcută în noaptea asta de doi masculi alfa care aşteaptă să-şi scoată unul altuia inima? Cearta din spatele ei atinse un volum periculos şi, întorcându-se, slobozi o rafală de gloanţe între cei doi.

— Gura! spuse ea. Amândoi!

Bărbaţii erau aplecaţi unul spre celălalt. Pe partea laterală a feţei lui Beyard se prelingea o dâră de sânge, din locul în care Bradford reuşise să-l lovească cu capul. Amândoi se uitau acum la ea cu gura deschisă, dar fără o vorbă.

— Trebuie să încheiaţi un armistiţiu, spuse ea. Pentru că nu vreau să mă trezesc dimineaţă cu unul sau cu amândoi morţi, iar dacă asta înseamnă că trebuie să închei călătoria asta cu voi legaţi burduf, jur că aşa o să fac. Uitaţi-vă la voi. Ce naiba, gândiţi-vă o clipă! Sunteţi pe cale să vă omorâţi din acelaşi motiv nenorocit.

Se opri şi inspiră adânc.

— Din câte ştiţi, nu puteam să fiu eu.

— Nu eşti tu, spuse Beyard.

— Da. Ştiu asta. Mulţumesc pentru votul de încredere. Dar realitatea e că probabil n-a fost nici măcar unul dintre voi.

— Dacă nu unul dintre noi, cine?

— Îmi vine în minte Richard Burbank.

Bradford spuse:

— Eu i-am spus că o să dureze cel puţin o săptămână, iar tu sigur nu i-ai dat amănunte despre scannere, camuflaj sau altceva.

— Logan are detaliile astea, spuse ea şi de îndată ce vorbele îi ieşiră din gură stomacul i se întoarse pe dos, se simţi sfârşită şi îi veni să vomite.

Logan însemna siguranţa, însemna sănătatea ei mintală, fratele ei, singura familie care îi rămăsese. Dacă el era cel care o vânduse, atunci acesta era sfârşitul. Dacă fusese Logan, nu avea niciun rost nici să-l întreacă în deşteptăciune, nici să se răzbune pe el.

Munroe se uită la Beyard.

— S-a spus ceva la radio despre marca maşinilor noastre sau numărul lor? Vreo informaţie pe care să o ştim doar noi trei?

Beyard clătină din cap. Munroe oftă şi se aşeză.

— Uitaţi care-i treaba, ştim deja că Richard Burbank şi-a băgat mâinile murdare în povestea asta. Informaţiile puteau să provină de la Logan – din câte ştim, Burbank a pus să-i fie ascultate telefoanele. Aşa că potoliţi-vă şi haideţi să ducem la capăt treaba asta, bine?

Făcu o pauză.

— Îmi daţi cuvântul că, dacă vă tai legăturile, vă purtaţi frumos?

Cei doi dădură din cap fără chef, dar dădură. Ea întinse mâna după cuţit, se ridică, se duse la foc, întoarse carnea, merse la maşină şi le eliberă mâinile. Se dădu înapoi cu o armă aţintită spre fiecare şi spuse:

— Să nu dea dracu' să vă mişcaţi. Staţi acolo liniştiţi cât discutăm despre ce dracu' se petrece şi care sunt informaţiile cu care trebuie să lucrăm. După aceea puteţi să vă dezlegaţi picioarele.

Beyard îşi frecă încheieturile mâinilor şi se uită în noapte.

— Dacă scurgerea de informaţii nu provine de la niciunul dintre noi, în momentul acesta nu prea contează de unde provine, spuse el.

— Nu, nu contează, spuse Munroe.

Se aşeză şi puse armele pe pământ şi îşi apăsă tâmplele cu degetele. Supravieţuirea conta. Iar cum ei erau acum lipsiţi de mijlocul de a comunica, scurgerea, oriunde sau oricine ar fi fost ea, putea să se ducă naibii.

Mintea ei, istovită cum era, trecu în regim de analiză. Supravieţuirea avea să depindă de cine din ţară acţiona ţinând seama de informaţii, ce resurse avea la dispoziţie acea persoană şi cât timp putea să continue vânătoarea.

Ţinând seama de farsa loviturii de stat menită să-i scoată din ascunzătoare, existau doar două posibilităţi. Fie treaba asta ajunsese tocmai la preşedinte, fie la cineva apropiat de preşedinte – şi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama cine-l manipula pe preşedinte.

Munroe se ridică şi îi spuse lui Beyard.

— Ai şi elaborat o teorie?

— Parţial.

— Bun.

Se duse la maşină, îndreptă o armă spre Beyard, care era mai aproape, şi spuse:

— Nu mişca!

Apoi, băgă mâna liberă în spate, scoase laptopul şi stickul ce conţinea secvenţele cu Emily, conectă stickul şi îi aduse laptopul lui Beyard.

— Trebuie să privim în două direcţii; există două seturi de motive. Avem perspectiva lui Richard Burbank, şi avem perspectiva de aici. Eu am latura Burbank. Vreau să te uiţi la asta şi s-o analizezi din perspectiva Mongomo.

Filmuleţul ţinu aproape patruzeci şi cinci de minute şi, când se termină, Beyard se întoarse în punctul în care Emily vorbea despre cum fusese capturată şi despre cum era tratată de bărbatul pe care acum îl numea soţ. Beyard reluă de mai multe ori segmentul de film, apoi închise laptopul şi îl înapoie.

— Dacă este s-o credem, Nchama încearcă să o protejeze.

— Glumeşti! spuse Bradford. Tipul o minte, o bate, o încuie, o spionează şi, din câte ştiu, o violează şi tu spui că încearcă să o protejeze?

Munroe închise ochii şi întinse un deget spre Bradford.

— S-ar putea ca el să spună adevărul, Miles, iar cât despre restul, în cultura lor se acceptă aşa ceva.

Se opri.

— Dacă nu te superi, te rog să taci câteva minute, spuse ea, apoi i se adresă lui Beyard: Continuă.

— Nchama i-a spus că viaţa ei e în pericol şi toate evenimentele pe care le-am văzut până acum indică faptul că el însuşi crede asta. M-aş aventura să zic că ai fost aruncată în ocean tocmai pentru că vrea să o protejeze – te crede o ameninţare.

— De ce ar crede asta? întrebă Bradford.

Munroe ridică mâna ca pentru a spune taci, dar Beyard răspunse oricum.

— E o presupunere logică, spuse el. Dacă Nchama a fost informat în mod deliberat despre sosirea ta şi apoi indus în eroare despre motivele tale – şi bănuiesc că Richard Burbank a fost cel care a făcut asta – sau dacă prezenţa şi întrebările tale i-au stârnit teama, oricum ai lua-o, cert e că ai pus întrebări despre Emily. Rezultatul este acelaşi. Ameninţarea de care a vrut să o apere la început s-a întors şi îi forţează mâna.

— Asta ar explica incidentele din Malabo şi Bata, spuse Munroe. Dar pretinsa lovitură de stat? Treaba asta e mult mai serioasă. Îl excludem pe preşedinte din asta?

Beyard ridică din umeri.

— Descurcă iţele, Essa. Ce ştim? Unde e temelia? Care e elementul comun? La ce concluzii ajungem? Cu cât mai puţine presupuneri, cum explicăm ce se întâmplă? Din puţinele informaţii sigure, arată ceva spre preşedinte?

Munroe se uită în pământ. Mintea i se învârtea. Evenimente. Ameninţări. Aruncarea în ocean. Întoarcerea. Acolo unde odată Emily fusese firul comun, acolo stătea Richard Burbank.

— În acest moment nimic nu arată spre preşedinte.

Beyard dădu din cap.

— Atunci ne întoarcem la Nchama şi presupunem că vânarea noastră va continua fie până murim, fie până plecăm din locul ăsta.

Munroe se uită la Beyard.

— Bazându-ne pe filmuleţ, bazându-ne pe evenimente, Nchama sigur ţine la Emily, spuse ea. Sigur caută să o protejeze. Dar ţine într-atât încât să fie dispus să-şi pună viaţa în joc dacă preşedintele îşi dă seama că nu există nicio lovitură de stat?

Rămaseră toţi tăcuţi.

— Pentru ce îşi riscă un om viaţa? întrebă Beyard.

Munroe nu spuse nimic. Privea fix în pământ, trecându-şi degetele prin ţărână, iar mintea ei lucra. Înainte. Înapoi. Trebuia să aleagă. Simplu.

— Un om îşi riscă viaţa pentru a o salva de o frică mai mare, răspunse Munroe.

Se cufundară iar în tăcere şi minutele trecură. În cele din urmă Bradford spuse:

— În tot acest timp aţi emis teorii, toate bazate pe supoziţia că Richard doreşte ca Emily să rămână negăsită sau, mai rău, să fie moartă. După ce a spus Emily, nu vă contrazic dar, serios vorbind, de ce şi-ar fi dat atâta osteneală şi ar fi cheltuit atâţia bani angajându-te să dai de urma ei când, dacă ar fi lăsat-o moartă din capul locului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Pentru că tu l-ai împins să mă angajeze, spuse Munroe. A vrut să te împace, jucând mai departe rolul tatălui îndurerat. Din nu ştiu ce motiv, crede că e important ca tu să crezi în povestea lui. Poate că ştii ceva de care se teme. Poate că ştie cât de apropiat erai de Elizabeth şi se teme că ea ţi-a spus ceva, chiar nu ştiu.

Munroe îşi apăsă ochii cu palmele şi inspiră adânc.

— Bun, spuse ea, să revenim. Acum ştim că Richard Burbank ştia de la început că Emily trăieşte şi, mai important, ştia unde s-o găsească. Nu sunt prima persoană pe care a angajat-o să dea de urma ei şi m-aş aventura să spun că în primii patru ani a cheltuit mult mai mulţi bani decât a cheltuit să mă angajeze pe mine. Diferenţa e că succesul localizării ei a dat naştere unei complicaţii neaşteptate. Odată ce am început să ne apropiem, Burbank a fost nevoit să acţioneze – de asta a pus capăt proiectului, de asta nu voia să te întorci în Africa. Văzuseşi certificatul de deces, nu ştiai că Emily e în viaţă, asta nu avea de ce să-l deranjeze, dar intrând în legătură cu mine, insistând să te întorci, ţi-ai semnat condamnarea la moarte de mâna lui Burbank.

— Totuşi, de ce? De ce vrea ca Emily să fie dispărută?

Bradford ezită.

— Sau moartă?

— E vorba de bani, Miles. Nu te-ai întrebat niciodată de ce Richard a aşteptat până când Emily mai avea puţin să împlinească optsprezece ani ca s-o adopte legal? A fost tatăl ei vitreg... cât? În jur de zece ani? Dacă ţinea cu adevărat la ea, dacă asta era să însemne ceva, de ce n-a adoptat-o când era mică? Eşti om deştept, Miles. Sigur trebuie să te fi gândit la asta. Ai spus că Richard voia ca Elizabeth să-şi schimbe testamentul, iar asta indică faptul că fie exista un acord prenupţial, fie alt mecanism juridic care îl împiedica s-o moştenească. Poate că Richard sperase ca ea să se răzgândească cu timpul,

iar ea nu s-a răzgândit. Adoptând-o pe Emily atunci când a făcut-o, Richard şi-a rezervat opţiuni – drepturi de moştenire prin intermediul lui Emily. Probabil s-a gândit că dacă se ajungea vreodată la asta, putea să o manipuleze pe Emily într-un fel în care nu putea să o manipuleze pe mama ei... Acesta e un om care în cel mai bun caz şi-a abandonat fiica în mijlocul Africii şi a zădărnicit eforturile de a o găsi şi nu m-ar mira câtuşi de puţin să aflu că moartea lui Elizabeth nu a fost suicid. Pentru el a fost foarte convenabil, cred, s-o aibă pe Emily ascunsă aici în ţara uitată de timp, crezută moartă de toată lumea, deşi legal e în viaţă şi poate să moştenească. Odată ce Emily murea, ceea ce probabil era în plan, averea îi revenea lui.

Bradford clătină din cap.

— Nu se poate să crezi că Richard a plănuit toate astea, că a convins-o pe Emily să vină în Guineea Ecuatorială şi a pus să fie răpită.

— Burbank e un oportunist, Miles. Cred că a sperat că lui Emily o să i se întâmple ceva cât era în Africa, ba chiar i-a dat un mic brânci în direcţia cea bună sugerându-i Guineea Ecuatorială. Iar apoi, când ceva n-a mai mers, s-a folosit de asta şi a întors lucrurile în favoarea lui. Dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă Emily ar fi ajuns cu bine acasă, n-am nicio îndoială că s-ar fi petrecut altă tragedie – mai întâi Elizabeth, apoi Emily.

— Te-ai înşelat vreodată?

Munroe răspunse abia după o clipă.

— Da. M-am înşelat. Dar nu cu asta. Burbank are răbdare, el aşteaptă. După încă trei ani poate să o declare pe Emily moartă legal şi să ia tot, atâta vreme cât ea nu apare să conteste dreptul lui la moştenire.

Munroe se opri, lăsă capul pe spate şi trase adânc aer în piept. Şopti:

— Numai că acum planul are o hibă. Tu şi cu mine ştim unde e ea. Până acum Emily a fost în siguranţă, dar dacă nu dispărem şi informaţia nu dispare odată cu noi... La dracu'! spuse Munroe, iar apoi, în timp ce implicaţia umplea aerul, se ridică, le întoarse spatele celor doi şi se uită în noapte.

— Aşadar, ce facem? întrebă Beyard. Ne ducem înapoi să o luăm?

Ca răspuns la această imposibilitate, Munroe nu spuse nimic, iar Beyard continuă.

— Ai crezut că faci ceea ce trebuie părăsind-o. Ai vrut să o protejezi, nu aveai de unde să ştii la vremea aceea toate astea. Nici eu n-am ştiut.

— Pentru ea, motivele mele nu schimbă cu nimic situaţia, spuse Munroe. Mortu' de la groapă nu se mai întoarce.

Tăcerea fu întreruptă de Bradford. Avea ochii închişi şi se lovea cu spatele capului de maşină.

— Sunt-al-dracului-de-prost, spuse el, marcând fiecare cuvânt cu o lovitură a capului.

Munroe îşi încrucişă privirea cu a lui Beyard şi apoi amândoi se întoarseră spre Bradford.

— Nu pretind că asta are logică, spuse Bradford. Nu înţeleg de ce Richard ar avea nevoie sau i-ar păsa de bani, dar Emily are un depozit în bancă. Când a murit Elizabeth, tot ce a moştenit Emily a intrat într-un depozit până era localizată. Este administrat de un comitet, care scrie cecurile pentru căutări. Comitetul te plăteşte, nu Richard.

Se întoarse spre Munroe.

— Am semnat un afidavit, spuse el. Richard a spus că repune proiectul în funcţiune dacă semnez o declaraţie în care spun tot ce ştiu, inclusiv detaliile despre certificatul de deces al lui Emily. Eram atât de orbit de dorinţa de a o găsi pe Emily, încât nu m-am gândit decât la continuarea căutărilor. N-am bănuit motivele ulterioare.

Bradford se uită la ceas.

— Comitetul se întruneşte în cinci zile şi o să îi ducă afidavitul.

— Asta ce înseamnă? întrebă Beyard.

Munroe spuse:

— Că o să încerce să îi dea afidavitul în loc de certificatul de deces, pentru a-l convinge să-i transfere lui depozitul ei.

Îi spuse lui Bradford:

— Care crezi că sunt şansele ca acest comitet să-l accepte?

El clătină din cap.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu. Ţinând seama de deciziile lui trecute şi ce a autorizat pentru a fi găsită, înclin să mă îndoiesc.

Munroe oftă.

— Dacă nu îl acceptă, atunci fie dispărem de tot, fie Burbank o să aibă nevoie de dovezi fizice că Emily a murit.

Se aşeză, îşi îmbrăţişă genunchii şi puse capul pe genunchi.

— Sau, spuse ea, putem să-i tăiem lui Burbank craca de sub picioare aducând dovezi în faţa comitetului că Emily e în viaţă.

Bradford spuse:

— Dar Emily va fi în siguranţă până atunci?

Munroe se uită în pădure.

— Nu ştiu, dar ce alternativă avem? Până descâlcim relaţia dintre Burbank şi Nchama, până lămurim motivele şi temerile lui Nchama şi ce rol joacă el în toate astea şi de ce, avem multe necunoscute.

Se opri şi îşi apăsă iar palmele pe ochi.

— Emily e mama copiilor lui. Toţi anii ăştia Nchama a ţinut-o în viaţă – filmuleţul arată că el chiar caută să o protejeze –, aşa că putem să presupunem că ea va fi în siguranţă cel puţin câteva zile de acum încolo.

Se uită iar spre junglă şi, de parcă ar fi gândit cu glas tare, spuse:

— Mi-ar prinde bine acum un nenorocit de telefon.

— Ce-ai face dacă ai avea? întrebă Beyard.

— L-aş suna pe Burbank şi i-aş da informaţii false, ca să avem şansa să lămurim rahatul ăsta. Dacă el e convins că n-o să reuşim să plecăm de aici, mai câştigă timp şi Emily.

— Am un telefon la unul dintre locurile de defrişare, spuse Beyard. Am acolo şi câteva camioane.

— Scuză-ne un minut, îi spuse Munroe lui Bradford, iar apoi i se adresă în franceză lui Beyard. Dacă ne găsesc în apropierea locului de defrişare, s-ar putea să te lege de povestea asta şi atunci acoperirea ta în această ţară va fi compromisă definitiv.

— Dacă ne găsesc acolo, atunci da, îngrijorarea asta este justificată, deşi pe mine nu pierderea acoperirii mă îngrijorează. Cred că supraevaluezi şansele noastre de a ieşi din beleaua asta. Dacă accesul la telefon va schimba ceva...

Glasul lui Beyard se stinse şi se uită în întuneric, iar Munroe fu sigură că el compară alternativele: riscul şi răsplata, viaţa şi moartea.

— Şi mai e problema timpului, spuse el. Dacă o ţinem aşa cum suntem acum, ne va lua o săptămână să ajungem la coastă. Dacă ne ducem la locul de defrişare şi schimbăm maşina cu un camion, putem fi la coastă în douăzeci şi patru de ore, mergând pe şosele.

Apoi schiţă un zâmbet trist.

— Poate că asta mă sileşte să mă gândesc să-mi continui viaţa dincolo de Africa.

— Plecăm dimineaţa, spuse Munroe. Destinaţia o păstrăm pentru noi. Prietenul nostru trebuie să ştie doar ce este strict necesar. Dacă se întâmplă ceva, răspunderea e a mea şi a ta.

Beyard dădu din cap, apoi Munroe le spuse ambilor bărbaţi în engleză:

— Sunteţi cuminţi? Fără bătaie? Fără sânge?

Ei aprobară tot cu reţinere, dar cu mai puţină decât mai devreme. Munroe strecură cuţitul între gleznele lor şi tăie banda, eliberându-l mai întâi pe Beyard şi apoi pe Bradford; avea să fie o noapte de nesomn.

Bradford se uită la sângele uscat şi umflătura de sub ochiul stâng al lui Beyard.

— Scuză-mă pentru lovitură.

— Poate că într-o bună zi voi avea ocazia să-ţi întorc favoarea, spuse Beyard.

Apoi râse, se ridică şi îşi întinse picioarele. Se duse la Munroe, o luă cu braţul de gât, o trase aproape şi o sărută pe frunte.

— Ascultă, şopti el, să nu mă mai ameninţi cu arma şi să mă legi.

Ea zâmbi silit.

— Te-ar fi omorât la noapte. Încă s-ar putea să încerce.

Se întoarse spre Bradford.

— Accept că sunt răspunzătoare de decizia de a nu o lua cu noi. Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, aş fi procedat altfel... Am să fac tot ce-mi stă în puteri să pun capăt poveştii ăsteia.

Bradford dădu din cap.

— Ştiu.

Dormiră cu schimbul, dar în afară de o dată sau de două ori când Munroe aţipi, petrecu restul nopţii atentă la animozitatea latentă dintre bărbaţi, gata să intervină la nevoie, şi cu căştile la urechi, în speranţa de a prinde nişte informaţii.

Capitolul 21

Regiunea de coastă, Río Muni,
Guineea Ecuatorială

Era mijlocul după-amiezii şi soarele atârna jos pe cer, adăugând fire roz orizontului colorat în galben. Zona era rasă pe o suprafaţă întinsă, circulară, iar pământul roşu-portocaliu fusese împins în movile răzleţe de către utilaje şi trunchiuri de copaci. Pământul era brăzdat de urme de cauciucuri late, cioturi groase, singura mărturie clară a arborilor-gigant acum căzuţi, iar periferia locului era marcată de o graniţă de vegetaţie luxuriantă. Munroe lovi cu piciorul un bulgăre de argilă uscată, se uită la întinderea de pământ golaş, apoi se rezemă de portiera maşinii şi se uită la Beyard care stătea în apropiere lângă un camion cu remorcă încărcat, discutând animat cu şoferul.

Plecaseră în zori ca să ajungă până aici, luând-o pe cărări nemarcate şi năpădite de iarbă, iar la stratul de noroi şi vânătăi dobândite o zi în urmă se adăugaseră altele noi.

Discuţia încheiată, Beyard se întoarse şi, când se apropie, Munroe spuse:

— Şi-au bătut joc de locul ăsta.

Îi urmări privirea.

— Sunt de atâta timp aici, încât am devenit imun.

Rămaseră în tăcere, uitându-se la peisajul devastat, apoi el spuse:

— O să fie şi mai rău. O mare parte din pădurea productivă comercial a ţării este concesionată, iar dacă lucrurile continuă aşa, în cinci, şase ani va dispărea de tot. Nici rezervele de petrol n-au să ţină mult. Ce să faci?

Ridică din umeri.

— Spoliatori nenorociţi!

Se urcă la volan, iar Munroe se aşeză pe scaunul din faţă.

— Mergem jumătate de kilometru în direcţia aia, spuse el, arătând. Ar trebui să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului.

O luară spre vest, pe un drum de pământ plin de hârtoape şi, la o răscruce nemarcată, observabilă doar ca o deschizătură în frunzişul des, cotiră spre nord.

Munroe aruncă o privire spre bancheta din spate, unde Bradford părea că doarme cu un braţ îndoit deasupra capului, apoi se întoarse spre Beyard.

— Cred că spoliatorii nu prea te-au încurcat.

El îi aruncă o privire, apoi se concentră iar asupra drumului.

— Fac ce pot.

— Atunci de ce-ţi mai trebuie drogurile, muniţia, riscurile implicate, când te descurci aşa de bine cu afacerea legitimă?

— Pentru că sunt bun la asta, spuse el. Şi-mi trebuie multă adrenalină.

Zâmbi.

— Nu face greşeala să crezi că treaba asta e legitimă. Legală, da, dar nu e altceva decât jefuirea ţării pentru a umple cuferele preşedintelui.

— Îţi pasă?

— Sunt realist, Vanessa. Nu-mi pasă, dar nici nu mă mint singur.

•

Al doilea loc de defrişare nu se deosebea de primul, cu excepţia unui adăpost sărăcăcios construit şi o barcă de tablă, improvizată, amplasată la marginea haosului. Lângă barcă era un camion cu şase roţi şi prelată, şi Beyard opri lângă el, coborî din maşină şi bătu cu pumnul în el.

Prelata din spate se desfăcu şi în deschizătură apăru un bărbat scund şi îndesat. Fata i se lumină într-un zâmbet şi îi întinse mâna, iar Beyard urcă în camion. Munroe aşteptă în tăcere, Bradford era tot întins pe bancheta din spate, şi după câteva minute Beyard se întoarse şi spuse:

— Hai sus. Manuel are tot ce îţi trebuie.

În camion era întuneric şi umezeală şi mirosea a mucegai şi putregai de lemn. De o parte şi de alta era câte un pat îngust, nefăcut, iar podeaua era presărată cu farfurii folosite şi resturi de mâncare. În faţă, pe o masă mică fixată în podea erau câteva articole electronice. Manuel se întoarse spre Munroe şi spuse în fang:

— Şefu' mi-a spus că vorbeşti limba mea.

Munroe dădu din cap şi Manuel întinse mâna după o farfurie de satelit pliabilă.

— Trebuie să pun asta sus, spuse el, iar apoi arătă spre telefon. Şefu' a spus să foloseşti cum vrei.

Munroe aşteptă ca sunetele de deasupra capului ei să se liniştească şi motorul camionului să fie turat, iar când telefonul fu în stare de funcţionare, îl luă, închise ochii şi inspiră adânc. Următoarele cinci minute aveau să schimbe totul. Mai trase o gură de aer, apoi formă numărul.

Când coborî din camion în lumina slabă a serii, majoritatea proviziilor erau pe pământ, iar Beyard era pe spate în maşină, având în jur piese dezasamblate, şi răsucea un şurub sub bancheta din spate.

— Cum a mers? întrebă el.

— Numai timpul ne va spune.

— Şi acum?

— Acum aşteptăm.

Munroe se uită în jur.

— A plecat la plimbare.

Munroe păşi în raza vizuală a lui Beyard.

— Ce înseamnă exact asta?

— Tu să-mi spui. Avea un sac marinăresc plin şi a spus că se întoarce dimineaţă. M-am oferit să-l duc şi să-l aduc în caz că trebuie să plecăm până atunci. A refuzat, a spus că e mai bine pentru toate părţile implicate să plece singur.

— Ai făcut un inventar?

Beyard dădu din cap.

— Două puşti de asalt, cinci sute de cartuşe, câteva piese grele. Şi a luat puşca cu lunetă.

— La naiba, Francisco, Vintorezul era al meu!

Se opri, se scărpină în cap şi se uită la copacii din apropiere. Apoi cercetă întreaga zonă şi clătină din cap; faţa i se destinse treptat într-un zâmbet. Bradford stătea de pază şi era hotărât să demonstreze că era demn de încredere; se pregătise să nimicească un convoi militar, dacă apărea unul.

— Nu e la mai mult de patru sute de metri de aici, spuse ea şi apoi, întorcându-se cu spatele la pădure, dădu din cap spre camion.

— Acolo dormim la noapte?

— Da. Îl încărcăm acum şi mâine, la prima oră, plecăm. Va conduce Manuel, ca să nu fim văzuţi.

Se duse la maşina cu care veniseră şi dădu cu piciorul într-un cauciuc.

— Mă duc să mă descotorosesc de chestia asta în pădure, departe de locul de defrişare, spuse el. Nu vreau ca, în caz de ceva, să aibă de suferit oamenii mei.

— Să vin şi eu?

— Dacă eşti pregătită să mergi mult pe jos la întoarcere, spuse el.

Apoi zâmbi, o apucă pe Munroe de guler cu un deget şi o trase aproape.

— Chiar aşa murdară cum eşti, te găsesc irezistibilă.

Se opri şi ridică ochii de la gura ei spre pădurea din spatele ei.

— Ce zici, o să tragă dacă te sărut?

Ea se rezemă de el şi îi atinse buzele cu ale ei.

— Sunt sigură că va fi tentat, spuse ea.

Apoi zâmbi larg, se retrase, deschise portiera maşinii şi se aşeză pe scaunul din faţă. Beyard se strecură la volan şi porni motorul.

•

La cinci dimineaţa, Munroe se trezi din somn tresărind. Nu intenţionase să adoarmă, însă cele trei nopţi în care dormise, însumat, şase ore îşi spuneau cuvântul, în camion era întuneric beznă, însă după respiraţia lui Beyard îşi dădu seama că era treaz. Era culcată pe pat cu căştile la urechi şi, în încercarea de a-şi limpezi capul, îşi coborî picioarele pe podea şi puse coatele pe genunchi.

— Canalele s-au redeschis, şopti ea. Se pare că au înghiţit momeala. Îşi trimit majoritatea oamenilor înapoi de unde au venit şi păstrează un contingent mare în jurul zonei Mongomo.

— Probabil că ar trebui să o luăm din loc. Să încercăm să ajungem la coastă cât ne ţine norocul.

— Şi Miles?

— Ştie că plecăm. N-aş propune să aşteptăm până se face bine ziuă.

Munroe oftă şi se culcă la loc. Dacă Bradford nu venea până la prima lumină, avea să plece să-l caute. Ideea de a-l lăsa în urmă dispăruse când puzzle-ul devenise clar şi ea începuse să facă planuri de răzbunare. Rămase pe pat, moţăind până când cerul îşi schimbă culoarea din negru în bleumarin.

În patul celălalt, Beyard inspiră adânc şi se ridică în capul oaselor.

— Eşti trează?

— Din păcate.

— Trebuie să ne cărăm.

Manuel dormea sub cerul liber, pe o rogojină şi, în timp ce Beyard îl trezi şi făcură împreună pregătiri de plecare, Munroe porni spre pădure.

— Lasă-mă o jumătate de oră, spuse ea. Vreau să văd dacă pot să-l găsesc pe Miles. Chiar nu vreau să plecăm fără el.

— Nu e nevoie, spuse Bradford de pe cabina camionului.

Munroe deschise portiera cabinei, puse piciorul pe prag şi se uită deasupra şi, văzându-l pe Bradford, spuse:

— La naiba, Miles, de când eşti acolo sus?

El zâmbi şi nu spuse nimic, se ridică, apoi coborî cu un AKM într-o mână şi târând după el sacul marinăresc.

Înainte ca soarele să apară la orizont, părăsiră locul de defrişare şi o luară pe singurul drum care ducea la Mbini. Manuel primi mulţi bani pentru mituire şi, dacă altfel nu reuşeau, aveau să-şi croiască drum cu arma în mână. În partea din spate a camionului, Munroe stătea pe un pat cu căştile la urechi. Beyard era întins pe celălalt, iar Bradford stătea pe podea cu o puşcă de asalt în poală. Căldura şi lipsa aerului erau înăbuşitoare, iar distanţa era măsurată de timp, hârtoape, izbituri şi continua schimbare a vitezei.

Mergeau de aproape două ore când Munroe se îndreptă şi puse vârful degetelor pe căşti.

— Cât mai e până la coastă? întrebă ea.

— Patruzeci şi cinci de minute, dacă avem noroc, spuse Beyard.

Ea se ridică şi întinse mâna după o vestă antiglonţ.

— O să fie aproape. Au fost preveniţi că un convoi se deplasează pe coastă dinspre Bata spre Mbini.

Îi aruncă vesta rămasă lui Beyard.

— Îmi pare rău, Miles, am adus numai două – am făcut rost de ele înainte să ştim că vii cu noi.

El dădu din cap.

— Am trecut prin situaţii mai rele.

Camionul începu să reducă viteza, iar Munroe se urcă pe masă şi, cu cuţitul lui Beyard, făcu o gaură în prelată chiar deasupra cadrului de metal. În faţă era un punct de control unde era un grup de patru soldaţi. Îi spuse asta lui Beyard prin semne, iar când camionul se opri de tot, poziţionă arma pe cadru şi îl luă în cătare pe conducătorul grupului, când acesta se apropie.

Discuţia dintre comandant şi Manuel începu ca o zeflemea, dar tonul se schimbă repede când militarul începu să verifice camionul şi Manuel îi oferi un stimulent pecuniar pentru a renunţa. Doi oameni de-ai comandantului veniră în spate şi Munroe îi anunţă pe ceilalţi prin gesturi. Beyard şi Bradford îşi schimbară poziţia. Vocile din faţă erau ridicate, veştile din Mongomo făcându-şi fără doar şi poate efectul.

Munroe îşi îndoi arătătorul şi îl puse pe trăgaci; nu era ideal să lichidezi patrula rutieră, dar dacă asta se cerea pentru a ajunge la coastă, n-avea încotro. Manuel întinse pe geam un teanc de bani şi ea se opri. Comandantul se holbă la bani, şovăi şi îi luă. Îşi chemă oamenii şi, după câteva clipe, camionul porni.

Munroe rămase pe masă, supraveghind drumul şi peisajul înconjurător. Adulmecă aerul şi simţi miros de sare şi îşi dădu seama că se apropiau. Ieşiră din şosea înainte de intrarea în oraş, cotiră spre sud către plajă luând-o pe un drum bătătorit şi intrară într-un luminiş aflat la două sute de metri de ţărm, unde câteva case se învecinau cu oceanul. Pe deasupra frunzişului se vedeau acoperişuri roşii ca rugina, iar dincolo de case venea freamătul valurilor. Dacă barca era pregătită, cum ar fi trebuit, în cinci minute erau plecaţi din locul ăsta.

Camionul se opri. Munroe aruncă pe umăr un sac marinăresc şi ieşi la soare. Beyard se duse în faţa camionului. Vorbi în şoaptă ceva cu Manuel şi Munroe prinse frânturi de instrucţiuni. Beyard îi dădu şoferului un săculeţ ticsit şi, dând din cap a aprobare, Manuel dispăru în verdeaţă.

După plecarea şoferului, Beyard se întoarse şi puse în palma lui Munroe dispozitivul de emisie-recepţie automată şi o cheie. Arătă spre o cărare care ducea din parcare la o casă de pe margine.

— Combustibilul de rezervă e înăuntru. Ai să recunoşti barca de cum o vezi. Poţi s-o pregăteşti?

— Las-o baltă, spuse ea şi i se puse în drum. Nu merită.

— Essa, m-oi fi jucând eu cu viaţa mea, dar nu vreau să risc vieţile oamenilor mei. Trebuie să câştig timp pentru ei, iar barca trebuie pregătită, ori eu nu pot să le fac pe amândouă.

Se furişă în spatele ei şi o sărută pe ceafă.

— Du-te.

Ea se gândi o clipă, apoi lovi cu palma în camion.

— Să mergem, îi spuse lui Bradford.

Acesta luă din camion cât putea să ducă şi plecară împreună pe poteca arătată de Beyard.

Pe ţărm erau mai multe bărci, una dintre ele fiind o luntre cu vopseaua luată, care se deosebea de celelalte prin motorul exterior puternic. Munroe aruncă sacul în barcă şi se uită în urmă spre cărare.

De pe ţărm vedea partea de sus a prelatei camionului, iar pe şosea vârful unei antene care se îndrepta spre camion. Se urcă pe prora bărcii ca să poată vedea mai bine şi zări o dungă neagră ce se mişca odată cu antena.

Timpul se opri, inima ei o luă la galop. Luă cea mai apropiată armă şi o rupse la fugă spre camion. Fiecare pas pe nisip era o groaznică prăbuşire în eternitate, filmată cu încetinitorul.

La o cotitură, luminişul deveni vizibil. Toba de război lăuntrică începu să răpăie şi lumea se făcu cenuşie. Dincolo de camion erau trei vehicule, iar lângă camion, blocându-l pe Francisco, erau nouă soldaţi înarmaţi până-n dinţi. Francisco stătea în picioare cu mâinile după cap, iar în dreapta lui era acelaşi comandant care fusese cât pe ce să o împuşte pe Munroe în acea noapte în barcă. Arma lui era aţintită spre capul lui Francisco.

Francisco se întoarse spre Munroe. Privirile li se întâlniră. Zâmbi. Şi în fracţiunea de secundă cât îi luă lui Munroe să ducă puşca la umăr să ţintească, comandantul trase.

Pe Munroe o apucă ameţeala, despicându-i craniul cu ghearele din interior în afară. Nu mai avea oxigen. Nu putea să respire şi cu ochi care nu erau ai ei urmări cu încetinitorul cum Francisco căzu în genunchi şi se prăbuşi cu faţa în praf.

Şi apoi lumea se înnegri.

Fiecare muşchi, fiecare fibră îi strigau să ajungă la el. Făcu un salt înainte. Nişte braţe puternice o reţinură. O mână îi acoperi gura. Cineva ţipa, era chinul unei persoane arse de vie, ireal şi oribil, erau urlete, toate venind din capul ei. Iar apoi se făcu linişte, o linişte urmată de cuvinte, cuvinte calme, liniştitoare, care veneau din gura ei. Şi o mână, mâna ei, smulgându-se din strânsoarea lui Bradford, iar cealaltă mână apucând puşca şi lovindu-l peste faţă cu patul pe Bradford, trântindu-l la pământ.

De cealaltă parte a camionului un soldat întinse mâna spre cadavrul lui Francisco. Munroe ţinti prin lunetă fruntea soldatului, trase şi dispăru de la faţa locului înainte ca mortul să cadă ca o cârpă peste Francisco.

Atingeţi-vă de el şi muriţi.

Acum era confuzie. Ordine. Comenzi. Ceilalţi lăsară totul şi se adăpostiră, uitându-se în direcţia împuşcăturii. În secundele de haos, Munroe se adânci în tufăriş, în linişte, invizibilă, iute, vânatul devenit acum vânător. Încă doi duşmani se îndreptară spre cadavrul lui Francisco. Trase două gloanţe care străpunseră armura, apoi, pentru siguranţă, încă două, ţintite cu precizie.

Atingeţi-vă de el şi muriţi.

Ei ştiau asta acum şi confuzia se adânci. Ea le cercetă feţele şi uniformele, căutându-l pe comandant; voia să-l găsească şi să-i ia viaţa cum i-o luase şi el pe a lui Francisco.

La periferie se auzi mişcare. Umbre se furişau în direcţia în care îl lăsase pe Bradford. Cărarea. Barca. Munroe se opri. Îşi mută atenţia de la comandant la cărare şi înapoi până când îşi dădu seama că trebuie să

păstreze drumul liber. Fiecare glonţ slobozit îşi atinse ţinta, dar în liniştea din jur totul se auzi. Tirul de artilerie se întoarse în direcţia ei, gloanţele loviră pământul la câţiva centimetri de locul în care era ea. Se mişcă din nou, ocoli, se opri la marginea luminişului în spatele camionului şi începu iar să se uite după comandant. Acolo, la doar câţiva metri distanţă, corpul neînsufleţit al lui Francisco se uita la ea cu ochi goi, o chemă la el şi lumea întreagă amuţi.

Munroe se furişă spre el, oarbă la toate în afară de zâmbetul de pe faţa lui şi forţa chemării lui. Dinspre ţărm se auzi un staccato de foc de arme şi o ploaie de gloanţe trecu peste capul ei, doborând doi soldaţi din spatele ei. Se opri doar să se uite în urmă şi apoi, ca o felină, porni iar, ghemuită, înspre Francisco. Ajunse la el, aproape putea să-l atingă, şi atunci văzu peste luminiş, în pădure nişte umbre în mişcare. Printre acele umbre era comandantul, iar el trebuia să moară.

Se îndepărtă de Francisco şi, cu o plăcere răbdătoare, tăie calea de scăpare a comandantului distrugând cauciucurile fiecărui vehicul. Iar apoi, rămasă fără muniţie, trase cuţitul de la cingătoarea lui Francisco, lăsă puşca lângă cadavrul lui şi se întoarse la marginea luminişului aşteptând.

În linişte, adrenalina curgea şi, cu fiecare minut ce trecea, setea de sânge se înteţea. În frunzişul de peste luminiş, umbrele începură să se distingă: patru duşmani. Unul conta, iar ea avea să-i vină de hac.

Se mişcă iar, le luă urma prin frunze, închise ochii şi ascultă şoaptele. Înţelese şi zâmbi. O încercuiau, vânând-o. Avea să se joace cu ei de-a şoarecele şi pisica, să elimine trei şi apoi să-l doboare pe comandant.

Pentru ea era un lucru familiar, firesc să se ascundă, să vâneze în umezeala şi obscuritatea pădurii tropicale. Furia clocotitoare îi alimenta dorinţa de a lovi, de a ucide. Cuţitul era cald, o prelungire a corpului ei, care păşea cu răbdare, creând diversiune pentru a atrage atenţia şi a-i face să tragă până rămâneau fără muniţie şi armele erau inutile. Iar apoi, ca o nălucă, ea ieşi din umbră destul de îndrăzneţ ca să ucidă înainte de a dispărea iar.

Până rămase numai el.

Era acolo, aşteptând; ea îi simţea ochii şi avea impresia că îi simte respiraţia pe şira spinării. Mergea neglijent, făcând zgomot, ademenind, iar apoi, când veni momentul, se aruncă asupra lui din spate. Se răsuci ca să evite loviturile lui de cuţit şi, dintr-o singură mişcare, îi puse la gât lama cuţitului lui Francisco. Îl forţă pe comandant să se întindă la pământ şi, cu

degetele încleştate în părul lui, îi ţinu capul, îi trase cuţitul din mână şi îl înfipse în beregata lui. Apoi îl înfipse de mai multe ori în vene şi tendoane, şi când scârţâitul coloanei vertebrale retezate îi vibră în mână, o cuprinse euforia. Continuă până îi despărţi capul de corp, îl ţinu sus în aer într-un gest de triumf, se ridică în picioare şi, lăsând în urmă dâre de sânge, ieşi cu el din pădure.

Se aplecă asupra lui Francisco, picăturile de sânge pătând pământul de la picioarele ei, lovind orbită de furie în cadavrele care zăceau pe el şi în apropiere de el, până îl eliberă de contaminarea atingerii lor. Îngenunche pe el, picături de sudoare şi sânge căzând pe corpul lui şi, ca o ofrandă de sacrificiu, puse capul comandantului în faţa ochilor lui deschişi care priveau fără viaţă în neant. Întinse degetele tremurânde spre el până îi atinse fruntea, îl trase aproape, îi legănă umerii şi îi închise ochii. Apoi ridică capul spre cer şi ţipă.

Era un ţipăt primitiv, de durere şi mânie, de furie şi iar de durere. Corpul ei se cutremură în timp ce lacrimile pe care nu le vărsase aproape un deceniu ieşiră la suprafaţă şi îşi îngropă capul în pieptul lui Francisco.

•

Lumina pătrunse încet în ceaţa din mintea ei, trezindu-se mai întâi la zgomotul bocancilor lui Bradford, iar apoi la atingerea lui pe umăr când îngenunche lângă ea. Munroe ridică faţa ca să se uite la el, văzu carnagiul din jurul lor şi capul comandantului pe pământ şi atunci îşi dădu seama ce fusese în stare să facă.

— Trebuie să plecăm, spuse Bradford.

Munroe îl legănă pe Francisco şi spuse:

— Nu-l părăsesc.

— Putem să-l cărăm împreună.

•

Bradford se uită la ocean, cu mâna pe cârmă, şi apoi la coordonatele de pe dispozitivul de emisie-recepţie automată.

Aruncă o privire spre Munroe. Stătea între bănci, cu picioarele încrucişate, cu Francisco în braţe, cu faţa lipsită de orice expresie, aşa cum era de când se desprinseseră de ţărm. Ea ridică privirea o fracţiune de secundă, o întâlni pe a lui, apoi se întoarse la Francisco, şi Bradford se întoarse la apă, respingând durerea sfâşietoare pe care o simţea de fiecare dată când se uita la ea.

Nimic din ce citise, niciunul dintre interviurile pe care le parcursese când cercetase trecutul lui Munroe n-ar fi putut să-l pregătească pentru ce făcuse ea. Acum înţelegea frica pe care o descriseseră oamenii. Fusese brutală, eficientă, precisă, nu irosise nicio mişcare, nu cheltuise fără rost energie şi fusese rapidă, înspăimântător de rapidă.

Bradford verifică iar coordonatele şi apoi orizontul şi acolo văzu, foarte slab, o pată neagră pe cerul albastru şi înţelese ce însemna. Se uită iar la Munroe şi apoi la Francisco şi la puţinul care rămăsese din craniul lui şi din creierul lui genial. Ce pierdere! Ce pierdere îngrozitoare!

Imensitatea oceanului era ameţitoare şi, cu timpul, nava căpătă contur, până ajunseră lângă ea şi Bradford se apropie cât putu. De pe punte, o macara îşi roti braţul deasupra apei. Fură coborâte cabluri şi frânghii. Munroe stătea nemişcată, nedând niciun semn că ştia că e lângă navă. Bradford îngenunche lângă ea şi îi atinse mâna; ea se uită la el cu ochi atât de goi, încât lui i se tăie răsuflarea. Iar apoi ceaţa din ochii ei se risipi şi se întoarse spre trauler, apoi iar spre el şi, arătând, spuse:

— Acolo merg cârligele.

Se aplecă asupra lui Francisco şi îl sărută pe frunte.

— *Când înaintează cei răi împotriva mea ca să-mi mănânce carnea, prigonitorii şi vrăjmaşii mei se clatină şi cad. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aş fi*...

Murmurul ei se stinse, apoi se ridică şi se duse la scara de pe laterala navei.

Bradford îşi înghiţi nodul din gât, se duse repede să fixeze frânghiile, puse mâna pe un AKM şi o urmă. Puse piciorul pe prima treaptă a scării când ea ajunsese deja sus. Se auzi un zumzet de motor şi macaraua începu să ridice, iar când bărcuţa fu la vreo doi metri deasupra apei, se opri. Bradford iuţi pasul, iar când ajunse pe punte îl cuprinse panica.

Capitolul 22

Munroe era la cinci metri în faţă şi vorbea cu un bărbat masiv a cărui faţă Bradford nu o vedea. Deşi nu îi auzea cuvintele, ochii ei aveau aceeaşi privire pustie care se instalase de când Francisco fusese doborât la pământ. Bradford îi văzu muşchii încordându-i-se şi îşi dădu seama că, dacă matahala se punea cu ea, avea să mai moară un om, poate chiar doi. O strigă şi ea întoarse capul încet către el. Bradford o privi până când tensiunea momentului se risipi, apoi se întoarse spre bărbat şi, cu o tresărire de uimire, îl recunoscu. Şi bărbatul părea la fel de uimit. Bradford dădu din cap.

— George.

Wheal spuse:

— Miles.

Iar Munroe zise:

— Băga-mi-aş picioarele!

Apoi vorbi din nou, luciditatea din potopul ei de cuvinte contrastând puternic cu purtarea ei din orele trecute.

— Luăm traulerul până la Douala, îi spuse ea lui Wheal. După aceea, poţi să-l iei înapoi.

Apoi i se adresă lui Bradford.

— Mă duc pe puntea de comandă. Pune-l pe Wheal să ducă barca în cală şi pe urmă ţine-l departe de mine şi de comenzile navei. Dacă tresare măcar în direcţia greşită, împuşcă-l.

Apoi plecă.

Între cei doi bărbaţi era un metru şi jumătate de tăcere. Bradford încă mai stătea cu puşca aţintită spre punte; niciunul nu se mişca. Wheal se uita la el ca şi cum n-ar fi fost sigur că Bradford avea să folosească arma, până când, în cele din urmă, rupse tăcerea.

— Vrei să-mi spui şi mie ce dracu' se petrece?

Bradford oftă, umerii îi căzură şi arătă cu capul spre mica barcă ce încă atârna deasupra oceanului.

— Aruncă o privire şi pe urmă îţi explic, spuse el.

Până ca Wheal să apuce să se întoarcă la comenzile macaralei, motoarele traulerului porniră şi nava se puse în mişcare. Bradford se uită la cabina de comandă şi spuse:

— Ea ştie ce face acolo?

Wheal dădu din cap afirmativ, apoi aduse barca pe punte şi o coborî în cală.

Ambii bărbaţi stăteau lângă barcă. După câteva minute de privit în gol, Wheal oftă greu, se întoarse şi luă o prelată.

— Am avut o presimţire rea legat de asta, spuse el şi, desfăcând prelata, o întinse peste Francisco.

Chipul lui fu răvăşit de o gamă de emoţii, apoi se înăspri şi deveni inexpresiv. Se întoarse spre Bradford.

— Ar fi bine ca explicaţia să fie bună că, de nu, o omor.

Bradford explică evenimentele care duseseră la moartea lui Beyard şi finalul sângeros, iar când termină, cala se cufundă în linişte.

Wheal spuse:

— Voi avea grijă de el, îi voi încheia afacerea, voi face ce ştiu că ar fi voit el.

Porni spre scări.

— N-am să încerc să vă opresc să mergeţi la Douala – e cea mai simplă cale de a scăpa dracului de amândoi de pe nava mea. Dar pe ea tot o consider răspunzătoare.

Bradford îşi trecu mâna murdară prin păr şi spuse:

— Indiferent ce e în capul tău acum, George, nu te pune cu ea. S-ar putea să muriţi amândoi.

Wheal făcu un gest care spunea că nu-l lua în seamă, întoarse spatele şi, când trecu pragul, Bradford se îndreptă spre scări. Trebuia să ajungă la Munroe, să lămurească lucrurile cu ea, să afle ce dracu' se petrecea şi, mai ales, să-l ţină departe pe Wheal.

Se îndreptă spre cabina de comandă şi, când intră, Wheal era deja acolo, dar Munroe nu era.

— Unde e? întrebă Bradford.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Dacă avem noroc, a sărit peste bord.

Bradford părăsi cabina, coborî scările aproape în fugă, se opri cât să constate că Munroe nu era nicăieri pe punte, apoi găsi uşa care dădea în interior. O deschise, o strigă şi nu primi niciun răspuns. Porni pe coridorul îngust, întunecat, deschizând uşi şi aprinzând lumini, trecând repede dintr-o încăpere în alta, până găsi comutatorul de pe coridor. Dădu cu pumnul în el, iar când întunericul se risipi îngheţă.

Ea era întinsă pe podea în capătul coridorului, cu o parte a corpului peste pragul unei uşi. El rămase fără replică şi, cu picioarele ca de plumb, se îndreptă spre ea. Îngenunche lângă ea, îi verifică respiraţia şi pulsul; apoi, ridică ochii şi cercetă camera şoptind *Oh, fir-ar să fie*! Locul mirosea a Francisco Beyard. Personalitatea lui marca încăperea ca o semnătură şi, indiferent ce o mânase pe Munroe să intre, nu fusese destul de puternic pentru a o susţine. Din câte îşi dădea seama, vomitase înainte de a leşina.

Se uită la sângele şi noroiul, şi voma de pe pielea şi îmbrăcămintea ei, oftă adânc, se ridică şi se întoarse în cabine să caute îmbrăcăminte care să i se potrivească şi care să nu-i fi aparţinut lui Francisco. Apoi o cără din camera lui Francisco în baia de pe coridorul îngust şi, cu o tandreţe respectuoasă, îndepărtă toată mizeria cu buretele.

•

O cabină pe trauler.

Munroe îşi dădu seama de asta după mişcarea familiară a navei pe apa calmă şi după umezeala cu iz de lemn din aer. Pleoapele îi erau grele şi se forţă să le ţină deschise, reuşi, însă apoi, nevăzând nimic, le închise la loc epuizată. Era întinsă pe spate, cu braţele pe lângă corp, cu capul uşor ridicat, cu gura uscată. Prin bezna din mintea ei treceau fulgere de lumină: vederea macabră a reflecţiei ei în ferestrele cabinei de comandă; un drum pe coridor spre cabina lui Francisco să facă un duş; tabla de şah, patul nefăcut, parfumul prezenţei lui; greaţa şi apoi întunericul.

Timpul trecuse. Poate o oră. Sau o zi. Sau o săptămână. Se strădui să ridice o mână pe perete, s-o pună pe cealaltă pe marginea patului pentru a se putea ridica, dar nu avu putere, renunţă şi alunecă înapoi în vid.

Era lumină când deschise ochii iar, de la un bec slab aprins pe peretele opus. Camera nu-i era cunoscută – nu era nici a lui Francisco, nici carcera – iar hainele îi erau curate şi străine, neatinse de mirosul morţii. Se foi şi se uită prin încăpere.

Îşi revenea încet-încet şi odată cu trezirea veneau tensiunea, greaţa şi gheara din piept, care o perturbau şi îi transformau existenţa într-o moarte trează. Într-o nişă din perete era o sticlă cu apă; se ridică în capul oaselor şi o luă, o goli din câteva înghiţituri lungi, apoi îşi puse braţele pe genunchi.

Din coridor se auzi un zgomot de paşi şi uşa se deschise. George Wheal intră cu o tavă cu mâncare şi o puse pe masa îngustă dintre paturi, dădu scurt din cap şi se aşeză pe celălalt pat, astfel că genunchii lor aproape se atingeau.

— Suntem în Douala, spuse el. Bănuiesc că vei vrea să pleci curând.

Munroe se trase înapoi până ajunse cu spatele la perete, îşi trase genunchii la piept şi rămase tăcută uitându-se la tavă.

— Ascultă, spuse el, părerea mea e că nu l-am văzut niciodată mai fericit ca în perioada în care ai fost tu aici. Dacă ştiu ceva, ştiu că a murit mulţumit, împăcat.

Wheal se opri de parcă şi-ar fi cântărit cuvintele şi apoi se ridică.

— Asta nu schimbă nimic între tine şi mine, dar sunt dator faţă de Francisco să mă asigur că ştii. Te-a iubit, şi ar fi dorit să ştii asta.

Wheal deschise uşa, se uită o clipă în urmă, apoi ieşi şi o închise după el.

Cabina se cufundă în linişte şi apoi deveni prea strâmtă şi, într-un efort de a-şi păstra sănătatea mintală, Munroe se întinse după bocancii de la piciorul patului; se încălţă şi îşi legă şireturile. Se forţă să se ridice în picioare; vederea i se întunecă şi se luptă cu primul val de ameţeală. Apoi se întoarse, se sprijini de perete şi, cu paşi şovăielnici, reuşi să iasă pe uşa cabinei. Merse doar câţiva paşi până când Bradford veni lângă ea, o luă de umeri, ajutând-o să meargă.

Munroe se mişcă năucă, cu mintea în altă parte, decuplată.

Intrară în Douala prin marginea sudică a portului, unde şoferul lui Francisco aştepta să-i ducă în oraş şi, la instrucţiunile lui Bradford, ocoliră apartamentul lui Francisco în drum spre Akwa Palace, bijuteria hotelurilor din oraş, un loc în care aproape uitai în ce parte a lumii te afli.

La uşa camerei de hotel Munroe îşi dădu seama că Bradford intenţiona să împartă camera cu ea. Se opri în hol, se rezemă de perete ca să se sprijine, în timp ce Bradford intră şi îşi lăsă lucrurile pe un scaun. Se uită în urmă la ea.

— Stau aici cu tine, fie că vrei, fie că nu, spuse el.

Munroe dădu din cap şi se duse spre patul cel mai apropiat şi, cu picioarele tot pe podea, se trânti pe perne. Cu spatele la Bradford, şopti:

— Trebuie să facem rost de bilete să plecăm de aici, trebuie să ajungem la Houston.

— Am să mă ocup mâine de asta.

Ea îşi petrecu un braţ pe după o pernă şi o trase la piept.

— Ţi-e teamă să mă laşi singură?

El se duse la marginea patului şi se aşeză lângă ea.

— Foarte.

O tăcere lungă umplu spaţiul până când Munroe spuse:

— Am revăzut totul iar şi iar şi, oricum aş lua-o, n-aş fi putut face nimic să-l salvez.

— Ştiu, spuse el, îşi trecu un deget pe fruntea ei.

— Asta nu uşurează deloc situaţia, şopti ea. Ar trebui, dar nu o uşurează.

Apucă perna mai strâns şi îşi trase genunchii la piept, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Bradford se întinse lângă ea, o cuprinse în braţe şi o trase aproape.

Lacrimile curgeau mai repede şi Munroe plânse cu suspine până când camera începu să se întunece şi liniştea serii se aşternu şi lacrimile secară, lăsând în loc un gol imens. Atunci Munroe spuse:

— Ştii, eşti primul care ai supravieţuit grozăviilor pe care sunt în stare să le facă demonii mei.

Continuând s-o ţină în braţe, el şopti:

— N-a fost fără cauză.

— Nu asta-i problema.

— N-a fost prima dată?

— Nu.

— Cicatricile?

Ea dădu din cap aproape imperceptibil şi spuse:

— Anii pierduţi. Ai ţinut să ştii, nu-i aşa?

— Da.

— Meriţi să ştii, spuse ea şi întoarse capul pentru a-i zâmbi – un zâmbet îndurerat, istovit. A început cu Francisco. L-am cunoscut când aveam paisprezece ani.

Era întuneric de tot când termină o spovedanie care cuprindea nouă ani de secrete îngropate, incluzând detalii pe care nici chiar Logan nu le ştia. Stătură mult timp întinşi pe spate şi uitându-se în tavan, iar apoi Bradford întoarse capul spre ea.

— Mă mir că mai eşti întreagă la minte.

— Întreagă la minte?

Oftă.

— Sunt zile, luni, uneori ani când sunt sigură că am ajuns la o stare de normalitate, când pot să mă privesc în oglindă şi chiar să cred că, într-un fel, sunt ca „ei” – oamenii aceia care duc vieţi normale şi habar n-au ce poate să-i facă minţii unui om latura întunecată a umanităţii. Şi apoi sunt zile ca aceea de azi şi de ieri, când e clar că demonii sunt tot acolo, aşteptând în fundal, aţâţându-mă.

Se întoarse cu faţa la el.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. Că mi-ai salvat viaţa în Mbini, că m-ai luat de acolo, că m-ai adus aici.

Iar apoi, fără să aştepte un răspuns, renunţă şi se rostogoli înapoi în vid, o cădere liberă mintală în întunecimea abisului.

•

Soarele strălucitor care pătrundea prin perdele o trezi. Bradford era plecat, camera era pustie, iar ea era amorţită. Nu se auzeau vorbe sau fraze, sau glasuri, nu era tensiune sau neliniște, doar acceptare, seninătate; ceva ciudat şi nefamiliar.

Rămase întinsă în pat, cu braţele sub cap şi inspiră fiecare moment efemer de pace, uitând de timp, până când Bradford intră pe uşă. Intrase încet şi, văzând-o trează, se duse direct la ea.

Se aşeză pe pat.

— Eşti bine?

— Da, spuse ea şi se întinse, zâmbind. Surprinzător de bine. Cât timp am fost inconştientă?

— Cam şaptesprezece ore. N-am dorit să te las singură, dar nu mai puteam aştepta încă o zi să luăm bilete.

Lăsă documentele pe pat.

— Avionul e mâine, la nouă.

— Trebuie să iau legătura cu Logan.

El dădu din cap.

— Centrul de afaceri mai e deschis câteva ore. Mai întâi, trebuie să mănânci.

Ce ciudat era să conversezi, să interacţionezi, să mănânci, să trăieşti viaţa de zi cu zi fără zgomotul mintal care se imprima în activitatea sinaptică şi în reflexe. În această liniște calmă, stăpânită, Munroe încerca să dea de Logan până când, după aproape două ore de formare cu intermitenţe a numărului lui, renunţă şi o sună pe Kate Breeden.

Conversaţia fu scurtă, Munroe nedorind să discute despre misiune sau despre evenimentele din ultimele zile. Kate nu ştia pe unde era Logan, după ce şi ea încercase fără succes să-l contacteze. Munroe voia motocicleta în Houston – de asta avea nevoie de Logan şi singurul lucru pe care îl putu face fu să-i dea lui Kate informaţiile cu privire la sosirea avionului şi să spere că mesajul avea să ajungă până la urmă la el.

În timp ce majoritatea celor care voiau să dea de Logan aveau probleme să-l prindă la telefon, numărul pe care îl folosea Munroe era cunoscut de puţini – Logan avea în permanenţă la el acel telefon şi aproape sigur răspundea. În trecut Logan se mai îndepărtase de centrul de radiolocaţie, aşa că Munroe oftă în sinea ei, întinse mâna după bilete, îşi dădu seama că Bradford plecase cu ele şi atunci îi promise lui Kate că o să-i trimită informaţiile prin e-mail.

Şi iată că, oricât de greu de crezut era, în cutia poştală din laptop era ultima piesă a puzzle-ului, care schimba prezentul şi dădea înţeles tuturor întâmplărilor care avuseseră loc din ziua în care Munroe acceptase misiunea. Se uită clipind des la pagină, informaţiile rostogolindu-se în mintea ei ca rufele în storcătorul maşinii de spălat: flashbackuri, conversaţii, conştientizare şi înţelegere. Dădu de la început şi reciti:

Pentru: *Michael@gonește-sau-mori.com*
De la: *Logan@gonește-sau-mori.com*
Subiect: *Cred că trebuie să vezi asta.*

Michael

N-am cum să iau legătura cu tine decât prin e-mail. Fotografiile nu au nevoie de comentarii, deşi nu sunt total sigur ce înseamnă. E posibil ca tu să ştii deja asta, eu n-am ştiut.

Motivul celor ataşate: *în ciuda instrucţiunilor tale, Kate a refuzat să autorizeze finanţarea până când nu i-am dat o listă cu inventarul complet. Cerând aceste informaţii, nu s-a comportat doar ciudat, ci a trecut la intimidări şi apoi la ameninţări cu acţionarea în justiţie, ceea ce ştiu că nu avea nicio legătură cu tine, deşi a folosit numele tău. Din aceste motive şi altele care nu merită menţionate acum, am pus-o pe Kate sub supraveghere.*

Dacă vrei să dai de mine, am un număr nou... vezi mai jos, la semnătură.

Munroe rulă fotografiile în care apăreau Kate Breeden şi Richard Burbank, fiecare instantaneu nelăsând nicio îndoială că relaţia lor depăşea mult tradiţionalul privilegiu avocat-client. Într-o singură secundă liniştea lăuntrică a lui Munroe fu distrusă de furie şi junghiul ascuţit al trădării şi păru că pacea nou-descoperită avea să se împrăştie în eter. Dar nu se auzea

nicio voce. Nu era nici neliniște, nici tulburare, ci doar mânie controlată și înțelegerea faptului că avea treabă.

Formă numărul și ușurarea pe care o simți auzind glasul lui Logan fu împărtășită și la celălalt capăt al firului.

— Ai primit e-mailul meu? întrebă el.

— L-am primit și am nevoie de ajutorul tău, spuse ea. Mai am puțină treabă și nu mă întorc chiar în State. Există posibilitatea ca, atunci când n-am să apar, cum se așteaptă Kate, ea să fugă. Vreau să știu unde e în orice moment. Poți să rezolvi asta?

— Am rezolvat deja.

— Și Richard Burbank?

— Și pe el.

— Instinctul n-a dat greș, Logan. Îți sunt datoare până peste cap.

— Ce dracu' se petrece, Michael?

— Kate m-a tras pe sfoară.

La capătul firului se așternu liniștea, urmată de un șuvoi de invective, iar când ele se terminară, Munroe spuse:

— Burbank m-a folosit ca pe-o unealtă, iar pentru asta Kate i-a dat informații. Să nu pleci nicăieri. Am câteva lucruri de rezolvat, dar cam într-o săptămână ne vedem.

— Care-i planul? Ce-ai de gând să faci în privința lui Kate?

— Crede-mă, spuse ea, chiar nu vrei să știi.

Când Munroe ieși din hotel, Bradford o aștepta cu taxiul. Până la aeroport merseră în tăcere, iar după ce se înregistrară și așteptau în terminal să urce în avion, Bradford spuse:

— Ceva se petrece și n-aș vrea să știu ce.

Munroe își rezemă capul de perete, se uită în tavan și scoase un oftat.

— Instinctul îmi spune să nu discut cu tine despre asta, zise ea, apoi se opri și se întoarse spre el. N-am să-ți dau multe amănunte, dar meriți măcar câteva. Am să-ți spun ce pot și asta e tot ce pot să fac.

— Mă mulțumesc cu atât.

— Acum știu unde e scurgerea de informații, spuse ea. Treaba asta mă lovește adânc și personal și trebuie să mă ocup de ea în condițiile fixate de mine, în felul meu.

Se opri. Oftă.

— Avem două zile să ajungem la Houston şi să punem informaţiile pe masa comitetului. Ţie îţi revine sarcina asta. Eu n-am să mă întorc cu tine în State până nu rezolv asta – la Paris ne luăm la revedere.

Bradford începu să bată cu tocul bocancului în podeaua de ciment, apoi se lăsă pe vine lângă perete şi se uită în gol.

— Nu sunt prost să încerc să-ţi stau în cale, spuse el, chiar dacă ar trebui să fac ce simt. Am trăit două zile de iad cu tine, Michael. Să spun că sunt îngrijorat ar fi prea puţin. N-ai de gând să te arunci fără paraşută de pe Cascada Angel, nu-i aşa?

Munroe clătină din cap şi apoi zâmbi slab.

— N-am nimic, Miles. Zău. În câteva săptămâni voi fi în Dallas şi îţi promit că am să-ţi fac o vizită. Îţi datorez asta.

Îl privi destul de mult pentru a-şi păstra credibilitatea, iar apoi se aşeză lângă el.

Minţise prin omisiune, nespunându-i că avea de gând să-l urmeze la Houston şi să comită o crimă cu sânge rece.

Capitolul 23

Paris, Franţa

Munroe mergea apăsat pe străzi, cu gulerul ridicat şi cu mâinile vârâte adânc în buzunarele paltonului lung până la glezne, pe care îl cumpărase în aeroport. Chiar şi la soare, diferenţa dintre noaptea de vară ecuatorială şi dimineaţa de iarnă blândă pariziană era de vreo şaisprezece grade şi ar fi fost o uşurare să se întoarcă în căldura şi confortul camerei pe care o rezervase la Parc Hyatt.

Se îndreptă hotărâtă spre Place Pigalle, cartierul şic, rău famat, renumit pentru Moulin Rouge, sex-shopuri şi bordeluri, pentru străduţele lăturalnice şi aleile notorii pentru multe alte lucruri. Forţele care o îndemnau să meargă înainte erau în întregime ale ei; nu existau glasuri, nici anxietate, iar demonii tăceau. Simţurile erau copleşite de setea de răzbunare şi se opri o clipă lângă un zid, sprijinindu-se de el cu un picior în timp ce studia trecătorii.

Concentrarea intensă asupra crimei ar fi trebuit să fie deranjantă, dar ea nu avea mustrări de conştiinţă.

Acesta era abisul, acea întunecime mentală de nepătruns pe care o stăvilise atâta timp respirând rar şi neliniştit, deşi nu era întuneric. Aici erau lumină şi libertate. Control total şi putere şi pace. Iar în această stare de bine era învăluită cunoaşterea faptului că, în sfârşit, devenise monstrul creat de Pieter Willlem. Râsul lui batjocoritor o provoca de dincolo de mormânt şi îl împinse la o parte ca pe un supărător gând întârziat. După atâţia ani, el câştigase, iar acum ei nu-i mai păsa.

Munroe îşi înfipse mâinile mai adânc în buzunarele paltonului şi porni pe trotuar. Ochii ei urmăreau la întâmplare feţe în mulţimea pietonilor, picioarele se mişcau, iar mintea ei calcula de zor. Traversă spre rue Saint-Denis şi zări într-un intrând, rezemat de zidăria de piatră, parcă indiferent la privirile pofticioase ale potenţialilor clienţi, un corp cu un chip care se potrivea cu ceea ce căuta ea. Era un băiat de şaptesprezece sau optsprezece ani – prostituat, dependent de droguri, copil al străzii. Alibiul perfect.

Traversă strada şi o luă pe o potecă lungă, în diagonală şi îi căută privirea; băiatul se îndreptă la apropierea ei, ochii lui măsurând-o cu o privire ce se

voia interesată. Acum ea era destul de aproape ca să-l analizeze şi să lase celelalte simţuri să confirme ce ochii observaseră deja. Înălţime bună, conformaţie bună, trăsături faciale bune. Părul trebuia vopsit şi scurtat, dar altfel mergea.

— Te vreau pentru o săptămână, spuse ea. Cu cine trebuie să vorbesc?

Să ia băiatul de pe străzi însemna să negocieze cu proxeneţii, şi Munroe îl urmă pe o alee şi apoi pe nişte scări înguste, cu mâna dreaptă pe arma pe care o scosese din Camerun. Fură momente în care tensiunea umplu camera mizeră, când banii îşi schimbară proprietarul şi avariţia păru să controleze facultăţile mintale şi o bătaie păru inevitabilă, dar în cele din urmă ea se întoarse în lumina zilei fără a fi nevoită să recurgă la ameninţări şi violenţă, cu băiatul târşâindu-şi reticent picioarele în urma ei.

Munroe merse până în capătul străzii, apoi se opri şi se întoarse. Îl apucă de încheietura mâinii şi-l trase aproape, îi ridică mânecile, se uită după urme de ac şi vânătăi şi nu găsi; puse degetul mare sub bărbia lui şi îi întoarse capul într-o parte, examinându-i pielea.

— Care-i drogul tău preferat? întrebă ea.

— Eu nu iau droguri.

— N-am timp de pierdut, spuse ea. Heroină nu e, nici metamfetamine. Ce e? Cocaină? Reţete?

Băiatul mormăi un da.

— Ai un dealer?

El dădu din cap şi ea îi aruncă un telefon.

— Sună-l.

Prenumele băiatului era Alain, şi Munroe nu reţinu numele de familie, nu ţinu să-l reţină, nu avea nevoie de el. Era un tânăr căruia nimeni nu avea să-i simtă lipsa; asta era tot ce conta, iar ea avea să se întoarcă să rezolve această problemă înainte să expire săptămâna.

Îi plătise pe peştii băiatului pentru liniştea lui, nu a ei. Voia să nu-i fie frică, să se simtă în largul lui, să urmeze instrucţiunile de bunăvoie. Iar ele erau simple: să rămână la Parc Hyatt şi să adune o factură cât mai mare – room service, multe cumpărături pe internet, tot ce dorea, însă în acea săptămână să nu primească musafiri şi să nu iasă din hotel. El făcea zilnic asta, drogurile aveau să-i fie livrate în cameră de personalul de la recepţie, care avea să creadă că îi înmânează documente de afaceri, instrucţiunile date lor fiind mult mai detaliate şi explicite decât cele date lui.

Când părăsi hotelul, Alain dormea dus şi ea avusese grijă ca el să mai doarmă aşa câteva ore cât umbla ea prin oraş, lăsând ultimele urme detectabile ale existenţei ei. Depuse la bancă, într-un seif, paşaportul, cardul de identitate şi cardurile de credit şi ieşi pe uşă doar cu paşaportul spaniol falsificat pe numele lui Miguel Díaz şi cu două mii de dolari.

Cumpără un laptop, făcu mai multe cópii ale înregistrării lui Emily şi îi trimise două lui Logan ca să fie în siguranţă. Trecu pe la un magazin de electronice pentru a cumpăra articole mai greu de găsit, iar apoi, după ce sună să i se confirme locurile în care erau Kate Breeden şi Richard Burbank, plecă la aeroport, unde o aştepta un charter s-o ducă la Londra. De acolo avionul avea să se îndrepte spre Canada, iar ea avea să intre în Statele Unite pe jos, apoi să ia o maşină până la Boston de unde, cu un al doilea charter, pleca către Houston.

În timpul călătoriei, Munroe studie cu atenţie documentele pe care le culesese de pe internet. Tot ce ştia despre misiunea Burbank trecuse prin Kate Breeden, şi cum informaţiile erau la fel de curate ca sursa lor, totul era acum suspect. Munroe citi şi făcu însemnări, concentrarea ei fiind întreruptă doar de opriri, porniri şi escale ale călătoriei. Timpul petrecut pe pământ îi permise să urmărească ştele şi să descarce şi alte documente, iar când roţile ultimului avion atinseră pista din Houston, ştia exact de ce se dorise moartea lui Emily Burbank.

Cele optsprezece ore de tranzit o depuseseră la sol pe Munroe cu jumătate de zi în urma lui Bradford şi cu mai puţin de zece ore înainte de întrunirea programată a consiliului de administraţie. Era un prilej de care trebuia să profite repede şi ea conta pe lăcomia lui Burbank şi pe duplicitatea lui Kate ca să-i reţină unde erau până după ce se întrunea comitetul.

De la aeroport, Munroe luă un taxi şi se opri mai întâi la un magazin de animale de casă, înainte de a se duce în centru la Alden, unde ceru o cameră învecinată cu cea a lui Breeden. Cu o zi în urmă Kate stătuse acolo şi, deşi un telefon anterior dat la recepţie confirmase că nu plecase, nu se ştia unde era în prezent. Într-o nişă de pe hol, Munroe îşi schimbă mănuşile de piele cu unele din latex şi formă numărul camerei lui Breeden, lăsă telefonul să sune şi, după ce nu primi niciun răspuns, luă ascensorul.

În întunericul din cameră, Munroe scoase vizorul de la uşă, îl înlocui cu o cameră de luat vederi conectată la laptop, iar apoi lipi o fâşie de bandă adezivă pe clanţă. Pregătirile fiind făcute, se întinse lângă uşă cu laptopul

lângă ea şi, când capul ei atinse podeaua îşi dădu seama cât e de epuizată. De când nu mai dormise? De treizeci şi două de ore, de treizeci şi şapte?

Timp de două ore de linişte toropitoare Munroe se luptă să rămână trează, iar acum, la două dimineaţa, tot nici urmă de Breeden. Bazându-se pe fotografiile de supraveghere date de Logan, Munroe fusese sigură că Burbank nu avea s-o ţină pe Kate peste noapte, totuşi alegerea hotelului fusese un joc de noroc care ar fi putut să însemne irosirea unei ocazii perfecte. Munroe se gândea dacă se impunea să-l contacteze urgent pe Logan pentru informaţii de ultimă oră când vibraţia uşoară a unor paşi trădă o prezenţă şi, după câteva secunde, profilul lui Kate umplu ecranul laptopului.

Epuizarea fu înlocuită de adrenalină şi Munroe ieşi pe hol, oprindu-se în spatele lui Breeden cu arma lipită de şira spinării femeii, înainte ca aceasta să apuce să deschidă uşa camerei.

— Bună, Kate, spuse ea.

Breeden tresări uşor, puse mâna pe piept şi spuse:

— Doamne, Michael, ce m-ai speriat!

Munroe deschise uşa şi o împinse pe Kate înăuntru, arătă spre pat şi spuse:

— Şezi.

Breeden rămase în picioare. Încet şi şovăitor, spuse:

— Nu.

Iar apoi, cu un râs nervos adăugă:

— Ce ai de gând să faci? Să mă omori?

Munroe îi trase un dos de palmă peste faţă şi forţa loviturii o doborî pe Kate pe pat. Ridică ochii şocată, iar apoi, ostentativ, îşi şterse de la gură un firicel de sânge. Munroe lipi gura pistolului de fruntea lui Breeden şi spuse:

— Da. Am să te omor. Iar întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este câtă durere eşti dispusă să înduri înainte de a muri, pentru că ştii cu siguranţă că sunt în stare să ţi-o pricinuiesc.

Munroe făcu un pas în spate şi îi aruncă lui Breeden o rolă de izolierband.

— În jurul gleznelor.

Când Kate termină, Munroe o împinse în spate, făcând-o să ajungă în mijlocul patului. Înfăşură banda între gleznele lui Breeden şi apoi o folosi pentru a-i lega picioarele de cadrul patului. Când termină, se dădu înapoi şi spuse:

— Dacă te pune dracu' să te atingi de bandă, îţi trag un glonţ în rotulă.

Breeden îşi îmbrăţişă genunchii şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— De ce faci asta? spuse ea. Ce vrei de la mine?

Munroe ignoră întrebările şi ridică de pe podea poşeta lui Breeden, scoţând cheile.

— Care e de la casa lui Richard Burbank?

O expresie de nevinovăţie îndurerată traversă chipul lui Kate şi ea spuse:

— Ce te face să crezi că am cheile *lui*?

Munroe aruncă pe pat un plic şi urmări reacţiile în timp ce Breeden examina fotografiile. Breeden se uita peste ele cu nonşalanţă, ţinându-le uşor, apoi degetul mare i se lipi de o fotografie, urmă o secundă de ezitare, apoi încă una şi încă una până când calmul simulat fu înlocuit de durere sinceră, iar Munroe luă fotografiile înapoi şi le îndesă în plic.

Breeden spuse:

— Michael, nu e ceea ce pare... în fotografiile alea. Nu e ce crezi.

— Nu contează ce cred eu, spuse Munroe. Contează doar ce este. Kate, m-ai vândut unui bărbat căruia îi pasă mai puţin de nevasta şi fiica lui decât de costumele lui italieneşti.

Breeden se întunecă la faţă.

— Poftim? spuse ea.

Munroe ridică în aer cheile şi le zăngăni.

— Ai un minut să-mi spui. Care cheie e de la casa lui?

— Cea maro, pătrată, şopti Breeden.

Munroe râse – un râs dur, crud.

— Sper că trădarea a meritat.

O apucă pe Breeden de încheietura mâinii stângi. Breeden se opuse şi Munroe o lovi din nou, apoi îi puse cu forţa încheietura pe pat, înfăşură banda în jurul ei şi o priponi de marginea patului. Făcu acelaşi lucru cu mâna dreaptă, astfel încât Breeden părea răstignită.

— De ce-ai făcut-o, Kate? întrebă ea.

— Nu contează, spuse Breeden.

Munroe prinse trei curele pe un laţ de sugrumat, înfăşură şi înnodă una în jurul picioarelor lui Breeden, apoi făcu la fel cu celelalte două, prinzându-i încheieturile mâinilor, după care le petrecu pe sub pat, verifică dacă ţin şi trase laţul peste capul lui Breeden.

Kate făcu ochii mari şi Munroe spuse:

— N-am să te omor încă.

Cu un briceag, tăie banda de la gleznele şi încheieturile mâinilor lui Breeden, o strânse şi o făcu ghem, apoi se aplecă asupra lui Breeden şi trase de laţ, făcând-o pe Breeden să icnească şi să se zbată, sufocată. Munroe dădu drumul latului.

— Micuţul acesta e legat de mâinile şi picioarele tale. Dacă încerci să te ridici, să-ţi mişti picioarele sau să-ţi tragi braţele, vei muri lent, sugrumată de propria sforţare. Ai înţeles?

Breeden dădu din cap şi Munroe spuse:

— Bun.

Desfăcu încărcătorul de la pistol şi scoase gloanţele. Le şterse, le apăsă pe degetele lui Breeden, lăsând pe fiecare o urmă, apoi le băgă la loc în încărcător. Apoi scotoci prin dulap şi Breeden spuse:

— N-ai să fii în stare să duci treaba asta la capăt.

Zâmbetul dulce, sadic al lui Pieter Willem se aşternu pe faţa lui Munroe.

— Oh, Kate, doar mă cunoşti! Nu numai că am s-o duc la capăt, ci am să scap şi basma curată.

Scoase dintr-o husă pe care o avea la ea o perucă blondă, până la umeri şi şi-o puse pe cap. Apoi, cu acelaşi zâmbet superior, luă o sticluţă de parfum de pe raft, îşi dădu pe gât şi pe încheieturile mâinilor, trase un costum de pe un umeraş şi luă o pereche de colanţi ai lui Breeden.

— De fapt, pot să dovedesc dincolo de orice îndoială că nici nu sunt în ţară.

Folosind colanţii şi nişte prosoape de baie, Munroe îşi căptuşi corpul ca să i se potrivească mai bine costumul. Se îmbrăcă în faţa lui Breeden, care în cea mai mare parte stătu cu ochii în tavan sau închişi. Răsuflarea lui Breeden era calmă şi regulată şi, în cele din urmă, aproape în şoaptă, ea întrebă:

— Cât de rău ar fi putut de fapt să fie?

Fiecare cuvânt îi aduse lui Munroe flashbackuri cu corpul lui Francisco într-o baltă de sânge, zăcând neînsufleţită pe pământ. Lăsă furia să o mistuie, rupse o fâşie de bandă şi o lipi pe gura lui Breeden, apoi îi smuci de pe pat mâna dreaptă şi se uită cum ochii i se bulbucau în timp ce încerca să respire. După o clipă, Munroe puse mâna înapoi pe pat şi, cu un deget, lărgi la loc laţul, apoi o bătu uşurel pe faţă.

— Pentru binele tău, spuse ea, să sperăm că lucrurile merg cum trebuie pentru mine în noaptea asta.

Puse laptopul şi echipamentul în servieta diplomat a lui Breeden, alese o poşetă, aruncă în ea cheile şi portofelul lui Breeden şi, atentă să nu lase nicio

urmă a prezenţei sau identităţii ei, ieşi din cameră. Puse pe uşa lui Breeden plăcuţa NU DERANJAŢI, apoi înlătură din propria ei cameră orice indiciu că fusese acolo.

•

Richard Burbank locuia într-un apartament care ocupa aproape întregul etaj de deasupra birourilor lui. Îmbrăcată cum era, paza de noapte nu o întrebă nimic când intră în clădire. La ascensor, folosi un card de pe inelul cu chei al lui Breeden ca să urce la etajul corect, apoi ieşi într-un hol de marmură în capătul căruia, vizavi de ascensor, era o uşă. Folosind iar cardul, intră fără zgomot în casa lui Burbank şi, deşi era întuneric, luminile oraşului care pătrundeau pe ferestrele mari furnizau destulă lumină pentru a o călăuzi prin labirintul de mobilă. În camera de zi, Munroe îndesă o pereche de chiloţi de-ai lui Breeden între pernele canapelei şi atunci, din capătul apartamentului, se auziră glasuri. Se lipi de uşa pe jumătate deschisă a biroului şi ascultă o parte a unei conversaţii telefonice – Burbank şi una dintre multele lui iubite, se părea.

Aşteptă până când conversaţia se sfârşi şi apoi intră în cameră, cu arma aţintită spre partea din spate a capului lui Burbank. Ca răzbunarea să fie dulce ca mierea, l-ar fi omorât cu mâinile goale, uitându-se în ochii lui în timp ce murea încet. Din păcate, pentru credibilitate era necesar doar un glonţ în cap.

Paşii nu i se auzeau, dar hainele prea mari foşneau şi, fără să-şi ridice ochii, Burbank spuse:

— Tu eşti, Katie?

— Nu, nemernicule, spuse Munroe. Kate e moartă, iar tu o vei urma în curând.

Burbank se întoarse, pomenindu-se în faţa gurii unui pistol.

La fel ca restul apartamentului, biroul era aproape întunecat, dar silueta lui Burbank se distingea pe fundalul luminilor oraşului şi, chiar şi în obscuritate, Munroe îi vedea groaza din ochi. Îi tremurau mâinile şi ochii îi fugeau nervos spre telefon.

— Dă-mi-l, spuse Munroe.

Burbank îi dădu telefonul şi apoi se calmă brusc, desfăcu mâinile, cu palmele în sus, şi spuse:

— Ascultă, nu vrei să mă omori. Indiferent despre ce e vorba, putem s-o rezolvăm. Pot să-ţi dau orice vrei. Am relaţii, putere – ştii asta. Vrei bani? Îţi

voi da bani. Pot să-ţi fac o situaţie grozavă, să nu mai colinzi lumea. Poţi să-ţi îndeplinesc orice dorinţă.

— N-ai cum să-mi dai ce vreau decât dacă eşti Iisus Hristos şi poţi să învii morţii.

Faţa lui Burbank deveni inexpresivă şi, o secundă mai târziu, personalitatea lui de negociator ieşi la suprafaţă.

— Niciodată n-am intenţionat să-ţi fac rău. Nimeni nu trebuia să sufere. Ar trebui să mai vorbim puţin despre asta, s-o lămurim, să vedem dacă nu-i putem găsi pe cei cu adevărat vinovaţi.

— Tacă-ţi fleanca! spuse Munroe. Îmi faci scârbă.

Puse un picior pe scaunul lui şi îl împinse departe de birou.

— Rămâi aşa, şi ţine-ţi mâinile şi picioarele la vedere.

Se uită repede pe înregistrările de pe telefon şi, negăsind ce voia, spuse:

— Îl sunăm pe Nchama. Dă-mi numărul lui.

Lui Burbank îi căzu falca. Spuse:

— Poftim?

— M-ai auzit, ticălosule. Numărul lui Nchama. Dă-mi-l.

Burbank nu se mişcă şi Munroe înjură în sinea ei, împărţită între dorinţa puternică de a-i pricinui durere şi riscul de a da peste cap aşa-zisa sinucidere a lui Kate.

— Ultimul avertisment, spuse ea şi, când el iar nu se mişcă, trase un glonţ în coapsa lui stângă.

Burbank urlă şi se apucă de picior, iar Munroe îi lipi pe gură o fâşie de bandă de doisprezece centimetri.

— Vrei să fac iar asta?

Cu ochii mari, cu degetele pătate de sânge şi ţinându-se de picior, el clătină din cap cu vehemenţă.

— Bun, spuse ea. Mă bucur că ne înţelegem. Acum dă-mi nenorocitul ăla de număr.

Burbank arătă spre birou şi Munroe lovi cu piciorul în scaun, apropiindu-l iar de birou.

— Ţine-ţi mâinile în aşa fel încât să le văd şi nu-mi da un motiv să-ţi nenorocesc şi celălalt picior.

Burbank dădu din cap şi vru stângaci să deschidă sertarul biroului.

— Stop! spuse Munroe.

El ezită şi apoi se execută, punând mâinile pe mânerele pentru braţe.

Munroe păşi între Burbank şi birou, îl împinse pe Burbank iar în spate şi, cu arma aţintită spre pieptul lui, deschise sertarul cu cealaltă mână. Căută prin el, apoi pipăi pe dedesubt şi localiză o mică adâncitură. Apăsă şi apăru un sertar ascuns. Munroe scoase pistolul, îi verifică siguranţa şi apoi îl vârî în betelie, la spate. După aceea, arătă cu capul spre birou.

— Numărul lui Nchama, spuse ea.

Încrederea în sine a lui Burbank dispăru rapid; Munroe îşi dădu seama de asta după poziţia lui, după cum îi tremurau mâinile şi după încordarea feţei lui. El băgă mâna în sertar, scoase un carnet de notiţe şi i-l întinse. Ea îi făcu semn să se îndepărteze de birou şi să se aşeze pe podea. Ţinându-se de picior şi gemând, el se aşeză cu spatele la perete.

Cu un rânjet dispreţuitor, ea veni după el şi îi văzu ochii mărindu-se când se lăsă pe vine în faţa lui. Cu pistolul la capul lui şi ochii sfredelindu-l, îi apăsă rana de la picior.

Burbank ţipă sub căluş, iar apoi, după ce se calmă puţin, Munroe spuse:

— Am să te fac să suferi. Am să te fac să suferi tare dacă eşti dificil. M-ai înţeles?

Burbank dădu din cap.

Ea coborî arma şi îi smulse banda de pe gură.

— Mi-ai citit dosarul. Ştii de ce sunt în stare şi ştii că sunt specializată în informaţii. Asta înseamnă că ştii şi că nu blufez când îţi spun că ştiu de ce ai lăsat-o pe Emily să putrezească în Africa.

Glasul ei era coborât, monoton, înfricoşător.

— Să nu încerci să faci pe nevinovatul, fiindcă n-ai să faci decât să-ţi prelungeşti agonia. Ştiu ce ai făcut şi ştiu de ce ai făcut-o. Vreau să ştiu ce i-ai spus lui Nchama de l-ai făcut să o ţină pe Emily în Mongomo.

Printre dinţi şi cu răsuflarea întretăiată, el spuse:

— Că Emily e o impostoare.

— Şi i-ai ordonat lui Nchama să o omoare?

— Nu chiar cu cuvintele astea.

Munroe îl împunse din nou în coapsă şi el înjură.

— N-a fost nevoie să-i spun, zise el. Nchama a spus că o să se ocupe el de asta.

— Ea te-a sunat, spuse Munroe. După aproape un an, a vorbit cu tine. Ştiai că trăieşte şi ai fi putut s-o aduci acasă.

Burbank dădu din umeri.

— La acea vreme, nu mai conta. Emily era însărcinată, iar Nchama n-ar fi lăsat-o în veci să plece cu copilul.

— Vrei să spui că n-ar fi omorât-o aşa cum îţi doreai, pentru că avea să fie curând mama copilului lui?

Burbank nu spuse nimic şi ea văzu în ochii lui adevărul.

— Aşadar, el o ţinea în viaţă, dar ascunsă. Cu ce îl ai la mână? De ce îi e frică?

Burbank nu răspunse, iar Munroe zâmbi dulce.

— N-am timp de pierdut, spuse ea tărăgănat. Pentru *mine* nu contează dacă ai sau nu toate degetele de la mâini şi de la picioare. Pentru *tine* contează?

Când el tot nu spuse nimic, îi lipi gura pistolului de degetul cel mare şi, când degetul ei se îndoi pe trăgaci, Burbank spuse:

— Un filmuleţ cu o afacere secretă şi ilegală, pe care l-am ameninţat că i-o duc preşedintelui.

Nu avea rost să i-l ceară. Burbank avea sigur cópii. Munroe îi lipi la loc banda pe gură şi spuse:

— Scârbă nenorocită!

Apoi se ridică, luă telefonul de pe biroul lui şi formă un număr.

— Eu sunt cea pe care ai vânat-o.

Apoi, pentru confidenţialitate, trecu pe Fang.

— Eu ţi-am lichidat patrula şi l-am decapitat pe comandant. Sunt o fantomă şi, dacă trebuie, am să te vânez şi-am să te distrug. Fata impostoare e în viaţă?

Munroe primi un răspuns afirmativ, aşa că îi vârî lui Burbank telefonul în faţă şi dezlipi iar banda.

— Spune-i că planurile s-au schimbat, spuse Munroe. Că vrei s-o trimită pe Emily înapoi în Statele Unite.

Burbank reuşi să se bâlbâie doar puţin când vorbi, iar când termină, Munroe îi luă telefonul şi continuă în fang convorbirea cu Nchama, minţindu-l că avea informaţiile deţinute de Burbank. Îi oferi lui Nchama o cale de scăpare, promiţându-i că avea să-l contacteze pe Burbank, avea să controleze şantajul. Îl ameninţă dacă nu va coopera, şi la finalul convorbirii era deja sigură că Emily şi copiii urmau să scape de planurile lui Burbank.

Acum Munroe nu mai avea nevoie de Richard Burbank. Putea să moară. Apoi, Kate Breeden. Acesta era planul. Să-i tragă un glonţ în creier. Apoi să lase fotografiile, tuburile gloanţelor şi lenjeria de corp a lui Kate şi să dispară

în noapte pentru a aranja sinuciderea lui Breeden. Pentru un timp atât de scurt strategia era impresionant de ireproşabilă şi acum se uită la Burbank, bărbatul care scâncea şi îşi trăgea nasul şi care pricinuise atâta durere.

Se pregăti să tragă, dar apoi se opri. Se uită o vreme la el cum scâncea şi vărsa lacrimi de crocodil. În tot acest timp, în mintea ei dansară amintiri cu Pieter Willem şi Francisco Beyard.

— Deschide calculatorul, spuse ea în cele din urmă.

Burbank se ridică şi se duse şchiopătând la birou, deschise calculatorul şi atunci ea îi aruncă DVD-ul cu filmul cu Emily şi pachetul de fotografii de pe birou. Îl împinse pe scaunul de birou şi se aşeză pe marginea biroului, de unde putea să-i urmărească expresia feţei în timp ce el se uita la tot filmuleţul, forţat de ea.

Faţa lui Burbank nu trădă nicio emoţie pe parcursul vizionării şi, dacă Munroe presupunea corect, rotiţele minţii lui intraseră în acţiune, calculând daunele şi plănuind inversarea situaţiei. Dacă trăia, avea să încerce să-şi folosească puterea de convingere pentru a ieşi din asta, cum mai făcuse pentru a intra în viaţa lui Elizabeth şi pentru a încheia multe afaceri, aşa că ea aşteptă până când filmuleţul se termină. Apoi spuse:

— N-am să te omor, Richard. Eşti deja mort.

Burbank o privi în faţă, surprins.

— Se pare că te prinzi cam greu, spuse ea. Aşa că dă-mi voie să te ajut.

Munroe se aplecă, astfel că faţa ei fu doar la câţiva centimetri de a lui.

— În dimineaţa asta Miles va duce comitetului o copie a acestui filmuleţ.

Se opri şi lăsă informaţia să se asimileze.

— Trebuie să-ţi fac o schiţă, Richard? Ce va face comitetul când va şti adevărul? Câtă putere îţi va lăsa? Cât control vei mai avea? Câtă avere?

Se opri iar.

— Ai pierdut tot. S-a dus. A zburat.

Aşteptă reacţia lui Burbank, o citi în încreţiturile din jurul gurii lui, zâmbi cu zâmbetul sadic al lui Pieter Willem şi se bătu cu pumnul în piept, mimând durerea.

— Bietul tăticuţ Burbank! Şi-a pierdut nevasta şi şi-a pierdut fiica! Oh! Ce durere! Ai îngropat bine micul tău secret murdar, Richard – companii fictive şi corporaţii ascunse în spatele altor corporaţii, toate ascunzând adevărul că bogăţia şi puterea ta nu sunt decât o faţadă. Eşti falit, Richard. N-ai decât datorii. Tot ce deţii, tot ce ai – inclusiv Titan – îi aparţinea lui Elizabeth şi acum îi aparţine lui Emily. Iar cum Emily e dispărută, totul e la discreţia ta.

Munroe zâmbi şi îl lăsă pe Burbank să cugete la asta, apoi spuse:

— Of, am cam uitat să-ţi spun. Coşmarul tău nu se sfârşeşte cu comitetul.

El se întoarse repede cu faţa spre ea.

— Filmul cu Emily şi o explicaţie amănunţită a tuturor ăstora sunt trimise şi mass-mediei şi organelor responsabile cu respectarea legii. Poate persoana ta ar putea supravieţui nebuniei stârnite de rechinii din presă, dar fără putere şi banii acordaţi de consiliul de administraţie, mă îndoiesc că vei supravieţui unui proces. Motivul e un detaliu puternic, continuă ea, şi cred că al tău se cunoaşte acum foarte bine. Când vei fi arestat – şi vei fi arestat, te asigur –, avocatului tău din oficiu o să i se închidă gura cu probe. Nu, Richard, spuse ea clătinând din cap, nu trebuie să te omor. Moartea ar fi mult mai uşoară decât ce te aşteaptă. Asta-i o răzbunare de care mă voi putea bucura în fiecare zi din anii ce vin.

Zâmbi.

— În fiecare noapte mă voi gândi la tine, ştiind că, la culcare, ai ca tovarăşi gangsteri, criminali şi violatori. Mă voi trezi zâmbind, ştiind că e încă o zi din viaţa Bietului Tăticuţ Burbank, târfa colegului de pat. Se va afla că ai luat SIDA sau hepatita C, că arăţi mai bătrân decât eşti în realitate şi că te topeşti văzând cu ochii. Fiecare astfel de veste îmi va însenina ziua. Iar când ai să ieşi, dacă mai ieşi vreodată, eu te voi aştepta.

Se opri şi şopti:

— Cu cât cazi mai de sus, cu atât e mai mare degradarea.

Munroe arătă plicul cu fotografiile pe care îl azvârlise pe birou.

— Păstrează astea ca amintire, pentru că, odată ce izbucneşte scandalul, doar cu amintirile vei rămâne.

Se ridică, aruncă pistolul golit de gloanţe în capătul îndepărtat al camerei şi spuse:

— Bucură-te de restul vieţii tale mizerabile.

Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă.

•

Munroe nu ajunse până la bucătărie când liniştea apartamentului fu spartă de şuieratul inconfundabil al unei arme. Se întoarse în birou şi rămase în prag doar cât să se asigure că Burbank reuşise. Scoase DVD-ul din calculator, apoi străbătu repede holul, intră în dormitorul lui Burbank şi de acolo în baia lui. Găsi o cârpă, o înmuie în apă, apoi turnă pe ea săpun lichid din belşug.

Se întoarse la Burbank. Îi ridică mâna dreaptă cu cârpa umedă şi i-o şterse bine, precum şi încheietura. Pentru consecvenţă, făcu la fel cu mâna stângă, folosind altă cârpă. Săpunul şi apa aveau să înlăture destul praf de puşcă pentru a ascunde adevărurile mute de la locul crimei.

Azvârli cârpele în geanta diplomat, traversă iar apartamentul şi luă ascensorul până jos. Întâlnirea lor se abătuse mult de la strategia iniţială, dar improvizaţia ei avea să fie de ajuns.

Se întoarse pe jos la hotel, ca aerul răcoros să-i limpezească mintea pentru a se gândi care avea să fie următorul pas, dar acesta avea să fie doar după ce în camera lui Breeden avea să se uite la cadavrul femeii care trădase jumătate de deceniu de prietenie.

Munroe nu-i spuse nimic lui Breeden, doar îşi dădu jos costumul şi îşi puse propriile haine, apoi îi scoase căluşul, îi desfăcu legăturile şi îi scoase laţul de la gât lui Kate.

— Acum ai să mă omori? întrebă Breeden.

Munroe băgă banda, laţul şi costumul lângă echipamentul ei, se întoarse spre uşă şi spuse:

— Nu.

— Richard e mort? strigă Kate.

— Da, spuse Munroe şi, fără să se uite în urmă, ieşi în hol, coborî scările şi dispăru în umbrele întunecate ale uriaşilor din oţel şi sticlă ai oraşului.

Nu avea nicio direcţie, niciun motiv, niciun loc în care să se ducă.

Epilog

1-35, de la Austin la Dallas

Din casă, zgomotele lumii se auzeau estompate. Vântul şi vibraţia motorului îi huruiau în tot corpul în timp ce motocicleta înghiţea scheunând milele. Munroe se îndrepta spre nord, urcând din San Antonio şi din ţinutul deluros al Texasului înapoi în câmpia Dallasului unde, în aceeaşi zi, urma să se întâlnească cu Miles Bradford.

Îl lăsase în Paris promiţându-i că, într-o săptămână, avea să-i facă o vizită, şi cu toate că trecuse mai mult, ştia că el fusese informat de Logan că ea era bine. Ar fi putut să facă efortul să se vadă cu el când se întorsese prima dată în Dallas, dar avusese nevoie de timp şi spaţiu să-şi cureţe organismul de venin şi să jelească moartea lui Francisco.

Mai greu era să se împace cu hotărârea de a lăsa trădarea lui Breeden să treacă nepedepsită. Părea cumva că alegând s-o lase să trăiască, memoria lui Francisco fusese trădată şi nu existaseră decât câteva zile în care nu se gândise să dea de urma lui Breeden şi să termine ceea ce, după legile junglei, trebuia pe drept făcut în acea noapte.

După ce plecase de la hotel, rătăcise fără ţintă până după-amiaza târziu, ca în cele din urmă să se ducă la staţia Greyhound şi să ia primul autobuz până la graniţa cu Mexicul. Plecase pe jos din Statele Unite şi se întorsese la Paris seara următoare, plecând din Monterrey, Mexic.

Într-un gest cu adevărat altruist, poate singurul din viaţa ei, îl dusese pe Alain la un centru de reabilitare din afara Parisului, unde proxeneţii nu aveau să-l găsească, promiţându-i un apartament şi o slujbă dacă nu lua droguri timp de şase luni. Nu-şi făcea iluzii că băiatul nu se va mai atinge de droguri, dar îi dăduse şansa să încerce.

Munroe ieşi de pe autostradă, coti pe un drum de acces şi intră într-o parcare învecinată cu o clădire cu douăsprezece niveluri. Capstone Consulting era la etajul al cincilea, o companie de mărime mijlocie care ocupa spaţiul din turnul North Dallas.

Bradford arăta bine şi zâmbetul lui o făcu să se simtă vinovată că aşteptase atât de mult să-l vadă. Dar misiunea fiind încheiată, era timpul să

pună capăt legăturii ciudate care se crease între ei şi acesta era un mod mult mai bun decât un la revedere brusc spus pe aeroportul Charles de Gaulle. După câteva momente de flecăreală, el îi întinse o foaie de hârtie şi spuse:

— Transferate în contul pe care l-ai indicat, cinci milioane în cap, conform contractului.

Munroe luă documentul şi se uită la el.

— Presupun că ai auzit că Burbank a murit, spuse Bradford.

Munroe dădu din cap în timp ce parcurgea repede foaia şi spuse:

— Mi-a spus Logan.

— De Kate Breeden ai auzit?

Ea se opri şi ridică privirea.

— Nu, spuse ea. N-am mai luat legătura cu ea de câteva săptămâni. Ce-i cu ea?

— Să stăm jos, spuse el.

După o scurtă ezitare, Munroe se aşeză pe scaunul din dreapta ei. Bradford se aşeză vizavi şi îşi roti scaunul ca să fie cu faţa direct spre ea. Nu spuse nimic o clipă, apoi se aplecă şi îşi puse coatele pe genunchi.

— Kate a fost implicată în moartea lui Richard.

Vestea era neaşteptată şi Munroe inspiră adânc. Plecase în acea noapte de la Alden renunţând la răzbunare, neluând în considerare faptul că neîndeplinind planul iniţial şi lăsând-o pe Kate să trăiască, lăsase totuşi în urmă detaliile unui loc al crimei care totuşi o făceau pe Kate să pară vinovată de crimă.

— Încă nu e sigur dacă procurorul o s-o pună sub urmărire, spuse Bradford. Dar a fost acuzată. Conform surselor mele, camerele de supraveghere au prins-o intrând şi ieşind din clădirea lui Richard în jurul orei estimate a morţii lui, folosind cardul ei la ascensor, iar amprentele şi ADN-ul ei sunt peste tot în apartamentul lui. Dovezile sunt convingătoare. Firește, ea neagă că l-a omorât, jură că i s-a înscenat totul şi arată cu degetul spre tine. E posibil să fie câţiva oameni interesaţi să stea de vorbă cu tine... Există şi o armă care ridică întrebări şi mă gândesc că ai avea nevoie de alibi.

— Din câte ştiu, Burbank a murit când eu eram la Paris. Asta n-a fost chiar după întrunirea comitetului?

— Înainte.

— Tot aia. N-aş avea nicio problemă să dovedesc că eram plecată din ţară.

Miles dădu din cap. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Se întoarse către fereastră. În cele din urmă spuse:

— Ascultă, ştiu că nu-i treaba mea, dar cred că meriţi să ştii. Dacă te ajută cu ceva, nu cred despre Kate că a intenţionat să te trădeze. Am văzut fotografiile şi le-a văzut şi procuratura. Pentru mine şi pentru tine, s-ar părea că ea se culca tocmai cu duşmanul. Dar treaba merge mai adânc. Burbank o şantaja, iar ea făcea jocul amantului ca să încerce să micşoreze paguba. Bănuiesc că nici nu şi-a dat seama ce mortale erau informaţiile pe care i le dădea.

Munroe se uită la el o clipă şi, în cele din urmă, neputând să-şi ascundă tremurul din glas, spuse:

— Burbank o şantaja pe Kate?

Bradford dădu din cap, cu buzele lipite.

După încă o pauză, ea spuse:

— De unde ştii asta?

— N-a fost aşa de uşor să pun lucrurile cap la cap, spuse el. Am avut un om în interior când a venit anunţul morţii lui Burbank şi, de dragul dezminţirii, să spunem doar că am stat cu urechile ciulite şi s-o lăsăm aşa. Părea aiurea, să ştii, ca o femeie precum Kate să te trădeze pentru o aventură amoroasă, aşa că am început să fac săpături.

Bradford îi întinse lui Munroe o mapă subţire.

— Încă mai aştept să trag nişte sfori, dar cred că cu asta o avea Burbank la mână.

Munroe studie dosarul, impresionată de abilitatea lui Bradford de a vedea esenţa dincolo de ce era la suprafaţă, de a urmări iţele care îl duseseră pe o pistă atât de întunecată încât, prin comparaţie, Richard Burbank părea nevinovat.

— Ăştia erau clienţii lui Kate? întrebă ea.

Bradford dădu din cap.

— Le-a înfiinţat structurile corporatiste şi le-a ţinut în limitele legii.

— Ai fi un analist bun.

Bradford schiţă un zâmbet.

— E doar curiozitate. Şi chiar m-a ajutat că am conlucrat atât de strâns cu Richard. Ştiam unde sunt îngropate multe dintre scheletele lui, ştiam să găsesc ce voia el să ascundă. Recunosc că treaba e încă vagă, dar se leagă.

Munroe se uită la mapa din mâna ei.

— Crezi că ea ştia că era implicată în asta?

Bradford dădu din umeri.

— Trebuie să fi ştiut ceva – cât, e la mintea cocoşului. Tu ştii mai bine ca mine că nu are şi n-a avut niciodată scrupule. *Chiar niciun fel* de scrupule? Cine poate să spună? Poate că într-o zi o să ai ocazia s-o întrebi.

Munroe oftă.

— În altă viaţă.

Bradford spuse:

— Întrucât Kate te arată cu degetul, am ţinut să-i fac o vizită. I-am dat o copie a mapei din mâinile tale şi i-am spus că e tâmpită că a ales clienţi care mai degrabă ar face-o bucăţele decât să se ducă vorba despre activitatea lor. E posibil să fi zis şi că nu vreau s-o mai aud vorbind despre tine.

Munroe schiţă un zâmbet de recunoştinţă.

— Astea fiind spuse, continuă Bradford, dacă am dreptate, bazându-mă pe însemnările lui Richard, el începuse deja să adune informaţii scandaloase despre Kate înainte ca tu să accepţi misiunea. Cred că ea ştia că el avea ceva, dar nu a ştiut ce până ai sosit tu în Africa, pentru că atunci a început el s-o strângă cu uşa.

Munroe se uită la Bradford.

— Ştii, asta nu schimbă faptul că m-a vândut, dar dacă el o avea cu asta la mână... Îţi mulţumesc. Nu trebuia să faci asta.

Drept răspuns, Bradford dădu din cap. Se aşternu liniştea şi, după un timp, el spuse:

— Am primit veşti de la Emily.

— Cum e?

— În viaţă, evident, şi îi merge surprinzător de bine. Situaţia ei s-a schimbat în întregime.

Bradford îi dădu lui Munroe un DVD.

— Asta era printre materialele cu care o şantaja Burbank pe Kate.

— Ia să văd dacă ghicesc, spuse ea. Ai găsit tainiţa cu materiale de şantaj a lui Burbank, iar pe DVD-ul acesta sunt cele cu care îl avea la mână pe Nchama?

Bradford chicoti.

— Da. Şi asta oferă context evenimentelor într-un fel ciudat. Urmărind filmuleţul, ai zice că Nchama era plătit să finanţeze răsturnarea guvernului Guineei Ecuatoriale.

Munroe clătină din cap, se uită pe fereastră şi şopti:

— Un om îşi riscă viaţa pentru a scăpa de o frică mai mare.

Bradford dădu din cap. Spuse:

— La sfârşitul săptămânii mă întorc în Guineea Ecuatorială ca să-i însoţesc acasă pe Emily şi pe copii... Mă întreb dacă te-ar interesa să vii cu mine. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Apreciez oferta, dar cred că poţi să te descurci singur în treaba asta.

— Păi, din ce am auzit, nu e uşor să te descurci în ţara aia, iar cu guvernul e dificil de tratat.

Făcu cu ochiul, în felul lui irezistibil.

— Sincer, mi-ar plăcea să fii acolo.

— Ai să te descurci de minune, spuse ea şi ceva rămase nerostit în aer.

Când tăcerea se prelungi, devenind stânjenitoare, Munroe se ridică şi spuse:

— Cred că ar fi bine să-mi văd de drum.

Bradford se ridică şi îi strânse mâna întinsă. Ea îl trase aproape şi îl îmbrăţişă strâns.

— E greu să mă despart de tine, şopti ea, apoi se trase înapoi şi se întoarse să plece.

— Şi tu? întrebă el. Ce urmează?

Ea se opri şi se uită peste umăr.

— Am nişte treburi de rezolvat în Germania şi pe urmă plec în Maroc.

Şi, pentru prima dată după mult timp, zâmbi.

— Trebuie să găsesc pe cineva.

Cuvânt de mulţumire

Fără iubirea şi susţinerea familiei, prietenilor şi celor dragi n-aş fi putut găsi timpul, mijloacele sau motivaţia necesare pentru a scrie. Fie că au fost în viaţa mea permanent, sporadic sau doar un anotimp, ei m-au influenţat şi acum trăiesc din meseria pe care m-au ajutat s-o practic.

Au fost mulţi şi cei a căror cunoaştere intuitivă şi contribuţie directă au îmbunătăţit versiunea originală, transformând-o în ceea ce este acum. Vouă tuturor vă spun mulţumesc şi, în mod special, lui Nico Hald pentru atenţia ei faţă de detalii, agentului meu Anne Hawkins şi editorului Sarah Knight, pentru dragostea lor de cuvinte şi încrederea în munca mea.

virtual-project.eu